உ

ஓம் தத்ஸத் ப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பாலபோதம்.

இஃது

தஞ்சை சமாநகரம்

ஸ்ரீமத்

வெ. குப்புஸ்வாமிராஜு அவர்களால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

தூத்துக்குடி

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

சி. சு. மா. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையவர்கள்

சகாயத்தால்

சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1902

சுபகிருது வருஷம் - ஆவணி மீ.

விலை ரூபாய் க.

வெ. குப்புஸ்வாமி ராஜு.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இஃது

சமீவநக்ஷேத்திரமென்னும் கோயிலூர்,

ஸ்ரீ வீரசேகரஞானதேசிகர் மாணாக்கராகிய

ஸ்ரீமத் - த. அடைக்கல சுவாமிகள் இயற்றிய

ஆசிரியப்பா.

நீர்மலி வாரிதி நிலவிய தரங்கக்
கரங்களா லெற்றக் கரையிலார் முத்தம்
வாயில்க டோறும் வயங்கிக் குவியச்
சிற்றிடை மகளிர் சிறிய முச்சிலா
லெற்றிடு முழக்கமு மெந்நாட் டுள்ள
பல்வள பண்டம் பரித்திடு நாவாய்
தாழுறுந் துறையின் றணிதழுவ கூடி
விண்ணாட் டுள்ளவர் தம்மிரு கண்ணுஞ்
செவிடாம் வண்ணஞ் செய்துமேற் போகி
யண்ட கடாக மதிர்த்திடும் வளனுடைத்
திருமந் திரபுர மெனச்சிறந் தோங்குந்
தூற்றுக் குடியிற் றூய வேளாண்மைத்

தொழிலுடை யவர்பாற் றோன்றிய சீரோன்
இந்திரன் பிரம னாதிய வேனைத்
தேவர்த மின்ன றீர்தரக் கருதிப்
பாற்கடல் விடத்தைப் பருகிய மிடற்றுடை
மூர்த்தியே பொருளென முன்னுறு மதியோன்
பூதிசா தனங்கள் பூண்டிடு மடியா
ரெல்லாஞ் சிவமென வெண்ணுமெய் யன்பன்
சத்தியஞ் சாந்தந் தணிவிலாப் பொறுமை
யடக்கமே யாதிய வமைந்திடு குணத்தோ
னுலகோர் விதக்கு மூத்தமக் கொடையோன்
மன்னிய மாணிக்க வாசக னென்னு
மருண்மை சான்ற வபிதா னத்தோ
னியன்றசித் தாந்த மெவற்றினுஞ் சூடா
மணியா மபேத முத்தி வழங்கும்
வேதாந் தத்தின் மெய்ப்பொருட் டுணிவில்
அத்தியா ரோப வபவா தங்களுந்
திகழ்தரு திருட்டாத் திருசி யங்களுஞ்
சார்தரு சான்று சாக்கி யங்களு
மாதிய வாக வறைந்திடு தத்துவம்
பதார்த்தசோ தனைக்குப் பரியுப யோக
மானசா தனங்க ளவற்றின் விசார
மின்றி யமையா வியல்பிற் றூய
மொழியின் பயிற்சி முதிர்ந்த நுண்மதிச்
சிஞ்ஞா சுகட்குச் சிறந்திடுஞ் சூத்திர
பாடியங் கீதா பாடிய மாதிய
பிரமே யத்தைப் பிரதிபா தித்திடு
நூல்க ளினுலு நுவன்றிடு மளவை

தம்மை யெடுத்துச் சாற்று மத்வைத
சித்தியே முதலாச் சிறந்திடு மாகம
வடைவி னுறு மடைந்திடு மதுதான்
முற்கூ றியதோர் பாடையின் முதிர்ச்சி
யின்றி யருளு மிரக்கமே முதலா
நற்குண நிறைந்த ஞான சீலர்க்குத்
தண்டமிழ் மொழியிற் றந்த விசார
சாகர மதனொடு தன்னேர் விருத்திப்
பிரபா கரமெனும் பெருமையுற் றிலங்குஞ்
சாத்திர மாதியாற் சார்ந்திடு மதுவே
மந்த மதியின் மயங்குந் தரத்துச்
சீல மில்லாச் சிறியேந் தமக்கோ
ரீடிலா விவேக மியலா தவற்று
லாகவி னுத்தம வருண்மிகு குணத்தோய்
தட்டுறு பந்தந் தகைந்திடு மேலா
முத்தம கைவல்ய மதனை யுதவுந்
தக்கநூன் மொழிபெயர்த் தருளுதி யென்னத்
திருவளர் மார்பன் றிருந்திய மணத்துப்
பொற்புட னிலங்கும் புவன மங்கைவெண்
முத்தணி மார்பிடை மொய்யுற வணிந்த
நகுகதிர் மதாணி நாப்பட் குயிற்றிய
மண்ணிய நீல மணியெனத் திகழ்ந்து
பாயொளி நிலவிய பணிபுனை மடவார்
மணியினை யெற்று மணிமுத் தாநதிப்
புனல்குடைந் தாடி வரும்வள னேத்தி
மென்னடைக் கஞ்சிய பெரன்சிறை யெகினஞ்
தாவுறு செயற்கை மாண

ஒளிவளர் கமலத் துட்புக வெருவி
வாட்ட கட்டின வாளைகள் வெடிபோய்
பைங்கமு கத்தின் பழுக்குலை யுகுத்தே
யந்தரத் தியங்க வருணன் செலுத்திய
சத்தமா வென்னுந் தனிப்பெயர் பூண்ட
குரகதந் தன்னைக் குலைதரப் புடைத்து
மீண்டடைந் துகளும் வியனக ருடுத்த
தஞ்சைமா நகரிற் சார்த லுற்றுளோ
ஞன்ம கோடியர் மறுதால் புகழ்நரு
க்வர்ந்து வந்துனுங் காட்சியை யுடையோன்
கரந்தலைக் குவித்துக் கண்ணீர் வார
விடையறு வன்பினை யேய்ந்த வகத்தியன்
பாணினி யிவர்க்குப் பான்மதிக் கங்கை
நதிச்சடை சேர்த்த நம்ப னருளிய
பாடைகண் முதலாப் பரவிய பாடைக
ளேய்தரக் கற்ற வீடிலாப் புலவன்
கற்றிலார் மடமையை யுற்றிடும் விதியுளி
யறைந்த கற்றிடு மரிதாமொழி நிபுண
னுபநிட தத்தி னுட்பொரு ளொன்றே
வறிதற் பாலஃ தன்றி மற்றொன்று
மன்றெனை வையந் தெரிபுற வறிந்தோன்
பிரமசா ரியமுதற் பிறங்கிடு நிலைக
ளென்கனு ளிரண்டா கந்நிலை யதனி
லுற்றிடுந் தன்மைய னாயினு மொன்றும்
பற்றிலா தோடைப் பங்கய நீர்போ
லெற்றினுந் தோயா திருந்திடு முத்தன்
கேட்பவர்க் கினிதாய்க் கிளத்திடு மொழியான்.

கற்பவர்க் கினிய கற்பகம் போல்வா
னிலம்பா டெய்தி யிரந்தவர்க் கவர்பான்
மற்றவ ரேற்பினும் வல்லையின் வழங்க
வுத்தம நீதிய மூவந்தருள் வள்ளல்
சீவகா ருண்யத் தெள்ளமு தக்கடல்
பாசபந் தத்தைப் பறிக்க வேரொடுங்
கருதிவந் தடைந்தார் கருத்தின் வண்ணமே
பந்த மொழித்துப் பரிந்திடுந் தன்னை
யளிக்க வல்ல வற்புத குணத்தோன்
விரும்பினர்க் கின்ப மளித்திடு விசார
சந்திரோ தயமுந் தனியட யோக
தீபிகை யென்னுந் திருக்கிலா நூலுஞ்
சிவமே தானெனத் தெளிதற் பொருட்டா
வறைந்திடுந் தத்துவ மவிமா வாக்கிய
முபதேசித்திடு முண்மையா நூலுங்
கைதரு நெல்விக் கனியினைப் போல
வறிவினைக் காட்டு மபரோட் சாநு
பூதியா நாமம் பொருந்தி விளங்கு
மாறிலா நூலும் மாறுபட் டோர்க்கு
வழக்கினை யொழிக்கும் வகையுறு தருக்க
கௌமுதி யதனொடு கரைந்திடு விருத்திப்
பிரபா கரமாம் பீடுடை நூலு
மொழிபெயர்த் தருளிய மூதறி வாளன்
பெருமைவாய் குப்பு ஸ்வாமிமெய்ப் பெயரோன்
காம வெகுளி மயக்கங் கடிந்து
தீதிலா ஞானச் செல்வம துற்றே
வந்தமில் பெருமை யடைந்திடுஞ் சுகிர்தன்

சிறப்புப்பாயிரம்.

பிரம நிஷ்டனும் பீதாம்பரஜீ
பண்டிதப் பட்டம் பரித்திடு மேலோன்
ஹிந்தி பாடையி னியற்றிய பால
போதமா நூலைப் புரையிலா தமைய
மொழிபெயர்த் தருளினன் முன்னூறு மதுரா
னெம்மனோர்க் கெல்லா மினிய வானமுதே.

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பாலபோதத்தின் விஷய அநுக்கிரமணிகை.

க-கசு. முதல் உபதேசம்.

கிரந்தத்தின் நான்கு அநுபந்தங்களின் வர்ணனம்.

முதல் உபதேசம் முடிந்தது.

கஎ-உ0. இரண்டாம் உபதேசம்.

சாமானிய வினாவிடைகளின் வர்ணநம்.

மூன்றும் உபதேசம் முடிந்தது.

௩அ-௪௨. நான்காம் உபதேசம்.

பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய சாமாநிய நிரூபணம்.

நான்காம் உபதேசம் முடிந்தது.

௪௩-௫௩. ஐந்தாம் உபதேசம்.

தேகத்திரய ஆத்மவிவேசன வர்ணனம்.

ஐந்தாம் உபதேசம் முடிந்தது.

௫௦-௬௧. ஆறுவது உபதேசம்.

அவஸ்தாத்திரய ஆத்மவிவேசனம்.

ஆறுவது உபதேசம் முடிந்தது.

௬௨-௬௪. ஏழாவது உபதேசம்.

பஞ்சகோச ஆத்மவிவேசனம்.

ஏழாவது உபதேசம் முடிந்தது.

சுரு-அ௦. எட்டாவது உபதேசம்.

மகாவாக்கியார்த்த நிரூபணம்.

எட்டாவது உபதேசம் முடிந்தது.

அக-கஉசு. ஒன்பதாவது உபதேசம்.

சிஷ்யன் தன் அநுபவத்தை வெளியிடுதல், வீட்டிற்குச் செல்லுதல், சந்நியாசயோகத்தைக் கொள்ளுதல் என்பவற்றைச் சொல்லுதலோடு நூலைமுடித்தல்.

ஒன்பதாவது உபதேசம்.

ஸ்ரீபாலபோதத்தின் அநுக்கிரமணிகை

முடிந்தது.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௬	௧௭	சொரூபமேயாம்	சொரூபமுமேயாம்.
௪௧	௧௬	அஞ்ஞானம்	அஞ்ஞானமும்
௪௧	௧௭	ஆவரணம்	ஆவரணமும்
௪௨	௨௧	மாகிய	முமாகிய
௪௫	௧௯	விஷயரூப	விஷயிரூப
௮௬	௫	முற்	முக்
௧௧௫	௧௨	க்ஷேத்ர ஜ்ஞ	க்ஷேத்ரஜ்ஞ
௧௧௯	௨௦	ஞெத்ரஜ்ஞய	ஞெத்ரஜ்ஞ்ய.
௧௨௫	௨௦	ஞெ	யஞெ
௧௩௭	௨௪	அதற்றின்	அது அவற்றின்
௧௩௮	௨	மாவா (சொரூப) மாம்	மாவா. (சொரூபமா)ம்.
௧௩௮	௨௦	மாவுமாம்	மாவாம்.
௧௫௬	௫	இரண்டென்றும்	இரண்டென்று
௧௫௮	௨௩	சுத்தியத்தன்மை	சத்தியத்தன்மை
௧௫௮	௮	யுரம்	பரம்
௧௭௨	௧௬	வாத்ஞநம்	வாத்ஞாநம்
௧௭௯	௨௩	உ	(உ)
௧௮௫	௧௯	அதன்	அவர்
௨௫௨	௨௨	ஞானங்களால்	அவற்றால்
௨௬௬	௧௪	கூறுகின்றார்	கூறுகின்றான்:—
௨௬௮	௧	றார்	றான்:—
௨௬௯	௧௨	அல்லது	அல்லது எதனால்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உஎச	உஉ	8~நமு	8~நமு
உஎச	உச	ம்வாத	சம்வாத
உஎரு	கஅ	யாஷை	யாஷம்
உஎஅ	உரு	முதவிய	முதலிய
உஎஅ	ரு	யவிஜ ஞ	உவிஜ ஞ
உஅரு	கரு	8யி	8யி
உஅரு	கஎ	தாவு	காவு
உகரு	கக	திருபுடி	திரிபுடி
உகரு	கக	யான்	யான்;
ரு0அ	கக	இச்	உஉஉ. இச்
ரு0க	ரு	கயிரோ	கயிற்றோ
ருகக	க	பஸ்ஸர	(பஸ்ஸரை)
ருகஎ	கூ	சாந்தமாகி	சாந்தமாகிய

ஸ்ரீசங்கராசார்யஸ்துதி.

பதிதலை யருக ராதிப் பன்மதக் களைகட் டன்னா
ளறுமதப் பயிர்க ளீனு மறிவது தழையும் வண்ணங்
கறைமிடற் றண்ண ருனே கலியினிற் சங்க ரப்பே
ருறவவ தரித்தா னன்னோ னுயர்கழல் மனத்துட் கொள்வாம்.

உ.

ஓம் கணேசாயநம.

ஸ்ரீ பாலபோதம்.

முதல் உபதேசம்.

க. நான்கு அநுபந்தவர்ணநம்.

நூன்மங்கலம்.

நூலாசிரியர் மந்தபுத்தி யுடையவர்களது இதத்தின் பொருட்டு ஸ்ரீபாலபோத மென்னும் நூலை ஆரம்பிக்கின்றவராய், முதலில் அத்விதீய (இரண்டாவதற்ற) ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மத்தினது யதார்த்த சொரூபத்தின் ஸ்மரணரூப (நினைவு வடிவினதாய) *க. மங்கலத்தைச் செய்கின்றார்:—

அத்துவி தத்தி னோடே யபாரமா நந்த மாகு
மெத்துய ரமுமில் லாத வியல்பினை யுடைய வஸ்தே
உத்தம குரவன் கூறு முண்மையா முரையி னாலு
மெய்த்திட வுணர்வி னாலு மேவுதற் குரிய தாமே.

(இ-ள்.) எது அத்துவிதமும், அநந்தமும், சுகரூபமுமாகின்றதோ, அந்த எவ்வகைத் துன்பமும் இல்லாத தன்மையினையுடைய வஸ்துவே (பிரஹ்மமே), மேன்மையினையுடைய

*க. விக்கினத்துவம்ஸத்திற் கநுகூலமான வியாபாரத்தை மங்கல மென்பர். விக்கின மென்றால் கிரந்தத்தின் சமாப்திக்குப் பிரதி

தேசிகன் சொல்லும் சத்தியமான உபதேசத்தினாலும், உண்மையான திட அநுபவத்தினாலும் ஞான விருப்புடையோரால் அடைதற் குரியதாகும் எ - று.

ஈண்டு ஸஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேத மில்லாத தென்பார் அத்துவித மென்றார்.

க. ஸமான ஜாதியுடையதோடுள்ள பேதம் ஸஜாதீயபேதம். எங்ஙனம்; பிராஹ்மணனுக்கு மற்றோர் பிராஹ்மணனோடுள்ள பேதம் ஸஜாதீயபேதம்.

பந்தகமாயுள்ள * பாபம்; அதன் துவம்ஸ (நாச) மென்றால் நிவிருத்தி; அதில் அநுகூலமான வென்றால் உபயோகமுள்ள; வியாபார மென்றால் மனோவாக்குக் காயங்களின் கிரியை; அது மங்கலமெனப்படும். அம்மங்கலம் நூலாசிரியரது மன முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்டதாய், கிரந்த சமாப்தியின் நிர்விக்கினத்தன்மைக்கு ஏதுவா யிருக்கின்றது. என்றாலும் நூலாசிரியரிடத்துண்டாகும் நாஸ்திகத் தன்மையின் பிராந்தி நீங்கி ஜிஞ்ஞாசுக்கள் நூலிற் பிரவிருத்திக்கும் பொருட்டும், நூலின் முதலிலும் நடுவிலும் கடையிலும் மங்கலஞ் செய்ய வேண்டியதா மென்று சீடர்களுக்கு உபதேசிக்கும்பொருட்டும், சிஷ்ட புருஷர்களது ஆசாரத்தால் (ஆன்றோ ரொழுக்கத்தால்) அடையப்பட்ட மங்கலம் யாதோ அது நூலினும் எழுதத்தக்கதாம். அம்மங்கலம் (க) வஸ்து நிர்த்தேசரூபம் (உ) ஆசீர்வாதரூபம் (ங) நமஸ்காரரூப மென்னும் பேதத்தால் மூன்றுவகையாம். அவற்றின் அவாந்தர பேதங்கள் இருபத்தேழாம். அவை போதரத்நாகரமென்னும் நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் இங்கே நிர்க்குணவஸ்து நிர்த்தேசரூப மங்கலம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

---

* பாபம், பாவம், ப்ரஹ்மம், ப்ரமம், ப்ரமை என்பன முறையே இந்நூலில் பாபம், பாவம், பிரஹ்மம், பிரமம், பிரமை என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள.

௨. அந்நியஜாதி யுடையவர்களோ டுள்ள பேதம் விஜாதீயபேதம். எங்ஙனம்: பிராஹ்மணனுக்குச் சூத்திராதியரோ டுள்ள பேதம் விஜாதீயபேதம்.

௩. தனது அவயவங்களோடுள்ள பேதம் சுவகதபேதமெனப்படும். எங்ஙனம்: பிராஹ்மணனுக்குத் தனது அவயவங்களாகிய கை கால் தலை முதலிய அங்கங்களோடுள்ள பேதம் சுவகதபேதம்.

க. எல்லாவற்றிற்கும் தானே தானாகிய (சொரூபமாகிய) பரப்பிரஹ்மம் ஒன்றாயிருப்பதனால் அதற்கு ஸஜாதீயமான வேறு பிரஹ்மமில்லை. பிரஹ்ம சேதனத்தி னிடத்துத் தோற்றும் அந்தரியாமி சூத்திரான்மா விராட்டு பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் என்றாற் போலுடக்கத்துப் பேதங்கள் உபாதி பேதத்தாலாகியனவாம்; சொரூபமா யின்று. ஆகலின் பிரஹ்மம் ஒன்றாம். எதனால் ஒன்றோ அதனால் அது ஸஜாதீய பேத மின்றியதாம்.

௨. பிரஹ்ம சேதனத்திற்கு வேறாய ஜடப்பிரபஞ்சம் பிரஹ்மத்தினும் விஜாதீயமாய்த் தோற்றுகின்றது. அது சத்திய மாகுமேல் பிரஹ்மத்தில் விஜாதீயபேதம் சம்பவிக்கும். பிரஹ்மத்தின் வேறாகிய ஜடப் பிரபஞ்சமோ சத்தியமன்று. ஆனால் பழுதையிற் பாம்புபோலும், கண்ணாடியில் நகரப்பிரதிபிம்பம்போலும், சொப்பனவுலகுபோலும் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமா யிருத்தலால் மித்தையாம். எது மித்தையாகிய பொருளோ அது வாஸ்தவமாகிய அதிஷ்டானத்தினும் வேறாகாது. ஆதலால் பிரஹ்மம் விஜாதீயபேதமு மில்லாததாம்.

ங. பிரஹ்மம் நிர்விசேஷ (விலக்ஷணத்தன்மையின்றிய) ஏகரசமா யிருத்தலின் அதற்கு அவயவமின்று. சத்து, சித்து, ஆநந்த முதலிய பிரஹ்மத்தின் தர்மங்கள் பிரஹ்மத்தின் அவயவங்களாகா. ஆனால் அவை சந்தனத்தின் கைப்பு மணம் குளிர்ச்சி என்னும் குணங்களைப்போலும், மலரின் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தமென்னும் குணங்களைப்போலும், அக்கினியின் தாகம் பிரகாசமென்னும் குணங்களைப்போலும் பிரஹ்மத்தின் சொரூபமாம்; விசாரிக்கின் பரஸ்பரம் அல்லது பிரஹ்மத்தினும் வேறாகா. ஆதலால் அவை பிரஹ்மத்தின் சொரூபமேயாம். எதனால் அவை பிரஹ்மத்தின் சொரூபமோ அதனால் பிரஹ்மம் நிரவயவமாம். இதனாலேயே அவற்றாலாகிய (*உ) சுவகதபேதமும் பிரஹ்மத்திலில்லை. ஆதலால் பிரஹ்மம் சுவகதபேதமு மின்றியதாம்.

---

*உ. பாரம் அந்தம் பரிச்சேதம் என்னும் இம்மூன்றும் ஒன்றற்கே பெயர்களாம். அவற்றுள்,

க. அத்தியந்தாபாவத்திற்கு (முழுது மின்மைக்கு)ப் பிரதியோகித்தன்மை எதுவோ அது தேசபரிச்சேத மெனப்படும். பிருதிவிமாத்திரத்தி லிருக்கும் கந்த குணத்திற்கு ஜல முதலியவற்றில் அத்தியந்தாபாவ மிருக்கிறது. அதற்குப் பிரதியோகி கந்தகுணமாம். அதில் அதற்குப் பிரதியோகித்தன்மை யிருக்கின்றது. அது தேசபரிச்சேதமாம். ஆதலால் கந்தகுணம் ஏக தேசத்தி லிருப்பதா யிருத்தலால் தேசபரிச்சேத முடையதாம்.

உ. பிராகபாவப் பிரத்துவம்ஸாபாவங்களின் பிரதியோகித்தன்மை எதுவோ அது காலபரிச்சேத மெனப்படும். மண்ணின் காரியமாகிய கடத்தின் உற்பத்திக்கு முன் பிராகபாவமும் கடத்தின் நாசத்திற்குப்பின் பிரத்துவம்சாபாவமு மிருக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பிரதி

இவ்வாற்றான் பிரஹ்மம் ஸஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேத மின்றியதாம்; ஆதலால் அத்துவைதமாம்.

பிரஹ்மம் தேசகால வஸ்துக்களின் பேதத்தாலாகிய மூவகைப் பாரமு (அந்தமு) மின்றியதென்பார் அபாரமென்றார். மூவகை அந்தமின்மை:—

க. எந்தப் பொருள் எங்கும் வியாபகமாகாது யாதானும் ஓரிடத்திருப்பதாகின்றதோ, அதற்குத் தேசத்தினால் அந்த முண்டாகின்றது. குடம் எங்கும் வியாபகமாகாது யாதானும் ஓரிடத்திருக்கின்றதாகலின் அது தேசத்தான் அந்த முடையதாகின்றது.

பிரஹ்மம் யாதானும் ஓரிடத்திருப்பதன்று; எங்கும் வியாபகமாம். எல்லாவிடமும் பிரஹ்மத்தில் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்டதாம். ஆதலால் பிரஹ்மத்திற்குத் தேசத்தினால் அந்தமின்று.

யோகி கடமாம். அதனிடத்து (கடத்தினிடத்து)ப் பிராகபாவப் பிரத்துவம்ஸாபாவங்களின் பிரதியோகித் தன்மை யிருக்கின்றது. அதுவே காலப்பரிச்சேதமாம். ஆகையால் கடம் உற்பத்திநாச முடையதா யிருத்தலால் காலபரிச்சேத முடையதாம்.

௩. அந்நியோந்நியாபாவத்தின் பிரதியோகித்தன்மை வஸ்துபரிச்சேத மெனப்படும். கடபடங்களுக் கொன்றற்கொன் றுள்ள பேதமாகிய அந்நியோந்நியாபாவம் எதுவோ அதற்குப் பிரதியோகி கடமும் படமுமாம். அவற்றில் அதன் பிரதியோகித்தன்மை யிருக்கின்றது. அது வஸ்துபரிச்சேதமாம்; அப்பேதத்தை யுடைய கடபடங்கள் வஸ்துபரிச்சேதமுடையனவாம்.

௨. எப்பொருள் பிறப்பிற்கு முன்னும் அழிவிற்குப் பின்னும் இல்லாதிருக்கின்றதோ, அது காலத்தினல் அந்தமுடையதாம். உடன்முதற் பொருள்கள் பிறப்பிற்கு முன்னும் அழிவிற்குப் பின்னும் இல்லாதிருக்கின்றன. ஆதலால் அவை காலத்தினல் அந்தமுடையனவாம்.

பிரஹ்மம் பிறப்பிறப்பில்லாததா யிருத்தலால் நித்தியமாம். எதனல் நித்தியமோ, அதனல் அது காலத்தினல்அந்தமுடையதன்று.

௩. எந்தப் பொருளுக்குப் பிறபொருளோடு பேதமிருக்கின்றதோ, அது வஸ்துவினல் அந்தமுடையதாம். கடத்திற்கு வஸ்திரத்தோடு பேத மிருத்தலால் கடத்திற்கு வஸ்திரமாகிய வஸ்துவினல் அந்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

பிரஹ்மத்தில் ஜடசேதனங்களாகிய சர்வ வஸ்துக்களும் கற்பிதமாம். எது எதன்கண் கற்பிதமோ அது அதன் சொரூபமேயாம். மண்ணிற் கற்பிக்கப்பட்ட குடம் மண்ணின் சொரூபமும், பொன்னிற் கற்பிக்கப்பட்ட குண்டல முதலியன பொன்னின் சொரூபமேயாம். அதுபோலச் சகல வஸ்துக்களும் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமாகலான் அவை பிரஹ்ம சொரூபமாம். இதனனே பிரஹ்மம் சர்வாத்மாவாம். பிரஹ்மம் சர்வாத்மாவா யிருத்தலால் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரு வஸ்துவினேடும் பேதமில்லை. எதனல் பிரஹ்மத்தில் ஒரு வஸ்துவினேடும் பேதமில்லையோ, அதனல் பிரஹ்மத்திற்கு ஒரு வஸ்துவினலும் அந்தமில்லை. இவ்வாற்றல் பரப்பிரஹ்மம் தேசகால வஸ்துக்களாலாகிய அந்த மில்லாததாம்; ஆகலின் அபாரமாம்.

மிகுந்த பிரேமைக்கு எது விஷயமோ அது சுகம் என்னப்படும். அதனையே ஆநந்தமென்பர்: பிர்ஹ்மம் எறும்புமுதல் பிரஹ்மாபரியந்தமான சகல பிராணிகளுக்கும் விரும்பிய விஷயத்தின் அடைவினால், இச்சைமறைதலாகிய நிமித்தத்தால் ஏகாக்கிரமாகிய சித்தத்தில் தனது பிரதிபிம்பமாகிய விஷயாநந்தத்தைக் கொடுப்பதாயும் எல்லாவற்றிற்கும் பிரத்திய கான்மாவாயு மிருக்கின்றது. ஆதலால் அது மிகுந்த பிரியத்திற்கு விஷய (இட) மாம்; இதனுனே சுகரூபமாம்.

ஈண்டு, மூற்கூறப்பட்ட பிரதிபிம்பமாகிய விடயசுகத்தினும் அதன் சாதனமாகிய சந்தனம், புஷ்பம், ஸ்திரீ முதலியவற்றினும் பிரியமுண்டாகுதலான் அவைகளும் பிரியத்திற்கு விடயமாம்; இதனுனே அவை பிரியமாம்; அவற்றில் சொரூபசுகத்தினது இலக்ஷணத்தின் அதிவியாப்தி யுண்டாமென்னும் சங்கையுண்டாகும்.

அதனை நீக்குதற்பொருட்டு அச்சுகம் துக்கசம்பந்தமில்லாத தென்பார் எத்துயரமு மில்லாத வியல்பினையுடையவன் றென்றார்.

க. முற்கூறப்பட்ட விஷயசுகமும் அதன் சாதனமும் அநந்த துக்கங்களால் மறைக்கப்பட்டுள்ளன வாகலின் துக்க சம்பந்தமுள்ளனவாயிருக்கின்றன. இச்சொரூபசுகமோ அத்தன்மையதன்று. ஆனல் துக்கமும் அதன் சாதனமுமாகிய இவற்றின் கற்பனைக்கு அதிஷ்டானமாயிருத்தலால் கற்பித சர்ப்பத்தின் சம்பந்தமின்றிய இரஜ்ஜுவைப்போல துக்கசம்பந்தமில்லாததாம். ஆகலின் விஷயசுகத்திற்கும் அதன் சாத

ணங்கட்கும் விலக்ஷணமாயிருத்தலால் சொரூப சுகத்திற்கு அவற்றில் அதிவியாப்தியில்லை.

உ. அல்லது விஷயசுகத்தின் சாதனங்கள் தாமே பிரீதிக்கு விஷயமாகா. ஆனால் விஷயசுகத்திற்கு ஏதுவாயிருத்தலின் பிரீதிக்கு விடயமாம். ஆதலால் அவை பிரியமெனப்படுகின்றன. விஷயசுகம் எதுவோ அது பரமப் பிரீதிக்கு விஷயமாகாது; ஆனால் பிரீதிமாத்திரத்திற்கு விஷயமாம்; ஆகலின் பிரியதர மெனப்படுகின்றது. சொரூபசுகமோ பரமப் பிரீதிக்கு விஷயமாதலான் பிரியதம மெனப்படுகின்றது. ஆதலால் விஷயசுகத்திலும் அதன் சாதனத்திலும் சொரூப சுகத்தின் லக்ஷணத்திற்கு அதிவியாப்தியில்லை. (பிரீதி, பிரியம், பிரேமை என்பன ஒரு பொருட் கிளவிகள்).

ஈண்டுச் சுகமென்னும் சொல் சத்து சித்து முதலியவற்றிற்கும் *ரு. உபலக்கணமாம். உத்தமகுரவன் என்றதனால் பிரஹ்மநிஷ்டையும் சாஸ்திரவுணர்ச்சியு முள்ளவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. சந்தேக விபரீத மின்றிய திடாபரோக்ஷ ஞானவடிவமாய் அநுபவமென்பார் மெய்த்திட வுணர்வென்றார்.

---

*ரு. இலக்ஷியத்தின் ஏகதேசத்தி லிருந்துகொண்டு இலக்ஷிய முழுவதையும் அறிவிப்பது எதுவோ அது உபலக்ஷண மெனப்படும். அல்லது அஜஹறதீ லக்ஷணை (வாச்சியார்த்தத்தை விடாமல் அதன் சம்பந்தமுள்ள அதிக அர்த்தத்தை அறிவிக்கும் இலக்ஷணை) யினால் அர்த்தத்தை அறிவிக்கும் சொல் எதுவோ அது உபலக்ஷண மெனப்படுகின்றது, அந்த உபலக்ஷணத்தினால் அறிவிக்கப்படும் அர்த்த மெது

ஈண்டுப் பிரஹ்மம் சர்வான்மாவா யிருத்தலின், அதற்கு யான் என்னும் சொற்பொருளாகிய பிரத்தியகான்மாவோடு சிறிதும் பேதமில்லை. ஆகலின் (யான் சர்வான்மாவாகிய பிரஹ்மம்) என்னும் இக்கூட வபிப்பிராயம் அர்த்தத்தால் அறியப்படுகின்றது. (கூடம்-இரகசியம்.) இதுவே வஸ்துநிர்த் தேசரூப மங்கலமாயிற்று. இதனானே ஈண்டுப் பிரஹ்மான்ம ஐக்கியமாகிய நூலின் விஷயம் சாமானியமாகக் குறிப்பிக்க ப்பட்டது. (க)

இனிச் செய்யுளின் முற்பாதியால், ஜிஞ்ஞாசுக்களுக்கு நூலிற் பிரவிருத்தி யுண்டாதற் பொருட்டு, சர்வ துன்பங்க ளின் நிவிருத்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியுமாகிய நூலின் பயனைச் சூசிப்பிக்கின்றவராய் வஸ்து நிர்த்தேசரூப மங்கலத் தைச் சமாப்திசெய்து, பிற்பாதியால் குருபக்தி ஞானத்திற் குச் சாதனமா மென்பதைச் சூசிப்பிக்கின்றவராய்க் குரு பக்தி பூர்வகமாய் நூலாரம்பத்தின் பிரதிஞ்ஞையைச் செய் கின்றார் :—

வோ அது உபலக்ஷித மெனப்படும். காகமுள்ளது தேவதத்தனது வீடென்னுமிடத்துக் காகம் வீட்டின் ஏகதேசத்தி லிருந்துகொண்டு வீடு முழுவதையும் அறிவிப்பதா யிருக்கின்றது. ஆதலால் அது உப லக்ஷணமாம். அல்லது இங்கே "சுகம்" என்னும் சொல் எதுவோ அது அஜஹத்லக்ஷணை (விடாதலக்கணை) யினால் சத்து சித்து முதலிய அதிக அர்த்தத்தை அறிவிப்பதாயிருத்தலின், அவற்றிற்கு (சத்து சித்து முதலியவற்றிற்கு) உபலக்ஷணமாம்.

சகலதுன் பங்க டாமூங் தவிர்தரு மிடத்த தாய
விகலிலா வின்பந் தானே யியம்புமங் கலம தாகும்
தகையருட் குரவன் செய்ய தாண்மலர் தலைமேற் கொண்டு
பகருவேன் பால போதம் பாலர்க ளுணரு மாறே.

(இ-ள்.) அவித்தையும் அதன் காரியமுமாகிய சகல அநர்த்தங்களும் நீங்கிய இடத்தினையுடையதாகிய விரோதமில்லாத ஆநந்தரூபப் பிரஹ்மமே (விஷ்ணு முதலிய சர்வதேவர்களுக்கும் அதிஷ்டானமாயிருத்தலால்) சொல்லப்படும் மங்கலவடிவமாகும். பிரஹ்ம உபதேசஞ் செய்யுந் தகுதியினையுடைய கிருபாநிதியாகிய ஆசாரியனது செம்மையாகிய பாதத்தாமரைகளைச் சிரத்திற்கொண்டு, (சம்ஸ்கிருத நூல்களையும் மற்றைப் பெரிய தமிழ்நூல்களையும் பயிலச் சக்தியற்ற மந்தபுத்தியுள்ள) பாலர்களறியும்வண்ணம் பாலபோதமென்னும் நூலைச் சொல்லுகிறேன். எ-று.

விருக்ஷத்தின் வேரில் ஜலத்தை வார்த்தலால் விருக்ஷத்தின் கிளைகள் முதலிய சகல அங்கங்களும் திருப்தியடைகின்றன. பிராணனுக்கு ஆகாரம் கொடுத்தலால் சகல இந்திரியங்களுக்கும் திருப்தி உண்டாகின்றது. அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை ஸ்மரித்தலால் சகலதேவர்களின் ஸ்மரணமும் உண்டாகின்றது.

குருபக்தி ஞானத்திற்கு முக்கிய சாதனமென்பது ஈண்டுக் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

௨. வீட்டிற்கு நான்கு பாதங்களுமில்லாவிடின் வீடு நிலையாததுபோல, சகல கிரந்தங்களுக்கும் நான்கு அநுபந்தங்களு

மில்லாவிடின் கிரந்தம் அமையாது. அவற்றை யறிந்தாலொழிய விவேகிகளுக்குக் கிரந்தத்தில் பிரவிருத்தியுண்டாகாது. ஆதலால் கிரந்தத்தி னாரம்பத்தில் நான்கு அநுபந்தங்களும் அவசியம் சொல்லவேண்டியனவாம். இந்நூல் வேதாந்தத்தின் பிரகரணமாயிருத்தலால், வேதாந்தத்திற்கு எவை அநுபந்தங்களோ அவையே இதற்குமாம். அங்ஙனமாயினும், ஜிஞ்ஞாசுக்கள் அறியும்பொருட்டு நான்கு அநுபந்தங்களும் சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டியனவாம். அவ்வநுபந்தங்களை இப்போது பிரயோஜன பூர்வமாகச் சொல்லுகின்றோம்.

அதிகாரி, சம்பந்தம், விஷயம், பிரயோஜனமென்னும் இந்நான்கிற்கும் அநுபந்தமென்று பெயர். [தன்னையறிந்த பின்னர் முமுக்ஷுவைக் கிரந்தத்தோடு பொருத்துவது எதுவோ அது அநுபந்தமெனப்படுகின்றது.] இந்நான்கு அநுபந்தங்களையும் அறிந்தாலொழிய விவேகிக்கு நூலிற் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை. இந்நான்கு அநுபந்தங்களையும் அறிந்து விவேகியானவன் கிரந்தத்தைப் பார்க்கிறான். ஆகையால் இந்நான் கநுபந்தங்களும் நூலின் ஆரம்பத்தில் அவசியம் சொல்லத்தக்கனவாம்.

௩. அதிகாரிவர்ணனம்.

ஸ்தூலதேகத்தில் வாதம் பித்தம் கபமென மூன்று தோஷங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நீக்குதற்பொருட்டுத் தன்வந்திரி முதலியோர் ஆயுள்வேதத்தைச் செய்திருக்கின்றார்கள். அதுபோல அந்தக்கரணத்திலும், க. மலம், உ. விக்ஷேபம், ௩. அஞ்ஞானமென மூன்று தோஷங்க ளிருக்கின்

றன. அவற்றை நீக்குதற்பொருட்டுக் கர்மகாண்டம், உபா ஸனகாண்டம், ஞானகாண்டமென்னும் மூன்று காண்டங்க ளோடுகூடிய நான்குவேதங்களையும் பரமேசுவரன் செய்திரு க்கின்றார்.

க. மலமென்பது பாபத்திற்காம். அந்தப் பாபம் ஜன் மாந்தரங்களிற் செய்யப்பட்ட அசுபகர்மத்தி (தீவினையி)னு லுண்டாகிய அதர்மம் அபூர்வம் அதிருஷ்டமென்னு பெயர்க ளோடுகூடிய சம்ஸ்கார (வாசனை) வடிவமா யிருத்தலால் அதிசய (மிகச்) சூக்ஷ்மமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் பிரத்தி யக்ஷமாகப் பார்க்கவருகிறதில்லை. என்றாலும் அசுபவாசனை யின் வாயிலாக அதன் அநுமான முண்டாகிறது.

எந்தப் புருஷனுக்கு நிஷித்தகர்மங்களிலாவது விஷயங் களிலாவது இச்சை யுண்டாகின்றதோ, அவனுடைய சித்தத் தில் அசுபவாசனை யிருக்கின்றது. இதனாலேயே அவன் மல தோஷத்தோடு கூடியவனென அறியப்படுகின்றான். ஆகை யால் அவன் நிஷ்காம கர்மத்தையாவது சர்வ ஜீவர்களிடத் தும் இரக்கத்தையாவது அல்லது ஈசுவரநாம உச்சாரண முத லியவற்றையாவது செய்யவேண்டும். ஏனெனின், நிஷ்காம கர்மத்தினாலாவது சர்வ பூதங்களிடத்தும் வைக்கு மிரக்கத் தினாலாவது ஈசுவரநாம உச்சாரணத்தினாலாவது மலதோஷம் நிவிருத்தி யாகின்றது. அவற்றுள் ஈசுவர நாமத்தைக் *ச.

*ச. இங்கே ஈசுவரநாமத்தை ஜபிக்கும் கிரமம் இதுவாம்:— க - சாதுக்கள் நிந்தை, உ - அசத்புருஷர்களிடத்து நாமத்தின் வைப வத்தைச் சொல்லுதல், ங - சிவ விஷ்ணுக்க (அதனல் உபலக்ஷிக்கப்

கிரமப்படி உச்சரித்தல் எதுவோ அது பாபம் விக்ஷேபம் (சஞ்சலத்தன்மை) என்னும் இருவகை மலத்தையும் நாசஞ் செய்வதா யிருக்கின்றது. மற்றக் கர்மமுதலியன பாபவடிவமான மலத்தை மாத்திரம் நாசஞ்செய்வனவா யிருக்கின்றன.

௨. சித்தத்தின் சஞ்சலத்தன்மைக்கு விக்ஷேபமென்று பெயர். எவனுடைய சித்தம் வேதாந்தசிரவண முதலியவற்றிலாவது அல்லது மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தமாகிய சுவ சொரூபத்திலாவது ஸ்திரமாகாமல் அந்நியவிஷயங்களில் சுழன்றுகொண் டிருக்கிறதோ, அவனுடைய சித்தம் சஞ்சல

பட்ட கணேசன் சூரியன் தேவி யென்பவர்க) ளிடத்துப் பேதபுத்தி, ௪ - வேதவாக்கியங்களில் அசிரத்தை (விசுவாசமில்லாமை), ரு - சாஸ்திர வசனங்களில் அசிரத்தை, ௬ - குருவாக்கியங்களில் அசிரத்தை, எ - ஈசுவரநாம மகாத்மியத்தில் அர்த்தவாதப் பிரமம் (யஞ்ஞத்தின் கம்பம் ஆதித்தியனும் என்பதைப்போல ஸ்துதியை அறிவிப்பதாமென்னும் மயக்கம்), அ - நாமம் சர்வபாபத்தையும் கெடுப்பதாம் என்னும் புத்தியால் நிஷித்த கர்மங்களை யாசரித்தல், கூ - மகத்தான புண்ணியத்தை யுண்டாக்குவது நாமமாமென்னும் புத்தியால் விகித கர்மங்களை விடுதல், க0 - அந்நிய தர்மங்களோடு நாமம் சமமாமெனல். இப்பத்தும் நாமத்தின் அபராதங்களாம்.

இவற்றை (இந்த அபராதங்களை) விட்டு, [க] பிராதக்காலம், [உ] மத்தியானகாலம், [ரு] சாயங்காலம், [௪] மத்தியராத்திரிகால மென்னும் இந்நான்கு காலங்களிலும் பிரித்து இலக்ஷம் அனேனும் அல்லது அதனின் அதிகமாகவேனும் ஈசுவரநாமத்தை யுச்சரித்து, அதனிடத்துச் சித்தவிருத்தியை நிறுத்தவேண்டும். இது ஈசுவரநாமத்தை ஜபிக்கும் சாமானியக்கிரமம். இதன் விசேஷக்கிரமம் குருமுகமாக அறியத்தக்கதாம்.

மாம். இதனாலேயே அந்தப்புருஷன் விக்ஷேபதோஷத்தோடு கூடியவனென் றறியப்படுகின்றான்.

(க) ஆகையால் அவன் ஈசுவரநாம உச்சாரணம் அல்லது *ரு. அஜபாமந்திரோச்சாரணம் ஈசுவரமூர்த்தித் தியானம் அல்லது நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்தலென்னும்

---

*ரு. "ஸோஹம்" என்னும் மந்திரத்தை அஜபாமந்திரம் அல்லது அஜபாகாயத்திரீ யென்பர். இதன் ஜபத்தை அஜபாஜப மென்பர். இதை நான்காவது டிப்பணியிற் கூறிய பிரகாரம் ஜபித்தலும் சித்த சுத்திக்கு ஏதுவாம். அல்லது வெகுகாலம்வரையில் ஜபித்துக்கொண் டிருக்க எப்போது விருத்தி அந்தர்முகமாகின்றதோ, அப்போது சுவாசம் வெளிப்படும்போது ஸகாரத்தை (ஸோ என்பதை)யும் சுவாசம் உட்பிரவேசிக்குங்கால் ஹகாரத்தை (ஹம் என்பதை)யும் தியானிக்க வேண்டும். இது அஜபாகாயத்திரீயாம். இதற்கு முக்கியமாக நிவிருத்திபரனாகிய சந்நியாசியே அதிகாரி. இது ஸோபாதிகத்தியானம். இதினின்றும் ஸகார ஹகார மென்னும் மெய்யெழுத்துக்களை எடுத்துவிட மிஞ்சியிருக்கும் 'ஓம்' என்னும் எழுத்து எதுவோ அதன் உபாசனை நிருபாதிகமாம். 'ஸோஹம்' 'ஓம்' என்னும் இரண்டு சொற்களுக்கும் பொருள் பிரத்தியகாத்மாவிற் கபின்னமான பிரஹ்மம் ஒன்றே. அது சுத்தமாயிருத்தலால் நிருபாதிகமாம். என்றாலும் ஓமென்னு மக்ஷரத்தில் ஸகார ஹகார மென்னும் உபாதிகளின் சேர்க்கையால் "ஸோஹம்" என்னும் சொல்லுண்டாகின்றது. அது ஸோபாதிக மெனப்படுகின்றது. ஓங்காரத்தின் உபாசனைக் கிரமம் விசாரசாகரத்தின் ஐந்தாவது தரங்கத்திலும் அப்படியே பதார்த்த மஞ்ஜூஷாவிலும் விஸ்தாரமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை யறிய விரும்புவோர் ஆங்கே கண்டுகொள்க.

இவைமுதலிய உபாசனைகளைச் செய்யவேண்டும். ஏனெனின், உபாசனையினுல் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை யுண்டாய் விக்ஷேபதோஷத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகின்றது.

(உ) அல்லது சரீரம் வாக்கு மனம் தனமென்பவற்றால் ஈசுவரபுத்தியாகச் செய்யப்பட்ட பற்றின்றிய *கூ. குருவின் சேவை எதுவோ அதனுல் கர்மோபாசனைக ளில்லாமலே சித்த சுத்தியும் ஏகாக்கிரத்தன்மையு முண்டாகின்றன.

---

*கூ. இங்கே இது இரகசியம்:—ஈசுவரசேவையினுல் புண்ணியத்தின் உற்பத்தி வாயிலாக அதிருஷ்டபலப் பிராப்தியுண்டாகின்றது. ஈசுவரபுத்தியினுல் செய்யப்பட்ட குருசேவையினுல் முற்கூறிய அதிருஷ்டபலப் பிராப்தியும், குருவின் பிரசன்னத்தன்மையின் வாயிலாக உபதேசவடிவமான திருஷ்ட (பிரத்தியக்ஷ) பலப் பிராப்தியு முண்டாகின்றன. அந்த (குரு) சேவை சரீரம், மனம், வாக்கு, தனமென்பவற்றின் அர்ப்பணத்தால் உண்டாகின்றது. குருவின் ஆஞ்ஞையைப் பரிபாலித்தல் சரீர அர்ப்பணம். குருவினிடத்து ஈசுவரபாவமும் அவரது வடிவத்தைத் தியானித்தலும் மன அர்ப்பணம். குருவை நிந்தியாது துதித்தல் வாக்கின்அர்ப்பணம். கிரகஸ்தனுகிய குருவினிடத்துச் சகல தனங்களையும் அர்ப்பணம் செய்தல் அல்லது துறந்த குருவை யடையும்பொருட்டுச் சர்வ தனத்தையும் விடல் தன அர்ப்பணம். தயையுள்ள ஓர் குருவானவர் முற்கூறிய சேவையில்லாமலே பிரசன்னராய் உபதேசம் செய்துவிட்டாலும், சித்த சுத்தியுடைய அதிகாரிக்குக் கல்யாணம் (நன்மை) உண்டாகும். அவற்றுள், சரீரம் வாக்கு தனம் என்பவற்றின் அர்ப்பணத்தா லுண்டாகும் குருசேவையினுல் மலதோஷ நிவிருத்தியும், மன அர்ப்பணத்தாலுண்டாகும் குருசேவையினுல் விக்ஷேபதோஷ நிவிருத்தியும் உண்டாகின்றன.

(ரு) அல்லது எவனுக்கு மந்தஜிஞ்ஞாஸையினு (ஞான விருப்பத்தா)லும் *எ. வேதாந்த சிரவணத்திலேனும் அப்பியாசத்திலேனும் பிரீதிபூர்வமாகப் பிரவிருத்தி யுண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்கும் கர்மோபாசனைகளில்லாமலே சித்த சுத்தியும் ஏகாக்கிரத்தன்மையு முண்டாகின்றன. ஏனெனின் "சிரத்தை பத்தி குருசேவை யென்பவற்றோடு வேதாந்தத்தைக் கேட்டலால் பிரதிதினமும் அ௦-கிருச்சிரத்தின் பலமுண்டாகின்றது" என்பதனால் பாபமாகிய மலம் நிவிருத்தியாதலோடு சித்தசுத்தியு முண்டாகின்றது. நீண்டகாலம் நித்தியம் இடைவிடாமல் அன்போடு வேதாந்தத்தின் சிரவண அப்பியாசத்தால் திருஷ்டாந்த இதிகாசமுதலியவற்றால் நாடகத்

* எ. இங்கே இது இரகசியமாம்:—எவனுக்குத் திடஞானமுண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை. எவனுக்குத் தீவிர ஜிஞ்ஞாஸையு (ஞானவிருப்பமு)ண்டாயிருக்கின்றதோ, அல்லது மந்தஞான முண்டாயிருக்கின்றதோ, அவனுக்குச் சிரவணாதிகள் செய்யவேண்டியனவாம்; கர்மோபாசனைகள் செய்யவேண்டியதில்லை. எந்தச் சுபுத்தி (நற்புத்தியுடையவனு)க்கு மந்த ஜிஞ்ஞாஸையினால் வேதாந்தசிரவணத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ அவனுக்கும் சிரவணம் செய்யவேண்டியதாம். எவனுக்கு மந்த ஜிஞ்ஞாஸையிருந்தும் வேதாந்த சிரவணத்தில் பிரவிருத்தியுண்டாகவில்லையோ, அவனுக்கு நிஷ்காமகர்மமும் உபாசனையும் செய்யவேண்டியனவாம். எவனுக்கு வைராக்கியலேச மின்மையால் மந்த ஜிஞ்ஞாஸையுமில்லையோ, அவனுக்கு ஸகாம கர்மோபாசனைகள் செய்யத்தக்கனவாம். இது பாகவதத்தின் ஏகாதசஸ்கந்தத்தின் உ௦-வது அத்தியாயத்திற் கூறிய ஞானம் பக்தி கர்மமென்னும் மூன்றுயோகங்களின் வியவஸ்தையாம்.

த்தைப் பார்ப்பதினால் எப்படி விநோதமுண்டாகின்றதோ, அப்படிப் புத்திக்கு விநோதமுண்டாகின்றது. இதனால் விக்ஷேபமாகிய மலத்தின் நிவிருத்தி பூர்வமாகச் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை யுண்டாகின்றது என்பது அபிப்பிராயம்.

௩. "பிரஹ்மமாகிய ஆத்மாவை யான் அறியவில்லை" என்னும் *அ. வியவகாரத்திற்கு எது ஏதுவோ அது *க. அஞ்ஞானம். எவனுடைய சித்தத்தில் இவ்வாறு தோற்றமுண்டாகின்றதோ, அவன் அஞ்ஞானி. அவனுக்குத் தத்துவஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் தகுதியாம். ஏனெனின், தத்துவஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நிவிருத்தி யாகின்றது; மற்றச் சாதனங்களால் நீங்குகிறதில்லை. ஆனால் அந்தத் தத்துவஞானம் அதிகாரிக்குக் கிடைக்கும். அவ்வதிகாரி இவனுவன்:—எவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலாவது ஜன்மாந்தரத்திலாவது செய்த நிஷ்காமகர்ம உபாஸனைகளினால் மலவிக்ஷேபதோஷங்கள் நாசமாய் மூன்றாவதான அஞ்ஞானதோஷம் மிஞ்சியிருக்கிறதோ, அதனாலேயே எவன் விவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்களோடு கூடியவனாயிருக்கின்றானோ, அந்தப் புருஷன் இந்நூலிற்கும், இந்நூலின் விசாரவாயிலாக ஆத்மஞானத்திற்கும், ஆத்மஞானவாயிலாக மோக்ஷத்திற்கும் அதிகாரியாவன்.

---

*அ. சொல்லுதலையும் தோற்றுதலையும் வியவகாரமென்பர்.

*க. ஆவரணசக்தி விக்ஷேபசக்திகளையுடைய அநாதி அநிர்வசநீய பாவரூபம் அஞ்ஞானபதார்த்தமாம். பிரஹ்மத்தையும் ஆத்மாவையும் மறைத்தல் ஆவரணமாம். அதனை (ஆவரணத்தை)ச்செய்யும் சக்தி (சாமர்த்தியம்) ஆவரணசக்தியாம். பிரபஞ்சமும் அதன் ஞானமும்

௬. நான்கு சாதனங்களின் பெயர்.

முதலாவது விவேகம்; இரண்டாவது விராகம்; மூன்றாவது ஷட்சம்பத்தி; இதனை ஜிஞ்ஞாசுவானவன் தரித்து நான்காவதாகிய முமுக்ஷுத்தன்மையை விரும்புவன். இவை நான்கு சாதனங்களாம்.

௫. விவேக லக்ஷணம். (௧)

ஆத்மா நித்தியமும் (அவிநாசியும்) கிரியையில்லாதது (அசலமு)மா யிருக்கின்றது; ஜகத்து அநித்தியமும் (விநாசியும்) சலமு (கிரியையுள்ளது)மா யிருக்கின்றது என்று அறிந்து பாலையும் நீரையும் வேறுபிரிக்கும் அன்னத்தைப்போல, சாரமாகிய ஆத்மாவையும் அசாரமாகிய அநாத்மாவையும்

விக்ஷேபமாம். அதனை யுண்டாக்கும் சாமர்த்திய மெதுவோ அது விக்ஷேபசத்தியாம். உற்பத்தியில்லாததை அநாதியென்பர். கடமுதலிய காரியங்களின் பிராகபாவத்தைப்போல அஞ்ஞானத்திற்கு உற்பத்தியில்லை, ஆதலால் அஞ்ஞானம் அநாதியாம். சத்தசத்திற்கு விலக்ஷணமா (பாதிக்கத்தக்க சொரூபமுடையதா) யிருத்தலால் அஞ்ஞானம் அநிர்வசநீயமாம். இதனையே மித்தையென்பர். இருக்கிறது என்னும் வியவகாரத்திற்கு எது ஏதுவோ அது பாவரூபமாம். எதனால் அஞ்ஞானம் ஜகத்திற்கு உபாதானமாயிருத்தலால் இருக்கிறது என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கிறதோ அதனால் அது பாவவடிவமாம். அநிர்வசநீயமாயிருந்து எது பாவரூபமாயிருக்கிறதோ அது அநிர்வசநீயபாவரூபமெனப்படும். இவ்வஞ்ஞானத்தையே காரணதேகம், அவித்தைமுதலிய பெயர்களாற் சொல்லுகின்றார்கள். இதற்கு அநேக பேதங்கள் (பெயர்கள்) இருக்கின்றன. அவை பஞ்சதசியின் உரையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன; விஸ்தார பயத்தால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

திடமாக விசாரித்தல் (வேறுபிரித்தறிதல்) விவேகமாம். இப்படி மனதில் நிச்சயம் செய்க.

சங்கை:—விவேக காலத்தில் "ஜகத்து அநித்தியம் அதாவது மித்தை" என்று எப்போது அறியப்பட்டதோ, அப்போது மறுபடியும் பிரபஞ்சத்தினது பாதத்தின் பொருட்டுள்ள உத்தர (பிற்) சாதனங்களோடு கூடிய ஞானத்திற்கு என்ன பிரயோஜனமிருக்கின்றது?

சமாதானம்:—விவேககாலத்தில் சாஸ்திரத்தினாலும் யுக்தியினாலும் பரோக்ஷத்தன்மையாக ஜகத்தை மித்தையென்றறிந்தபோதிலும், அபரோக்ஷமாக மித்தையென்றறியவில்லை. ஆதலால் பிரபஞ்சத்தின் அபரோக்ஷ பாதத்தின்பொருட்டு உத்தரசாதனங்களோடு கூடிய ஞானம் பிரயோஜனமாகின்றது.

௩. வைராக்கிய லக்ஷணம். (உ)

"அர்ச்சுனா, பிரஹ்மலோக முதல் சர்வலோகங்களும் புநராவிருத்தி (திரும்பி வருதலை) யுடையனவாயிருக்கின்றன" என்று பகவானது வாக்கியமிருத்தலால் இவ்வுலக முதல் பிரஹ்மலோக பரியந்தமாகிய சகல லோகங்களின் போகத்தையும் பிரமாணயுக்திகளால் தன் சித்தத்தில் அநித்தியமென்றறிந்து, அவற்றைக் காக்கைமலம்போலச் சித்தத்தினின்றும் விடல்வேண்டும். இப்படித் தோஷதிருஷ்டியினால் இகலோக பரலோக போகங்களின் இச்சையை விடுதல் எதுவோ அது வைராக்கியமாமென்று தனது புத்தியிற் கொள்க.

இங்கே காக்கையின்மலத்தைக் கொள்ளுதல் எதுவோ, அது மலத்தின் மலவடிவமாயிருத்தலால் மிகுந்த அருவருப்பு (தோஷதிருஷ்டி)க்கு விஷயமாமென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டாம்.

இங்கே இது விசேஷமாம்:-விடுதலின் இச்சைக்கு அல்லது இச்சையில்லாதிருக்குந்தன்மைக்கு வைராக்கியமென்று பெயராம். அவ்வைராக்கியம் க-யதமானம், உ-வியதிரேகி, ங-ஏகேந்திரியம், ச-வசீகாரமென்னும் பேதத்தால் நான்கு வகையாம்.

க-மந்தவிவேகத்திற்கு யதமானமென்று பெயர்.

உ-நாகுலியின் (கீரிபுரண்டான் பூண்டின்) ஆசிரயத்தால் சர்ப்பத்தோடு யுத்தஞ்செய்கின்ற நகுலத்தை (கீரியை)ப் போலச் சற்சங்கத்தின் ஆசிரயத்தால் துற்குணங்களை விடுவதிலும் நற்குணங்களைக் கொள்ளுவதிலு முண்டாகும் உற்சாகம் எதுவோ அது வியதிரேகியாம்.

ங-இந்திரியங்களை யடக்குதலாகிய தமத்திற்கு ஏகேந்திரியமென்று பெயர்.

ச-மனத்தின் நிக்கிரகமாகிய சமத்திற்கு வசீகாரவைராக்கியமென்று பெயர். அவற்றுள், வசீகாரவைராக்கியம் (க) மந்தம் (உ) தீவிரம் (ங) தீவிரதரமென மூன்றுவகையாம்.

(க) புத்திரன், திரவியம் முதலியவற்றின் நாசத்தால் "சை! சுதென்ன சம்சாரம்" என்றுண்டாகும் க்ஷணிகபுத்திவிருத்தி மந்தவைராக்கியமாம்.

(உ) இவ்வுலகத்துப் புத்திரன்முதலியவற்றின் சம்பந்தமாகிய சுகத்தின் விருப்பமின்மை எதுவோ அது தீவிரவைராக்கியமாம்.

(௩) புநராவிருத்தியுடையவைக ளென்றறிந்து சர்வலோகங்களின் இச்சையையும் விடுதல் தீவிரதர வைராக்கியமாம். அவற்றுள், ஞானத்திற்குக் காரணமாயுள்ள தீவிரதரத்தை முமுக்ஷுவானவன் * க0. சம்பாதிக்கவேண்டும்.

எ. ஷட்சம்பத்திகளின் பெயர். (௩)

சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷை, சமாதானம், விசுவாசம், (சிரத்தை) என்னும் இவ்வாறின் அடைவைப் பண்டிதர்கள் ஷட்சம்பத்தி யென்பர்.

அ. சமதமங்களின் லக்ஷணம். [க-உ]

க. விஷயவாசனையாகிய பலத்தினால் உன்மத்தமாகிய மனமென்னும் யானை எதுவோ அதனை விஷயங்களில் அத்தியந்த தோஷ திருஷ்டிவடிவமாகிய அங்குசத்தினால் ஜயித்தல் (சுவாதீனஞ் செய்தல்) சமமாமென்றறிக.

உ. சப்தமுதலிய ஐந்து விஷயவ்டிவமான மார்க்கத்தில் பிரீதியுடைய இந்திரியங்களின் சமுதாயவடிவமான குதிரைகள் எவ்வைகளோ, அவைகளை விஷயங்களில் தோஷ திரு

*க0. மந்ததீவிர வைராக்கியங்களிலும் இகலோக பரலோகங்களின் விருப்பம், அந்தர்கதமா (அடங்கி) யிருக்கின்றது. அது ஞானத்தின் பிரதிபந்தகமாம். தீவிரதர வைராக்கியத்தில் இகலோக பரலோகங்களின் விருப்பமாகிய பிரதிபந்தகமில்லை. ஆதலால் அது ஞானத்திற்குச் சாதகமா யிருத்தலால் ஜிஞ்ஞாசுவானவன் அதனைச் சம்பாதித்தல் உசிதமாம்.

ஷ்டி பூர்வமாகச் சாஸ்திரசிந்தனுதிரூப சாட்டையினுல் ஜயி த்தல் தமமாமென்றறிக.

இங்கே இது இரகசியமாம்:—சரீரம் இரதம்; அதற்கு இந்திரியங்கள் குதிரைகள்; மனம் கடிவாளம்; புத்தி சாரதி; அவ்விரதத்திலிருக்கும் ஆத்மா இரதிகன்.

(க) எந்த இரதிகனுடைய புத்தியாகிய சாரதி பிரமாதி யா (மறதியுள்ளவனு) யிருக்கின்றுனே, அவனுடைய இந்தி ரியங்களாகிய அசுவங்கள் குமார்க்கத்தி (கெட்டவழியி)ற் செல்லுகின்றன. அவ்விரதிகனை நரகமுதலிய துக்கவடிவமா கிய குழியிற் றள்ளுகின்றன.

(உ) எந்த இரதிகனுடைய புத்தியாகிய சாரதி அப்பிர மாதியா யிருக்கின்றுனே, அவனுடைய இந்திரியங்களாகிய குதிரைகள் நன்மார்க்கத்திற் செல்லுகின்றன. அந்த இரதி கனைச் சுவர்க்கமுதலியவடிவ அல்லது மோக்ஷவடிவ வீட் டிற் சேர்ப்பிக்கின்றன.

எதனுல் இப்படி இருக்கிறதோ, அதனுல் முமுக்ஷுவுக் குத் தனது புத்திவடிவமாகிய சாரதியின் இஷ்டப்படி நடத் தல் இஷ்டப்படி பேசுதல் இஷ்டப்படி சாப்பிடுதலென்னும் பிரமாதத்தை நீக்கி, அதன்வழியாய் இந்திரியங்களென்னும் குதிரைகளைச் சன்மார்க்கத்திற் பொருத்துதல் தகுதியாம்.

இங்கே புத்தியாகிய சாரதியை வசஞ்செய்தல் சமமும், இந்திரியங்களாகிய குதிரைகளை வசஞ்செய்தல் தமமுமாம். ஆகையால் சாரதியின் அதீனமாய்க் குதிரைகளும் குதிரை களின் அதீனமாய்ச் சாரதியு மிருத்தல்போலப் புத்திக்கும்

இந்திரியங்களுக்கும் ஒன்றற்கொன்று அதீனத்தன்மையிருக்கின்றது. ஆதலால் முற்கூறிய சமதமங்கள் ஒன்றற்கொன்று சாபேக்ஷமாம். இப்படி * கக. ஷட்சம்பத்தி முழுவதும் ஒன்றற்கொன்று சாபேக்ஷமா மாகலின் ஒரு சாதனமாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்றன வென்றறிக.

கக. உபரதி திதிக்ஷைகளின் லக்ஷணம். [௩-௪]

௩. [வீடு மனைவி புத்திரன் தன்முதலியனவாக முன்னரே கிடைத்துள்ள விஷயங்களில் தோஷ திருஷ்டியினால் மலத்திலாவது வாந்தியிலாவது இச்சையில்லாதிருத்தல்போல இச்சையில்லாதிருத்தல் வைராக்கியமாம். இவ்வைராக்கியமுண்டானபின் முன்னுள்ள விஷயங்களை விடுதலாகிய சந்நியாசமுண்டாகின்றது.] அந்த வைராக்கியத்திற்கு விலக்ஷணமாய் முன்விடப்பட்டு மறுபடியும் வந்து சேருகின்ற விஷயங்களை நீக்கிய மலத்தைப்போலாவது வாந்தியைப்போலாவது தியாகஞ் செய்தல் (அங்கீகரியாதிருத்தல்) அதாவது மறுபடியும் அதில் தீனமா (இஷ்டமுண்டா) காதிருத்தல் எதுவோ அதனை வைராக்கியத்தின் பலமாகிய உபரதி யென்பர்.

௪. சீர்வணுதிகளைச்சாதிக்குங்கால் அவற்றிற்கு விரோதமுள்ள சீதம் உஷ்ணம் (பசி தாகம் சுகம் துக்கம் இலாபம் நஷ்டம்) முதலிய துவந்துவ (இருமைத்) தர்மங்களைச் சகித்தலைச் சாதுக்கள் திதிக்ஷை யென்பர்.

---

*கக. ஷட்சம்பத்தியாகிய சமாதிகள் ஒன்றற்கொன்று துணையாதலை விசாரசாகரத்தினது முதல் தரங்கத்தின் டிப்பணியிற் காண்க.

முற்கூறிய திதிக்ஷையைவிட்டுத் துவந்துவ தர்மங்களை நீக்குதலிற் றற்பரனாயுள்ள முமுக்ஷுவுக்கு வேதாந்த சிரவண முதலியவற்றில் வியவதானம் (அந்தராயம்-மறைப்பு) உண்டாகும். ஆகையால் திதிக்ஷையும் சிரவணத்தில் உபயோகமா யிருத்தலால் சிரவணத்திற்குச் சாதனமாம். இவ்வாறு மற்ற விவேகமுதலியனவும் சிரவணத்திற்குச் சாதனங்களா மென்பதறிக.

கய. சமாதான சிரத்தைகளின் லக்ஷணம். [ரு-சு]

ரு. பிரஹ்மமாகிய லக்ஷியத்தில் சித்தம் ஏகாக்கிரமா (தற்பரமா) யிருத்தலைச் சமாதான மென்பர்.

சு. வேதாந்த சாஸ்திர வசனத்திலும் குருவாக்கியத்திலு முண்டாகும் விசுவாசம் (ஆஸ்திகத்தன்மை-நம்பிக்கை) எதுவோ அது சிரத்தையாம். முன் உபாசனையி லுண்டாகும் சித்த ஏகாக்கிரத்தன்மை யெதுவோ, அது சகுணப் பிரஹ்மத்திலாவது அல்லது அதனைக் குறிப்பிக்கும் பிரதிமை முதலியவற்றிலாவது உண்டாவதாம். இங்கே கூறிய சித்த ஏகாக்கிரத்தன்மையோ நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் தற்பரமாகுந் தன்மையதாம். இஃது அவற்றின் பேதம்.

இங்கே ஷட்சம்பத்திகளின் மத்தியில் சிரத்தையைக் கடைசியிற் கூறியதின் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—விருக்ஷத்தின் பலமெதுவோ அது அந்தத்தில் (கடைசியில்) உண்டாகின்றது. ஆகையால் விருக்ஷத்தின் சர்வ அங்கங்களிலும் பலம் சிரேஷ்டமாம். இதனாலேயே அது முக்கியமாம். அது

போல ஞானத்தின் சாதனங்களாகிய விவேகம் வைராக்கியம் சமமுதலிய எல்லாவற்றுள்ளும் சிரத்தை சிரேஷ்டமாம். இதனாலேயே அது முக்கியமாம். ஆகையால் அது கடைசியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

பலத்தின் உற்பத்திக்குப் பின் பலத்தின் பரிபாக அவஸ்தை யுண்டாகிறதுபோலச் சிரத்தையின் உற்பத்திக்குப்பின் முமுக்ஷுத்துவ முண்டாகின்றது. ஆகையால் முமுக்ஷுத்துவம் சிரத்தையென்னும் பலத்தின் பரிபாக அவஸ்தையாம். இதனாலேயே அது சிரத்தைக்குப்பின் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே இது இரகசியமாம்:—சாஸ்திரம் குரு முதலியவற்றின் வாக்கியங்களி லுண்டாகும் சிரத்தையானது ஈசுவரன் குரு முதலியோர்களின் பக்தியின்றி யுண்டாகாது. எவனுடைய சித்தத்தில் முதலில் ஈசுவரன் குரு மற்ற இருஷிகள் முனிகள் பிரஹ்மநிஷ்டர்க ளென்னு மிவர்களிடத்தில் பூஜ்ய (பூஜிக்கப்படுவரென்னும்) புத்தியாகப் பிரீதிவடிவமான பக்தியுண்டாகின்றதோ, அவனுக்கே வேத முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் குரு முதலியோர் வாக்கியங்களிலும் பக்தியநுசாரமாக (எப்படிப் பக்தியோ அப்படி)ச் சிரத்தை யுண்டாகின்றது. ஆதலால் பக்தி எதுவோ, அது ஞானத்திற்கும் ஞானத்தின் சர்வ சாதனங்களுக்கும் முக்கியகாரணமாம். இதனாலேயே சிரத்தை *கஉ. பக்தி பூர்வமா யிருத்தலால் சர்வ சாதனங்களிலும் முக்கிய சாதனமாம்.

*கஉ. இங்கே "பக்தி பூர்வமாக" என்னும் பதத்திற்குப் பக்தியென்னும் விதையோடு கூடியதென்பது பொருள்.

இங்கே இது உருவகம் :— க. மோக்ஷ சாதனங்களின் சம்பத்தி (அடைவு) விருக்ஷமாம். உ. அதற்கு நிஷ்காம கர்ம முதலிய பிரயத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட சுத்த சித்தம் நிலமாம். ங. ஈசுவரன் குரு முதலியோர்களின் பக்தி விதையாம். ச. மந்தவிவேகம் முளையாம். ரு. திடவிவேகம் அடிமரமாம். சு. விவிதமான வைராக்கியம் சாகை (கிளை)களாம். எ. சம முதலிய வைந்து சாதனங்கள் புஷ்பங்களின் கொத்துக்களாம். அ. குருவாக்கிய சிரவணம் அதன்பேரிலுண்டாகும் * கங. ஆண் விருக்ஷத்தின் சையோகமாம். கூ. *கச. சிரவண மனன நிதித்தியாஸன முதலிய அந்நிய சாதனங்கள் அப்பழ சம்பந்தியான அந்நியப் பிரயத்தினங்களாம். க0. சிரத்தை பழமாம். கக. முமுக்ஷுத்துவம் பழத்தின் பரிபாகதசையாம். கஉ. ஞானம் அப்பழத்தின் இரசமாம். கங. அப்பழத்திலும் நிஷ்பிரயோஜனமாகிய பக்தியென்னும் பீஜமிருக்கின்றது.

அப்பழத்தின் ஞானமென்னும் இரசமெதுவோ அது சிரத்தையென்னும் பழத்தின் அதீனமாம். ஏனெனின், முற்

---

*கங. நிஷ்பல விருக்ஷத்தை ஆண் விருக்ஷமென்றும், ஸபல விருக்ஷத்தைப் பெண் விருக்ஷமென்றும் கூறுவர். அருநெல்லி பனை முதலிய சில பெண் விருக்ஷங்களின்பேரில் எப்போது ஆண் விருக்ஷங்களின் அல்லது அதன் புஷ்பங்களின் சையோக முண்டாகின்றதோ, அப்போது அவை பலிக்கின்றன. இது உலகப்பிரசித்தம்.

*கச. சிரவணம் ஜலம் விடுதலாம்; மனனம் சம்சய முதலிய புற்பூண்டுகளை நீக்குத (களையெடுத்த) லாம். நிதித்தியாஸனம் காவற்காரனுல் பேதவாதி, பாமரபுருஷன் காம முதலிய பசு பக்ஷிகளினின்றும் காத்தலாம். பதார்த்தசோதனை காய்ந்தசாகை முதலிய குப்பை கூளங்களை நீக்குதலாம். இவை முதலியன கற்பிக்கத்தக்கனவாம்.

கூறிய சிரத்தையென்னும் பழம் உலர்ந்துபோனால் அதன் ஞானமாகிய இரசமும் உலர்ந்துபோகும். ஆதலால் ஞானமென்னும் இரசம் சிரத்தையென்னும் பழத்தின் அதீனமாம். அப்பழத்தைப் * கடு. புசித்தல் வாயிலாக * கசு. வயிற்றில் ஸ்தாபிக்கவே, அதனிரசமும் வயிற்றில் நிலைபெறும். ஆகலால் ஜீவித்திருக்குமளவும் வித்துவான்களது சித்தத்தில் சாஸ்திர குருவாக்கியங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தில் சுபாவமான சிரத்தையிருக்கும். அதுபரியந்தம் ஞான நிஷ்டையுமிருக்கும்.

அப்பழத்தை அநபிஞ்ஞ (அறிவின்றிய) புருஷன் பக்தியென்னும் உருசியுள்ள விதையின் உபேக்ஷையோடு பக்ஷணஞ் செய்கிறான். அவனுக்கு அதிக உருசியுண்டாகிறதில்லை. அபிஞ்ஞ (அறிவுள்ள) புருஷன் பக்தியென்னும் விதையோடும் ஞானமாகிய இரசத்தோடும் அப்பழத்தைச் சாப்பிடுகின்றான். அவனால் அதன் அதிக உருசி அநுபவிக்கப்படுகின்றது.

இவ்வாற்றான் முற்கூறிய சிரத்தையென்னும் பழத்திற்கு ஜீவன்முக்தி உருசியாம். விதேகமுக்தி அதனாலாகிய பசியை நிவர்த்தித்தல் பூர்வகமான திருப்தியாம்.

கக. முமுக்ஷுத்துவத்தின் லக்ஷணம். (௬)

பசியுள்ள புருஷன் எப்படி அன்னத்தை இச்சிக்கின்றானோ அதுபோலவே மோக்ஷத்தின் தீவிர இச்சை எதுவோ,

* கடு. விசாரத்தினால் தாரணைவாயிலாக அதாவது தாற்பரியத்தினால் நிச்சயித்தலாகிய நிஷ்டைவாயிலாக.

* கசு. சாஸ்திர குருவாக்கியங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரமார்த்தமாகிய அத்வைத அர்த்தத்தில்.

அதனைப் பண்டிதர்களும் நற்குணமுடையவர்களுமாகிய முநி சிரேஷ்டர் (சந்நியாசிகளாகிய ஆசாரியர்)கள் முமுக்ஷுத்துவ மென்று கூறுவர்.

சொல்லப்பட்ட முமுக்ஷுத்துவம் சர்வசாதனங்களுக்கு முன்னரும் மந்தரூபமாய் உண்டாகின்றது. ஏனெனின், "ப்ரயோஜநமநுத்திஶ்ய ந மந்தோऽபி ப்ரவர்த்ததே || பிரயோஜனத்தை யுத்தேசிக்காமல் மந்தனும் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை" என்னும் நியாயத்தால் மோக்ஷமாகிய பலத்தினிச்சையின்றி நிஷ்காம கர்மமுதலிய சாதனங்களில் ஒருவனுக்கும் பிரவிருத்தி யுண்டாகாது. ஆதலால் மந்த முமுக்ஷுத்துவமோ சகலசாதனங்களுக்குமுன்னருமுண்டாகின்றது. ஆனால் அது தீவிரமாயில்லை.

மற்றச்சாதனங்கள் சித்தித்தபின்னர்த் தீவிர முமுக்ஷுத்துவ முண்டாகின்றது. அதுவே குருவைச் சரணடைதல் பூர்வகமான சிரவணமுதலிய பிற்சாதனங்களிற் பிரவிருத்தித்தற்கு ஏதுவாகின்றது.

௧௨. அதிகாரியினிடத்துக் கர்த்தவ்வியத்தைக் குறிப்பித்தல்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி எவனோ அவன் சற்குருவின் சரணங்களில் தலைவணங்கி *௧௭. விதிப்படி சரண

*௧௭. இங்கே குருவைச் சரணடையுந் தன்மையை அறிவிக்கும் சாஸ்திரவசனம் விதி யெனப்படும். இந்த "விதிப்படி" என்னும் சப்தத்தின் அர்த்தம் அதைப்போலவாம் (அதை யநுசரித்தாம்). குருவைச் சரணமடையும் கிரமம் மேல் இரண்டாவது உபதேசத்தில் ௧௭-வது விஷயத்தில் எழுதப்படும்.

மடைவன். "𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌮𑌿𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑍍 । 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ அந்தப் பிரஹ்மத்தை அறியும்பொருட்டு அவ்வதிகாரி சமித்பாணியா (பத்திர புஷ்ப பலாதிகளைக் கையிற் கொண்டவனு)ய், சாந்த (சமமுடையவ)னாய், தம முடையவனாய், திதிக்ஷையுடையவனாய், சிரத்தையுடையவனாய், சமாதானத்துடன் கூடியவனாய், சுரோத்திரிய (சுருதி யுணர்ந்தவ)ரும், பிரஹ்மநிஷ்டருமாகிய குருவையே அடைந்து பிரஹ்மமாகிய ஆத்மாவினிடத்திலேயே கூடஸ்தராகிய ஆத்மாவை ஏகரூபமாய்ப் பார்க்கக்கடவன்" என்னும் சுருதியினால்.

௧௫. குருலக்ஷணம்.

௧. பிரஹ்மநிஷ்ட (வழியின் அநுபவமுள்ளவனும் வழியைக் காட்டும் புருஷனைப்போல பிரஹ்மத்தினிடத்து நிஷ்டையுடையவ) ராயும்,

௨. சுரோத்திரிய (வழியின் அடையாளங்களை யறிந்து வழிகாட்டும் புருஷனைப்போலச் சுருதிகளின் அர்த்தத்தை யுணர்ந்தவ)ராயும்,

சரணடைந்த சீடனுக்கு வழிகாட்டும் புருஷனைப்போல அத்வைதப் பிரஹ்மத்தை யுபதேசிப்பவர் எவரோ, அவரே ஸ்ரீமானாகிய (பிரஹ்மவித்தையாகிய இலக்ஷ்மியையுடைய) குருதேவனாவர்.

ஆதலால் சரணடைந்த சீடன் அந்தக் குருவிற்கு எப்போதும் சேவை செய்யவேண்டும்.

ஞானத்திற்குமுன் செய்யும் ஈசுவர குருவேதாந்த சாஸ்திரங்களின் சேவையானது ஞானம் சித்திக்கும் பொருட்டாம். ஞானமுண்டாகியபின் செய்யும் இம்மூன்றின் சேவை செய்ந்நன்றிமறத்த லென்னும் தோஷம் நீங்கும்பொருட்டாம். இவ்வபிப்பிராயத்தினாற்றான் இங்கே "எப்போதும் சேவை செய்யவேண்டு"மென்பது கூறப்பட்டது.

கசு. சம்பந்தவர்ணநம் உ.

இந்நூல் பிரஹ்மத்தின் பிரதிபாதகமு (பிரஹ்மத்தைச் சொல்லுவது)ம், பிரஹ்மம் இந்நூலாற் பிரதிபாத்தியமு (சொல்லப்படுவது)மாம்.இவ்விரண்டற்கும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்தியபாவரூப சம்பந்தம் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது.

க. பிரதிபாதனஞ்செய்வது எதுவோ அது பிரதிபாதகமெனப்படும். இந்நூல் பிரஹ்மத்தைப் பிரதிபாதனஞ் செய்வதா யிருத்தலால் பிரதிபாதகமாம்.

உ. எது பிரதிபாதனம் செய்யப்படுகின்றதோ அது பிரதியாத்திய மெனப்படுகின்றது. பிரஹ்மம் இந்நூலாற் பிரதிபாதனம் செய்யப்படுவதா யிருத்தலால் பிரதிபாத்தியமாம்.

இது முதலாக மற்றும் அநேகவித சம்பந்தங்களைக் கூறுவர். அவற்றை விஸ்தாரமாமென்னும் பயத்தால் எழுதவில்லை.

இங்கே சம்பந்தமாகிய அநுபந்தத்தைக் கற்பித்தற்கு இது பிரயோஜனமாம்:—எந்த வஸ்துவிற்கு எதனோடு சம

பந்தமிருக்கிறதோ அந்த வஸ்துவிற்கு அதில் உபயோகமிருக்கின்றது. குயவன் முதலியோர்க்குக் குடத்துடன் சம்பந்தமிருக்கின்றது. அதனால் அவர்கள் கடத்தில் உபயோகமாகிறார்கள். எந்த வஸ்துவிற்கு எதனோடு சம்பந்தமில்லையோ, அந்த வஸ்துவிற்கு அதனிடத்து உபயோகமுண்டாகிறதில்லை. நேத்திரத்திற்கு வாயுவினோடும் ஆகாயத்தினோடும் சம்பந்தமில்லை. ஆதலால் நேத்திரத்திற்கு வாயுவினிடத்தும் ஆகாயத்தினிடத்தும் உபயோகமுண்டாகிறதில்லை. அதுபோலக் கிரந்தத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் பரஸ்பரம் (ஒன்றற்கொன்று) சம்பந்தமில்லாவிடின், கிரந்தத்திற்குப் பிரஹ்மத்திலும் பிரஹ்மத்திற்குக் கிரந்தத்திலும் யாதொரு உபயோகமும் சித்தியாது. ஆகையால் பரஸ்பரத்தின் உபயோகம் பரஸ்பரத்தில் நிச்சயிக்கும்பொருட்டு அவற்றின் சம்பந்தம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படியே மற்றச் சம்பந்தங்களிலும் அறிந்துகொள்க. பிதாவிற்குப் புத்திரன் ஜந்நியனாகலின் பிதாவிற்குத் தனது ஜந்நியமான புத்திரனோடு ஜந்நியத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கிறது. அதுபோலக் கிரந்தத்திற்குப் பிரஹ்மம் பிரதிபாத்தியமா யிருத்தலால் கிரந்தத்திற்குத் தனது பிரதிபாத்தியமாகிய பிரஹ்மத்தோடு பிரதிபாத்தியத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கிறது. புத்திரனுக்குப் பிதா ஜநகனாயிருத்தலால் புத்திரனுக்குத் தனது ஜநகனாகிய பிதாவோடு ஜநகத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கின்றது. அங்ஙனமே பிரஹ்மத்திற்குக் கிரந்தம் பிரதிபாதகமாம்; அதனால் பிரஹ்மத்திற்குத் தனது பிரதிபாதகமாகிய கிரந்தத்தோடு பிரதிபாதகத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கிறது.

எங்ஙனம் பிதாவிற்கும் புத்திரனுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஜந்நிய ஜநகத்தன்மைச் சம்பந்தமிருக்கிறதோ, அங்ஙனமே கிரந்தத்திற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் ஒன்றற்கொன்று பிரதிபாத்தியப் பிரதிபாதகத்தன்மைச் சம்பந்த மிருக்கிறதென்பது சித்தித்தது.

௧௫. விஷயவர்ணநம் ௩.

ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் இந்நூலிற்கு விஷயமாமென்று பண்டிதர்கள் வேதமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடைந்து நிச்சயஞ்செய்திருக்கிறார்கள்.

இங்கே "ஜீவன்" என்னுஞ் சொல்லால் "ஜீவ" பதத்திற்கு இலக்ஷியார்த்தமாகிய கூடஸ்த ஆத்மாவென்னும் ஜீவசாக்ஷி கொள்ளப்படுகின்றது.

இங்கே இது சங்கை சமாதானமான விசேஷ அர்த்தமாம்.

சங்கை:—பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியம் இந்நூலிற்கு விஷயமெனக்கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின், சகல சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றாயிருக்குமாயின், அதற்கு ஏகமாகிய பிரஹ்மத்தினோடு ஐக்கியம் சம்பவிக்கும். எதனால் சகல சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றாகாது நாநாவாயிருக்கின்றதோ, அதனால் அதற்கு ஏகமாகிய பிரஹ்மத்தினோடு ஐக்கியம் பொருந்தாது.

சமாதானம்:—௧. சர்வசரீரங்களிலும் ஆத்மா நாநாவாயிருக்கின்றது என்னும் அர்த்தத்தில் ஒரு *௧அ. பிரமாணமும் கிடையாது.

---

*௧அ. யதார்த்த அநுபவத்தைப் பிரமையென்பர். பிரமையின் கரணத்தைப் பிரமாணமென்பர். அந்தப் பிரமாணம் பிரத்தியக்ஷம்

௨. அஞ்ஞானிகளுக்கு இந்திரியமாகிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் எந்தப் * ௧௧ பேதம் தோற்றுகிறதோ, அந்தப் பேதத்தோற்றம் தேகத்தை விஷயம் செய்வதாம்; ஆத்மாவை விஷயஞ் செய்வதன்று. ஏனெனின், ஆத்மா சுருதிக்கு வேறான பிரத்தியக்ஷமுதலிய பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாததா யிருத்தலால்.

ஆகையால் சகல சரீரங்களிலும் ஆத்மா நாநாவன்று. ஆனால் அநேக கடங்களிற் பொருந்தியுள்ள ஆகாசத்தைப் போலச் சர்வ சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றும். அதனால் அதற்கு ஒன்றாகிய பிரஹ்மத்தோடு ஐக்கியம் பொருந்தும்.

அநுமானம் உபமானம் சப்தம் அர்த்தாபத்தி அநுபலப்தியென்னும் பேதத்தால் ஆறுவிதமாம்.

* ௧௧ அந்நியோந்நியாபாவத்தைப் பேதமென்பர். ஒன்றில் ஒன்று இல்லாமையை அந்நியோந்நியாபாவமென்பர். கடத்தில் படத்தின் அபாவமும் படத்தில் கடத்தின் அபாவமும் அவற்றின் அந்நியோந்நியாபாவமாம். அதுவே அவற்றின் பேதமாம். அந்தப் பேதம் ஸஜாதீய பேதம் விஜாதீயபேதம் சுவகதபேதமென்னும் பேதத்தால் மூன்று வகையாம். அது இந்நூலின் முதற்செய்யுளுரையில் உதாரணத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அல்லது:—அந்தப் பேதம் ஐந்துவகையாம். இது (ஐந்துபேதம்) விசாரசந்திரோதயத்தின் ஆறுவது கலையிலும் விசாரசாகரத்தின் மூன்றுவது தரங்கத்திலும் அதன் டிப்பணத்திலும் கண்டனயுக்தியோடு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பேத கண்டனத்தின் பிரபல்யுக்தி விசாரசாகரத்தின் ஆறுவது தரங்கத்திலுள்ள சாங்கியமதத்தின் பிரசங்கத்தால் டிப்பணத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

சங்கை :—"ஆத்மா நாநாவென்பதில் ஒருபிரமாணமுங் கிடையாது" என்று (சித்தாந்தியாகிய) தாம் கூறியது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஆத்மா நாநாவென்னும் பொருளில் பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாணங்களெல்லாம் இவ்வாறு சித்திக்கின்றன:—

க, எங்கெங்கே அகம் பிரத்தியயத்தின் (நானென்னும் விருத்தியின்) பேதமிருக்கின்றதோ, அங்கங்கே ஆத்மாவிற்குப் பேதமிருக்கின்றது.

(க) எதனால் தேகங்கள்தோறும் "நான்பிராஹ்மணன் நான் க்ஷத்திரியன்" என்றிவ்வாறு அகம் பிரத்தியயத்தின் பேதம் பிரத்தியக்ஷமாகத் தோற்றுகின்றதோ,

(உ) சர்வ தேகங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றுயிருக்குமாயின் "நீ, நான், இது" என்னுமிவை முதலிய வியவகாரங்களுக்கு லோபமுண்டாகுமோ, அதனால் ஆத்மாவின் பேதத்தில் * உ0. பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமிருக்கின்றது,

உ, எதனால் ஆத்மாவிற்குப் பேதமில்லாவிடின் "நீ, நான், இது," என்னுமிவை முதலிய வியவகாரம் சித்தியாதோ, அதனால் வியவகாரசித்தி பேதமின்றிச் சம்பவியாமையால் ஆத்மாவின் பேதத்தில் * உக. அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமும் சித்திக்கின்றது,

* உ0. பிரத்தியக்ஷப்பிரமையின் கரணம் (சாதனவடிவ பஞ்சேந்திரியங்கள்) பிரத்தியக்ஷப்பிரமாணமெனப்படும்.

* உக. ஓர் புஷ்டியுள்ள புருஷன் பகலில் சாப்பிடுகிறதில்லை; அங்கே இராத்திரி போஜனமின்றிப் புஷ்டி (பருமன்) சம்பவியா

௩. (௧) ஆத்மா எதுவோ அது சரீரங்கள் தோறும் பின்னபின்னமாம்; சரீரவடிவ வியக்திகள் பின்னமாயிருத்தலால்; கோ (ஆ) முதலிய பசுக்களைப்போல.

(௨) ஆத்மா எதுவோ அது சரீரங்கள்தோறும் பின்ன பின்னமாகவே யிருக்கின்றது; சரீரங்கள் தோறும் அகம் பிரத்தியயத்தின் பேதமிருத்தலால்; கடாதிகளைப்போல என்னும் இவை முதலிய * ௨௨. அநுமானப்பிரமாணங்களும் ஆத்மாவின் பேதத்தில் சித்திக்கின்றன.

௪. (௧) "அதிதி, தேவன், கந்தருவன், மனிதன், பிதிரன், அசுரன்," என்றிவ்வாறு தேவர் முதலியோர்களின் பேதத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் சுருதியும்,

---

இதன்னும் ஞானத்தால் இராத்திரியில் புசிப்பானென்னும் கற்பனை யுண்டாகின்றது. இங்கே போஜனமின்றிப் புஷ்டி சம்பவியாதென்னும் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம். அந்த ஞானத்தினுலுண்டாகும் இராத்திரி போஜனத்தின் கற்பனை எதுவோ, அது அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம்.) இதற்கு அநேக பேதங்களிருக்கின்றன. அவை விருத்திரத்நாவலியென்னும் நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

* ௨௨. இலிங்கத்தின் ஞானத்தாலுண்டாகும் ஞானம் அநுமிதிப் பிரமையாம். அதன் சாதனமாகிய லிங்கத்தின் ஞானமெதுவோ அது அநுமானப்பிரமாணமாம். பர்வதத்திலுள்ள புகையாகிய அக்கினியின் லிங்கமுளது. அதன் (லிங்கத்தின்) பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தால் இம்மலை அக்கினியுடையது என்னும் நிச்சயமாகிய பரோக்ஷ ஞானமுண்டாகிறது. அங்கே புகையின் ஞானம் அநுமானப்பிரமாணமாம். அதனுலுண்டாகும் அக்கினியின் ஞானம் அநுமிதிப்பிரமையாம். இதன் விசேஷக்கிரமம் விருத்திரத்நாவலியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

(உ) "தேவன், தானவன், கந்தருவன், யக்ஷன், இராக்ஷதன், கின்னரன்" என்னு மிவை முதலிய புராண வசனங்களும் ஆத்மாவின் பேதத்தில் * ௨௩. பிரமாணங்களாம்.

௫. சித்தாந்தி! தாம் எப்போது ஆத்மாவின் ஐக்கியத்தை அங்கீகாரஞ் செய்கிறீரோ, அப்போது உம்முடைய வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் சுகதுக்க முதலியவற்றிற்கு வியவஸ்தை சித்தியாது. ஏனெனின்,

(க) ஒருவன் துக்கி அல்லது சுகியானல் எல்லோரும் துக்கிகள் அல்லது சுகிகளாவர்.

(உ) ஆத்மாவிற்கு ஏகத்துவமிருந்தால் சகல ஜனங்களும் சர்வஞ்ஞராவர். அதனல் விதி நிஷேதவடிவமான சாஸ்திரங்கள் வியர்த்தமாகும்; சர்வஞ்ஞர்களை முன்னிட்டு விதி நிஷேத மில்லாமையால்.

(௩) ஒருவன் பத்த (பந்தமுடையவ) னனல் எல்லோரும் பத்தராவர் அல்லது ஒருவன் முத்தனனல் எல்லோரும் முத்தராவர்.

ஆதலால் ஆத்மா அநேகமென்பது பிரமாணசித்தமாம்.

சமாதானம்:—பிரதிவாதி! ஆத்மா அநேகமென்பதில் நீ கூறிய பிரத்தியக்ஷ முதலிய பிரமாணங்கள் சம்பவியா. ஏனெனின்,

க. வியாப்தியின் வியபிசாரத்தினல் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் சித்தியாமையால்.

* ௨௩ இது சாப்திப்பிரமையின் காரணமாகிய சப்தப்பிரமாணமாம்.

(க) "எங்கெங்கே அகம் பிரத்தியயத்தின் பேத மிருக்கின்றதோ, அங்கங்கே ஆத்மாவிற்குப் பேத மிருக்கின்றது" என்னும் நியமமா (உடனிகழ்ச்சியா) கிய வியாப்தி எதுவோ அது வியபிசாரத்தை (பிறழ்ச்சியை) யடைகின்றது. நான் சிசு, நான் குமாரன், நான் யௌவனன், நான் விருத்தன் என்றிவ்வாறு சிசுத்துவமுதலிய அவஸ்தைகளின் பேதத்தால் அகம் பிரத்தியயத்திற்குப் பேதமிருந்தாலும் சிசு முதலிய அவஸ்தைகளையுடைய அகம் பிரத்தியயத்தின் அர்த்தமாகிய ஆத்மாவிற்குப் பேதம் காணாமையாலும், ஆத்மாவிற்குப் பேதமிருந்தால் பாலியாவஸ்தைமுதல் விருத்தாவஸ்தைவரையில் செய்தகாரியங்களின் நினைவு சம்பவியாமையினாலும் ஆத்மாவின் பேதத்தில் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் சித்தியாது.

(உ) எங்ஙனம் ஒரேதேகத்தில் அவயவங்களின் பேதத்தை யாசிரயித்துத் தலை கை கால் என்னும் இவை முதலிய வியவகாரங்க ளுண்டாகின்றனவோ, அங்ஙனமே சரீரங்கள் எல்லாவற்றினும் ஆத்மா ஒன்றாயிருக்கினும் சரீரபேதத்தை யாசிரயித்து "நீ" "நான்" "இது" என்னுமிவை முதலிய வியவகாரம் சித்திக்கின்றது.

உ. அந்த வியவகாரம் ஆத்மாவின் பேதத்தை யபேக்ஷிக்கிறதில்லை. இப்படி வியவகாரம் சித்திக்கவே ஆத்மாவின் பேதமின்றி வியவகாரம் சம்பவியாதென்பதில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவின் பேதத்தில் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமும் சித்திக்கவில்லை.

ரு. சரீரமாகிய வியக்திகளின் பேதத்தினாலும் அகம் பிரத்தியயத்தின் பேதத்தினாலும் ஆத்மாவிற்கும் பேதமிருக்கின்றது என்னும் அநுமானப் பிரமாணமும் சித்தியாது. ஏனெனின், ஸ்தூலம் சூக்ஷமம் காரணமென்னும் மூன்று தேகங்களுக்கும் சாக்கிர சொப்பன தேகங்களுக்கும் பேதமிருந்தும் அகம் பிரத்தியயத்தின் அர்த்தமாகிய ஆத்மாவிற்குப் பேதமில்லாமையால்.

௬. (க) முற்கூறிய சுருதியானது ஆத்மாவின் உபாதியாகிய தேவாதி தேகங்களின் பேதத்தைக் கூறுகின்றது; ஆத்மாவின் பேதத்தை யன்று. ஏனெனின், சகலதேகங்களிலும் சைதன்னியம் ஏகரூபமா யிருத்தலால் ஆத்மாவிற்குப் பேதம் சம்பவியாது. ஆதலால் முற்கூறிய சுருதி சரீரபேதத்தைப் பிரதிபாதித்தலில் தாற்பரியமுடையதாம்; ஆத்மபேதத்தைப் பிரதிபாதித்தலில் தாற்பரியமுடையதன்று என்பது சித்தித்தது. அதுபோலவே,

(உ) முற்கூறிய புராணவசனத்தையும் தெரிந்துகொள்க.

௭. (க) பிரதிவாதி! ஆத்மா அபேதமானால் சுக துக்க முதலியவற்றின் வியவஸ்தை சித்தியாதென்று நீ கூறியதும் பொருந்தாது. ஏனெனின், அந்தச் சுக துக்கங்களின் வியவஸ்தை பிராரப்த கர்மங்களின் அதீனமாயிருத்தலாலும், ஒரே தேகத்தில் கர்மபேதத்தால் சுகதுக்க முதலியவற்றின் * உச.

* உச இங்கே இது இரகசியமாம்:—ஒருதேகத்திலோ ஆத்மா ஒன்றே ஒப்பவேண்டியதாகும். அங்ஙனமாகவே பாதத்திலுண்டாகும் வருத்தத்தைச் சரீரமுழுவதினும் அநுபவிக்கிறதில்லே; பாதத்தில்மாத்

விசித்திரத் தன்மையைக் காணுதலாலும், சுகதுக்கங்கள் புண்ணியபாவங்களின் காரியமா யிருத்தலால் அவற்றிற்குப் பேத மிருத்தலாலும், சிதாபாசனோடுகூடிய அந்தக்கரணமாகிய போக்தாவின் பேதமிருத்தலாலும் சுகம் துக்கமுதலியவற்றின் வியவஸ்தை சம்பவிக்கின்றது.

(உ) பிரதிவாதி! ஆத்மா ஒன்றாகவே, சகல ஜனங்களும் சர்வஞ்ஞர்களாவர்; அதனால் விதிநிஷேதரூப சாஸ்திரங்கள் வியர்த்தமாகுமென்று நீகூறியதும்பொருந்தாது.ஏனெனின்,

எங்கும் எப்போதும் ஆத்மாவே அறிகிறதாயிருந்தாலும், அந்தந்தத் தேகத்தில் அந்தந்தப் புத்தியைக் கொண்டுதான் அறிகிறது. எதனால் தேகபேதத்தினால் புத்தியின் பேதிரம் அநுபவிக்கிறான். அதுபோலச் சிரசிலுண்டாகும்சுகத்தைச் சரீரமுழுவதிலும் அநுபவிக்கிறதில்லை; சிரசில்மாத்திரம் அநுபவிக்கிறான். எப்போது ஒருதேகத்திலும் கர்மபேதத்தினால் சுகதுக்கங்களினது விலக்ஷணத்தன்மையின் அநுபவமுண்டாகின்றதோ, அப்போது பின்ன் பின்ன சரீரங்களில் கர்மபேதத்தால் சுகதுக்கங்களினது விசித்திரத்தன்மையின் அநுபவமுண்டாகிறதென்பதில் என்னசொல்லவேண்டிய திருக்கிறது? இது கைமுதிக நியாயம். இப்படிச் சொல்வதினால் சர்வசரீரங்களிலும் எப்போது ஆத்மா ஒன்றாயிருக்கிறதோ, அப்போது ஒருசரீரத்தின் கிரியை சகல சரீரங்களிலும், உண்டாகவேண்டுமென்னும் சங்கைக்கும் சமாதானமாயிற்று. ஏனெனின், எப்போது ஒரே சரீரத்தில் சுரோத்திரம் துவக்குமுதலிய இந்திரியங்களின் கிரியை பின்னபின்ன மாகின்றதோ, ஒன்றன்கிரியை மற்றொன்றினா லாகிறதில்லையோ, இப்படிக்கிரியையின் விலக்ஷணத்தன்மையிருக்கின்றதோ அப்போது பின்னபின்ன சரீரங்களில் கிரியையின் விலக்ஷணத்தன்மை உண்டாகின்றதென்பதில் என்னசொல்லவேண்டியதிருக்கிறது?

தம் நியமிதமாயிருக்கின்றதோ, அதனால் தேகங்கள்தோறும் ஞானத்தின்பேத மிருக்கின்றது.

அல்லது எதனால் வஸ்து அறியப்படுகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட புத்திவிருத்தியாகிய ஞானம் பரிச்சின்னமாம். ஆதலால் நேத்திரத்தைப்போலத் தனது சம்பந்தமுள்ள வஸ்துமாத்திரத்தைப் பிரகாசஞ் செய்யும் புத்திவிருத்திக்குச் சகலபதார்த்தங்களோடும் சம்பந்தம் பொருந்துகிறதில்லை; அதற்கு எல்லாப் பதார்த்தங்களோடுஞ் சம்பந்தமிருக்குமாயின் சர்வ ஜனங்களும் சர்வஞ்ஞர்களாவர். எதனால் புத்திவிருத்திக்குச் சகல பதார்த்தங்களோடும் சம்பந்தமில்லையோ, அதனால் சகல ஜனங்களுக்கும் சர்வஞ்ஞத்துவம் சித்திக்கிறதில்லை.

அல்லது சப்தத்தின் உற்பத்திக்கு எதுவாகிய வியாபகமாகிய ஆகாசம் எதுவோ, அதற்கு எங்கும் பேரி மத்தளம் முதலியவற்றோடு சையோகம் உண்டாயிருந்தாலும், எங்கே தண்டமுதலியவற்றால் பேரி முதலியவற்றிற்குத் தாடனம் (அடித்தல்) உண்டாகிறதோ, அவ்விடத்திற்றான் சப்தத்தின் உற்பத்தி யுண்டாகின்றது; எங்கும் உண்டாகிறதில்லை. அது போலவே ஏகமாகிய பரிபூரண ஆத்மாவின் ஞானமும், எவ்விடத்தில் புத்திவிருத்திக்குப் பதார்த்தத்துடன் சம்பந்தமுண்டாகின்றதோ அவ்விடத்திற்றான் உதயமாகின்றது; மற்ற இடங்களில் உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் புத்திவிருத்திகள் அநேகமா யிருத்தலாலும் அவ்வியாபகமா யிருத்தலாலும் சகல ஜனங்களுக்கும் சர்வஞ்ஞத்துவம் சம்பவியாது என்பது சித்தித்தது.

அதனால் அற்பஞ்ஞ ஜனங்களின் பொருட்டுப் பிரவிருத்தி நிவிருத்திக்கு ஏதுவாயிருத்தலால், விதி நிஷேதரூபமாகிய சாஸ்திரங்கள் பிரயோஜன முடையனவேயாம்.

(௩) பிராணிகளுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவ மில்லாமையால் வேதாந்த சிரவண ஜந்நிய ஞானத்தினால் பிரத்தியகபின்ன, பரப்பிரஹ்மத்தைச் சுவசொரூபமாக எவன் * ௨௫. அறிகிறானோ அவனுக்கே முக்தி யுண்டாகின்றது; மற்றவனுக் குண்டாகிறதில்லை. அதனால் பந்த மோக்ஷங்களின் வியவஸ்தையும் பொருந்துகின்றது. இவ்வாற்றான் ஆத்மாவின் ஐக்கியத்தில் முற்கூறிய தோஷங்களுக்கு அவகாசமில்லை. ஆதலால் பிரஹ்ம ஆத்ம ஐக்கியமாகிய இந்தக் கிரந்தத்தின் விஷயம் எதுவோ, அது அநேகயுக்திப்பிரமாணங்களால் சித்தமாகின்றது.

*௨௫. ஈண்டு எவன் என்றது அந்தக்கரணத்தில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமாகிய சிதாபாசனை. ஏனெனின், [௧] பிரஹ்மமாகிய ஆத்மாவை நான் அறியேன் என்னும் அஞ்ஞானம், [௨] ஆத்மா இல்லை, தோற்றவில்லை யென்னும் இருவகை ஆவரணம், [௩] ஸ்தூலசூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சத்தோடுகூடியசிதாபாசனும், அவன் தர்மங்களாகிய பிறப்பு முதலியன பசி முதலியன பார்த்தல் முதலியன கருத்திருத்வமுதலியன என்பவைகளும், அவற்றின் அவஸ்தையாகிய ஜாக்கிரமுதலியனவும் அவற்றின்ஞான்மூமாகிய இவை முதலியசம்சாரமாகிய விக்ஷேபமும், [௪] "பிரஹ்மம் இருக்கிறது" என்னும் பரோக்ஷ ஞானமும், [௫] நிஷ்பிரபஞ்சமாகிய பிரஹ்மம் நான் என்னும் அபரோக்ஷஞானமும், [௬] அதிஷ்டானப்பிரஹ்மமாகிய என்னிடத்தில் பரமார்த்தசத்தையாகப் பிரபஞ்சத்திற்கு மூன்று காலத்திலும் அத்தியந்த அபாவமிருக்கிறது, வியாவகாரிக அல்லது பிராதிபாஸிக சத்தையினால் தோ

கக. பிரயோஜன வர்ணநம் ச.

அவித்தையும் அதன்காரியமாகிய ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிர பஞ்சமும், அதன் தர்மமாகிய ஜனனமரண முதலிய சம்சார மூமாகிய அவை யாவும் துக்கத்திற்கு ஏதுவா யிருத்தலால் அநர்த்தமெனப்படும்.

அவற்றின் அத்தியந்த நிவிருத்தியும் பரமாநந்தமாகிய பிரஹ்மம் எதுவோ அதன் பிராப்தியுமே இந்நூலிற்குப் பர மப்பிரயோஜன (பல) மாம்.

உ. அந்தப் பரமப்பிரயோஜனத்தின் சாக்ஷாத் சாதன மாகிய திடஞானம் எதுவோ அது இந்நூலிற்கு அவாந்தர (மத்திய)ப் பிரயோஜன மெனப்படுகின்றது.

(க) எந்தப் பலத்தினது பிராப்தியின் இச்சை புருஷ னுக்கு உண்டாகின்றதோ அது பரமப்பிரயோஜனமாம்.

(உ) பரமப்பிரயோஜனத்திற்குச்சாதனமெதுவோ அது அவாந்தரப் பிரயோஜனமாம்.

இங்கே இது சங்கை:—க. சர்வ அநர்த்தங்களின் நிவி ருத்தியும் பரமாநந்தத்தின் பிராப்தியுமாகிய மோக்ஷம் எது வோ, அது ஞானத்தினல் ஜந்நியமா (உண்டாகியதா)? அல்

ற்றுகின்ற பிரபஞ்சத்திற்கு மித்தியாத்துவ மிருக்கின்றது என்னும் நிச்சயமாகிய விக்ஷேபநாசமும், [எ] பரமாநந்தமாகிய பிரஹ்மபாவத் தின் பிராப்தியினல் அத்தியந்த ஹர்ஷ (சந்தோஷ)மாகிய இவ்வேழு அவஸ்தைகளும் சிதாபாசனுடையனவா மெனப்படுகின்றன. அவற்றி னுள் இந்த ஞானமு மிருக்கின்றது. ஆகையால் அதுவும் சிதாபாசனு டைய அவஸ்தையாம்.

லது அஜந்யமா? ஜந்யமெனின், மோக்ஷத்திற்கு அநித்தியத்துவ முண்டாகும். அஜந்யமெனின், ஞானமின்றியே சகல புருஷர்களும் முக்தர்களாகவேண்டும். ஆகையால் சாதனத்தோடு ஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் வியர்த்தமாம்.

சமாதானம்:—வியாவகாரிக இரஜ்ஜுவிலிருக்கும் பிராதிபாஸிக சத்தையுடைய சர்ப்பம் எதுவோ அதற்குத் தனது அதிஷ்டானமாகிய இரஜ்ஜுவில் பாரமார்த்திக சத்தையாகவாவது அல்லது வியாவகாரிக சத்தையாகவாவது மூன்று காலத்திலும் எந்த அத்தியந்தாபாவ மிருக்கிறதோ, அது அந்தச் சர்ப்பத்தின் நித்தியநிவிருத்தியாம். அதுவே விஷயநுபநிவிருத்தி என்றும் சொல்லப்படும். முற்கூறிய நித்திய நிவிருத்தியினையுடைய பிராதிபாஸிக சர்ப்பம் எதுவோ அது நித்தியநிவிருத்தமெனப்படும். அந்த நித்திய நிவிருத்தமாகிய சர்ப்பத்திற்குத் தனது அதிஷ்டானமாகிய இரஜ்ஜுவின் அபரோக்ஷ ஞானத்திற்குப் பின் "இரஜ்ஜுவினிடத்துச் சர்ப்பத்திற்கு மூன்று காலத்திலும் அத்தியந்தாபாவம் அல்லது மித்தியாத்துவம் இருக்கின்றது" என்னும் வடிவினதாகிய முன்னமே சித்தித்துள்ள விஷயரூப நித்தியநிவிருத்தியின் நிச்சயமாகிய எந்தப்பாதம் உண்டாகின்றதோ, அந்தப்பாதம் பரமார்த்த சத்தையாகவாவது அல்லது வியவகார சத்தையாகவாவது சர்ப்பத்தின் மூன்றுகாலத்திலும் இல்லாமையை விஷயஞ் செய்வதாயும் பிராதிபாஸிக சத்தையாகச் சர்ப்பத்தின் மித்தியாத்துவத்தை விஷயஞ் செய்வதாயு மிருக்கின்றது. அந்த நிச்சய சொரூபமான விருத்திஞானமாகிய பாதமே நித்திய நிவிருத்தமாகிய சர்ப்பத்தின் நிவிருத்திரூபமா

யிருக்கின்றது. அதுவே விஷயரூபநிவிருத்தியென்றும் சொல் லப்படும். இவ்வாறு நித்தியநிவிருத்தமாகிய சர்ப்பத்தின் நிவி ருத்தியுண்டாகின்றது. அதுபோலச் சிருஷ்டிதிருஷ்டி (மூன்று சத்தையுடைய) வாதத்தின் கிரமமாக வியாவகாரிக சத்தை யுடையதும் திருஷ்டி சிருஷ்டி (இரண்டுசத்தையுடைய) வாத த்தின் கிரமமாகப் பிராதிபாஸிக சத்தையுடையதுமாகிய சர் வாநர்த்தரூபமான அஞ்ஞானமும் அதன்காரியமுமாகிய பிர பஞ்சம் எதுவோ அது பரமார்த்த சத்தையுடைய பிரஹ்மத் தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அதற்குத் தனது அதிஷ்டானமாகிய பிரஹ்மத்தில் சுருதி யுக்திகளாலும் வித் வான்களது அநுபவத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட பரமார்த்த சத்தையாக மூன்றுகாலத்திலும் அத்தியந்தாபாவ மிருக்கின் றது. அது அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் நித்தியநிவிருத்தியாம். அதுவே விஷயரூபநிவிருத்தி யென்றும் சொல்லப்படும். முற் கூறிய நித்திய நிவிருத்தியினையுடைய வியாவகாரிக அல்லது பிராதிபாஸிகப் பிரபஞ்சம் எதுவோ அது நித்தியநிவிருத்தமெ னப்படும். அந்த நித்தியநிவிருத்தமாகிய பிரபஞ்சத்திற்குத் தனது அதிஷ்டானமாகிய பிரபஞ்சத்தின் திட அபரோக்ஷ ஞானத்திற்குப் பின் "பிரஹ்மத்தில் பிரபஞ்சத்திற்கு மூன்று காலத்திலும் அத்தியந்தாபாவம் அல்லது மித்தியாத்துவ மிருக்கின்றது" என்னும் வடிவினதாகிய முன்னமே சித்தித் துள்ள விஷயரூபமான நித்திய நிவிருத்தியின் நிச்சயமாகிய எந்தப் பாதம் உண்டாகின்றதோ, அந்தப் பாதம் பரமார்த்த சத்தையாகப் பிரபஞ்சத்தின் மூன்று காலத்தின்மையை விஷயஞ் செய்வதாயும், வியாவகாரிக அல்லது பிராதி

பாவிக் சத்தையாகப் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத்துவத்தை விஷயஞ் செய்வதாயு மிருக்கின்றது. அந்த நிச்சய சொரூப மான விருத்திஞானமாகிய பாதமே நித்திய நிவிருத்தப் பிர பஞ்சத்தின் நிவிருத்திரூபமாம். அதுவே விஷயிரூபநிவிருத்தி யென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இங்கே இது விவேகமாம்:—விஷய விஷயீ பேதத்தால் நிவிருத்தி இரண்டுவிதமா யிருக்கின்றது. கடத்தைப்போல வாவது அல்லது ரூபத்தைப்போலவாவது பிரகாசஞ் செய் யத்தக்கதாய் முன்னமே சித்தித்துள்ள நிவிருத்தி எதுவோ அது விஷயரூப நிவிருத்தி யெனப்படும். இப்படி அதிஷ்டா னத்தின் ஞானத்தினுல் முன்னமே சித்தித்துள்ள பிரபஞ்சத் தின் மூன்றுகாலத்தின்மை, அல்லது மித்தியாத்தன்மை யிருக்கின்றது. தீபத்தைப் போலவாவது அல்லது நேத் திரத்தைப்போலவாவது முன்னமே சித்தித்துள்ள விஷய ரூபமான நிவிருத்தியைப் பிரகாசஞ் செய்யும் விருத்திஞா னம் எதுவோ அது விஷயிரூபநிவிருத்தி யெனப்படும். இவ் வாறு பூர்வ சித்த நித்திய நிவிருத்தியின் நிச்சய ஞானமாகிய பாதமிருக்கின்றது. இவ்வாற்ருல் அநர்த்தத்தின் விஷயரூப நிவிருத்தி யெதுவோ, அது ஞானத்திற்கு முன்னமே சித் தித்திருத்தலால் நித்தியமாம். அதனுல் மோக்ஷத்தின் முதல் அம்சம் அநித்தியமா மென்னும் பிரசங்கமில்லை. விஷயிரூப நிவிருத்தியாகிய விருத்திஞானம் எதுவோ அது அதிஷ் டான ஞானத்தினுல் உண்டாகியதாம். அதனுல் சகல புரு ஷர்களுக்கும் மோக்ஷத்தின் முதல் அம்சத்தினது பிராப்தி யின் பிரசங்கமில்லை.

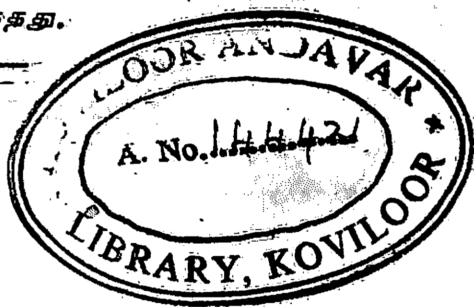
வீட்டிற் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் நிதி நித்தியப்பிராப்தமாயிருந்தாலும், எதுவரையில் அறியப்படாததாயிருக்கின்றதோ, அதுவரையில் அடையப்படாததுபோ லிருக்கின்றது. பின்னர் எப்போது ஓர் ஆப்த (உண்மையுரைக்கும்) புருஷனது உபதேசத்தால் அந்த நிதியின் ஞானம் உண்டாகின்றதோ, அப்போது அடைந்ததுபோலாகின்றது. இவ்வாற்ருல் இது நித்தியப் பிராப்தத்தின் பிராப்தியாம். அதுபோலப் பரமாநந்தரூபப் பிரஹ்மம் அகம்பிரத்தியயத்திற்கு(அகம் விருத்தியுக்ம் சப்தங்களுக்கு) விஷயமாயிருத்தலால் எங்கும் தோற்றுகின்றது; அதனுல் சர்வாத்மாவாம் (எல்லாவற்றின் சொரூபமாம்). இதனுலேயே நித்தியப்பிராப்தமாம். என்றலும், எதுவரையில் அறியப்படாததா யிருக்கின்றதோ, அதுவரையில் அடையப்படாததைப்போலத் தோற்றுகின்றது. பின்னர் எப்போது சாஸ்திர குருஉபதேசங்களினுல் "நான் பிரஹ்மம்" என்னும் திடநிச்சயமாகிய தத்துவஞான முண்டாகிறதோ, அப்போது "பரமாநந்த வடிவமான பிரஹ்மம் நான்" என்று பிராப்தத்தி (அடையப்பட்டத)னைப்போலத் தோற்றுகின்றது. அதனுல் இது நித்தியப்பிராப்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியாம்.

இங்கும் விஷயவிஷயி பேதத்தால் பிராப்தி இரண்டுவகையாக விருக்கிறது:—க. முன்னமே சித்தித்துள்ளதும் சமீபத்திலுள்ளதுமாகிய அஞ்ஞாத (அறியப்படாத) வஸ்துவின் பிராப்தி எதுவோ அது விஷயரூபப்பிராப்தியாம். அஞ்ஞானகாலத்திலுள்ள முற்கூறிய நிதியின் பிராப்தியும் அஞ்ஞானதசையிலுள்ள சர்வாத்மாவாகிய பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியும்

விஷயரூபப் பிராப்தியாம். உ. முன்னமே சித்தித்துள்ளவஸ்துவின் ஞானமாகிய பிராப்தி யெதுவோ அது விஷயிரூபப்பிராப்தியாம். முற்கூறிய நிதியின் ஞானமாகிய பிராப்தியும் பிரஹ்மத்தின் ஞானமாகிய பிராப்தியும் விஷயிரூபப் பிராப்தியாம். இதனையே நித்தியப் பிராப்தத்தின் பிராப்தி யென்றும் கூறுவர். இவ்வாற்றால் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியாகிய இரண்டாவது அம்சத்திற்கும் ஞானத்தினால் உண்டாக்கப்படுந் தன்மை இல்லாமையின் அநித்தியத்தன்மையின் அடைவில்லை. அதன் ஞானமாகிய பிராப்தி ஜந்யமா யிருத்தலால் சகல புருஷர்களுக்கும் பிரஹ்மப் பிராப்தி யில்லாமையால் சாதனங்களுடன் ஞானம் வியர்த்தமா மென்பதுமில்லை. அன்றியும், பிரஹ்மப்பிராப்தியாகிய மோக்ஷத்தின் இரண்டாவது அம்சத்திற்கு முற்கூறிய நித்தியநிவிருத்தி யின்மையன்று. அதனால் மோக்ஷத்தில் துவைதாபத்தியு (மோக்ஷம் இரண்டாதலு) மில்லை,

இங்கு ஓர் விசேஷமிருக்கின்றது. அது விஸ்தாரபயத்தால் எழுதப்படவில்லை.

அதிகாரிமுதலிய நான்கு அநுபந்தவிசேஷங்களையும்
சொல்லுதலாகிய இந்நூலின் முதல் உபதேசம்
முடிந்தது.

இரண்டாம் உபதேசம்.

கஎ. குரு சிஷ்ய சம்வாதப் பிரசங்க பூர்வகமான சாமானியப் பிரசிநோத்தரம் (வினவிடை).

சம்சாரமாகிய தாவாநலமென்னும் காட்டுத்தீயினால் தபிக்கப்பட்ட ஓர் புருடன் முற்கூறிய நான்கு சாதனங்களோடு கூடியவனும் ஜலமின்றிவியாகூலப்படும் மீனைப்போலப் பவமாகிய சம்சாரத்தினின்றும் முக்தனாக விரும்புகிறான். அந்தப் புருடன் சற்குருவினிடத்துச் சரணடைந்து, புருஷனைப் பிரேரிக்கும் (நடத்தும்) பிரமாண வடிவ சாஸ்திரமாகிய விதியை அநுசரித்து, குருவின் பாதங்களிற் றலைவணங்கி, மனதை ஏகாக்கிரம்செய்து (ஒருமைப்படுத்தி) குருவை நோக்கி மோக்ஷசாதனத்தைக் கேட்கின்றான்.

இங்கே விதியை யநுசரித்து என்னும் வாக்கியத்திற்குப் பொருள் இதுவாம்:—அதிகாரியாகிய புருடன் சந்திப்பிற்குரிய பதார்த்தங்களைக் கையிற்கொண்டு குருவினிடம் சென்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து, "பகவானே! எனக்கு உபதேசம் செய்வீராக" என்று உச்சரித்து, இவரே எனது புகலிட (ஆசிரய) மென்றும் நம்பிக்கையுடன் அவரிடத்தில் குருபாவம் செய்யவேண்டும். இது குருவைச் சரணடையும் விதியாகிய சாஸ்திரம். இதனையே உபசத்தியென்றும் கூறுவர்.

௧௮. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

கிருபாநிதியாகிய குருவே! மோக்ஷம் எந்தச்சாதனத்தினலுண்டாகும்? இதைத்தாம் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டும். ஏதனல் நான் சம்சாரமாகிய வனத்தினது அக்கினியின் தாபத்தால் துக்கியாயிருக்கிறேனே, அப்பிராப்தப் பிரஹ்மமாகிய வஸ்துவை யடையும் இச்சையினல் தீனனயிருக்கின்றேனே, அஞ்ஞானியாய்ச் சுவயமாக ஒன்று மறியாதவனயும் மற்று மோர் மதவாதிகளின் சங்கத்தைச் செய்யாதவனயு மிருக்கின்றேனே, அதனலேயே தம்மைச் சரணடைந்தேன். ஆதலால் தாம் கிருபைசெய்து கங்காஜலத்தின் சீதலத்திற்குச் சமானமாகிய சாந்தியின் உபாயத்தைச் சொல்லவேண்டும்.

௧௯. குரு சொல்லுகின்றார்.

சிஷ்யனே! பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தினல் மோக்ஷமுண்டாகின்றது. ஏனெனின், "ஜ்ஞாநாதேவ து கைவல்யம் ஞானத்தினலேயே கைவல்லிய (மோக்ஷ) முண்டாகின்றது" "தேவம் ஜ்ஞாத்வா ஸர்வபாசாபஹாநி: - தெய்வத்தை (ஆத்மாவை) அறிவதினல் சகல பாசங்களின் ஹானியு (நாசமு) முண்டாகின்றது" "தமேவ விதித்வாऽதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதேऽயநாய - அந்தப் பரமாத்மாவையே யறிந்து சம்சாரமாகிய மிருத்தியுவைக் கடக்கிறான். மோக்ஷத்தை யடையும்பொருட்டு வேறு மார்க்கமில்லை" என்னும் இவை முதலிய சுருதிகளாலும்; திருசியமாயிருத்தலால் மித்தையாகிய அகங்காராதிப் பிரபஞ்சரூப பந்தத்திற்கு அதிஷ்

டானத்தின் ஞானமாகிய விழிப்பினால் சொப்பனம் விழிப்பினால் நிவிருத்தியாவதுபோல நிவிருத்திசம்பவிக்கின்றது; அன்றியும், ஆத்மாவாயிருத்தலால் நித்தியப்பிராப்தமாகிய பிரஹ்மம் எதுவோ, அதன் பிராப்தி ஞானத்தினால் சம்பவிக்கின்றது என்னும் இவை முதலிய யுத்திகளினாலும் மோக்ஷம் ஞானத்தினாற் சம்பவிக்கின்றது. அந்த ஞானம் மேற்சொல்லப்படும் விசாரத்தினாலேயே யுண்டாம். ஏனெனின், யாஞ்ஞவல்கிய முனியானவர் சொல்லுகின்றார்:—"ஆத்மாவாஅரெ த்ரஷ்டவ்யஶ்ரோதவ்யோமந்தவ்யோநிதித்யாஸிதவ்ய:॥ "மைத்திரேயி! ஆத்மா நிச்சயமாகப் பார்க்கத்தக்கதாம்." எந்த எந்தச் சாதனங்களினாலெனின், "சிரவணஞ் செய்யத்தக்கதாம்; மன்னஞ் செய்யத்தக்கதாம்; நிதித்தியாசனஞ் செய்யத்தக்கதாம்" என்னுமிவை முதலிய சுருதிகளாலும், "க்ஷீரேஸர்பிரிவாகூடம் ஸர்வபூதேஷு விஜ்ஞானம்|ஸததம் மந்தயிதவ்யம் மநஸா மந்தாநேந ॥ பாலில் நெய்போல் பூதங்கள் தோறும் விஞ்ஞான மிருக்கின்றது. அது சுத்த மனதாகிய மத்தினால் விசாரமென்னும் கடைதற்கு விஷயமாகத்தக்கதாம்." என்னும் தேவிபாகவதத்தின் வாக்கியத்தினாலும், "பரோக்ஷஜ்ஞாநமஶ்ரத்தா ப்ரதிபத்நாதி நேதரத்| அவிசாரோऽபரோக்ஷஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதிபந்தக:॥ பரோக்ஷஞானத்தை அசிரத்தை பிரதிபந்திக்கின்றது; வேறில்லை; அவிசாரம் அபரோக்ஷ ஞானத்தின் பிரதிபந்தகமாம்." என்னும் பஞ்சதசியிலுள்ள தியானதீபிகையின் வாக்கியத்தினாலும், விசாரத்தினால் இரஜ்ஜு முதலியவற்றின் ஞானமுண்

டாதல்போல விசாரத்தால் அபரோக்ஷ ஞான முண்டாதல் பிரசித்தமா யிருத்தலாலும், பிரஹ்மத்தின் யதார்த்த திட அபரோக்ஷ ஞானமும் சிரவணதிரூப விசாரத்தால் உண்டாகின்றது. ஆகையால் ஞானமின்றி இந்த மோக்ஷத்திற்கும் விசாரமின்றி இந்த ஞானத்திற்கும் வேறு உபாயமில்லை. ஆதலால் இப்போது ஞானவாயிலாக மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாயுள்ள அந்த விசாரத்தையே நீ கேட்பாயாக.

௨௦. விசாரசொரூப வர்ணநம்.

நான் யார்? ஜகத்து யாது? ஈசுவரன் யார்? என்னும் விசாரத்தினால் தற்காலம் ஜன்ம முதலிய சம்சாரம் நஷ்டமாகின்றது.

இம்மூன்று வஸ்துக்களின் விசாரம் எதுவோ அது உத்தமமாம். ஏனெனின், "அவிசாரக்ருதோ பந்தோ விசாரேண நிவர்த்ததே | தஸ்மாஜ்ஜீவபராத்மாநௌ ஸர்வதைவ விசாரயேத் || அவிசாரத்தினாலாகிய பந்தம் விசாரத்தினால் நிவிருத்தியாகின்றது. ஆதலால் ஜீவனையும் பரமாத்மாவையும் எப்போதுமே விசாரிக்கவேண்டும்" என்னும் பஞ்சதசியிலுள்ள நாடகதீபிகையின் வாக்கியத்தினாலும், "கோஹம் கதமிதம் ஜாதம் கோவை கர்த்தாஸ்ய வித்யதே | உபாதாநம் கிமஸ்தீஹ விசாரஸ்ஸோயமீத்ருச: || நான் யார்? இப்பிரபஞ்சம் யாது? இதற்குக் கர்த்தா யாவன்? இதற்கு உபாதானம் யாது? என்னும் அந்த இது இவ்வித் விசாரமாம்." என்னும் அபரோக்ஷாநுபூதி வாக்கியத்தினாலும் உயாதியா

கிய ஜகத்தையும் பிரஹ்மத்தையும் ஆத்மாவையும் விசாரித்தல் உத்தமமாம்; அற்பசிரமத்தினால் ஞானத்திற்கு ஏதுவாயிருத்தலால்.

இங்கே "நான்" என்னுஞ் சொல்லால் "அகம்" சப்தத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய ஜீவனும், லக்ஷியார்த்தமாகிய "கூடஸ்த" ஆத்மாவும் கொள்ளப்படுகின்றன. "ஈசுவர" சப்தத்தினால் அதற்கு (ஈசுவரத் தன்மைக்கு) அதிஷ்டானமாகிய பிரஹ்மமென்னும் "தத்" பதத்தின் லக்ஷியார்த்தமும் கொள்ளப்படுகின்றது.

குருசிஷ்ய சம்வாதமாகிய சாமானியப்
பிரசினோத்தரத்தைச் சொல்லுதல் என்னும்
இரண்டாம் உபதேசம் முடிந்தது.

மூன்றாம் உபதேசம்.

உக. ஆத்மா ஈசுவரன் சிருஷ்டி என்பவற்றின் விஷயமான பிரசினோத்தரம்.

பகவானே! சுருதியாகிய வேதத்தின்படி நான் யார்? என்பதைச் சொல்லவேண்டும். தேவதத்தன்முதலிய பெயர், பிராஹ்மணாதிவர்ணம், பிரஹ்மசாரி முதலிய ஆசிரமமென்னும் இத்தர்மங்களோடுகூடிய சரீரம் நான் என்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது.

இங்கே "சரீரம்" என்னும் சொல்லால் மூன்றுசரீரங்களும், "பெயர்" முதலிய சப்தங்களால் மூன்று சரீரங்களின் தர்மங்களும் கொள்ளப்படும்.

உஉ. ஸ்ரீகுரு சொல்லுகின்றார்.

சிஷ்யனே! பெயர் வர்ணம் ஆசிரமமென்னுமிவற்றால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட மூன்று சரீரங்களின் தர்மங்கள், இவற்றோடு கூடிய மூன்றுசரீரமென்னுமிவற்றிற்கு நீ நிச்சயமாக அதீதமா (வேறா) யிருக்கின்றாய். ஆதலால் சத்து சித்து ஆநந்த வடிவமான துவம்பத லக்ஷியார்த்த ஆத்மா நான் என்று நீ நிச்சயஞ்செய்.

உங. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

க. குருவே! ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய ஈசுவரன்யார்? உ. இவருடைய நிஜவடிவம் யாது? இதனை (ஈசுவரனையும் அவரது நிஜவடிவத்தையும் கிரமமாக ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகவும் தானாகவும்) அறிந்து என்னுடைய பிராந்தி மயமான (பிராந்திவடிவமான காரியத்தோடுகூடிய) அஞ்ஞானமாகிய கூபம் நஷ்டமாகும்வண்ணம் சொல்லவேண்டும்.

சிஷ்யன் இப்படி இரண்டு பிரசின்னங்களைச் செய்தான்.

உச. ஸ்ரீகுரு சொல்லுகின்றார்.

இப்போது முற்கூறிய இரண்டு பிரசின்னங்களுக்கும் உத்தரம் கூறுகின்றார்.

எதனைச் சமஷ்டிரூபமான ஈசுவரனது காரணசரீரமென்பரோ, எதன் அம்சபூதமான வியஷ்டி அஞ்ஞானம் ஜீவர்க

எது காரணசரீரமாயிருக்கின்றதோ, அந்தச் சமஷ்டி அஞ்ஞானமாகிய * ௬௬. மாயாசக்தியோடுகூடிய சச்சிதாநந்தப் பிரஹ்மம் எதுவோ, அது ஜகத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய ஈசுவரனும்; அந்த ஈசுவரன் எங்கும் பரிபூரணர். அவரை வந்தனஞ்செய்க.

இங்கே "பூரண" ரென்னும் ஈசுவரனது விசேஷணமெதுவோ, அது மற்றைச் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலிய தர்மங்களின் உபலக்ஷண (சூசக)மாம். ஆதலால் அவ்வீசுவரன் பரிபூரணரும், சர்வஞ்ஞரும், சர்வசக்திமானும், சமர்த்தரும், சுவதந்திரரும், பரோக்ஷரும், நித்தியமுத்தருமாவர். அன்றியும், "பூரண" ரென்னுஞ்சொல்லால் நிரபேக்ஷ வியாபகப் பிரஹ்மமாகிய ஈசுவரனது நிஜரூபம் கூட அபிப்பிராயத்தினற் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே வந்தனவடிவமாகிய பக்தி யெதுவோ அது மற்றச் சிரவணம் கீர்த்தனமுதலிய எட்டுவித பக்தியையும் கொள்ளுதற் பொருட்டாம். ஆதலால் ஈசுவரன் சிரவணம், கீர்த்தனம், ஸ்மரணம், பாதசேவனம், அர்ச்சனம் (பூஜநம்), வந்தனம், தாசபாவம், சகாபாவம் (தோழமை), ஆத்மநிவேதனம் (தேகாதிகளெல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்தல்) என்னும் ஒன்பதுவிதமான பக்திக்கும் விஷயமாகத்தக்கவர்.

---

* ௬௬. இங்கே இது அவச்சேதவாதத்தின்படி ஈசுவரனது லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. ஆபாசவாதத்தின்படி சிதாபாசனோடு கூடிய மாயாசக்தியைக் கொள்ளவேண்டுமென்பது விசேஷம்.

சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

சுவிஜனங்களுக்கு இராஜாவாகிய சற்குருவே! ஜீவத் தன்மைக்கு உபாதியாகிய வியஷ்டி தேகாதிகளுக்கு வேறு யுள்ள ஆத்மாவையும் ஈசுவரனது சொரூபத்தையும் நான் *உஎ. நிச்சயஞ் செய்தேன். இப்போது தாம் ஈசுவரனது தேகாதிகளைச் சொல்லுவீராக. அதனால் அவற்றிற்கு வேறுகிய என்னுடைய பிரஹ்மசொரூபம் எதுவோ அது அறியப் படவேண்டும்.

ஸ்ரீ குருவானவர் சொல்லுகின்றார்.

சிஷ்யனே! ஈசுவரனது தேகாதிகள் எவைகளோ அவற் றின் விசாரத்தை என்னிடத்திற் கேட்பாயாக. அவற்றின் ஞானத்தினால் ஈசுவரனது நிச்சயம் உண்டாம்.

க. ஜகத்தின் உற்பத்தி ஸ்திதி லயமென்னும் இம்மூன் றும் ஈசுவரனது அவஸ்தைகளாம்.

உ. விராட்டு, சூத்திராத்மா, அவ்வியாகிருதம் (மாயை) என்னும் இம்மூன்றும் ஈசுவரனது தேகங்களாம்.

ங. சத்துவாதி மூன்று குணங்களும் வஸ்துக்களாம் அதாவது குயவனுக்கு மண் சாமக்கிரியாதல்போல ஜகத்தி னது சிருஷ்டியின் சாமக்கிரிகளாம்.

---

*உஎ. சம்க்ஷேபமாக இவ்வுபதேசத்தின் உகூ-வது பிரசங்கம் வரையில் நிச்சயம் சொல்லப்பட்டது. விசேஷமாக மேல் ஐந்தாவது முதல் ஏழாவது உபதேசம் வரையில் அது (ஆத்மா) நிச்சயம் செய்யத் தக்கதாம்.

ச. குலாலனுக்குப் பூமி முதலியன இடமாதல்போல மாயை ஈசுவரனுக்கு இடமாமென்றறிக.

௫. வைசுவானரன் இரணியகர்ப்பன் ஈசுவரன் (அந்தரியாமி) என்னும் இம்மூவரும் ஈசுவரத்தன்மைக்கு உபாதியாகிய மூன்று தேகத்திற்கும் கிரமமாக அபிமானிகளாவர்.

௬. "ஏகமாயிருக்கும் நான் அநேகரூபமாவேன்" என்னும் ஈக்ஷணை (பார்வை)முதல் ஜீவரூபமாக வியஷ்டி சரீரத்திற் பிரவேசித்தல் பரியந்தமாகிய சிருஷ்டி எதுவோ அது ஈசுவரனது காரியமாம்.

எ. சர்வஞ்ஞத்துவ முதலியன ஈசுவரனது தர்மங்களாம்.

ஆதலால் முற்கூறிய சாமக்கிரிகளோடு கூடிய மாயையும், மாயையிற் பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசனும், அதனோடு கூடிய பிரஹ்ம சேதனமும் ஈசுவரபதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்.

இவ்வெல்லாச் சாமக்கிரி (சாதனங்) களோடு கூடிய மாயையையும் சிதாபாசனையும் மித்தியாத்துவ புத்தியினால் விட்டு, மிஞ்சிய பிரஹ்மசேதனம் எதுவோ அது ஈசுவரபதத்தின் இலக்ஷியார்த்தமாம். இதுவே ஈசுவரனது நிஜரூபமாம். இது முன் கூட அபிப்பிராயமாகக் கேட்கப்பட்ட இரண்டாவதுவினாவிற்கும் விடையாம்.

உ௫. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

ஐயனே! ஈசுவரன் எந்தச் சிருஷ்டியை (சிருஷ்டிவிஷயமாகிய ஜகத்தை) உண்டுபண்ணினாரோ, அது எந்தக் கிரம

மாக வுண்டாயிற்று? எத்தனை விதமாம்? அந்தச் சிருஷ்டி (உற்பத்தி) க்கு விஷயமாகத் தோற்றுகின்ற ஜகத்து மித்தையா, சத்தியமா? இவ்வபிப்பிராயத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். (இம்மூன்று பிரசினங்களும் சிஷ்யனாற் செய்யப்பட்டன.)

உசு. குருவானவர் சொல்லுகின்றார்.

இவ்வாறு முன் உரு-வது பிரசங்கம் வரையில் ஈசுவரனது சொரூபத்தைக் கூறி, இப்போது அவராலாகிய சிருஷ்டியின் கிரமத்தைக் கூறுகின்றார்:—

ஜீவர்களது கர்மபல போகத்தின் பொருட்டு "ஏகமாயிருக்கும் நான் அநேகமாவேன்" என்பதாக ஈசுவரனுக்கு இச்சை யுண்டாயிற்று. அப்போது ஈசுவரத்தன்மைக்கு உபாதியாகிய மாயையினிடத்துக் காரியத்திற்கு எதிர்முகமாந் தன்மையாகிய க்ஷோபமுண்டாய்க் கிரமமாகச் சர்வப்பிரபஞ்சத்தின் சமுதாயமும் உண்டாயிற்று.

அந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்திக் கிரமம் இதுவாம்:— அவ்வியக்தம், அக்ஷரம், அஞ்ஞானம், பிரதானம், சக்தி, முக்குணங்களின் சாம்மியாவஸ்தையாகிய பிரகிருதி யென்னும் இவை முதலிய பெயர்களாற் பிரசித்தமாயுள்ள மாயையினின்றும் * உஅ. மாயாவிசிஷ்ட (மாயையோடு கூடிய) சேதனமாகிய ஈசுவரனது இச்சையினால் சமஷ்டிபுத்தியாகிய

* உஅ. இங்கு மாயை யென்னுஞ் சொல்லால் மாயையிலுள்ள சிதாபாசனும் கொள்ளப்படுவன்.

மகத்தத்துவமுண்டாயிற்று. அம்மகதத்துவமானது க. இராஜ சம், உ. சாத்துவிகம், ங. தாமதமென்னும் பேதத்தால் மூன்றுவிதமான அகங்காரத்தை உண்டாக்கின்று.

க. இராஜச அகங்காரத்தினின்றும் சுரோத்திரம் (காது) துவக்கு (தோல்) சக்ஷு (கண்) சிங்குவை (நா) ஆக்கிராணம் (மூக்கு) என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், வாக்குப் பாணி பாதம் உபஸ்தம் குதம் என்னும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும் உண்டாயின. ஏனெனின், இந்திரியங்கள் விஷயத்தோடும் கிரியையோடும் பிரவர்த்தித்தலாகிய இரஜோகுண சுபாவமுடையனவா யிருத்தலால்.

உ. சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் அந்தக்கரண சம்பந்தத்திற்கு வாச்சியமாகிய மனமும்; திக்கு, வாயு, சூரியன், வருணன், அசுவினிகுமாரரென்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களின் தேவதைகளும்; அக்கினி, இந்திரன், வாமனன், பிரஜாபதி, இயமன் என்னும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்களின் தேவதைகளும்; மனதின் தேவதையாகிய சந்திரனு முண்டானார்கள்.

அல்லது, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் பேதத்தால் மனமென்னுஞ் சொல்லிற்கு வாச்சியார்த்தமாகிய அந்தக்கரணம் நான்குவிதமாம். அவற்றுள் மனத்திற்குத் தேவதை சந்திரன், புத்திக்குத் தேவதை பிரஹ்மா, சித்தத்திற்குத் தேவதை வாசுதேவன், அகங்காரத்திற்குத் தேவதை உருத்திரன். இவர்கள் யாவரும் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்று முண்டானார்களென்றறிக. ஏனெனின், அந்,

தக்கரணமும் தேவதைகளும் பிரகாசவடிவ சாத்துவிக சுபாவ முடையனவா யிருத்தலால்.

௩. தாமத அகங்காரத்தினின்றும் சப்தமுதலிய (சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்த மென்னும்) ஐந்து தன்மாத்திரைகளுண்டாயின. இதனையே சூக்ஷ்மபஞ்சபூதமென்றும், அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதமென்றும் கூறுவர்.

இதுவரையிலு முண்டாகிய சிருஷ்டி யெதுவோ, அது முழுவதையும் ஒன்றுபடுத்திச் சூத்திராத்மா வென்றும் இரணியகர்ப்பன் என்றும் சொல்லுவர். அது ஈசுவரனது சமஷ்டி லிங்கசரீரமாம். அதிற்றானே பதினேழு தத்துவவடிவமாகிய ஜீவர்களது வியஷ்டி லிங்கதேகங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன.

௨எ. அப்பஞ்சதன்மாத்திரையாகிய சூக்ஷ்ம பூதங்களுக்குப் பஞ்சீகரணமுண்டாய்ப் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களாயின.

பஞ்சீகரணமாவது:—ஆகாய முதலிய சூக்ஷ்ம பூதங்களினின்றும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டு பாகஞ்செய்ய அவைகள் பத்தாயின. அவற்றினின்றும் ஐந்து அரையரைப் பாகத்தை உள்ளபடியே நிற்கவிட்டு, மற்ற ஐந்து பாகங்களினின்றும் ஒவ்வொன்று நன்னான்காக்கப்பட்டது. அந்த நந்நான்கு பாகங்களும் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட தத்தம் அரையரைப் பாகத்தை விட்டு, மற்றப் பூதங்களின் நான்கு அரையரைப் பாகங்களில் சேர்க்கப்பட்டன. அதனால் ஒவ்வொரு பூதமும் ஐந்தைந்து விதமாயின.

ஒவ்வொரு சேர் அளவுள்ள கோதுமை, அரிசி, பச்சைப் பயறு, உளுந்து, கடலை என்னும் ஐந்துவகை அன்னத்தை அரையரைப்பாகஞ் செய்யப் பத்து அரைச்சேர்களாயின. அவற்றில் ஐந்து அரைச்சேர்கள் உள்ளபடியே நிறுத்திவைக் கப்பட்டன. மற்ற ஐந்தும் நந்நான்காக்கப்பட்டன. அந் நான்கு பாகங்களும் தத்தம் அரைச்சேரை விட்டு, மற்ற அன் னங்களின் அரைச் சேர்களிற் சேர்க்கப்பட்டன. படவே ஒவ்வொரு அன்னமும் ஐந்துஐந்து விதமாயின. அதுபோல ஒவ்வொரு பூதமும் முற்கூறியபடி ஐந்துஐந்துவிதமாயின.

இவ்வாறு சூக்ஷ்ம பஞ்சபூதங்களுக்கு ஈசுவரனது இச் சையால் ஒன்றற்கொன்றுண்டான கலப்பைச் சாஸ்திரங்க ளிற் பஞ்சீகரண மென்பர். எந்தப்பூதங்களுக்குப் பஞ்சீகரண முண்டாயிற்றோ அவற்றைப் பஞ்சீகிருதபூத மென்பர். அவற் றையே ஸ்தூலபூத மென்றும் கூறுவர்.

க. அப்பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களினின்றும் ஒன்றற் கொன்று கலத்தல்வாயிலாகப் பிரஹ்மாண்டமுண்டாயிற்று.

உ. அந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தினுள் ஜீவர்களது வாசத் தின் பொருட்டுப் பிருதிவிக்குக் கீழுள்ள அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதாலம் என்னும் ஏழும், பிருதிவிக்கு மேலுள்ள பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகர்லோகம், ஜனலோகம், தபலோகம், சத் திய (பிரஹ்ம) லோகமென்னும் ஏழுமாகிய பதினான்கு உல கங்களு முண்டாயின.

௩. அவற்றில் தேவர் மனிதர் முதலிய ஜராயுஜ சரீரங்களும், பக்ஷிமுதலிய அண்டஜ சரீரங்களும், விருக்ஷமுதலிய உற்பிஜ்ஜ சரீரங்களும், பேன்முதலிய சுவேதஜ சரீரங்களுமாகிய நால்வகை யோனி ஸ்தூல சரீரமாகிய போகாயதனம் (போகத்திற் கிடம்) உண்டாயின. அந்தந்த லோகங்களில் அந்தந்தச் சரீரங்களுக்கு உபயோகமுள்ள போகசாதனமாகிய அன்னமுதலிய போக்கியபதார்த்தங்கள் உண்டாயின.

உ௮. தைத்திரீயஉபநிஷத்திலுள்ள "பிரஹ்மமாகிய ஆத்மாவினின்றும் ஆகாயமுண்டாயிற்று. ஆகாயத்தினின்றும் வாயு உண்டாயிற்று. வாயுவினின்றும் தேயுவுண்டாயிற்று. தேயுவினின்றும் ஜலமுண்டாயிற்று. ஜலத்தினின்றும் பிருதிவி யுண்டாயிற்று. பிருதிவியில் ஓஷதி (அன்னத்தின் விருக்ஷங்)க ளுண்டாயின. ஓஷதிகளினின்றும் அன்னமுண்டாயிற்று. அன்னத்தினின்றும் வீரியவாயிலாகப் புருஷன் உண்டானன்." என்னும் இவை முதலிய வாக்கியங்களினல் முதலில் ஆகாய முதற் கிரமமாகப் பஞ்சபூதங்களுண்டாயின.

அந்த அபஞ்சீகிருத பூதங்களினின்றும் பிராணன் முதலிய கிரமமாகச் சமஷ்டியாகிய லிங்க சரீரம் உண்டாயிற்று. பின்னர்ப் பஞ்சீகிருதமாகிய அந்தப்பூதங்களினின்றும் பிரஹ்மாண்ட முண்டாயிற்று. அந்தப் பிரஹ்மாண்டம் விராட்டு சரீரமெனப்படுகின்றது. அந்தப் பிரஹ்மாண்டத்தில் அதன் அபிமானியாகிய வைராஜபுருஷன் நிலைத்திருக்கின்றன் அது "வைசுவானரன்" என்னும் பெயரால் பிரசித்தமாம். அதுவே க்ஷீரசாகரத்திற் சயனிக்கும் ஸ்ரீ நாராயண

னென்னும் பெயருள்ள அந்தரியாமியின் லீலாவிக்கிரகமாம். அதன் நாபிகமலத்தில் வைராஜபுருஷனது போக விக்கிரகமாகிய நான்கு முகமுள்ள பிரஹ்மா உண்டாயிருக்கிறார். அவரிடத்திலிருந்தும் சமயாநுசாரமாக மற்ற ஜீவர்களின் ஆவிர்பாவ முண்டாகின்றது. இது பிரக்கிரியையாம்.

அதனால் முன் மகத்தத்துவத்தின் கிரமமாகக் கூறிய சிருஷ்டி விருத்தமாம். என்றாலும், இங்கே மகத்தத்துவ முதலியவற்றின் கிரமமாக எந்தச் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ, அது ஞான சக்தியுடைய மகத்தத்துவத்திற்குச் சமானமாகச் சித்தத்தின் ஆவிர்பாவ பூர்வமாக அகங்கார முண்டாகின்றது, அந்த அகங்காரத்தின் எழுச்சியால் பஞ்சபூதம் இந்திரிய முதலியவற்றின் சொல்லுதலும் தோற்றமுமாகிய வியவகார முண்டாகின்றது என்னும் அநுபவத்தையநுசரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

விசாரதிருஷ்டியாகப் பார்க்குமிடத்திலோ வேதத்தில் ஓரிடத்திற் கிரமமில்லாமலும் ஓரிடத்தில் கிரமமாகவும், ஓரிடத்துத் தேஜசு முதலிய மூன்று பூதங்களினின்றும், ஓரிடத்து ஆகாய முதலிய பஞ்சபூதங்களினின்றும், ஓரிடத்து மகத்தத்துவ முதலியவற்றினின்று கிரமமாகவும் சிருஷ்டி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வெல்லா வாக்கியங்களுக்கும் ஒரு அர்த்தஞ் செய்வதில் விரோதந் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் இவ்வெல்லா வாக்கியங்களுக்கும் எந்தெந்த விதத்திலும் முமுக்ஷுக்களுக்குச் சிருஷ்டியின் ஆரோபவாயிலாக அதன் அபவாதத்தைச்செய்து ஜகத்தின் மித்தியாத்துவ நிச்சய பூர்

வகமாக அத்வைத தத்துவத்தை யுபதேசித்தலில் தாற்ப ரியமாம்.

அன்றியும், பிரபஞ்சம் சத்தியமாயிருக்குமாயின் சகல வேதவாக்கியங்களும் அதனை ஒரேவிதமாக நிரூபிக்கும்; அப் படி நிரூபிக்கவில்லை. ஆதலால் பிரபஞ்சம் மித்தையாம். இப் படிச் சர்வ வேதவாக்கியங்களுக்கும் தாற்பரியம் நிச்சயிக் கப்படுகின்றது. இவ்வர்த்தம் பிரசங்கத்தினால் நிரூபிக்கப் பட்டது.

இங்கே பஞ்சீகிருதபூதமுதல் ஸ்தூலதேகபரியந்தமான பிரபஞ்ச மெதுவோ, அது முழுவதுஞ் சேர்ந்து விராட்டு எனப்படுகின்றது. அது ஈசுவரனது சமஷ்டிவடிவ ஸ்தூல தேகமாம். இது முதல்வினாவிற்கு விடையாம்.

உகூ. இவ்வாறு ஈசுவரனாகிய கர்த்தாவானவர் சிருஷ் டியை (ஜகத்தை)ச் சிருஷ்டித்தார். அந்தச் சிருஷ்டி சம ஷ்டி வியஷ்டி பேதத்தால் இரண்டுவகையா மென்றறிக. சம ஷ்டியை ஈசுவரனது உபாதியென்றும் வியஷ்டியை ஜீவனது உபாதியென்றும் அறிக.

வனத்தைப்போலவாவது, ஜலாசய (தடாக)த்தைப் போலவாவது, கோத்துவ (ஆத்தன்மை) முதலிய ஜாதியைப் போலவாவது, தனது முழு உடலைப்போலவாவது அநேக பதார்த்தங்களில் ஒருபுத்திக்கு விஷயமாதல் எதுவோ அது சமஷ்டி எனப்படும். ஒவ்வொரு விருக்ஷத்தைப்போலாவது, ஒவ்வொரு நீர்த்துளியைப்போலாவது, ஒவ்வொரு வியக்தி யை (ஆமுதலிய வடிவத்தை)ப்போலாவது தனது தேகத்தி

ளுள்ள கிருமி முதலியவற்றின் ஒவ்வொரு தேகத்தைப்போலாவது, அநேக புத்திகளுக்கு விஷயமாதல் எதுவோ, அது வியஷ்டி யெனப்படுகின்றது.

அவற்றுள் சமஷ்டி காரண சரீரமும், சமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரமும், சமஷ்டி ஸ்தூல சரீரமும் ஈசுவரனது உபாதிகளாம். வியஷ்டி காரண தேகமும், வியஷ்டி சூக்ஷ்ம தேகமும், வியஷ்டி ஸ்தூல தேகமும் ஜீவர்களது உபாதிகளாம்.

இங்கே விசேஷணமே வியாவர்த்தகத் தன்மையினுல் உபாதிக்குச் சமானமாயிருத்தலால் உபாதி சப்தத்திறுற்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

தனது ஆசிரயமாகிய வஸ்துவின் சொரூபத்தில் எதன் பிரவேசம் உண்டாகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட வியாவர்த்தக வஸ்து எதுவோ, அது விசேஷணமென்று சொல்லப்படுகின்றது.

க. அது கடத்திற்கு நீலநிறம் விசேஷண மாதல்போலவும்,

உ. கேவலம் தராசில் நிறுக்கப்பட்ட பொன்னிற்கு நிறை விசேஷணமாதல்போலவும்,

ங. தனமில்லாத வியாபாரிபுருஷனுக்குப் பங்குடைய வேறு தனமுள்ள புருஷன் விசேஷணமாதல்போலவுமாம். ஏனெனின், இம்மூன்றும் எதனுல் தனது ஆசிரயமாகிய வஸ்துவின் சொரூபத்தில் பிரவேசித்து வியாவர்த்தகமா (மற்றவற்றினின்றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பனவா) யிருக்கின்றனவோ அதனுல் அவை விசேஷண மெனப்படுகின்றன.

(க) கடத்தின் நீலநிறமானது கடத்தின் சொரூபத்திற் கலந்து நீல கடத்தை மற்ற மஞ்சள்முதலிய கடங்களினின் றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பதா யிருக்கின்றது; ஆகையால் விசேஷணமாம்.

(உ) நிறை யெதுவோ அது ஜலத்திற்கு வெளியில் நிறுக்கப்பட்டதாய்ப் பூஷணத்தின் சொரூபத்தில் பாரமாகக் கலந்தே மற்றைய நிறையின்றிய பெரிய ஆபரணங்களினின்றும் அதை வேறுபிரித்தறிவிப்பதா யிருக்கின்றது. ஆதலால் அது பூஷணத்திற்கு விசேஷணமாம்.

(ந) தனமுள்ள *உகூ. பங்குடைய புருஷனும் வியாபாரத்தின் விஷயமாகிய வஸ்துவினிடத்து அபிமான வாயிலாகப் பிரவேசத்தையடைந்து, மற்றப்பங்கில்லாதவர்களினின்றும் தன்னோடு பங்குடையவனாகிய தன்னின்றிய புருஷனை வேறுபிரித்தறிவிப்பவனா யிருக்கிறான். ஆகையால் அவன் அவனுக்கு விசேஷணமாவன்.

தனது ஆசிரயத்தின் சொரூபத்தில் எதற்குப் பிரவேசமில்லையோ, அப்படிப்பட்ட வியாவர்த்தகவஸ்து உபாதியெனப்படுகின்றது.

க. அதுகடம் கடாகாசத்திற்கு உபாதியாதல்போலவும்,

உ. ஜலத்தில் தராசினால் நிறுக்கப்பட்ட ஆபரணத்திற்கு நிறை உபாதியாதல்போலவும்,

* உகூ. இங்குப் பங்குடையவன் வேலைக்காரன் என்பவர்களது திருஷ்டாந்தம் எதுவோ, அது ஸ்தூலபுத்தியுடைய ஜிஞ்ஞாசுக்களின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.

௩. வியாபாரி புருஷன் காரியத்தின்பொருட்டு வைத்திருக்கும் வேலைக்காரன் எவனோ, அவன் அவனுக்கு உபாதியாதல்போலவுமாம்.

ஏனெனின், இம்மூன்றும் எதனால் தனது ஆசிரயத்தின் சொரூபத்தில் பிரவேசியாமல் வியாவர்த்தகமாயிருக்கின்றனவோ அதனால் அவை உபாதிகளாம்.

(க) கடம் எதுவோ அது கடாவச்சின்ன ஆகாசமாத்திரத்தில் கடாகாச வியவகாரத்தைக் காணுதலால் கடாகாசத்தின் சொரூபத்தில் பிரவேசத்தை யடையாது, கடாகாசத்தை மடாகாச முதலியவற்றினின்றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் அது அதன் உபாதியாம்.

(உ) நிறை யெதுவோ அது ஜலத்தில் தராசினால் நிறுக்கப்பட்ட ஆபரணத்தில் பாரமாகப் பிரவேசத்தையடையாது, அதனை மற்ற நிறையின்றிய ஆபரணங்களினின்றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அது அதன் உபாதியாம்.

(௩) கிங்கரன் (வேலைக்காரன்) எவனோ அவன் அடிமான வாயிலாக அந்த வியாபாரியின் சொரூபத்திற் பிரவேசத்தை யடையாது, தனக்காசிரயமில்லாத புருஷர்களினின்றும் அவ்வாசிரயவடிவமான வியாபாரியை வேறுபிரித்தறிவிப்பவனாயிருக்கின்றான். ஆதலால் அவன் உபாதியாவன்.

விசேஷணத்திற்குஆசிரயமான விசேஷணமுடைய வஸ்து எதுவோ அது விசிஷ்டமெனப்படும். உபாதிக்கு ஆசிரயமான உபாதியுடைய வஸ்து எதுவோ அது உபஹிதமெனப்படும்.

கூ0. அவிவேகியின் திருஷ்டியால் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலிய தர்மங்களோடுகூடிய சமஷ்டி ஸ்தூலசூக்ஷ்மகாரணப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சேதனத்தின் சொரூபத்தில் தாதாத்மியசம்பந்தமாகிய பிரவேசம் தோற்றுகின்றது. அந்தப் பிரபஞ்சம் கூடஸ்தசேதனம் ஜீவசேதன முதலியவற்றினின்றும் அந்த ஈசுவரபாவமாகத் தோற்றிய சேதனத்தை வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு கற்பிக்கப்பட்ட தாதாத்மிய சம்பந்தமுடையதும் கிரமமாக வைசுவாநரன், இரணியகருப்பன், அந்தர்யாமி என்னும் பெயர்களாற் பிரசித்தமுள்ளதுமான பிரஹ்மமாகிய ஈசுவர சேதனம் எதுவோ, அதற்கு முற்கூறிய மூன்றுவிதமான சமஷ்டிப் பிரபஞ்சம் விசேஷணமாம்.

விவேகியின் திருஷ்டியால் சமஷ்டிஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணப் பிரபஞ்சத்திற்குச் சேதனத்தின் சொரூபத்தில் தாதாத்மிய சம்பந்தமாகிய பிரவேசம் தோற்றுகிறதில்லை; ஆனால் அசங்கத்துவமே தோற்றுகின்றது. அந்தப் பிரபஞ்சம் ஈசுவரசேதன ஜீவசேதன முதலியவற்றினின்றும் அந்த முற்கூறிய பிரபஞ்சமாகிய உபாதிக்கு ஆசிரயவடிவமான சேதனமாத்திரத்தை வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அப்பிரபஞ்சம், முற்கூறிய பிரபஞ்சத்திற்கு அதிஷ்டானரூப ஈசுவர சாக்ஷியாகிய பிரஹ்மசேதனத்தின் உபாதியாம்.

கூக. அதுபோல அவிவேகியின் திருஷ்டியினால் கர்த்திருத்துவம் போக்திருத்துவம் சுகித்துவம் துக்கித்துவம் ஜீவ

த்துவம் சம்சாரித்துவம் அற்பஞ்ஞத்துவ முதலிய தர்மங்களோடுகூடிய வியஷ்டிஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தனது அதிஷ்டான சம்பந்தமாகிய கூடஸ்தசேதனத்தின் சொரூபத்தில் கற்பித தாதாத்மிய சம்பந்தமாகிய பிரவேசம் தோற்றுகின்றது. அந்தப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்மசேதனம் ஈசுவரசேதன முதலியவற்றினின்றும் அந்தத் தனது ஆசிரயபூதமாகிய சேதனத்தை வேறுபிரித்தறிவிப்பதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் விசுவ தைஜஸ பிராஞ்ஞர்களென்னும் பெயர்களாற் பிரசித்தமான ஸ்தூல முதலிய வியஷ்டிப் பிரபஞ்சத்தோடு தாதாத்மியமுடைய கூடஸ்த சேதனமென்னும் சம்ஸாரியாகிய ஜீவன் எதுவோ, அதற்கு முற்கூறிய மூன்றுவிதமான வியஷ்டிப் பிரபஞ்சமும் விசேஷணமெனப்படுகின்றது.

விவேகியின் திருஷ்டியினால் தர்மங்களோடுகூடிய வியஷ்டி ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிஷ்டான கூடஸ்த சேதனத்தில் தாதாத்மிய சம்பந்தமாகிய பிரவேசம் தோற்றுகிறதில்லை; ஆனால் அசங்கத்தன்மையே தோற்றுகின்றது. அந்தப் பிரபஞ்சம் ஈசுவரசேதன முதலியவற்றினின்றும் அந்த முற்கூறிய மூன்றுவித வியஷ்டிப் பிரபஞ்சத்திற்கு அதிஷ்டானமான ஜீவசாக்ஷியாகிய கூடஸ்த சேதனத்தை வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அது அந்த ஜீவசாக்ஷிக்கு உபாதி யெனப்படுகின்றது.

௯௨. ஒரு பிரபஞ்சமே சேதனத்தில் ஈசுவரபாவ ஜீவபாவங்களுக்கு விசேஷணமும், அதிஷ்டானரூபமான பிரஹ்மபாவ சாக்ஷிபாவங்களுக்கு உபாதியுமாம்.

ஒரு நிறையே ஜலத்திற்கு வெளியில் நிறுக்குங்காலத்தில் பாரத்தின் மிகுதி காணப்படுதலாலும் பெரிய ஆபரணத்தினின்றும் அதனை வேறுபிரித் தறிவிப்பதாயிருத்தலாலும் விசேஷணமும், ஜலத்தில் நிறுக்குங் காலத்துப் பாரத்தின் மிகுதியின்மையாலும் மற்றவற்றினின்றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருத்தலாலும் உபாதியுமாயிருக்கின்றது. ஆபரணத்தில் பாரத்தின் அதிகமும் குறைவுமே அதன் பிரவேசமும் அப்பிரவேசமுமாம்.

அல்லது, தண்டமொன்றே நடக்குங்காலத்தில் தானும் புருஷனைப்போல நடத்தற்றொழிலையுடையதாயிருத்தலாலும் மற்றத் தண்டமில்லாத புருஷர்களினின்றும் அதனை வேறுபிரித்தறிவிப்பதா யிருத்தலாலும் தண்டி புருஷனுக்கு விசேஷணமும், போஜனகாலத்தில் புருஷனைப்போலத் தான் போஜனக்கிரியை யில்லாததா யிருத்தலாலும் மற்றத் தண்டமில்லாத புருஷர்களினின்றும் அந்தத் தண்டமுடைய புருஷனை வேறுபிரித் தறிவிப்பதா யிருத்தலாலும் உபாதியுமாகின்றது. இங்கே தனது ஆசிரயத்தின் கிரியையோடு கூடியதன்மையும், கூடாததன்மையுமே கிரமமாக அதன் பிரவேசமும் அப்பிரவேசமுமாம்.

அதுபோல, ஒரு பிரபஞ்சமே அவிவேகியின் திருஷ்டியினால் பிராந்திவடிவமான பிரபஞ்சத்திற்கும் சேதனத்திற்குமுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தத்தினால் தோற்றுகின்ற ஈசுவரபாவ ஜீவபாவங்களுக்கு விசேஷணமும், விவேகியின் திருஷ்டியினால் தோற்றுகின்ற அதிஷ்டானமாகிய பிரஹ்மபாவ சாக்ஷிபாவங்களுக்கு உபாதியுமாகின்றது. இது இரண்டாவது வினாவிற்கு விடையாம்.

௯௯. இப்போது "ஜகத்து மித்தையா அல்லது சத்தியமா?" என்று முற்கூறிய மூன்றாவது வினாவிற்கு விடை கூறுகின்றார்:—அந்த முற்கூறிய ஜகத்தானது சொப்பனப் பிரபஞ்சம் சுத்திரஜதம் பழுதையிற்பாம்பு என்பவற்றிற்குச் சமானமாக மித்தையா (பாதிக்கத்தக்க சொரூபமுடையதா) யிருத்தலால் சத்தசத்து விலக்ஷண அநிர்வசனீயமாமென்றறிக; ஓர்காலத்தும் சத்தியம் (மூன்றுகாலத்திலும் பாதிக்கப்படாதது) ஆகாது.

இதன் கருத்து இதுவாம்:—முன்கண்ட மித்தையாகிய அல்லது சத்தியமாகிய அத்தியாசத்திற்கு ஸஜாதீயமான வஸ்து எதுவோ, அதன் ஞானத்தினாலுண்டாகிய சம்ஸ்காரமும், அதனோடு (சம்ஸ்காரத்தோடு) கூடிய புருஷனாகிய திருஷ்டாவின் திருஷ்டியினால் * ௯0. நித்திரைத் தோஷத்தினாலாவது அல்லது யாதேனுமோர் மந்த அந்தகார * ௯க. முதலிய * ௯உ. வேறு பிரதிபந்தங்களினாலாவது * ௯௯. ஜாக்கிர பதா

* ௯0. இது சொப்பனத்திற்கு நிமித்தம்.

* ௯க. இங்கே முதலியவென்னும் சொல்லால் லோபம் பய முதலிய பிரமாதாவின் (அந்தக்கரணத்தின்) தோஷமும், திமிரம் பித்தம் காமாலைமுதலிய நேத்திரரூபப் பிரமாணத்தின் தோஷமும், அத்தியஸ்தத்திற்குச் (சர்ப்பத்திற்கும் ரஜதத்திற்கும்) சமான வடிவமான பிரமேய (அதிஷ்டான)த்தின் தோஷமும் கொள்ளப்படுகின்றன.

* ௯உ. இம்மூன்று தோஷங்களும் சர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்திற்கும் இரஜத திருஷ்டாந்தத்திற்கும் நிமித்தகாரணங்களாம்.

* ௯௯. சாக்கிரபதார்த்தமே ஓர் வேதாந்தபக்ஷத்தினால் சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமாம்.

ர்த்தமாகிய அல்லது சுத்தியாகிய அல்லது இரஜ்ஜுவாகிய அதிஷ்டானம் * ௩௪. விசேஷரூபமாகத் தோற்றுது * ௩௫. சாமானிய இதுவெனும் வடிவத்தால் தோற்றுவதனுல் * ௩௬. நித்திரைக்காலத்தில் சரீரத்தி னுள்ளிருக்கும் அல்

* ௩௪. திருஷ்டாந்தத்தில் இவை ஜாக்கிரபதார்த்தங்கள், இது இரஜ்ஜு, இது சுத்தியென்பன அதிஷ்டானத்தின் விசேஷ வடிவமாம். எதன் அப்பிரதீதி (தோற்றமின்மை) யால் அத்தியாசமுண்டாகின்றதோ, எதன் பிரதீதியினுல்(தோற்றத்தினுல்)அத்தியாசமுண்டாகாது நிவிருத்தியாகின்றதோ, அது அதிஷ்டானத்தின் விசேஷரூபமெனப்படும். அதனை அத்தியாசத்தின் அதிஷ்டானமென்றும் கூறுவர். அதன் அப்பிரதீதிவடிவமே அத்தியாசத்திற்கு உபாதானகாரணமாகிய அவித்தையாம்.

* ௩௫. வர்த்தமான காலத்திற்குப் புரோதேசத்தோடு (முன்னிடத்தோடு) உள்ள சம்பந்தம் இதுவென்னும் பதத்திற்கு அர்த்தமாம். அது மந்தாந்தகார முதலிய ஸ்தலங்களில் "இஃது ஒன்று" என்னும் வடிவினதாம். அந்த இதுவெனுந் தன்மை திருஷ்டாந்தமாகிய இரஜ்ஜு முதலியவற்றின் சாமானியவடிவமாம். இதன் பிரதீதி (தோற்றமி)ன்றி எதனுல் அத்தியாசமுண்டாகிறதில்லையோ, அதனுல் இது அத்தியாசத்தின் ஆதாரமாம். எதன் பிரதீதியினுல் அத்தியாசமுண்டாகிறதோ, எதன் அப்பிரதீதியினுல் அத்தியாசமுண்டாகிறதில்லையோ, பிராந்திகாலத்தில் "இது சர்ப்பம்" என்று ஆரோபிக்கப்பட்ட வஸ்துவுடன் எது தோற்றுகின்றதோ, பிராந்தி நீங்கியகாலத்திலும் "இது இரஜ்ஜு" வென எது தோற்றுகின்றதோ, அது அதிஷ்டானத்தின் சாமானியவடிவமாம். அதனையே அத்தியாசத்தின் ஆதாரமென்றும் கூறுவர்.

* ௩௬. இது சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.

லது * ௩எ. நேத்திரமுதலியவற்றின்வாயிலாக விருத்தி வெளியிற் சென்று சரீரத்திற்கு வெளியில் சுத்தி அல்லது இரஜ்ஜுவாகிய தேசத்திலிருக்கும் இதுவென்னும் வடிவினதாகிய அந்தக்கரண விருத்தியினால் உபகித (வளைபட்ட) சாக்ஷி சைதன்னியத்தின் ஆசிரயமாகிய * ௩அ. மூலாவித்தையின் காரியமாகிய *௩கூ. தூலாவித்தையினது தமோகுண அம்சத்தின் பரிணாமமாகிய சொப்பனப் பிரபஞ்சமும் கற்பித ரஜதமும் கற்பித சர்ப்பமும் * ௪0. சத்தசத்துக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசநீயமாய் உற்பத்தியாகின்றன.

அதே நிமித்தத்தால் அதே சமயத்தில் அதே அவித்தையினது சத்துவகுணத்தின் பரிணாமமும் அவற்றின் ஞானமும் சத்தசத்தின் விலக்ஷண அநிர்வசநீயமாகவே உற்பத்தியாகின்றன.

---

* ௩எ. இது சுத்தி ரஜ்ஜு திருஷ்டாந்தங்களின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.

* ௩அ. சுத்தசேதனத்தை ஆவரணம் செய்கின்ற அவித்தையின்.

* ௩கூ. கடாதி உபாதிகளால் அவச்சின்ன (வளைபட்ட) சேதனத்தை ஆவரணஞ்செய்யும் அவித்தையின்.

* ௪0. மூன்றுகாலத்திலும் பாதமாகத்தகாததனைச் சத்தென்பர். அதனின் விலக்ஷணமென்று சொல்லுதலாற் பாதமாகத்தக்கது கொள்ளப்படுகின்றது. மலடிமைந்தனையும் முயற்கோட்டினையும்போலச் சொரூபமின்றியதனை அசத்தென்பர். அதனின் விலக்ஷணமென்று சொல்லுதலால் சொரூபமுடையது கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வாற்றால் பாதயோக்கிய (பாதமாகத்தக்க) சொரூபமுடையது சத்தசத்து விலக்ஷணம் (அநிர்வசநீயம்) என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம்.

கிரமமாக * சக. ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சம் * சஉ. சுத்தி * சங. ரஜ்ஜு என்பவற்றின் ஞானத்தால் விருத்திவாயிலாக * சச. அவற்றோடு ஏகவடிவமான சாக்ஷியாகிய அதிஷ்டான த்தின் ஞானத்தால் ஒரேகாலத்தில் இரண்டும் நிவிருத்தியா கின்றன.

இதனையே மித்தையென்றும் சொல்லுவர். சொப்பனமுதலிய பிர பஞ்சம் எதனால் அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தினால் பாதமாகத்தக்கதும் ஸ்வரூபமுடையதுமா யிருக்கின்றதோ, அதனால் சத்தசத்திற்கு வில க்ஷணமாம்.

* சக. ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சத்தால் உபகிதசேதனம்.

* சஉ. சுத்தி உபகிதசேதனம்.

* சங. ரஜ்ஜு உபகிதசேதனம்.

* சச. கண்டு இது அபிப்பிராயமாம்:—ஜாக்கிரப்பிரபஞ்சம் சுத்தி இரஜ்ஜு என்பவற்றால் உபகித (வரையப்பட்ட) சேதனம் விஷயசே தனமெனப்படும். அந்தக்கரணத்தினாலும் அதன் விருத்தியினாலும் உப கிதமான சேதனம் சாக்ஷியெனப்படும். இவ்விரண்டு சேதனங்கட்கும் கடாகாச மடாகாசங்களைப்போல ஸ்வரூபமாகப் பேதமில்லை. ஆனால் முற்கூறிய உபாதிகளினாலாகிய சொன்மாத்திரம் பேதமாம். எப்போது ஜாக்கிரமுதலிய காலங்களில் ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சவடிவ அல்லது சுத்தி வடிவ் அல்லது இரஜ்ஜுவடிவ அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி உண்டா கின்றதோ, அப்போது இரண்டு உபாதிகளும் ஓரிடத் திருத்தலின் பாகிய விஷயசேதனத்திற்கும் அந்தராசாக்ஷிசேதனத்திற்கும் அபே தம் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் ஜாக்கிரப் பிரபஞ்சத்தின் ஞான வடிவ் விருத்தியினால் அதனால் உபகிதமான விஷயசைதன்யத்தின் ஆவரணம் பங்கமாகின்றது. அதுவே அதனோடு அபின்னமாகிய சாக்ஷிசேதனத்தினது ஆவரணத்தின் பங்கமாம். அதனால் சொப்பன முதலிய விஷயங்களின் நிவிருத்தியும் அவற்றினது ஞானத்தின் நிவி ருத்தியும் உண்டாகின்றன.

இவ்வாற்ருல் அநிர்வசநீய (அத்தியாசவடிவ) சொப்ப னப்பிரபஞ்ச முதலியவற்றின் பிரதீதியும் சொல்லுதலுமாகிய வியவகாரம் எதுவோ அது சித்தாந்தத்தில் சம்மதிக்கப் பட்ட * ௬௫. அநிர்வசநீயக்கியாதியெனப்படுகின்றது. எங்ஙனம்

---

* ௬௫. சூந்யவாதி:—ரஜ்ஜுதேசத்திலேனும் புற்றுமுதலிய இடங்களிலேனுமுள்ள அசத்தாகிய (சொரூபமின்றிய) சர்ப்பம் எதுவோ, அதன் சொல்லுதலும் தோற்றமுமாகிய வியவகாரம் இரஜ்ஜுதேசத்தி லுண்டாகின்றதென்று அசத்கியாதி கொள்ளுகின்றனர். அது அசங்கதமாம்:—ஏனெனின், மலடிமைந்தனைப்போல அசத்தாகிய சர்ப்பமுதலியவற்றின் பிரதீதி அவித்தை முதலிய காரணங்களின்றிச் சம்பவியாமையால் [க]. க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதி பௌத்தன்:—இரஜ்ஜுதேசத்திலேனும் பிறவிடங்களிலேனும் எச்சர்ப்பம் தோற்றுகின்றதோ, அது புத்திக்குப் புறம்பாக இல்லை; ஆனல் க்ஷணிகவிஞ்ஞானமய புத்திவடிவ ஆத்மா எதுவோ அது சர்ப்பாகாரமாய்த் தோற்றுகின்றது என்று ஆத்மக்கியாதி கொள்ளுகின்றனர். அதுவும் அசங்கதமாம்;—ஏனெனின், இங்ஙனமாகவே க்ஷணத்திற்கு மேற்பட்ட காலம் வரையில் சர்ப்பம் தோற்றுதல் சம்பவியாமையின் [உ]. நையாயிகர்:—புற்றுமுதலிய விடங்களிலுள்ள சர்ப்பத்தின்ஞானம் சக்ஷுவின்கண்ணுள்ள தோஷத்தின் பலத்தால் எதிரிலுள்ள ரஜ்ஜுதேசத்தில் உண்டாகின்றது என்று அந்நியதாக்கியாதி கொள்ளுகின்றனர். அதுவும் அசங்கதமாம். ஏனெனின், இங்ஙனமாயின் இடை இடங்களிலுள்ள விருக்ஷம் மனிதர்முதலிய வஸ்துக்களின் ஞானமும் தோஷத்தின் வழியாற் கிடைத்தலின் [௩]. சாங்கியப்பிரபாகரமதங்களை அநுசரித்தவர்கள்:—இரஜ்ஜுதேசத்தில் "இது சர்ப்பம்" என ஈண்டு இரண்டு ஞானங்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றில் "இது" என்பது இரஜ்ஜுவின் இதுவெனும் அம்சத்தின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமாம். "சர்ப்பம்" என்பது முன்கண்ட சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதிஞானமாம். இவ்

முற்கூறிய திருஷ்டாந்த மிருக்கின்றதோ *௬௬. அங்ஙனமே *௬௭. வர்த்தமான (நிகழ்) காலத்திலும் வருங்காலத்திலும் தோற்றுகின்ற மித்தையாகிய அகங்காராதிப் பிரபஞ்சம் எவையோ, அவற்றின் முன் முன் அநுபவிக்கப்பட்டதாகிய அதன் ஸஜாதீய மித்தையான அகங்காரமுதலிய பிரபஞ்சத்தின் ஞானத்தாற் றோன்றிய சம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய சகல அவிவேகி ஜீவரூப திருஷ்டாவின் திருஷ்டியினால் பூர்வகாலத்துச் சகலஜீவர்களது *௬௮. அதிருஷ்டமும் அவிவேகமுத

லிரண்டு ஞானங்களின் அவிவேகவடிவ அக்கியாதியுளதெனக் கொள்ளுகின்றனர். அதுவும் அசங்கதமாம். ஏனெனின், புத்திதேசத்தில் சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி யுளதாயின், எதிரிலுள்ள ரஜ்ஜுதேசத்தில் சர்ப்பத்தைக் கண்டு திரும்பியோடுதல் சம்பவியாமையின் [௪]. அத்வைத சித்தாந்தத்தில்:—இரஜ்ஜுதேசத்தில் அவித்தைமுதலிய தோஷத்தின் வலியால் அநிர்வசநீய (மித்தையான) சர்ப்பமும் அதன் ஞானமும் உற்பத்தியாகின்றன. பின்னர் அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தால் அவற்றின் நிவிருத்தி யுண்டாகின்றது. இவ்வாறு அநிர்வசநீயக்கியாதி அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றின் கிரமம் மேல் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வெல்லாக் கியாதிகளின் விசேஷ மண்டனமும் கண்டனமும் விருத்திரத்நாவலி விருத்திப்பிரபாகரம் விசாரசாகரம் என்னும் நூல்களில் வெளிப்படையா யிருக்கின்றன.

* ௬௬. இனி இதுமுதல் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத்தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

* ௬௭. ஈண்டுப் பிரபஞ்சத்திற்கு வித்தும் விருக்ஷமும்போலப் பிரவாகவடிவமாக அநாதித்தன்மை குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

* ௬௮. அதிருஷ்டமென்பது பிராரப்தத்திற்காம். ஈண்டு இது இரகசியமாம்:—நிருபாதிக அஞ்ஞானஜந்நியம் சோபாதிக அஞ்ஞான

ஷிய தோஷமுமாகிய நிமித்தத்தால் "நான் சேதனவடிவமாயிருக்கின்றேன் அல்லது நித்தியமுக்தனாயிருக்கின்றேன் அல்லது பரிபூரணனாயிருக்கின்றேன்" என்பதாகச் சேதன ஆநந்த நித்தியமுக்தத்தன்மை முதலிய அதிஷ்டானத்தினது விசேஷ வடிவத்தின் * ௨௯. அப்பிரதீதி (அஞ்ஞானம்) உண்டாகின்றது. "யான் இருக்கின்றேன் அல்லது இது இருக்கின்றது"

ஜந்நியம் என்னும் பேதத்தால் பிராந்தி இருவகைத்தாம். விலக்ஷண (தனது சமகாலபரியந்தம் காரியத்தை நிறுத்துவதாகிய) நிமித்தகாரணம் ஈண்டு உபாதியெனப்படுகின்றது. அஃதின்றிக் கேவல அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் பிராந்தி நிருபாதிகப்பிராந்தியாம். அது இரஜ்ஜுசர்ப்பம் சுத்திரஜதமுதலியவற்றின் பிராந்தியாம். விலக்ஷணமான நிமித்தகாரணவடிவ உபாதியோடுகூடிய அஞ்ஞானஜந்நியப் பிராந்தி சோபாதிகப்பிராந்தியாம். எங்ஙனம் பிரகாச அந்தகாரங்களின் சம்பந்தவடிவ உபாதியோடுகூடிய அஞ்ஞானத்தாற்றோன்றும் ஆகாயத்தினது நீலத்தன்மையின் பிராந்தி யிருக்கின்றதோ, எங்ஙனம் பிம்பத்தின் சந்நிதிவடிவ உபாதியோடுகூடிய கண்ணாடியின் அஞ்ஞானத்தாற்றோன்றிய பிரதிபிம்பத்தின் பிராந்தி இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஜீவர்களது அதிருஷ்டவடிவ உபாதியோடுகூடிய மூலாஞ்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சத்தின் பிராந்தி இருக்கின்றது. அது முற்கூறிய உபாதியோடுகூடிய அஞ்ஞானத்தாற் றோன்றியதாயிருத்தலின், சோபாதிகப்பிராந்தியாம். நிருபாதிகப் பிராந்தியின் பாதிதாநுவிருத்தி (பாதமாகியபின் தோற்றுதல்) உண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின், உபாதியின்மையால் அதன் நாசமும் பாதமுமாகிய இரண்டுமிருத்தலின். சோபாதிகப் பிராந்தியின் பாதிதாநுவிருத்தி யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், மித்தியாத்தன்மை நிச்சயவடிவபாதம் உண்டாகியும் உபாதியின் இருப்பு வரையில் ஸ்வரூபத்தின் அப்பிரதீதிவடிவ நாசமின்மையால்

* ௨௯. இதுவே மூலஅவித்தையாம்.

என்பதாக அதிஷ்டானத்தின் சாமாநிய சத்வடிவத்தின் *ருo. பிரதீதியுண்டாகின்றது. அதனுல் (அஞ்ஞானமிருக்கின்றது விளங்குகின்றது என்று பிரஹ்மத்தினது சத்தாஸ்பூர்த்தியினுல் சித்தமாகுதலால்) ஸ்வ என்னும் பிரஹ்மம் எதுவோ அதன் ஆசிரிதமாயிருத்தலின் "சுவாசிரயம்" எனப்படுவதும், "நான் பிரஹ்மத்தை அறியேன்" என்று தானுகிய பிரஹ்மத்தை ஆவரணம் செய்தலால் "ஸ்வ விஷயமும்", "நான் அஞ்ஞானி" என்று அபிமானஞ் செய்தலால் *ருக. ஜீவனது ஆசிரிதமுமாகிய இத்தன்மையது மூலாவித்தையாம். இதனை மூலப்பிரக்கிருதியென்றும் மகாமாயையென்றும் கூறுவர். அதன் கண் காரியத்திற் கெதிர்முகமாதற் றன்மைவடிவ க்ஷோபமுண்டாய், அவ்வவித்தையின் தமோகுண அம்சத்தின் பரிணாமமான சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசநீய சமஷ்டி வியஷ்டிவடிவ ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சம் * ருஉ. கிரமமாகவேனும்

---

*ருo. சேதன ஆநந்தமுதலியவற்றைப்போலச் சத்தும் (பிரஹ்ம சொரூபம்) ஆம். என்றாலும் நிகழாதபொருளை நிகழ்த்துவித்தலில் சாமர்த்தியமுள்ள அவித்தையின் பெருமையால் சத்தின் பிரதீதி உண்டாகின்றது. ஆதலால் உபசாரத்தால் அகண்டைகரசப் பிரஹ்மத்தில் சாமாநிய விசேஷயாவும் சொல்லப்படுகின்றது.

* ருக. எங்ஙனம் பெட்டியில் வைக்கப்பட்ட தனம் "நான் தனமுடையவன்" என்று அபிமானித்தலால் புருஷனது ஆசிரிதமாகவும் சொல்லப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே அவித்தை ஜீவனது ஆசிரிதமுமாம், ஈண்டு "ஜீவன்" என்னும் சொல்லினுல் சகல ஜீவர்களும், "அவித்தை" யென்னும் சொல்லினுல் சமஷ்டி அவித்தையும் கொள்ளப்படும்.

* ருஉ. இது சிருஷ்டி திருஷ்டிவாத (வியாவகாரிகபக்ஷ) த்தின் படி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. முன்னர்ச் சிருஷ்டி (பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி) உண்டாயிருந்து பின்னர்க் காலாந்தரத்தில் திருஷ்டி அதா

வது அதன்ஞானம் உண்டாகும் என்னும் வாதத்தை (சொல்லு தலை) வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சிருஷ்டிதிருஷ்டிவாத மென்பர். இத னையே வியாவகாரிகபக்ஷ மென்றும் கூறுவர். இதில் மூன்று சத் தைகளின் அங்கீகாரமுண்டு. பரமார்த்தசத்தை, வியவகாரசத்தை, பிராதிபாஸசத்தை என்னும் பேதத்தால் சத்தை மூன்றுவகையின தாம். எங்ஙனம் அர்ச்சுனன் சந்நியாசியாய்ச் சுபத்திரையை (கிருஷ் ணனது தங்கையை)க் கைப்பற்றினன் என்னும் கதை மகாபாரதத் திற் பிரசித்தம். அதனை நடர்கள் நாடகஞ் செய்கின்றார்கள். அப்போது அதனைப் பார்க்கின்ற ஜனங்கள் அவ்விடத்தில் (சந்நியாசியாகிய நடனிடத்தில்) "இவன் அர்ச்சுனன்; கபட சந்நியாசியா யிருக்கின் றான்" என்று அர்ச்சுனத்தன்மை சந்நியாசித்தன்மைகளின் ஆரோ பத்தைச் செய்கின்றார்கள். ஆண்டு நடத்தன்மை பரமார்த்த சத்தை யைப்போலிருக்கின்றது; அதன் ஆரோபிக்கப்பட்ட அர்ச்சுனத்தன் மை வியாவகாரிக சத்தையைப்போலிருக்கின்றது. அதன்கண் ஆரோ பிதமான சந்நியாசித்தன்மை பிராதிபாஸிக சத்தையைப்போ லிருக் கின்றது. அதன்கண் நடனைப்போலப் பரமார்த்த சத்தையோ கற்பித மின்றியதாம். அர்ச்சுனத்தன்மை சந்நியாசித்தன்மைகளைப் போல வியாவகாரிக சத்தைக்கும் பிராதிபாஸிகசத்தைக்கும் கிரமமாக நீண்ட கால மிருத்தற்றன்மையும் அற்பகால மிருத்தற்றன்மையும் தோற்று கின்றன. என்றாலும் கற்பிதத்தன்மை இரண்டிலும் சமானமாம். ஆத லால் இரண்டு சத்தைவாதம் முக்கியமாயினும் மூன்று சத்தை வாதத் தின்படியும் அநேக ஜிஞ்ஞாசுக்களுக்குத் தத்துவபோதமுண்டாம். அத னாலும் அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கு ஹானி யில்லை. எதற்கு மூன்றுகால த்திலும் பாதமுண்டாகிறதில்லையோ, அதற்குப் பரமார்த்த சத்தை யுண்டு. அத்தன்மையது சேதனமாம். எதற்குப் பிரஹ்மஞானமின் றிப் பாதமுண்டாகிறதில்லையோ, பிரஹ்மஞானத்தினல் எதற்கு அதி ஷ்டானத்தினும் வேறாகிய சத்தாஸ்பூர்த்தி தோற்றுகிறதில்லையோ, அதற்கு வியாவகாரிகசத்தை யுண்டு. இத்தன்மையன ஆகாயமுதலிய

* ருங. கிரமமின்றியேனும் உண்டாகின்றது. அதே * ருச. நிமித்தத்தால் * ருரு. காலாந்தரத்திலேனும் * ருசு. அதே காலத்திலேனும் முற்கூறிய அவித்தையினது சத்துவகுணத்தின் பரிணாமமாகிய * ருஎ. அந்தக்கரணத்தின் விருத்திவடிவ அல்லது * ருஅ. அவித்தையின் விருத்திவடிவ அதன் ஞா

பிரபஞ்சமும் மாயையுமாம். எதற்குப் பிரஹ்மஞான மின்றியே இரஜ்ஜு முதலியவற்றின் ஞானத்தால் பாதமுண்டாகிறதோ, அதற்குப் பிரதிபாஸசத்தை யுண்டு. இத்தன்மையன இரஜ்ஜுசர்ப்ப முதலியனவாம்.

* ருங. இது திருஷ்டி சிருஷ்டி வாதத்தின்படி சொல்லப்பட்டது. திருஷ்டியென்பது ஞானம்; அதன் சமகாலத்தில் சிருஷ்டியை (பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தியை)ச் சொல்லுதல் திருஷ்டி சிருஷ்டிவாத மெனப்படுகின்றது. ஆதலால் பரமார்த்த சத்தை பிரதிபாஸ சத்தை யென்னும் பேதத்தால் இரண்டு சத்தையின் அங்கீகாரமுண்டு. அவற்றில் சேதனத்திற்குப் பரமார்த்தசத்தையும் சகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பிரதிபாஸசத்தையு முண்டு. அதில் ஜாக்கிரப்பிரபஞ்சம் சம்வாதி (மணியின்பிரபையில் மணியின் பிரமத்தைப்போல ஸபலப்பிரவிருத்தியை யுண்டுபண்ணும்) பிரமமாம். சொப்பனப் பிரபஞ்சம் விசம்வாதி [தீபத்தின் பிரபையில் மணியின் (ரத்நத்தின்) பிரமத்தைப்போல நிஷ்பலப் பிரவிருத்தியை யுண்டுபண்ணும்] பிரமமாம். இவ்வளவு வேற்றுமையுண்டு.

* ருச. அதிருஷ்ட முதலிய நிமித்தத்தால்

* ருரு. இது மூன்று சத்தை வாதத்தின்படி சொல்லப்பட்டது.

* ருசு. இது இரண்டு சத்தைவாதத்தின்படி சொல்லப்பட்டது.

* ருஎ. இது மூன்று சத்தைவாதத்தின்படி சொல்லப்பட்டது.

* ருஅ. இது இரண்டு சத்தைவாதத்தின்படி சொல்லப்பட்டது.

னம் உற்பத்தியாகின்றது. இத்தன்மையபிரபஞ்சமும் அதன் ஞானமும் அவித்தையினாற் கற்பிதமாம். இதனால் காரிய அத்தியாசம் சித்திக்கின்றது.

தனது பிரகாசத்தின்பொருட்டு வேறு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையின்றியதா யிருத்தலின், தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்கும் தீபத்தைப்போலவும், சாங்கியர்முதலியோர் கொண்டுள்ள * ருகூ. தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்கும் சொப்பிரகாச ஆத்மாவைப்போலவும், நையாயிகர் கொண்டுள்ள தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வகிக்கும் கடபடங்க

இப்பக்ஷத்தில் ஜாக்கிர சொப்பனங்களின் பதார்த்தங்களுக்கு முன் (ஐம்பத்து மூன்றாவது டிப்பணத்தில்) கூறிய விலக்ஷணத்தன்மையினும் வேறு விலக்ஷணத்தன்மை (வேற்றுமை) யில்லை. ஆனால் சகல பதார்த்தங்களும் பிராதிபாஸிகமும் சாக்ஷிபாஸியமுமாம்; பிரமாதாபாஸியமன்று. அவித்தையின் விருத்தியினாலேனும் அல்லது கேவல மனதின் விருத்தியினாலேனும் எதனைச் சாக்ஷி விளக்கு(பிரகாசிக்)கின்றதோ அது சாக்ஷிபாஸியம், பிராதிபாஸிகம், ஜீவசிருஷ்டி எனப்படுகின்றது. இந்திரிய வாயிலாக அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியினால் எதனைச் சாக்ஷி பிரகாசிக் (அறி) கின்றதோ, அது பிரமாதாபாஸியம், வியாவகாரிகம், ஈசுவரசிருஷ்டி எனப்படுகின்றது.

* ருகூ. சாங்கியப்பிரபாகரர் மதத்திலும் சிலவுபாசகர்களின் மதத்திலும் தன்னையும் தன்னைச் சம்பந்தித்துள்ள தேகமுதலிய சகலவஸ்துக்களையும் ஆத்மா பிரகாசஞ்செய்கின்றதாகலின் ஆத்மா சொப்பிரகாசமாமென்று கொள்ளுகின்றனர். அத்வைத சித்தாந்தத்தில் தனது பிரகாசத்தில் தன்னோடு சகலப் பிரகாசங்களின் அபேக்ஷையின்றியதாய் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பதா யிருத்தலின் ஆத்மா சுவப்பிரகாசமாமென்று கொண்டிருக்கின்றனர். இது பேதமாம்.

ளின் அந்நியோந்நியாபாவவடிவப்பேதத்தைப் *கூ0. பேதிப்பது தானேயாகின்ற பேதத்தினைப்போலவும் முற்கூறிய காரியாத்தியாசத்தின் காரணமாகிய மூலாவித்தை எதுவோ, அது தன்னையும் பிறவற்றையும் நிர்வாகஞ்செய்வதா யிருத்தலின், சுத்த சேதனவடிவ அதிஷ்டானத்தில் தனது கற்பனைக்கு (அத்தியாசத்திற்கு)க் காரணம் தானேயாம்.

அந்தச் சாமாந்ய சேதனம் கட்டையிலுள்ள சாமாந்ய அக்கினியைப்போலும், சுழுத்தியிலுள்ள அவித்தையின் ஆசிரயமான தானாகிய சேதனத்தைப்போலும் அதற்கு (அவித்தைக்கு) *கூக. விரோதியன்று. ஆனால் சத்தாஸ்பூர்த்தியினால்

* கூ0. நையாயிகர்மதத்தில்:—எங்ஙனம் கடபடங்களைப் பேதிப்பது (பேதஞ்செய்வது) அவ்விரண்டின் பேதமோ, அங்ஙனமே அப்பேதத்திற்குக் கடமுதலியவற்றோடுள்ள பேதமெதுவோ அந்தத் தனது பேதத்தையும் கடமுதலியவற்றையும் பேதிப்பதும் தானாகிய ஒருபேதமேயாம் என்று கொண்டிருக்கின்றனர். ஈண்டுத் தானே கிரியையின் கர்த்தாவும் தானே கிரியையின் கர்ம(விஷய)முமாயிருத்தலின் ஆத்மாசிரயவடிவ தோஷமுண்டாகின்றது. அவ்வாத்மாசிரயம் அவர்களுக்குத் தூஷணரூபமன்று; ஆனால் பூஷணவடிவமாம். இவ்வாறே எமது சித்தாந்தத்திலும் தனது அத்தியாசத்தில் அவித்தை தானே காரணமாமெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டும் ஆத்மாசிரயவடிவ தோஷமுளது. அதுவும் தூஷணரூபமன்று; பூஷணரூபமாம்.

* கூக. சாமாந்யசேதனம் அஞ்ஞானத்தின் ஆசிரயமும் விஷயமுமாமென்னும் வார்த்தை "யான் (பிரஹ்மத்திற்கு வேறாகிய பிரத்தியகாத்மா) அஞ்ஞானி; பிரஹ்மத்தை யறியேன்" என்னும் அநுபவத்தினாலேனும், அல்லது சுழுத்தியிலுள்ள சேதன அஞ்ஞானங்களினது அவிரோதத்தின் அநுபவத்தினாலேனும் சித்தித்துளது. ஆதலால்

அதற்குச் சாதகமாம்; ஆகலின் காரணாத்தியாசமும் பொருந்துகின்றது. முற்கூறிய காரியாத்தியாசம் க. அர்த்தாத்தியாசம் உ. ஞானாத்தியாசம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

க. சர்ப்பமுதலிய விஷயங்களின் பிராந்தி எதுவோ அது அர்த்தாத்தியாச மெனப்படுகின்றது. அதுவே அந்நியோந்நியாத்தியாசமாம்.

சொப்பிரகாச சைதன்யத்தில் அஞ்ஞானம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? அஃதின்றி ஆவரணம் எப்படியுண்டாகும்? அஃதின்றி ஜனனமுதலிய சம்சாரவடிவ விக்ஷேபம் எப்படி உண்டாகும்? அஃதின்றி அதனைப் பாதிக்கும் ஞானமும் அதன் சாதனங்களைப் போதிக்கும் சாஸ்திரமும் நிஷ்பலமாகும் என்னும் இவை முதலிய குதர்க்கக் கூட்டங்களை முற்கூறிய சுவாநுபவவடிவப் பிரபலப் பிரமாணம் விழுங்குகின்றது. இவ்வாற்றால் சாமானியசேதனம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. ஆனால் விருத்தியோடு கூடிய சேதனம் அல்லது சேதனத்தோடு கூடிய விருத்தி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம். எங்ஙனம் காஷ்டத்தை (கட்டையை)க் கடைதலால் வெளிப்பட்டுத் திரியில் ஏறிய அக்கினி அந்தகாரத்திற்கு விரோதியாமோ, அங்ஙனமே அதுவும் விரோதியாம். அவற்றிலும் எந்தவிஷயத்தின் ஆகாரமாக விருத்தியுண்டாகின்றதோ, அந்த விஷயத்தின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானத்திற்கு அந்த விசேஷசேதனம் (விருத்தியோடுகூடிய சேதனம்) விரோதியாம்; பிறவற்றிற்கு விரோதியன்று. எங்ஙனம் கடவடிவ விருத்தியோடுகூடிய சேதனத்தினால் கடத்தின் அஞ்ஞானத்திற்கு நாசமுண்டாகின்றதோ, படத்தின் அஞ்ஞானத்திற்கு நாசமுண்டாகிறதில்லையோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மாகார விருத்தியோடுகூடிய சேதனத்தினால் பிரஹ்மத்தினது அஞ்ஞானத்தின் நாசமுண்டாகின்றது; பிறவற்றினது அஞ்ஞானத்தின் நாசமுண்டாகிறதில்லை. இது விவேகம்.

உ. முற்கூறிய சர்ப்பமுதலிய விஷயங்களினது ஞானத்தின் பிராந்தி எதுவோ அது ஞானத்தியாசமெனப்படுகின்றது.

அவற்றில் பரோக்ஷம் அபரோக்ஷமென ஞானத்தியாசத்திற்கு இரண்டு பேதமுண்டு. அர்த்தாத்தியாசத்திற்கு * கூஉ. அநேக பேதமுண்டு. அவை ஸ்ரீவிசாரசந்திரோதயத்தின் ஆறுவது கலையிலும் ஸ்ரீபஞ்சதசியினது எழாவது திரு

---

* கூஉ. கேவல சம்பந்தாத்தியாசம் (சம்சர்க்காத்தியாசம்) சம்பந்தத்தோடுகூடிய சம்பந்தியின் அத்தியாசம் (சம்சர்க்கஸகித ஸ்வரூபாத்தியாசம். அதுவே அந்நியதராத்தியாசமாம்) என்னும் பேதத்தால் அர்த்தாத்தியாசம் இருவகைத்தாம். அவற்றில் சம்பந்தஸகித சம்பந்தியின் அத்தியாசமும் கேவலதர்மாத்தியாசம் தர்மஸகிததர்மியின் அத்தியாசம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம். முற்கூறிய இரண்டு அத்தியாசங்களிலும் ஆத்மாவினது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தின் அத்தியாசம் அவசியமுண்டாகின்றது. ஆதலால் அந்நியோந்நியாத்தியாசமோ அவ்விரண்டு அத்தியாசங்களிலும் அநுசூதமா (உள்ளீடா) யிருக்கின்றது. அந்நியதராத்தியாசமோ அந்நியோந்நியாத்தியாசத்தின் ஏகதேச (ஓரம்ச) அதாவது சொரூபாத்தியாசவடிவமா யிருத்தலின் இதன்கண்ணேனும் அல்லது சம்பந்தியத்தியாசத்திலேனும் அடங்கும். இவற்றின் உதாகரணம் ஸ்ரீவிருத்திரத்நாவலியிலும் ஸ்ரீவிசாரசந்திரோதயத்தின் ஆறுவது கலையிலும் தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அநாத்மாவில் (ஆரோபிதத்தில்) சத்தியஆத்மாவின் (அதிஷ்டானத்தின்) கேவல சம்சர்க்காத்தியாசம் உண்டாகின்றது; சுவரூபாத்தியாசம் உண்டாகிறதில்லை. ஆத்மாவில் (ஆரோபமின்றியதில்) மித்தையாகிய அநாத்மாவின் சம்பந்தசகிதசம்பந்தியின் (சம்சர்க்கசகித ஸ்வரூபத்தின்) அத்தியாசமுண்டாகின்றதென்பது நிச்சயம்.

ப்திதீபத்தின் டிப்பணத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

ஈண்டு இது விசேஷமாம்:—

௧. அஞ்ஞானம், அகங்காரம் (அந்தக்கரணம்) அதன் தர்மம், இந்திரியம் இந்திரியத்தின் தர்மம், தேகம் தேகத்தின் தர்மம் என்னும் இவை முதலிய அநாத்மாவுக்கும் அவற்றைப் பிரகாசிக்கும் * ௬௩. ஆத்மாவுக்கும் காய்ச்சிய இருப்புத்துண்டில் இரும்பிற்கும் அக்கினிக்கும் உள்ள தாதாத்மியம்போலத் தாதாத்மியமுண்டு. அது அத்தியாசத்தின் சுவரூபமாம்.

௨. அதிஷ்டானத்தின் விசேஷவடிவ அஞ்ஞானம் அத்தியாசத்திற்கு உபாதான * ௬௪. காரணமாம்.

(க) ஸஜாதீய வஸ்துவின் ஞானத்தால் உண்டாகிய சம்ஸ்காரம்,

---

* ௬௩. இரஜ்ஜுவின் சம்பந்தம் சர்ப்பத்தில் அத்தியஸ்தமாம். சர்ப்பத்தின் சம்பந்தசகித சொரூபம் இரஜ்ஜுவில் அத்தியஸ்தமாம். இவ்வாறு அவ்விரண்டற்கும் பரஸ்பர அத்தியாசவடிவ தாதாத்மியமுண்டு. அங்ஙனமே அகற்பித ஆத்மாவின் சம்பந்தம் அநாத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம். கற்பித அநாத்மாவின் சம்பந்தத்தோகூடிய சுவரூபம் ஆத்மாவில் அத்தியஸ்தமாம். இவ்வாறு ஆத்மாநாத்மாக்களுக்குக் காய்ச்சிய இரும்பினைப்போலப் பரஸ்பர அத்தியாசவடிவ தாதாத்மியமுண்டு. எங்கும் (எல்லா அத்தியாசங்களிலும்) அதிஷ்டான ஆரோபிதங்கட்கு இவ்வாறு தாதாத்மிய முண்டாகின்றதென்பது அபிப்பிராயம்.

* ௬௪. உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களின் காரணம்.

(உ) லோபம் பய முதலிய *கூ௫. பிரமாதாவின் (அந்தக்கரணத்தின்) தோஷம்,

(ங) பித்தகாமாலை முதலிய *கூகூ. பிரமாணத்தின் (நேத்திர முதலிய இந்திரியங்களின்) தோஷம்,

(ச) மூவலயவடிவத்தன்மை பளபளப்பு முதலிய சாதிருசியவ்டிவ *கூஎ. பிரமேய (பிரமாணத்தினல் அறியத்தக்க அதிஷ்டான)த்தின் தோஷம்,

(௫) அதிஷ்டானத்தின் *கூஅ. இதந்தையும் *கூகூ. சத்தாமயமுமான சாமாநியவடிவ ஞானமென்னும் இவ்வைந்தும் அத்தியாசத்தின் நிமித்தகாரணங்களாம்.

ங. புத்திரர் முதலியோரிடத்துள்ள ஆத்மப் பிராந்தி அத்தியாசத்தின் அவதியாம்.

---

* கூ௫. ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசத்தில் ஜீவர்களது அதிருஷ்டவடிவப் பிரமாதாவின் தோஷமுளது.

* கூகூ. ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசத்தில் தானே பெறப்பட்ட பிரமாணவடிவ ஆத்மாவிலுள்ள அவித்தை எதுவோ அது பிரமாணதோஷமாம்.

* கூஎ. ஆத்மாவில் அநாத்மாவின் அத்தியாசத்தில் ஆத்மாவின் கண்ணுள்ள நிரபேக்ஷ ஆந்தரத்தன்மையினைப்போல அநாத்மாவிலும் சாபேக்ஷ ஆந்தரத்தன்மையுளது. ஆதலால் ஆரோப்பியத்தி (அநாத்மாவி) னேடு அதிஷ்டானத்திற்குச் சாதிருசியமுண்டு. அது பிரமேய தோஷமாம்.

* கூஅ. இது இரஜ்ஜு முதலிய திருஷ்டாந்தத்தின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.

* கூகூ. இது பிரஹ்மவடிவ தார்ஷ்டாந்தத்தின் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது.

சு. ஜனன மரண முதலிய சம்சாரம் அத்தியாசத்தின் *எ0. பலமாம். பிரத்தியகபிந்ந அந்தராத்மாவினும் வேறு காதப் பிரஹ்மவடிவ அதிஷ்டானத்தின் ஞானத்தால்காரணத் தோடுகூடிய பிரபஞ்சமும் அதன் ஞானமுமாகிய இவற்றின் * எக. மித்தியாத்தன்மை நிச்சயம் அல்லது * எஉ. முற் காலத்தின்மைநிச்சய மென்னும் நிவிருத்தி (பாதம்) உண் டாகின்றது.

எங்ஙனம்: பத்துப் புருஷர்களுக்கு இரஜ்ஜுவடிவ அதி ஷ்டானத்தின் அவித்தையினுல் தண்டம் சர்ப்பம் மாலை மா லேவர் ஜலதாரை பூமியின் பிளப்பு என்றல் முதலிய விலக்ஷ ணப் பிராந்தியுண்டாகின்றது; அல்லது எல்லோருக்கும் ஒரே சர்ப்பத்தின் பிராந்தியுண்டாகின்றது. ஆனுல் எவனுக்கு ரஜ் ஜுவடிவ அதிஷ்டானத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, அவ னது திருஷ்டியினுல் தனது சாக்ஷி ஆசிரிதமான அவித்தை யம்சத்தின் திரஸ்காரத்தினுலேனும்நாசத்தினுலேனும் பிராந் தியின் நிவிருத்தி உண்டாகின்றது. அதிஷ்டானத்தின் ஞான மின்றிய அந்நிய புருஷர்களின் திருஷ்டியினுல் அவித்தை யோடு கூடிய பிராந்தி எப்படியோ அப்படியே (உள்ளவாறு) நிலைபெறுகின்றது.

---

*எ0. இரஜ்ஜு சர்ப்பமுதலிய அத்தியாசத்திற்குப் பயம் நடுக்க முதலியன பயனும்.

* எக. இது வியவகார சத்தையினுல் அல்லது பிரதிபாஸ சத் தையினுல் பாதத்தின் லக்ஷணமாம்.

* எஉ. இது பரமார்த்த சத்தையாகப் பாதத்தின் லக்ஷணமாம்.

அங்ஙனமே சகல புருஷர்களுக்கும் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் அவித்தையினுல் தேவர் மனிதர் முதலிய பேதத்தால் பரஸ்பரம் *எங. விலக்ஷணமாகவேனும் அல்லது *எச. சமானமாகவேனும் அத்தியஸ்தமாகப் பிரபஞ்சமும் அதன் ஞானமும் உண்டாகின்றன. ஆனல் எவனுக்குப் பிரத்தியகபிந்த பிரஹ்மவடிவ அதிஷ்டானத்தின் அபரோக்ஷஞானமுண்டாகின்றதோ, அவனது திருஷ்டியினுல் காரணசகிதப் பிரபஞ்சம் அதன் ஞானம் என்பவற்றின் நிவிருத்தியுண்டாகின்றது. அதிஷ்டானத்தின் ஞானமின்றிய அந்நியபுருஷர்களது திருஷ்டியினுல் காரணத்தோடு கூடிய பிரபஞ்சமும் அதன் ஞானமும் இருந்தபடியே * எரு. அநாதி வடிவமாக நிலைத்திருக்கின்றன. இது மூன்றுவது வினவின் விடை.

நசு. சிஷ்யன் கேட்கின்றுன்:—பகவானே! எங்ஙனம் பயங்கரமான சொப்பனம் தோற்றுகின்றதோ, அது நித்தை

---

* எங. இது ஜீவர்கள்தோறும் சிருஷ்டியின் பேதத்தை அங்கீகரிப்பவராகிய வாசஸ்பதிமிசிரர் முதலியோர் மதத்தாற் கூறப்பட்டது.

* எச. இது சாஸ்திரப்பிரசித்த சர்வசாதாரண மதத்தாற் கூறப்பட்டது.

* எரு. எங்ஙனம் நித்திரைக்காலத்தில் சொப்பனத்தின் அநாதித்தன்மைதோற்றி ஜாக்கிரகாலத்தில் அதற்குப் பாதமுண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே அஞ்ஞானதசையில் காரணத்தோடுகூடிய பிரபஞ்சத்தின் அநாதித்தன்மை தோற்றி ஞானவடிவ ஜாக்கிரகாலத்தில் அதற்குப் பாதமுண்டாகின்றது. அநாதிவடிவ கடமுதலிய காரியங்களினது பிராகபாவத்தின் நாசத்தைப்போலும் மலைக்குகையின் கண்ணுள்ள அநாதி அந்தகாரத்தின் நாசத்தைப்போலும் அநாதிவஸ்துவின் நாசமும் அநுபவசித்தமாம்.

யாயினும் பாதப்பிரக்ஷாளனம் (கால் கழுவுதல்) கஜேந்திர மோக்ஷபடன் முதலிய உபாயங்களால் அதன் நிவிருத்தி யுண்டாகின்றதோ, உபாயமின்றி நீங்குகிறதில்லையோ,

அங்ஙனமே இத்தோற்றுகின்ற ஜகத்து அத்தியாசரூபமாயிருத்தலால் மித்தையாமாயினும் உபாயமின்றி அது கெடுகிறதில்லை. ஆனால், ஞானம் அல்லது பக்தி அல்லது கர்மம் என்னும் யாதேனும் ஓர் உபாயத்தாற்றான் கெடும். ஆதலால் இதன் நிவிருத்தியின் உபாயத்தை எனக்குக் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டும். யான் தமது தாட்களில் வணங்குகின்றேன்.

௬௫. நிவிருத்திலக்ஷணம்.

இப்பொழுது ஸ்ரீகுருவானவர் ஜகத்தினது அத்தியந்த நிவிருத்தியின் உபாயத்தைச் சொல்லுதற்கு முதலில் நிவிருத்தியின் பேதத்தைக் கூறுகின்றார்:—

நிவிருத்தி இருவகைத்தாம்:—

௧. ஒன்று காரணத்தில் காரியத்தின் லயவடிவ நிவிருத்தியாம். அது சுழுத்தி மூர்ச்சை மரணம் பிரளயம் என்னும் அவஸ்தைகளில் ஜகத்துத் தனது காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தில் லயமாதலும், உடைகின்ற அவஸ்தையில் கடம் மண் வடிவமாக மிஞ்சுதலால் மண்ணில் லயமாதலுமாம்.

௨. மற்றையது காரணத்தோடு காரியத்தின் லயவடிவ நிவிருத்தியாம். அது மோக்ஷதசையில் அஞ்ஞானவடிவ காரணத்தோடு ஜகம் லயமாதலும், தக்தபடம் (எரிக்கப்பட்ட

வஸ்திரம்) தனது காரணமாகிய தந்துவோடு (நூலோடு) லய மாதலுமாம்.

இவ்வாறு இருவகை நிவிருத்தி சொல்லப்பட்டது. அவற்றில்,

(க) காரணத்தில் காரியத்தின் லயவடிவ முதல் நிவிருத்தி யாதோ அது அசாரமாம்; அதாவது மோக்ஷத்தில் உபயோக மில்லாததா யிருத்தலின் சிரேஷ்ட மின்றியதாம்.

(உ) காரணத்தோடு காரியத்தின் லயவடிவ இரண்டாவது நிவிருத்தி யாதோ அதுவே சாரமாம், அதாவது மோக்ஷத்தில் உபயோகமுள்ளதா யிருத்தலின் சிரேஷ்டமாம்.

ஆதலால் ஜகத்தின் அத்தன்மைய இரண்டாவது நிவிருத்தியே முமுக்ஷுவுக்கு ஞானத்தினுல் சம்பாதிக்கத்தக்கதாம்.

௩௪. ஜகத்தின் நிவிருத்தி உபாயவர்ணனம்.

ஜகத்திற்குக் காரணம் அஞ்ஞானம். அதன் காரியம் ஜடமாகிய ஜகத்து என்றறிக. ஈண்டு ஜடமென்னும் சொல் சேதனவடிவ சிதாபாசனையும் சூசிப்பிப்பதா யிருத்தலின், ஜடசேதனவடிவ சராசரஜகத்து அஞ்ஞானத்தின் காரியமாம். அவ்விரண்டின் முற்கூறிய அத்தியந்தநிவிருத்தி ஞானத்தினுல் உண்டாகின்றது. இதன் நிவிருத்தியின் பொருட்டு வேறு உபாயமில்லை; ஏனெனின், "ஞானமின்றி முக்தி யுண்டாகிறதில்லை" "அதனையே யறிந்து மிருத்தியுவைக் கடக்கின்றுன்; மோக்ஷத்திற் செல்லுதற் பொருட்டு வேறு மார்க்க

யில்லை." என்றல் முதலிய அநேக சுருதிகளிருத்தலால், இந்தச் சுருதிகளை அர்த்தத்தோடு முன் (இரண்டாவது உபதேசத்தில்) சொல்லிவந்தோமாயினும், முமுக்ஷுவின் திடத்தன்மையின் பொருட்டு மீண்டும் அவற்றை இங்கு நினைப்பூட்டினோமாகலின் அது புநருத்தியா (கூறியது கூறலா) காது.

கூஎ. ஞானத்தின் விஷயத்தை (பிரஹ்மாத்மாவின் ஐக்கியத்தை)க் கூறுதல்.

இப்போது ஸ்ரீகுருவானவர் ஞானத்தின் சொரூபத்தைச் சொல்லுதற்கு முதலில் ஞானத்தின் விஷயமாகிய பிரஹ்மாத்மாவின் ஐக்கியத்தைக் கூறுகின்றார்:—

க. ஸ்தூலதேகமும் அதன் ஸ்தூலத்தன்மை (பருமை), கிருசத்தன்மை (மெலிவு), கௌரத்தன்மை (திண்மை), கருமை, வர்ணம் (ஜாதி), ஆசிரமம் (நிலை) முதலிய தர்மங்களும் அதன் (தேகத்தின்) ஜாக்கிரம் பால்ய முதலிய அவஸ்தைகளும் ஆகிய இவை முதலியனவாக மற்றைய இந்திரியம் பிராணன் மனம் புத்தி அஞ்ஞானம் அவற்றின் தர்மம் அவஸ்தை என்பனவும் வியஷ்டிப் பிரபஞ்சமாம்.

உ. விராட்டுமுதலிய சரீரமும் சர்வஞ்ஞத்தன்மை சிருஷ்டியை யுண்டுபண்ணுந்தன்மைமுதலிய அவற்றின் தர்மங்களும் உற்பத்தி முதலிய அவற்றின் அவஸ்தைகளுமாகிய இவை முதலியன சமஷ்டிப் பிரபஞ்சமாம்.

இந்தத் தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் வேறாகிய (பிரபஞ்சத்தின் விவேக திருஷ்டியினால் பின்னமான) அகம் பிரத்திய

த்திற்கு (யான் என்னும் சொல்லிற்கும் யான் என்னும் விரு த்திக்கும்) விஷயமான ஆத்மசொரூபம் எதுவோ அது சங் கம் (சையோக முதலிய வடிவ அல்லது ஸஜாதீயவிஜாதீய சுவகதவடிவ சம்பந்தம்), விகாரம் [ஜந்மம், முன் இல்லை பின் உளது என்னும் அஸ்தித்துவம், விருத்தி (வளர்ச்சி), விபரி ணமம் (திரிபு), அபக்ஷயம் (குறைவு), நாசம் என்னும் ஆறு அல்லது சலனவடிவக் கிரியை] என்னும் இவை முதலியன வாக மற்றுமுள்ள அநேக சம்சாரதர்மங்க ளின்றியதாம்.

ஸ்தாலீபுலாகம் (ஓர் அரிசிவேதலால் எல்லா அரிசிக ளும் வேகுதல்) என்னும் நியாய (திருஷ்டாந்த)த்தால் அல் லது ஒரு வீட்டில் ஆகாயம் சித்திக்கவே எல்லா வீட்டிலே னும் அல்லது பிரஹ்மாண்டத்திலேனும் ஆகாயம் சித்திப் பதுபோல, எங்ஙனம் ஒரு சரீரத்தில் சச்சிதாநந்த வடிவ ஆத்மா "யான் இருக்கின்றேன்; யான்விளங்குகின்றேன்;யான் என்றும் பிரியனுயிருக்கின்றேன்." என்னும் அநுபவத்தி னல் சித்திக்கின்றதோ, அங்ஙனமே அந்நிய சரீரங்களிலும் ஆகாய முதலிய பிரபஞ்சத்திலும் சித்திக்கின்றது. ஆதலால் அது பூரணமாம் (எங்கும் வியாபகமாம்). இதனுனே அது பிரஹ்மவடிவமாம்.

இவ்வாற்றுல் ஈண்டு மகாவாக்கியத்தின் அர்த்த வடிவ மும் ஞானத்தின் விஷயவடிவமுமாகிய பிரஹ்மாத்மாவின் ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டது.

ஆத்மா ஈசுவரன் சிருஷ்டி என்பவற்றின் விஷயமான
பிரசிநோத்தர வர்ணன மென்னும்
மூன்றுவது உபதேசம் முடிந்தது.

நான்காம் உபதேசம்.

பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய சாமாநிய நிருபணம்.

கூஅ. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்:—ஐயனே! கர்த்தா போக்தாவென்னும் சம்சாரி ஜீவனாகிய யான் எவ்வாறு பிரஹ்மவடிவமாவேன் என்னும் இத்தன்மைய சம்சயம் என்னுடைய இருதயத்தில் இருப்பாணியைப்போலத் துன்பத்தைச் செய்வதாயிருத்தலின் ஆணியாயிருக்கின்றது. அச்சம்சயத்தினையே அன்போடு தாம் நாசஞ்செய்தருளல்வேண்டும்.

கூகூ. இப்போது பிரஹ்மத்தில் ஜீவத்தன்மையின் சம்பவத்தைக் குருவானவர் கூறுகின்றார்:—

மகாகாசத்தைப்போலப் பரிபூரணமாயுள்ள பிரஹ்மம் அசங்கமாயினும் கற்பித தேகவடிவ கடத்திலுள்ள மாயை (அவித்தை) வடிவ கடஜலத்தின் சங்கத்தால் (கற்பித சம்பந்தத்தால்) சரீரமிரண்டின் அபிமானத்தைச்செய்து பரிச்சின்னமாகிய ஜீவரூபமாய்த் தோற்றியிருக்கின்றது.

வேறு திருஷ்டாந்தம்:—நிர்விகார குந்தியின் புத்திரனாகிய கர்ணனிடத்தில் ராதை யென்னும் தாசியினது சம்பந்தத்தால் ராதாபுத்திரனது (தாசத்தன்மையின்) தோற்றவடிவப் பிராந்தி யுண்டாயிற்று. பின்னர்ச் சூரியனது வாக்கியத்தால் அவனுக்கு ராதையின் புத்திரத்தன்மைப் பிராந்தி நிவிருத்தியாய் உள்ளவாறே குந்தியின்புத்திரத்தன்மைத் தோற்றவடிவ

தெளிவாகிய ஞான முண்டாயிற்று. அங்ஙனமே நிர்விகார சிதாநந்தகனப் பிரஹ்மத்தில் அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் ஜீவத்தன்மையின் தோற்றவடிவப் பிராந்தியுண்டாயிருக்கின்றது. பின்னர்க் குருவடிவ சூரியனது வசனத்தால் அந்த ஜீவத்தன்மையின் பிராந்தி நீங்கி உள்ளவாறே பிரஹ்மத்தன்மையின் பிரதீதியாகிய செவ்வையான ஞானமுண்டாகின்றது.

௬௦. ஜீவஸ்வரூபவர்ணனம்.

கடத்தில் நிரம்பிய ஜலத்திலுள்ள மகாகாசத்தின் பிரதிபிம்பம்போலப் புத்தியில் அல்லது அதன்காரணமாகிய அவித்தையிலுள்ள பிரஹ்மத்தின் ஆபாசம் எதுவோ அது அவிவேக திருஷ்டியினால் தனது அதிஷ்டானமாகிய கூடஸ்த சேதனத்தோடு கூடியதாய் (கூடஸ்தசேதனத்தோடு தாதாத்மியமுடையதாய்)த் தோற்றுகின்றது. அதனை ஜீவனென்பர்.

௬௧. ஸ்தூலதேகவடிவ கடத்தில் புத்திவடிவ அல்லது அவித்தைவடிவ ஜலம் நிரம்பியிருக்கின்றது. அதிலுள்ள பிரஹ்மத்தின் ஆபாசத்தினை மித்தையென்றறிந்து விடுதலால் எஞ்சி நிற்பதாகிய அவற்றின் அதிஷ்டானமான சிதாபாசவடிவ கூடஸ்த சேதனம் எதுவோ அது மகாகாசத்தைப்போலப் பிரஹ்மமாம் (பரிபூரண சேதன வடிவமாம்). அதுவே தானே தானாகிய சுவரூபமாம் அதாவது கடஜலத்திலுள்ள ஆகாயத்தினது பிரதிபிம்பத்தின் நிஜவடிவ மகாகாசத்தைப்போல சிதாபாசவடிவ ஜீவனது நிஜரூபமாம்.

எங்ஙனம் ஐந்திரஜாலிக புருஷன் மாயையினாலாகிய சரீரத்தைத் தரித்தவனாய் மாயிக (மாயையினாலாகிய) யானைமேல்

உட்கார்ந்து அசைவில்லாதவனுயினும் அசைகின்றவனுய்க் காண்கின்ருனே, அங்ஙனமே பிராணனிலும் (பிராணன்முதலியவற்ரோடு கூடிய ஜாக்கிரத்திலும்) சொப்பனத்திலும் பிரவேசித்ததாய் (சம்பந்தவாயிலாக அத்தியஸ்தமாய்) அசல (அகர்த்தா) வடிவமாகியும் ஆத்மா சலிக்கின்றது (கிரியையின் கர்த்தாவும் இதனுலே போக்தாவுமாகக் காணப்படுகின்றது).

வீட்டின்கண்ணுள்ள அர்க்காபாசம் (சூரியச்சாயை) கையின் கிரியையினுல் அசைவில்லாததாயிருந்தும் அசைவதாகக் காணப்படுகின்றது. அதுபோலத் தேக உபாதியினுல் அசலமாகிய ஆத்மா சலிப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—ஆத்மா அகர்த்தாவாம்; ஆதலால் அபோக்தாவாம், இதனுலே அதனது பிரஹ்மத்தன்மையின் ஞானம் சம்பவிக்கின்றது.

கூஉ. ஞானஸ்வரூபவர்ணனம்.

மூன்று தேகங்களுள. அவற்றிற்கு மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு. அம் மூன்று தேகங்களுள்ளும் பஞ்சகோசங்களுள. நான் இவற்றிற்குச் சாக்ஷி. ஆதலால் இந்தச் சாக்ஷ்ய (சாக்ஷியினுல் அறியப்படுவது) வடிவ சங்காதம் நான் அல்லன். ஆனுல் சாக்ஷிவடிவப் பிரத்தியகாத்மாவாகிய நான் இவற்றின் வேருயிருக்கின்றேன்.

இவ்வாறு நிஜஸ்வரூபத்தை யறிந்து பின்னர் அதனைப் பிரஹ்மத்திற்கு அபிந்நமாக அறியின் அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கபிந்நமான ஆத்மாவே எப்போதும் சச்சிதாநந்த வடிவமாம்.

அன்றியும் பிரபஞ்சம் சத்தியமாகவே த்வைதம் சித்தித்தலால் அத்வைத சுருதியினால் சொல்லப்படும் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியம் பொருந்தாது. ஆதலால் ஈண்டுப் பிரஹ்மாத்மாவின் ஐக்கியத்தைக் கூறுதலால் அந்தப் பிரஹ்மாவின் ஆத்மாவிற்குப் பிந்நமான காரிய காரணவடிவப் பிரபஞ்சம் எதுவோ, அது கண்ணாடியிலுள்ள நகரத்தின் பிரதிபிம்பத்தைப்போலவும் சொப்பனத்தைப்போலவும் அத்தியஸ்தமாயிருத்தலின் மித்தையாமென்பது அர்த்தத்தினால் சித்திக்கின்றது.

இத்தன்மைய நிச்சயம் (சம்சய விபரீதங்களின்றி யறிதல்) எதுவோ அது ஞானமெனப்படும். அந்த ஞானமே பிரபஞ்சவடிவ அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தி வடிவமும் பரமாநந்த வடிவப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்திஸ்வரூபமுமாகிய மோக்ஷத்திற்கு ஏதுவாம் (சாக்ஷாத் சாதனமாம்).

பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய சாமாநியநிரூபண மென்னும்

நான்காம் உபதேசம் முடிந்தது.

ஐந்தாம் உபதேசம்.

* எக. தேகத்திரய ஆத்மவிவேசன வர்ணனம்.

சந. சிஷ்யன் கேட்கின்றான்.

" யதா முஞ்ஜாதிஷீகைவமுத்ருத்ய யுக்திதஃ | சரீரத்ரிதயாத்தீரைஃ பரம் ப்ரஹ்மைவ ஜாயதே || " "எங்ஙனம் முஞ்சியென்னும் இலைமூடிய சலாகை வடிவப் புல்விசேஷத்தினின்றும் இஷீகை (நடுத்தண்டு) எடுக்கப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே தீர புருஷர்களால் யுக்தியினால் மூன்று சரீரங்களினின்றும் செவ்வையாய் எடுக்கப்பட்ட ஆத்மா பரப்பிரஹ்மவடிவ மாகின்றது" என்னும் சாஸ்திரத்தில் (பஞ்சதசியில்) கூறிய அர்த்தத்தை யறிதற்பொருட்டுச் சிஷ்யன் கேட்கின்றான்:—

குரவர்களிற் சிறந்தவரும் சுரோத்திரியரும் பிரஹ்மநிஷ்டருமாகிய குருராஜரே! தாங்கள் கூறிய மூன்றுதேகங்கள் எவை? இது தேகத்தினது பெயரின் வினவாம்.

---

* எக. முன் மூன்றாவது உபதேசத்தில் இசைமாத்திரத்தினைக் காட்டுவதுபோலச் சுருக்கமாய்த் தேகாதிகளினின்றும் வேறுபிரிக்கப்பட்ட ஆத்மா எதுவோ, அது இப்போது இங்கிருந்து (ஐந்தாவது உபதேசத்திலிருந்து) ஏழாவது உபதேசபரியந்தம் விசேஷமாக வேறுபிரிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் ஈண்டுப் புநருக்திவடிவ தோஷத்தின் பிராப்தியில்லை.

உ. இந்த மூன்று தேகங்களின் ரூபம் யாது? இது அவற்றின் விபாகபூர்வகமான சொரூபத்தின் வினாவாம்.

ந. ஆத்மா எவ்வாறு இவற்றின் வேறாயிருக்கின்றது? இது அவற்றின் விசாரத்தினது உபயோகத்தின் வினாவாம்.

இம்மூன்று வினாக்களுக்கும் தாம் கிருபைசெய்து விடை பகரல்வேண்டும்.

சச. ஸ்ரீகுருவானவர் சொல்லுகின்றார்.

(க) ஸ்தூலதேகம், லிங்கதேகம், காரணதேகம் என்னும் இவை மூன்று தேகங்களாம்.

(உ) இவ்வாறு கூறிய மூன்று தேகங்களும் காரியகாரணரூபமா யிருக்கின்றன.

[க-உ] அவற்றில், ஸ்தூலதேகமும், லிங்கதேகமுமாகிய இரண்டும் அவித்தையினால் ஆக்கப்பட்டனவா யிருத்தலின் அவித்தையின் காரியவடிவமாம்.

[ந] காரணதேகம், ஜகத்திற்குக் காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதியின் அவஸ்தாவிசேஷமான அவித்தைவடிவமாயிருத்தலின் காரணரூபமாம்.

இது அவற்றின் விபாகமாம். காரிய காரணத்தன்மையின்றியதும் பிரபஞ்சத்தின்கணுள்ள உவமையில்லாததும் ஆத்மாவாம்.

சரு. இப்போது ஸ்தூலதேகத்தின் சுவரூபத்தையும் அதனோடு ஆத்மாவிற்குள்ள பேதத்தையும் ஸ்ரீ குருவானவர்

கூறுகின்றார்:—எந்தப் பூதங்களுக்கு முன் (உஎ-வது பிரசங்கத்தில்) கூறியபடி பஞ்சீகரணம் உண்டாகின்றதோ, அத்தன்மையின் ஆகாயம், வாயு, தேயு, ஜலம், பிருதிவி என்னும் பஞ்சபூதங்களாம். அவை பஞ்சீகிருத மெனப்படுகின்றன. அவற்றின் இருபத்தைந்து தத்துவங்களினின்றும் ஸ்தூல தேகம் உண்டாகின்றது.

அப்பஞ்சீகிருத பூதங்களின் இருபத்தைந்து தத்துவங்களிவையாம்:—

க-டு. பிருதிவியின் ஐந்து தத்துவங்களாவன:—எலும்பு, மாம்சம், நாடி, தோல், ரோமம் என்பனவாம்.

சு-க0. ஜலத்தின் ஐந்து தத்துவங்களாவன:—சோணிதம், சுக்கிலம், மூத்திரம், வேர்வை, உமிழ்நீர் என்பனவாம்.

கக-கடு. தேயுவின் ஐந்து தத்துவங்களாவன:—சோம்பல், காந்தி, பசி, தாகம், நித்திரை என்பனவாம்.

கசு-உ0. வாயுவின் ஐந்து தத்துவங்களாவன:—சுருங்குதல், நடத்தல், இருத்தல், ஓடுதல், விரிதல் என்பனவாம்.

உக-உடு. ஆகாயத்தின் ஐந்து தத்துவங்களாவன:—

(க) பயம், மோகம், குரோதம், காமம், சோகம் என்பனவாம்.

(உ) அல்லது, இடுப்பின் அவகாசம், வயிற்றின் அவகாசம், நெஞ்சின் அவகாசம், கழுத்தின் அவகாசம், தலையின் அவகாசம் என்னும் இவை ஆகாயத்தின் ஐந்து தத்துவங்களாம்.

இவை பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களின் காரியவடிவ இருபத்தைந்து தத்துவங்களாம். அந்த ஒவ்வொரு பூதத்தின் அவ்வைந்து தத்துவங்களினுள் ஒவ்வொரு தத்துவம் தத்தம் முக்கியபாகமாம். மற்றைய நந்நான்கு தத்துவங்கள் மற்றைய நான்கு பூதங்களினின்றும் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. இவ்வாற்றால் இப்பூதங்களுக்குப் பரஸ்பரம் சேர்க்கையுண்டாயிருக்கின்றது. அவற்றிற் கொன்றற்கொன்றுள்ள சேர்க்கையினை இவ்வாறு அறிதல்வேண்டும்:—

க-ரு. பிருதிவியின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(க) எலும்பு பிருதிவியின் முக்கியபாகமாம்.

(உ) மாம்சம் ஜலத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ங) நாடி (நரம்பு) தேயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ச) துவக்கு (தோல்) வாயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ரு) ரோமம் ஆகாசத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

சு-க0. ஜலத்தின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(க) சோணிதம் பிருதிவியின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(உ) சுக்கிலம் ஜலத்தின் முக்கியபாகமாம்.

(ங) மூத்திரம் தேயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ச) வேர்வை வாயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ரு) உமிழ்நீர் ஆகாயத்தின்பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது

௧௧-௧௫. தேயுவின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(௧) சோம்பல் பிருதிவியின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௨) காந்தி ஜலத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௩) பசி தேயுவின் முக்கியபாகமாம்.

(௪) தாகம் வாயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௫) நித்திரை ஆகாயத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

௧௬-௨௦. வாயுவின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(௧) சுருங்குதல் பிருதிவியின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௨) நடத்தல் ஜலத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௩) இருத்தல் (நிமிர்தல்) தேயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௪) ஓடுதல் வாயுவின் முக்கியபாகமாம்.

(௫) விரிதல் ஆகாயத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

௨௧-௨௫. ஆகாயத்தின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(௧) பயம் பிருதிவியின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௨) மோகம் ஜலத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௩) குரோதம் தேயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௪) காமம் வாயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(௫) சோகம் ஆகாயத்தின் முக்கியபாகமாம்.

அல்லது ஆகாயத்தின் ஐந்து தத்துவங்களில்,

(க) இடுப்பின் அவகாசம் பிருதிவியின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(உ) வயிற்றின் அவகாசம் ஜலத்தின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ங) நெஞ்சின் அவகாசம் தேயுவின் பாகம் சேர்ந்திருக்கின்றது.

(ச) கழுத்தின் அவகாசம் வாயுவின் பாகம் சேர்ந்திருகின்றது.

(ரு) தலையின் அவகாசம் ஆகாயத்தின் முக்கியபாகமாம்.

முற்கூறிய பயமுதலியன லிங்கதேகத்தின் முக்கிய தர்மமாம். ஸ்தூலதேகத்திலும் கடத்தில் ஜலத்தின் சீதளத்தன்மையைப் போல இவற்றின் வெளிப்படுதல் உண்டாகின்றது. அதனால் அவை ஸ்தூலதேகத்தின் கௌணதர்மங்களாம். ஆதலால் ஸ்தூலதேகத்தின் தத்துவங்களில் அறியத்தக்கனவாம்.

இடுப்பின் அவகாச முதலியன ஸ்தூலதேகத்தில் பிரசித்தமாய்க் காணப்படுகின்றமையால், சில நூலாசிரியர்கள் அவற்றையே ஸ்தூலதேகத்தின் தத்துவங்களாகக் கணித்திருக்கின்றனர்.

இருவகையாலும் ஆத்மா அவற்றின் வேறுமென்று நிச்சயித்தல்வேண்டும்.

முற்கூறிய பஞ்சீகரணக் கிரமத்தின் விஸ்தாரவர்ணனமும் இன்ன பூதத்திற்கு இன்னது தத்துவம் என்னும் பொருளில் அநேக ஏதுக்களைப் பொருத்துதலும் ஸ்ரீவிசாரசந்திரோதயத்தின் மூன்றாவது கலையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. இவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்களின் சமுதாயத்தின் பெயர் ஸ்தூலதேகமாம். அதற்குப் பெயர், ஜாதி, ஆசிரமம், நிறம், வடிவம் (பருமன், மெலிவு, நீட்சி, குறுமை), ஜன்மம், மரணமுதலிய தர்மங்களுண்டு.

௬௬. இவ்வாறு ஸ்தூலதேகத்தின் சொரூபத்தைச் சொல்லி இப்போது அதனோடு ஆத்மாவிற்குள்ள பேதத்தைக் கூறுகின்றார்:—

௧. ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தின் ஜன்மத்திற்கு முன்னும் மரணத்திற்குப் பின்னும் இருப்பதும் ஏகமுமா யிருத்தலால் கடத்தின் வேறான ஆகாயத்தைப்போல ஸ்தூலதேகத்தின் வேறும்; வியபிசார மில்லாததுமாம்.

௨. தேகம் கடத்தைப்போல தனது உற்பத்திக்கு முன்னும் மரணத்திற்குப் பின்னும் இல்லாததாய் அநேகமாயிருத்தலின் ஆத்மாவினும் வேறும்; வியபிசாரமுடையதுமாம்.

௧. எந்த வஸ்து எல்லா (அதிக) தேசத்திலும் எல்லா (அதிக) காலத்திலும் உளதாகின்றதோ, அது அவ்வியபிசாரி (பிறழ்ச்சியில்லாதது) எனப்படுகின்றது.

(௧) ஆத்மா எதனால் சகல சரீரங்களிலும் ஒன்றாயிருத்தலால் ஆகாயத்தைப்போல வியாபகமாயிருக்கின்றதோ, அதனாலே எல்லாத்தேசங்களிலு மிருக்கின்றது.

(உ) எதனால் சர்வதேகங்களின் உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னும் ஆத்மாவிருப்பதா யிருத்தலின் மூக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததாகின்றதோ, அதனானே அது எல்லாக்காலத்திலும் இருப்பதாம்.

(ங) ஆத்மா எதனால் எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலுமிருக்கின்றதோ, அதனால் அவ்வியபிசாரியாம்.

உ. எந்த வஸ்து எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலுமிராது,யாதேனும் ஓர் தேசத்திலும் யாதேனும் ஓர் காலத்திலு மிருக்கின்றதோ, அது வியபிசாரி யெனப்படுகின்றது.

(க) தேகம் எதனால் கடத்தைப்போல பரிச்சின்னமாயிருக்கின்றதோ, அதனால் எல்லாத்தேசத்திலுமிராது யாதேனும் ஓர் தேசத்திலிருக்கின்றது.

(உ) தேகம் எதனால் உற்பத்தி நாசமுடையதாயிருக்கின்றதோ, அதனால் எல்லாக்காலத்திலு மிராமல் யாதேனும் ஓர் காலத்திலிருக்கின்றது.

(ங) தேகம் எதனால் எல்லாத்தேசத்திலும் எல்லாக்காலத்திலு மிராமல் யாதேனும் ஓர் தேசத்தில் ஓர் காலத்திலிருக்கின்றதோ, அதனால் வியபிசாரியாம்,

எதனால் ஆத்மாவும் தேகமும் கிரமமாக அவ்வியபிசாரியும் வியபிசாரியுமா யிருத்தலின் ஒன்றற்கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கின்றனவோ, அதனானே அவற்றிற் கொன்றற்கொன்று பேதம் சித்திக்கின்றது.

ஈண்டு இச்சங்கை யுண்டாகின்றது:—

பிரஹ்மவடிவ ஆத்மாவிற்கும் தேக(உடல்முதலிய) வடிவ அநாத்மாவிற்கும் ௧. பேதமுளதா? ௨. அல்லது அபேத முளதா? ௩. அல்லது பேதமும் அபேதமுமாகிய இரண்டு முளவா? என்னும் மூன்று விகற்பங்களைக் கேட்பாம். அவற் றில்;

௧. அவற்றிற்குப் பேதத்தைக் கூறுவோமாயின், சுருதி ஸ்மிருதி யுக்தி வித்வான்களது அநுபவம் என்பவற்றால் சித் தித்த அத்வைதசித்தாந்தம் எதுவோ அதற்கு ஹானி யுண் டாகும்.

௨. அவற்றிற்கு அபேதத்தைக் கூறுவோமாயின், அவ் விரண்டையும் வேறுபிரித்தல் வியர்த்தமாம்.

௩. அவற்றிற்குப் பேதம் அபேதமென்னும் இரண்டை யும் கூறுவோமாயின், இருளும் ஒளியும்போல ஒன்றற்கொ ன்று விருத்தமான அவ்விரண்டு தர்மங்களுக்கும் ஒருகாலத் தில் ஒரு ஆசிரயத்தில் இருப்புப் பொருந்தாது. ஆதலால் இந்த உம்முடைய வசனம் "மெய் பொய்" என்னும் வாக் கியத்தினைப்போல * எஎ. வியாகாததோஷமுடையதாம்.

இச்சங்கைக்கு இது * எஅ. சமாதானமாம்:—

---

* எஎ. ஒன்றற்கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தர்மங்கள் ஒரு அதிகரணத்தி (தர்மியி)ற் கூடியிருப்பது வியாகாததோஷமாம். அது "என்தாய் மலடி" "எனக்கு நாக்கில்லை" என்பன முதலியவற்றி லிருப்பதாம்.

* எஅ. பார்த்திவ காஷ்டரூப (பிருதிவியின் காரியமான கட் டைவடிவ) காரியத்திற்கும் ஜலதத்துவவாயிலாக அக்கினிதத்துவவடிவ

க. சிஷ்யனே! ஆத்மா அனாத்மாக்களுக்கு முன் பிரிந்தறியாத (பிராந்தி) காலத்தில் சர்வஜீவர்களுக்கும் அபேதம் தோற்றுகின்றது. பின் விவேசன (விவேகஞான) காலத்தில் சேதனத்தன்மை முதலியனவும் ஜடத்தன்மை முதலியனவுமாகிய தர்மங்களது விலக்ஷணத்தன்மையின் ஞானத்தினாலும் "என்னுடைய தேக மிருக்கிறது" என்னும் அநுபவத்தின் பலத்தினால் அவற்றிற்குப் பேதம் தோற்றுகிறது.

உ. விவேசன (பதார்த்தசோதன) த்திற்குப் பின் குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட மகாவாக்கியத்தினது அர்த்தத்

காரணத்திற்கும் கடைதலுக்குமுன் அபேதம் தோற்றுகின்றது. அது அயோக்கியமாம்; சிரேஷ்டமாகிய காரணம் எதுவோ அதற்குத் திரோதானமிருத்தலின். அதனை (நிக்கிருஷ்ட அபேதத்தினை) நீக்குதற்பொருட்டுக் கடைதல்வாயிலாகஅவற்றின் பேதம் செய்யப்படுகின்றது. பின்னர்ப் பிரகடமாகிய அக்கினியின் பிரபலத்தன்மைவாயிலாக அவற்றிற்கு அபேதமுண்டாகின்றது. அது யோக்கியமாம்; நிக்கிருஷ்ட (தாழ்வான) காஷ்டவடிவ காரியத்திற்குத் தாகவாயிலாகத் திரோதானமிருத்தலின். அங்ஙனமே அனாத்மவடிவ காரியத்திற்கும் ஆத்மவடிவ காரணத்திற்கும் விவேகஞானத்திற்குமுன் அபேதம் தோற்றுகின்றது. அது அயோக்கியமாம்; ஆத்மாவின் (அதிஷ்டானத்தின்) திரோதானமிருத்தலின். அதனை (பிராந்தியினால் சித்தித்த அபேதத்தினை) நீக்குதற்பொருட்டு அவற்றின் பேதஞானவடிவ விவேகஞானம் செய்யப்படுகின்றது. பின்னர்ப் பிரகடமாகிய ஆத்மாவின் பிரபலத்தன்மை (முக்கியத்தன்மை)வாயிலாகத் தத்துவஞானகாலத்தில் அவற்றிற்கு அபேதமுண்டாகின்றது. அது யோக்கியமாம்; மித்தையாகிய அனாத்ம (பிரபஞ்ச) வடிவ காரியத்திற்குப் பாதவாயிலாகத் திரோதானமிருத்தலின்.

தின் விசார (தத்துவஞான) காலத்திலும் அபேத நிச்சயம் உண்டாகின்றது.

ஆதலால் ஆத்மாநாத்மாக்களின் பேதம் அபேதமிரண்டும் அநுபவிக்கப்பட்டனவாம். ஆனால் அவ்விரண்டற்கும் சத்தியத்தன்மையினாலேனும் கற்பிதத்தன்மையினாலேனும் ஒரு தர்மியின் (ஆசிரயத்தில்) இருப்போ சம்பவியாது; அவை இருளு மொளியும்போல ஒன்றற்கொன்று விரோதிகளாயிருத்தலின். ஆனால் அவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றற்குச் சத்தியத்தன்மையும் மற்றையதற்குக் கற்பிதத்தன்மையும் சொல்லுதல் வேண்டும். ஆதலால் ஆத்மாநாத்மாக்களின் பேதம் அபேத மிரண்டனுள்ளும் பேதம் கற்பிதமும் அபேதம் சத்தியமுமாமென்று நிச்சயஞ் செய்தல்வேண்டும். இதனால் அத்வைதசித்தாந்தத்திற்கு ஹானியில்லை. பிரம (அவிவேக)த்தினால் சித்தித்த முக்கிய அபேதத்தை நீக்கும்பொருட்டு அவற்றை விவேகித்தலும் வியர்த்தமன்று. இந்தக் கற்பிதத்தோடுகூடிய வாஸ்தவ அபேதமே * எகூ. தாதாத்மியசம்

* எகூ. ஈண்டு இது அபிப்பிராயமாம்:—இரண்டுசம்பந்திகளின்றிச் சம்பந்தங் கூறுதல் சம்பவியாது, அபேதமின்றித் தாதாத்மியம் கூறுதலும் பொருந்தாது. ஆதலால் பேதத்தோடுகூடிய அபேதத்திற்குத் தாதாத்மியசம்பந்தமென்று பெயராம். பேத அபேதங்களிரண்டற்கும் ஒளியு மிருளும்போல் ஓரிடத்திருத்தல் விரோதமாமாயினும், அநாத்மா கற்பிதகாரியவடிவமா யிருத்தலாலும் ஆத்மா அகற்பித காரண (அதிஷ்டான) வடிவமா யிருத்தலாலும் அவ்விரண்டற்கும் கற்பித (சொல் மாத்திர) பேத முண்டு. கற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானத்தினும் வேறான சத்தையின்மையால் அவற்றிற்கு வாஸ்தவ அபேத முண்டு.

பந்த மென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அத் அ0. * தாதாத்மியத்தை அநாத்மாவும் ஆத்மாவுமாகிய காரிய காரணங்களிற்போல குணகுணியிலும் ஜாதி வியக்தியிலும் கிரியை கிரியையுடையதனிடத்தும் அறிந்து கொள்க.

இங்கே இது * அக. பிரக்கிரியையாம்:—க. சத்தியம் உ. கற்பிதமென்னும் பேதத்தால் பேதம் இருவகையின தாம். அவற்றுள்,

---

இவ்வாற்றால் அநாத்மா ஆத்மாக்களுக்குக் கற்பிதபேதத்தோடு கூடிய வாஸ்தவஅபேதவடிவ தாதாத்மியசம்பந்த முண்டு. இதனையே பேதாபேதங்களின் விலக்ஷண அநிர்வசநீய தாதாத்மிய மென்றும் கூறுவர். வாஸ்தவ அபேதமில்லாமையால் பேதத்தின் விலக்ஷணமாம்; கற்பித பேதமிருத்தலால் அபேதத்தினும் விலக்ஷணமாம்.

* அ0. கடமாகிய காரியத்திற்கும் மண்ணாகிய காரணத்திற்கும் கற்பித (சொன்மாத்திர) பேதமும் வாஸ்தவ அபேதமு மிருக்கின்றன; அங்ஙனமே அநாத்மாவிற்கும் ஆத்மாவிற்கு மிருக்கின்றது. அங்ஙனமே கடத்தின் நீலநிறமாகிய குணத்திற்கும் கடமாகிய குணிக்கும் சொன்மாத்திரம் பேத மிருக்கின்றது. விசாரிக்குமிடத்துக் குணத்திற்குக் குணியோடு பேதம் சித்தியாது; ஆதலால் அபேதமாம். இதனாலேயே அவற்றிற்குத் தாதாத்மியசம்பந்த மிருக்கின்றது. இப்படியே ஜாதிக்கும் வியக்திக்கும், கிரியைக்கும் கிரியையுடையதற்கும் தாதாத்மியசம்பந்தம் இருக்கின்றது. விசாரிக்கின் அவற்றிற்குப் பேதம் சித்தியாதென்பதற்கு யுக்தி பஞ்சதசியின் முதல் விவேகத்தில் சக்கிரிகையின் பிரசங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த யுக்தியைக் கடினமென்றறிந்து இங்கே எழுதவில்லை.

* அக. இதன்பொருளை விசாரசந்திரோதயத்தின் முதற்கலையின் டிப்பணியிற் காண்க.

௧. பின்னசத்தையுடைய பதார்த்தங்களுக்குள்ள பேதம் எதுவோ அது கற்பிதமேயாம். அது இரஜ்ஜுவிற்கும் கற்பித சர்ப்பத்திற்குமுள்ள பேதமும் ஜாக்கிர சொப்பனங்களுக்குள்ள பேதமும் ஆத்மா நாத்மாக்களுக்குள்ள பேதமும் கற்பிதமாம், இரண்டும் பின்னசத்தை யுடையனவாயிருத்தலால் என்பதுபோலவாம்.

௨. சமானசத்தையுடைய பதார்த்தங்களுக்குள்ள பேதம் எதுவோ அது (க) சிலவிடத்துக் கற்பிதமும் (உ) சிலவிடத்துச் சத்தியமுமாகின்றது.

(க) எங்கே யாதேனும் ஓர் உபாதியினுல் பேதம் தோற்றுகின்றதோ, அங்கே அந்தப் பேதம் கற்பிதமாம். அது சமானசத்தையுடைய கடாகாசத்திற்கும் மடாகாசத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்கு முள்ள பேதம் உபாதியினுலாகியதா யிருத்தலால் கற்பிதமாதல்போலவாம்.

(உ) எங்கே உபாதியின்றிச் சொரூபமாகப் பேதம் தோற்றுகிறதோ, அங்கே அந்தப் பேதம் சத்தியமாம். அது கடபடங்களுக்குள்ள பேதமும் சரீரங்களுக்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதமும் ஆகாச முதலியவற்றிற்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதமும் உபாதியின்றிய கடமுதலியவற்றின் சொரூபத்தினுலாகியதா யிருத்தலால் சத்தியமாம். அவற்றுள், சத்தியபேதமும் (க) பாரமார்த்திகம் (உ) வியாவகாரிகம் (௩) பிராதிபாஸிகமென்னும் பாவத்தினுல்(சத்தையினுல்) மூன்றுவிதமாகக் கற்பனை செய்யப்படுகின்றது.

(க) எந்தப் பேதத்தின் அநுயோகி பிரதியோகி யிரண்டும் பரமார்த்த சத்தையுடையனவா யிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பேதம் பாரமார்த்திகமாம். சித்தாந்தத்தில் சுத்த சே

தினத்திற்கு வேருகப் பாரமார்த்திகசத்தையுடைய தொன்றுமில்லை. அதனால் அநுயோகியும் பிரதியோகியும் பாரமார்த்திக சத்தையுடையன்வாகா. ஆதலால் எந்தப் பதார்த்தத்திற்கும் பாரமார்த்திக பேதமோ எவ்வாற்றானும் சித்தியாது.

(உ) எந்தப் பேதத்தின் அநுயோகியும் பிரதியோகியும் வியவகார சத்தையுடையனவா யிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பேதம் வியாவகாரிகமாம். அது வியவகார சத்தையுடைய கட படங்களுக்கும், பிருதிவி ஜலங்கட்கும் ஜீவேசுவராதிகளுக்கும் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதம் வியாவகாரிகமாதலாம்.

(௩) எந்தப் பேதத்தின் அநுயோகியும் பிரதியோகியும் பிராதிபாஸிக சத்தையுடையனவா யிருக்கின்றனவோ, அந்தப் பேதம் பிராதிபாஸிகமாம். அது இரஜ்ஜுவில் தோற்றுகின்ற சர்ப்பம், தண்டம், மாலை முதலியவற்றிற்கு ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதம் பிராதிபாஸிகமாதல்போலவாம்.

இவ்வாறு சத்தியபேதத்திலும் இவ்வளவு விலக்ஷணத்தன்மை யிருக்கின்றது.

எதில் அந்நியத்தின் பேதமிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பேதத்தின் ஆசிரயம் எதுவோ, அது அநுயோகியெனப்படுகின்றது. அது கடத்திலுள்ள படத்தின் பேதத்திற்குக் கடம் அநுயோகியாதல்போலவாம். இதனையே தர்மி யென்றுங் கூறுவர்.

எதன் பேதம் அந்நியவஸ்துவி லிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பேதமுடையவஸ்து எதுவோ, அது பிரதியோகி

யெனப்படுகின்றது. அது கடத்திலுள்ள படத்தின் பேத த்திற்குப் பிரதியோகி படமாதல் போல்வாம். அதனையே நிரு பகமென்றுங் கூறுவர்.

இவ்வாறு வஸ்துவிலுள்ள பேதத்தின் சொரூபம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி அபேதமும் முக்கிய அபேதம் பாத (மித்தியாநிச்சய)த்தினாலாகிய அபேதம் என்னும் பேதத்தினால் இரண்டுவகையாம்.

அவற்றுள், பின்னசத்தையுடைய பதார்த்தங்களுக்குள்ள அபேதம் க. முக்கிய அபேதம், உ. பாதத்தினாலாகிய அபேதமென்னும் பேதத்தால் இரண்டு வகையாம். அவற்றுள்,

க. பாதமாக்குதலின்றியே சொரூபமாக அவற்றிற்குத் தோற்றும் அபேத மெதுவோ அது முக்கியமாம். அது இரஜ்ஜுவிற்கும் சர்ப்பத்திற்கும், தாணுவிற்கும் புருடனுக்கும், தேகத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் ஜகத்திற்கும் முதலில் அவிவேககாலத்தில் உள்ள அபேதம் எதுவோ அது முக்கியமாம் (பிராந்திவடிவமாயிருக்கினும் முக்கியத்தைப்போலத் தோற்றுகின்றது) என்பதுபோலவாம். ஆனால் அது பிராந்திவடிவமா யிருத்தலால் மித்தையாம்.

உ. பின்னசத்தையுடைய பதார்த்தங்களுக்கு இரண்டினின்றும் ஒன்றை (அற்பசத்தையுடையதை)ப்பாதித்தலாலுண்டாகும் அபேதமெதுவோ, அது பாதத்தினாலாகிய அபேதமாம். அது இரஜ்ஜுவிற்கும் சர்ப்பத்திற்கும், தாணுவிற்கும் புருடனுக்கும், பிம்பத்திற்கும் பிரதிபிம்பத்திற்கும்,

ஆத்மாவிற்கும் அநாத்மாவிற்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் ஜகத்திற்கும், பிரஹ்மத்திற்கும் சிதாபாசனுக்கும் பின் தத்துவஞான காலத்தில் எந்த அபேதம் தோற்றுகிறதோ, அது இரண்டிலொன்றைப் பாதித்தலா லுண்டாகின்றது; ஆதலால் அது பாதத்திலாகிய அபேதமாம் என்பது போலவாம். ஆனால் அந்த அபேதம் பிராந்தி நிவிருத்தியினலாகியதா யிருத்தலால் சத்தியமாம்.

மித்தியாத்துவ நிச்சயத்திற்கு அல்லது திரிகால அபாவ (மூன்றுகாலத்தின்மை) நிச்சயத்திற்குப் பாதமென்று பெயர். அதனையே நிவிருத்தியென்றுங் கூறுவர்.

சமானசத்தையுடைய பதார்த்தங்களுக்குள்ள அபேதமெதுவோ அது பாதஞ் செய்தலின்றியே சொரூபமாகத் தோற்றுகின்றது. ஆதலால் முக்கிய அபேதமாம். ஆனால் அந்த முக்கிய அபேதமும் க. சிலவிடத்துச் சத்தியமாம்; உ. சிலவிடத்துக் கற்பிதமாம்.

க. எங்கே உபாதியின்றிய வஸ்துவின் சொரூபத்திற்கு அபேதம் தோற்றுகின்றதோ, அங்கே அந்த அபேதம் சத்தியமாம். அது கடமாகிய உபாதியின் திருஷ்டியை விடுவதினுலுண்டாகும் கடாகாச மகாகாசங்களின் அபேதமும், பிரஹ்மத்திற்கும் கூடஸ்த ஆத்மாவிற்கும் உண்டாகும் அபேதமும் சத்தியமாதல் போலவாம்.

உ. எங்கே தோஷமாகிய உபாதியின் பலத்தினல் அபேதம் தோற்றுகின்றதோ, அங்கே அந்த அபேதம் கற்பிதமாம். அது சந்நிதிதோஷமாகிய உபாதியின் பலத்தினல்

மேகத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் தோற்றும் அபேதம் கற்பித மாதல் போலவாம்.

இவ்வாற்றால் அபேதத்திற்கும் விலக்ஷணத்தன்மையிருக்கின்றது.

க. ஆத்மாவிற்கும் தேகத்திற்குமுள்ள அபேதம் எதுவோ, அது கற்பிதமாயிருத்தலால் அற்ப சத்தையுடைய தேகமாகிய அநாத்மாவின் சொரூபத்தைப் பாதித்தலினாலேயே உண்டாகின்றது. ஆதலால் அது சத்தியமாம்.

உ. முதலில் அவிவேககாலத்தில் சர்வஜீவர்களுக்கும் தோற்றுகின்ற பின்ன சத்தையுடைய ஆத்மாவிற்கும் தேகத்திற்குமுள்ள அபேதமெதுவோ, அது சமானசத்தையுடைய பதார்த்தங்களைப்போல முக்கிய அபேதமாம். அந்த முக்கிய அபேதம் பிராந்தி வடிவமாயிருத்தலால் கற்பிதமாம்.

ஆதலால் அந்தக் கற்பித முக்கிய அபேதத்தை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு முமுக்ஷுவானவன் முதலில் ஆத்மா தேகமாகிய அநாத்மா என்னுமிவற்றின் கற்பித (ஆரோபித) பேதமாகிய விவேசனத்தைச் செய்யவேண்டும். பின் ஞானகாலத்தில் அநாத்மாவைச் சாஸ்திர யுக்திகளாலும் அபரோக்ஷ அநுபவத்தினாலும் பாதஞ்செய்து அவ்விரண்டன் அபேதத்தையும் செய்யவேண்டும்.

ங. மகாவாக்கியத்தின் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியமாகிய அர்த்தத்தை விசாரிக்குங்காலத்தில் தேகாதிப் பிரபஞ்சமாகிய அநாத்மாவின் பாதம் யாதொன்று செய்யப்படுகின்றதோ,

அந்தப் பாதம் பிரபஞ்சத்தை நிஷேதிக்கும் சாஸ்திரத்தினுலும் சொப்பனுதி திருஷ்டாந்த வடிவமாகிய யுக்திகளாலும் செய்யப்பட்டதாம்; ஆதலால் பரோக்ஷமாம்.

உ. மகாவாக்கியத்தினது முற்கூறிய அர்த்தத்தின் "நான் பிரஹ்மமாயிருக்கிறேன்" என்னும் திடநிச்சயமாகிய அபரோக்ஷஞானம் உண்டானபின்னர் எந்த அநாத்மாவின் பாத முண்டாகிறதோ, அது அபரோக்ஷாநுபவத்தினுலாகியதாம்; ஆதலால் அபரோக்ஷபாதமாம்.

அதனுல் அபரோக்ஷபோதத்தில் அபேக்ஷிக்கப்பட்டபாதம், அபரோக்ஷபோதத்தின் பலரூபமான பாத மென்பவற்றின் பேதத்தால் போத பாதங்களின் ஒன்றற்கொன்று அபேக்ஷைவடிவ அந்யோந்யாசிரய தோஷமும் இங்கே சம்பவிக்கிறதில்லை.

இவ்வாறு ஆத்மாநாத்மாக்க ளிரண்டற்கும் வாஸ்தவ அபேதத்தையும் கற்பிதபேதத்தையும் அங்கீகாரஞ் செய்ததனால் அத்வைத சித்தாந்தத்திற்குக் கெடுதியில்லை; விவேசனஞ் செய்தலும் ஸபலமாம்.

இந்தத் தேக ஆத்மாக்களின் பேதாபேதத்திற் சொல்லப்பட்ட நியாயம் (பிரகாரம்) எதுவோ அதனை மற்றச் சரீரத்திற்கும், அவித்யை முதலியவற்றிற்கும், சிதாபாசனுக்கும், ஆத்மாவிற்கும் உள்ள பேதாபேதங்களிலும் முற்கூறிய சங்கை சமாதானபூர்வகமாகத் தெரிந்துகொள்க. இவ்வர்த்தம் பிரசங்கத்தால் (தொடர்பாட்டால்) சொல்லப்பட்டது.

சிஷ்யனே! இவ்வாறு ஆத்மாவிற்கும் ஸ்தூல தேகத்திற்கும் எதனாலே சத்தையின்பேதத்தால் பேதமிருக்கிறதோ, அதனால் நான் ஸ்தூலதேகமல்லன்; இது என்னுடையதுமல்ல; ஆனால் இது பஞ்சபூதத்தினுடையதாம். எதனால் நான் ஸ்தூலதேகமல்லனோ, அதனால் முற்கூறிய பெயர், ஜாதி, ஆசிரமம், வருணம், வடிவமுதலிய இவற்றின் தர்மங்களும் நானல்லன், என்னுடையவு மல்லவென்று நீ நிச்சயஞ்செய்.

இங்கே இது விசேஷமாம்:—

௧. "அஶரீரம் ஶரீரேஷு" சரீரத்திற்கு வேறாயிருப்பதை", "ஜீவாபேதம் வாவ கிலேதம் ம்ரியதே ந ஜீவோ ம்ரியதே | நைநம் வ்யாப்யாபே வ்யாஸத:" || "ஜீவனால் விடப்பட்ட பிரசித்த சரீரம் நிச்சயமாகவே யிறக்கின்றது; ஜீவன் இறக்கிறதில்லை. இவனைச் சுகதுக்கங்கள் பரிசிக்கிறதில்லை" "அஶரீரம் ஶரீரேஷ்வநவஸ்தேஷ்வவஸ்திதம் | மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந ஶோசதி || அஸ்திரமான (நிலையில்லாத) சரீரங்களில் சரீரமில்லாது நிலைத்திருக்கும் மகா விபுவாகிய ஆத்மாவைத் தீரபுருஷன் 'நான்' என்று மதித்துச் சோகப்படுகிறதில்லை." என்னும் இவை முதலிய சுருதிகளாலும்,

௨. "வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி | ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ || எப்படிப் புருஷன் பழைய வஸ்திரங்களைவிட்டு வேறு புதியவஸ்திரங்களைக்

கிரகிக்கின்றானோ, அதுபோலத் தேகி (ஜீவாத்மா) பழைய சரீரங்களைவிட்டு வேறு புதிய சரீரங்களை அடைகிறான்." "தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா| ததா தேஹாந்தரப்ராப்திர் தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி||எப்படித் தேகிக்கு இந்தத் தேகத்தில் கௌமாரம் (குமாரப் பருவம்) யௌவனம், ஜரை (மூப்பு) உண்டாகின்றதோ [சொப்பன தேகமு முண்டாகின்றதோ], அதுபோல அந்நியதேகத்தின் பிராப்தி யுண்டாகின்றது. அதில் தீர (விவேகியாகிய) புருஷர்கள் 'நான் பிறந்தேன், இறந்தேன்' என்றிவ்வாறு மோகத்தை யடைகிறதில்லை." "இதம் ஶரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே | ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: || ஓ! குந்திபுத்திரனே! இந்தச் சரீரம் 'க்ஷேத்திரம்' எனப்படுகின்றது. இதனை அறிகிறதுஎதுவோ அதனை 'க்ஷேத்திரஞ்ஞன்' என்று அதை யுணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்னு மிவை முதலிய ஸ்மிருதிகளாலும்,

ந. (க) தேகம், சாணிக்குவியலைப்போலும் விருக்ஷத்தைப்போலும் வளர்தலாலும், ஆகாரமுதலியவற்றைக் கிரகித்தலாலும், அல்லது சகடமுதலியவற்றைப்போல நடத்தல் முதலிய கிரியைகளைச் செய்தலாலும், அல்லது கொல்லன் துருத்தியைப் போலச் சுவாச உச்சுவாசங்களைக் கிரகித்தலாலும், அல்லது எண்ணெயாட்டும் யந்திரத்தைப்போல மலமூத்திரங்களை விடுதலாலும் சேதனமாகாது; ஆனால் ஜடமும் மமதை(எனதெனுந்தன்மை)யின்விஷயமுமாம். ஆத்மா ஜாக்கிரத்தில் இதன் இருப்பையும், சொப்பன சுழுத்திகளில்

இதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயிருத்தலால் சேதனமும், நானென்னும் விருத்தியின் விஷயமுமாம். ஆதலால் இவ்விரண்டிற்கும் ஐக்கியம் பொருந்தாது.

(உ) அல்லது குழந்தைக்கு ஸ்தநபானத்தி (பால் குடித்தலி)ல் பிரவிருத்தித்தற்கு ஏதுவான எந்த ஸ்தநபானத்திற்கு அநுகூலத்தன்மையின் ஸ்மிருதி ஜந்மத்திற்குப் பிறகு உண்டாகின்றதோ, அந்த ஸ்மிருதி ஜந்மாந்தரத்தில் அந்த அநுகூலத்தன்மையின் அநுபவமின்றிச் சம்பவியாது. ஆகையின் அது ஜந்மாந்தரத்தில் முற்கூறிய அநுகூலத்தன்மையின் அநுபவத்தைக் கற்பனையினால் அறிவிக்கின்றது. அவ்வநுபவத்திற்குக் கர்த்தாவாகிய ஆத்மா இந்தத் தேகத்திற்கு வேறாகச் சித்திக்கின்றது.

(ங) அல்லது ஆத்மா தேகத்திற்குப் பின்னமாகாவிடின், பூர்வஜன்மத்திலில்லாத ஆத்மாவினால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் விசித்திர சுகதுக்கரூபமான பலத்தின் பிராப்தியாகிய "அக்ருதாப்யாகமம் - செய்யப்படாதது அநுபவத்திற்கு வருதல்" என்னும் தோஷமும், இந்தச் சரீரம் மரித்த பின்னர் வேறு தேகத்தின் அடைவின்மையால் இத்தேகத்தில் செய்த கர்மங்கள் புசிப்பின்றி நசித்தலாகிய "க்ருதவிப்ரணாசம் - செய்யப்பட்டவை அநுபவமின்றிக் கெடுதல்" என்னும் தோஷமு முண்டாகும். இவ்விரண்டு தோஷங்களும் உலகப்பிரசித்திக்கும் வேதப்பிரசித்திக்கும் விரோதமுள்ளனவாம் என்னும் இவை முதலிய யுக்திகளாலும்,

ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தினும் வேறாம்.

௬௬. இதனாற்றான் "யதா நபஸி மேகௌகோ ரேணுர்வா பார்த்திவோநிலே | ஏவம் த்ரஷ்டரி த்ருஶ்யத்வ மாரோபித மபுத்திபி: || எங்ஙனம் ஆகாயத்தில் மேகக்கூட்டங்களேனும் வாயுவினிடத்தில் பிருதிவியின் அணுக்கூட்டங்களேனும் ஆரோபிக்கப்பட் டிருக்கின்றனவோ, அங்ஙனமே ஞானமில்லாத புருடர்களால் திருஷ்டா (ஆத்மா) வினிடத்தில் திருசிய (ஸ்தூலதேக)த் தன்மை ஆரோபிக்கப் பட் டிருக்கின்றது" என்னுமிவை முதலிய ஸ்ரீமத் பாகவத வசனங்களும் தேகத்தின் அநாத்மதத்தன்மையிற் பிரமாண முடையனவா யிருக்கின்றன.

௬௭. இவ்வாற்றால் ஸ்தூலதேகத்தினின்றும் ஆத்மாவை வேறுபிரித்து, இப்போது சூக்ஷ்மசரீரத்தின் சொரூபத்தையும் அதனின்றும் ஆத்மா வேறென்பதையும் கூறுகின்றார்:—

எவற்றிற்கு முற்கூறிய பஞ்சீகரண முண்டாகவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட ஆகாசாதி பஞ்சமகாபூதங்கள் அபஞ்சீகிருதபூதங்க ளென்னப்படுகின்றன. அவற்றையே சூக்ஷ்மபூதமென்றும் தன்மாத்திரையென்றும் கூறுவர். அவ்வபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங்களின் பதினேழு தத்துவங்களாலும் இலிங்கதேக முண்டாயிற்று.

இப்போது பதினேழு தத்துவங்களோடுகூடிய இலிங்க தேகத்தைக் கூறுகின்றார்:—

௧௫. சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்ஙுவை, கிராணமென்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்,

௬-௰. வாக்கு, பாதம், பாணி, உபஸ்தம், குதமென்னும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள்,

௧௧-௧௫. பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்னும் ஐந்து பிராணவாயுக்கள்,

௧௬-௧௭. சங்கற்ப விகற்பமய விருத்திவடிவமான மனம், நிச்சயரூப விருத்திமயமான புத்தியென்னும்

இப்பதினேழு தத்துவங்களும் சேர்ந்து இலிங்கதேகமெனப்படுகின்றன.

சுபாசுபக்கிரியைகளின் கர்த்திருத்துவம் சுகதுக்கங்களின் போக்திருத்துவம், பரலோகத்திற்குப் போதல், இவ்வுலகத்திற்கு வருதல்; இராகம் துவேஷ முதலியன, சமதமமுதலியன, அந்த மந்த படுத்துவங்களென்னும் இவை முதலியன இலிங்கதேகத்தின் தர்மங்களாம். [இங்கே அந்தத்துவ (குருட்டுத்தன்மை) முதலியன செவிட்டுத்தன்மை முதலியவற்றைக் குறிப்பிப்பனவாம்.]

இந்த இலிங்கமுதலிய தேகங்களினது தர்மங்களின் வர்ணனம் ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதய மென்னும் கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே காண்க.

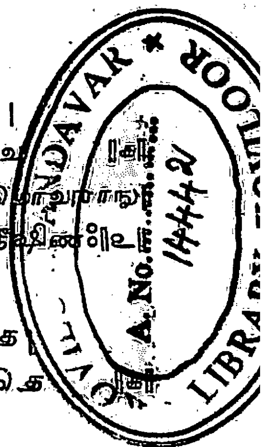
௪ அ. மரணம், மூர்ச்சை, சுழுத்தி, பிரளயம், ஞானம் (சமாதி) என்னும் ஐந்து அவஸ்தைகளிலும் இலிங்கதேகத்திற்கு நாசம் (தனது காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தில் இலயமாதல்) உண்டாகின்றது. இப்படி வியபிசாரியாயிருத்தலால் இந்த லிங்கதேகம் அசத்தாம்.

ஆத்மாவோ இவ்வெல்லாக் காலங்களிலும் உள்ளபடியே பிரகாசமுடையதாய் நிலைத்திருக்கின்றது. இவ்வாறு அவ்வியபிசாரியா யிருத்தலால் ஆத்மா சத்ரூபமாம். ஆத்மா எதனால் சத்ரூபமாயிருக்கின்றதோ, அதனால் அது இந்த இலிங்கதேக மன்று; ஆனால் கடத்தில் பூரணமான ஜலத்தினும் அதன்கணுள்ள ஆகாயம் வேறாயிருத்தல்போல இலிங்கதேகத்தை விட வேறாயிருக்கிறது. ஆதலால்,

சிஷ்யனே! இந்த இலிங்கதேகம் நானல்லன்; இது என்னுடையதுமல்ல; இது அபஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களின் காரியமாம். எதனால் இந்த இலிங்கசரீரம் நானல்லவோ, அதனால் கர்த்திருத்துவ, போக்திருத்துவ, சுகதுக்கமுதலிய முற்கூறிய இவற்றின் தர்மங்களும் நானல்லன்; என்னுடையவுமல்ல; ஆனால் இவை இலிங்கதேகத்தினுடையவாம்; இவற்றை யறியும் திருஷ்டாவாகிய நான் இவற்றைவிட வேறாயிருக்கிறே னென்று நிச்சயஞ்செய்க.

இங்கே இது விசேடமாம்:—

"ஜ்ஞாநம் நாஹம் ந ச ஶரீரம் நாஹமேவ ச |
ப்ராணம் ச நாஹம் ந ச மந: புத்திரஹமேவ ச ||
இந்த்ரியாணி ஸஹாந்த:கரணவிஷயாம்ஶ்ச ...
ஜ்ஞேயம் ... ||"
"ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம்",
"யத்வாசாऽநப்யுதிதம் யேந வாகப்யுத்யதே |
ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே ||"

யந்மநஸா ந மநுதே யேநாஹுர்மநோ மதம் |
ததேவ ... ... ||௨||

யச்சக்ஷுஷா ந பஶ்யதி யேந சக்ஷூம்ஷி பஶ்யதி |
ததேவ ... ... ||௩||

யச்ச்ரோத்ரேண ந ஶ்ருணோதி யேந ஶ்ரோத்ரமிதம் ஶ்ரு-
தம் | ததேவ ... ... ||௪||

யத்ப்ராணேந ந ப்ராணிதி யேந ப்ராண: ப்ரணீயதே |
ததேவ ... ... ||௫||”

“நசிகேதுவே! ஆத்மாவை ரதிக னென்றும், சரீரத்தை ரத மென்றும், புத்தியினைச் சாரதி யென்றும், மனதினைக் கடிவாள மென்று மறிக (க).

இந்திரியங்களைக் குதிரை யென்பர். [பிராண னின்றி இந்திரியங்களுக்குப் பிரவிருத்தி சம்பவியாமையால், ஈண்டு இந்திரிய சப்தத்தினால் அவற்றின் எஜமானனாகிய பிராண வடிவ ரதத்தின் பந்தனமும் கொள்ளப்படுகின்றது.] அவற்றில் சப்த முதலிய விஷயங்களை வழி யென்பர். இந்திரியத்தினையும் மனதோடுகூடிய ஆத்மாவினையும் பண்டிதர் “போக்தா” வென்று கூறுவர். [கேவல ஆத்மாவினையன்று.] (உ).”

“சுரோத்திரத்திற்குச் சுரோத்திரம்.” “எந்தப் பிரஹ்மம் வாக்கினால் சொல்லப்படுகிறதில்லையோ, எந்தப் பிரஹ்மத்தினால் வாக்குப் பிரகாசிக்கப்படுகின்றதோ, அதனையே நீ பிரஹ்மமென்றறி. எந்த இவர்களை (பிரஹ்மவிஷ்ணுமுதலியோர்களை) ஜனங்கள் உபாசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் பிரஹ்மமா

கார்[ஈண்டுவாக்குச்சகலகர்மேந்திரியங்களுக்கும்உபலக்ஷணமாம்.] (க). எதனை மனதினால் (பல வியாப்தியினால் உலகம்) மனனஞ்செய்கிறதில்லையோ, எது மனத்தை விஷயஞ்செய்திருக்கின்றதோ, அதனையே நீ பிரஹ்ம மென்றறி. [மற்றைப் பொருள்களெல்லாவிடத்தும் சமானமாம். ஈண்டுமனம்,புத்தி முதலியவற்றிற்குஉபலக்ஷணமாம்.](உ).எதனைச்சக்ஷுவினால் காண்கிறதில்லையோ, எதனால் சக்ஷுக்களைக்காண்கின்றனரோ, அதனையே நீ பிரஹ்மமென்றறி.......ங. எதனைச்சுரோத்திரத்தினால் கேட்கிறதில்லையோ, எதனால் இச்சுரோத்திரம் விஷயிக்கின்றதோ, அதனையே நீ பிரஹ்மமென்றறி...... ச. எதனைப் பிராணனால் (பிராணவிருத்தியோடு கூடிய கிராண இந்திரியத்தினால்) விஷயஞ்செய்கிறதில்லையோ, எதனால் (பிரகாசிக்கப் படுவதாயிருத்தலால்) பிராணன் (கிராணன்) தனது விஷயத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றதோ, அதனையே நீ பிரஹ்மமென்றறிக. [ஈண்டுச் சக்ஷுமுதலிய மூன்று இந்திரியங்களும் துவக்கு இரசனைகளின் உபலக்ஷணமாம்]......ரு.'' என்றல் முதலிய சுருதிகளாலும், ''இந்த்ரியேப்ய: பரா ஹ்யர்த்தா அர்த்தேப்யஶ்ச பரம் மந: மநஸஸ்து பரா புத்திர் யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ:॥ இந்திரியங்களினும் வேறும் விஷயங்கள். விஷயங்களின் வேறும் மனம். மனதினும்வேறும் புத்தி. புத்தியினும் வேறாயிருப்பது எதுவோ அது ஆத்மாவாம்.'' என்றல் முதலிய ஸ்மிருதிகளாலும், லிங்கமோ ஜடமும் திரிசியமும் விகாரியும் விநாசியும் மனோயுக்திகளுக்கு விஷயமுமாம், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் அதனிருப்பையும் சுழுத்தி

யில் அதன் இன்மையினையும் அறிகின்ற ஆத்மாவோ அவற்றின் விலக்ஷணமாம் என்றல் முதலிய யுக்தியைப் போதிக்கும் (ஆறு) லிங்கங்களாலும் ஆத்மா லிங்கதேகத்தினும் வேறாகச் சித்திக்கின்றது.

சகூ. இப்போது காரணதேகத்தின் சொரூபத்தோடு அதனின் ஆத்மா வேறென்பதைக் கூறுகின்றார்:—

சிஷ்யனே! நீ ஆத்மாவை அறியாய். அறியாததினால் "நான் அஞ்ஞானி" என்று தன்னை மதிக்கின்றாய். இதுவே அஞ்ஞானமென்றறி. அவ்வஞ்ஞானம் காரணதேகமாம்.

"ஆத்மா இல்லை" என்பது அசத் (அசத்துவாபாதக) ஆவரணமும், "ஆத்மா தோற்றவில்லை" யென்பது அபான (அபானுபாதக) ஆவரணமுமாம்.

இவ்விருவகை ஆவரணத்திற்கு ஏதுவாந்தன்மையும், சிதாபாசனோடு கூடிய ஸ்தூல சூக்ஷமசரீரங்களும் கர்த்திருத்துவமுதலிய அவற்றின் தர்மங்களுமாகிய பிரபஞ்சவடிவ விக்ஷேபத்திற்கு ஏதுவாந்தன்மையுமாகிய இரண்டும் அஞ்ஞானவடிவ காரணதேகத்தின் தர்மங்களாம். அக்காரண தேகம் ஆத்மாவை யறிதலால் நாசமாகின்றது.

ஸ்தூலதேக லிங்கதேகங்களுக்கு ஏதுவாயிருத்தலின் இவ்வஞ்ஞானம் காரணதேக மெனப்படுகின்றது.

அக்காரணதேகம் எதனால் உனது திருசியமா (உன்னாற் காணப்படுவதா)யிருக்கின்றதோ, (எதனால்) நீ யெப்போதும் இதன் திருஷ்டாவா(இதனைக் காண்பவனா)யிருக்கின்றாயோ,

அதனால் நீ இக்காரணதேகத்தின் வேறாகிய அதிருசிய வடிவமாயிருக்கின்றாய்.

ஆதலால் சிஷ்யனே! நான் காரணதேகமல்லன் இது என்னுடைய தன்று; இது அஞ்ஞானத்தின் அம்சமாம். எதனால் இக்காரணதேகம் யானல்லவோ, அதனால் இதன் தர்மமாகிய முற்கூறிய ஆவரண விக்ஷேபங்களுக்கு ஏதுவா தற்றன்மை முதலியனவும் நானல்லன், என்னுடையவுமல்ல, காரணதேகத்தினுடையனவாம், யான் இதனை அறியும் திருஷ்டா, இதனின் வேறாயிருக்கின்றேன் என்று நிச்சயஞ்செய்க.

எங்ஙனம் ஜீவர்களது வியஷ்டியாகிய மூன்று சரீரங்களினும் ஜீவசாக்ஷி வேறுபிரித்தறிவிக்கப்பட்டதோ, அங்ஙனமே ஈசுவரனது சமஷ்டி மூன்றுசரீரங்களினின்றும் ஈசுவர சாக்ஷி (பிரஹ்மம்) ஈண்டு வேறுபிரித்தறிவிக்கத்தக்கதாம். அங்ஙனமாயினும், அது முன் மூன்றாவது உபதேசத்தில் அறிவிக்கப்பட்டமையால் ஈண்டறிவிக்கப்படவில்லை.

ஈண்டு இது விசேஷமாம்:—"ஸுஷுப்திகாலே ஸகலே விலீநே தமோபிபூத: ஸுகரூபமேதி"-சுழுத்திகாலத்தில் சகலமும் (ஸ்தூல சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்சமும்) ஒடுங்கவே இருளால் (அஞ்ஞானத்தால்) ஆவரிக்கப்பட்டவனாய்ச் சுகரூபத்தை யடைகின்றான்" என்றல் முதலிய சுருதிவாக்கியங்களால் ஜகத்திற்குக் காரணமும் ஞானத்தால் சீர்ண (நஷ்ட)மாகுதலுமா யிருத்தலால், காரணசரீரமாகிய அஞ்ஞானம் சுழுத்தியவஸ்தையிற் றோற்றுகின்றது. அதனால் ஆவரிக்கப்பட்ட சிதானந்தரூபம் எதுவோ, அதன் ஞாதா [சுழுத்

த்தியினின்றும் எழுந்த புருடனுக்குண்டாகும் "யான் ஒன்றும் அறியேன்" என்னும் வடிவ ஸ்மிருதிக்குக் காரணரூப் சாமாந்திய சேதனமாகிய சுழுத்தியஞ்ஞானத்தின் அநுபவ வடிவப் பிரகாசகம்] ஆத்மாவாம். அது அந்தக் காரண தேகவடிவ அஞ்ஞானத்தினும் வேறெனச் சித்திக்கின்றது.

சொப்பனத்தில் ஸ்தூலதேகம் விளங்காதிருக்க ஆத்மா விளங்குதல் அந்வயமாம். ஆத்மா விளங்கவே ஸ்தூலதேகம் விளங்காமை வியதிரேகமாம். அங்ஙனமே சுழுத்தியில் லிங்க தேகம் விளங்காதாகச் சாக்ஷி விளங்குதல் அந்வயமாம். லிங்கம் விளங்காமை வியதிரேகமாம். அங்ஙனமே சமாதியில் காரணதேகம் விளங்காததாகச் சமாதிக்குச் சாக்ஷியாயிருத்தலால் ஆத்மா விளங்குதல் அந்வயமும், காரணதேகம் விளங்காமை வியதிரேகமுமாம். இவ்வந்வய வியதிரேகங்கள் தேகத்தையும் ஆத்மாவையும் பேதிப்பனவாம்.

தேகத்திரயாத்ம விவேசன (விவேக) வர்ணன மென்னும்
ஐந்தாவது உபதேசம் முடிந்தது.

ஆறுவது உபதேசம்.

அவஸ்தாத்திரய ஆத்மவிவேசனம்.

ரு௦. சிஷ்யன் சொல்லுகின்றான்.

"ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்த்யாதி ப்ரபஞ்சம் யத்ப்ரகாசதே ||
தத்ப்ரஹ்மாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வபந்தை: ப்ரமுச்யதே ||

ஜாக்கிரசொப்பன சுழுத்தி முதலிய பிரபஞ்சத்தினை எது பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்தப் பிரஹ்மம் நான் என்றறிந்து சர்வ பந்தங்களினின்றும் மிக முக்தனாகின்றான்" (க) "ஜீவஸ்ய த்ரய: அவஸ்தா: த்ரய: ஸ்வப்நா:-இந்த ஜீவனுக்கு மூன்றவஸ்தைகளுண்டு. அவை மூன்றும் சொப்பனங்களாம் (மித்தையாம்)." (உ) இவை முதலிய சுருதிகளாலும், "த்ரிஷு தாமஸு யத்போக்யம் போக்தா போகஸ்ச யத்பவேத் | தேப்யோ விலக்ஷணஸ்ஸாக்ஷீ சின்மாத்ரோஹம் ஸதாசிவ: || ஜாக்கிர முதலிய மூன்றிடங்களிலுமுள்ள போக்கியம் போக்தா போகமென்னும் திரிபுடிகளின் விலக்ஷணமான சின்மாத்திர சாக்ஷி வடிவயான் சதாசிவனாயிருக்கின்றேன்" (ங) என்னும் சூதசங்கிதையின் வாக்கியத்தினாலும், "புத்தேர்ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்திரிதி வ்ருத்தய: | தா யேநைவாநுபூயந்தே ஸோ(அ)த்யக்ஷ: புருஷ: பர: || புத்திக்கு ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்பன விருத்திகளாம். அவை எவனால் அநுபவிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்தச் சாக்ஷியாகிய

புருஷன் பரனும்(பரமாத்மாவாம்). (ச)" என்னும் ஸ்ரீபாகவதத்தின் ஏழாவது ஸ்கந்தத்திலுள்ள வாக்கியத்தினுல் மூன்று அவஸ்தைகளினின்றும் பிரிக்கப்பட்ட ஆத்மா பிரஹ்மவடிவமாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது என்னும் அபிப்பிராயத்தினுல் சிஷ்யன் வினவுகின்றுன்:—

ஐயனே! சொல்லப்பட்ட இம்மூன்று தேகங்களும் திருஶ்யமாயிருத்தலின் ஜடமாம்; நான் இவற்றின் திருஷ்டாவாகிய சேதனன்; ஆதலால் இம்மூன்று தேகமும் நானல்லன் என்னும் தமது இரகசியமான அபிப்பிராயத்தை யான் அறிந்தேன். இப்போது மூன்று அவஸ்தைகள் எவ்வாறிருக்கின்றன? அதனைச் சொல்லுதல் வேண்டும்.

௫௧. மூன்று அவஸ்தைகளும் அவற்ரோடு ஆத்மாவிற்குள்ள பேதமும்.

௧. ஜாக்கிரம், ௨. சொப்பனம், ௩. சுழுத்தி என்பன மூன்றவஸ்தைகள். இம்மூன்றவஸ்தைகளும் நீயல்லை; அவை உன்னுடையவு மல்ல; இம் மூன்றவஸ்தைகளும் கிரமமாக மூன்று தேகங்கட்குரியனவாம். அவற்றில் ஸ்தூலதேகத்தின் அவஸ்தை ஜாக்கிரமும், சூக்ஷ்மதேகத்தின் அவஸ்தை சொப்பனமும், காரணதேகத்தின் அவஸ்தை சுழுத்தியுமாம். இது இவற்றின் கிரமமாம்.

௫௨. ஜாக்கிராவஸ்தையின் வர்ணனம்.

எந்த அவஸ்தையில் மனிதன் ஜாக்கிரத்தை (விழிப்பை) அடைந்து வியவகாரம் செய்கின்றுனே, அது ஜாக்கிராவஸ்தையாம்.

அந்த ஜாக்கிராவஸ்தை எவ்வகைத்தாமெனின், எக விடத்தில் பதினுன்கு திரிபுடிகளால் எல்லா வியவகாரங்க ளும் உண்டாகின்றனவோ, அத்தன்மைத்தாம்.

இங்கு மீண்டும் எதில் வியாவகாரிகப் பதினுன்கு திரி புடிகளினுல் எல்லா வியவகாரமு முண்டாகின்றதோ, அது ஜாக்கிராவஸ்தை யெனப்படுகின்றது என்று ஜாக்கிராவஸ்தை யின் ஸ்தூலலக்ஷணம் சூசிப்பிக்கப்பட்டது. முன்னர் "எதில் புருஷன் விழிக்கின்ருனே" என்னும் வாக்கியத்தினுல் இவ் வர்த்தம் சூசிப்பிக்கப்பட்டதாகின்றது:—

க. தேவதைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஜாக்கிராவஸ் தை யுண்டு.

உ. பசு பக்ஷி முதலியவற்றிற்குச் சொப்பனுவஸ்தை யுண்டு.

ங. மரம் மலை முதலியவற்றிற்குச் சுழுத்தி யவஸ்தை யுண்டு.

(க) அவற்றில் மரங்களுக்கு க்ஷீண (குறைந்த) சுழுத்தி யுண்டு.

(உ) மலை முதலியவற்றிற்குக் காட(அழுத்தமான)சுழு த்தி யுண்டு.

எதினின்றும் விழிப்பித்தலின்றித் தானே விழிக்கின்ரு னே, அது க்ஷீணசுழுத்தி யெனப்படுகின்றது.

எதனினின்றும் விழிப்பித்தாலன்றி விழிக்கிறதில்லை யோ, அது காடசுழுத்தி யெனப்படுகின்றது.

க. சுபேச்சை, சுவிசாரணை, தநுமானசி என்னும் இம் மூன்று ஞானபூமிகள் பரியந்தம் அப்பியாசமுடைய ஜிஞ்ஞாசுக்களுக்கு ஜாக்கிராவஸ்தை யுண்டு.

உ. சத்துவாபத்தி யெனப் பெயரிய நான்காவது பூமியினையுடைய பிரஹ்மவித்தென்னும் ஜீவன்முத்தனாகிய வித்வானுக்கு,

(க) தனது சொரூபத்தின் அவிசாரகாலத்தில் ஜாக்கிரத்தைப் போன்ற அவஸ்தை யிருக்கின்றது.

(உ) விசாரகாலத்தில் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனைப்போன்ற அவஸ்தை யிருக்கின்றது.

ங. அசம்சத்தியென்னும் ஐந்தாவது பூமியினையுடைய பிரஹ்மவித்துவரனாகிய ஜீவன்முத்தனுக்கு,

(க) சமாதியினின்றும் விழித்தகாலத்தில் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்தவனைப்போன்ற அவஸ்தையிருக்கின்றது.

(உ) சமாதிகாலத்தில் சுழுத்திபோன்ற அவஸ்தை யிருக்கின்றது.

ச. பதார்த்தாபாவினி யென்னும் ஆறாவது பூமியினையுடைய பிரஹ்மவித்துவரியானாகிய புருஷனுக்கு,

(க) வெகுவாய்ச் சுழுத்திபோன்றதும்,

(உ) ஓர்காலத்துச் சொப்பனத்தினின்றும் விழித்தனைப் போன்றதுமாகிய அவஸ்தை யிருக்கின்றது.

ரு: துரிய மென்னும் ஏழாவது பூமியி லேறிய பிரஹ்ம வித்துவரிஷ்ட ஜீவன்முக்தனுக்கு எப்போதும் காட்சுழுத் தியைப்போன்ற அவஸ்தை யிருக்கின்றது.

இவ்வெல்லா அவஸ்தைகளும் ஞானவடிவ விருத்தியின வாம். ஏனெனின்,

(க) க்ஷேபம் (லோகவாசனை சாஸ்திரவாசனை தேகவாசனை யென்னும் மூன்று இராஜஸ வாசனைகளாலும் உற்பூத்மான ராகத்துவேஷமுதலியவற்றோடுகூடியதன்மை),

(உ) மூடத்துவம் (நித்திரை),

(ங) விக்ஷேபம் (க்ஷேபத்தினின்றும் விசேஷமான சித்தத்திற்கு ஒருகாலத்துத் தியானத்தோடுகூடியதன்மை),

(ச) ஏகாக்கிரத்தன்மை (ஒரு விஷயவடிவான்தன்மை),

(ரு) நிரோதம் (அநாத்மாகாரத்தை விட்டு ஆத்மாவில் நிலைத்தல், அல்லது தனது உபாதானமாகிய சத்துவ குணத்தில் சித்தம் ஒடுங்குதல்),

இவ்வைந்து பூமிகளும் யோகசாஸ்திரத்தில் புத்தியினுடையனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எதனுல் ஜாக்கிர முதலியனவும் சுஷுபைக்ஷ முதலியனவுமாகிய அவஸ்தைகள் அவற்றுள் அடங்கியனவா யிருக்கின்றனவோ, அதனுல் இவைகளும் புத்தியின் அவஸ்தைகளேயாம்; ஆத்மாவினுடைய வன்று. ஆத்மா இவற்றிற்குச் சாக்ஷியாய் என்றும் இவற்றின் வேருயிருக்கின்றதென்றறிக.

ருங. பதினூன்கு திரிபுடிகளின் வர்ணனம்.

க-ரு. ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்,

சு-கo. ஐந்து கன்மேந்திரியங்கள்,

கக-கச. மன புத்தி சித்த அகங்காரங்களாகிய நான்கு அந்தக்கரணங்கள் என்னும் இப்பதினூன்கு இந்திரியங்களும் அத்தியாத்மமாம்.

க-ரு. திசை, வாயு, சூரியன், வருணன், அசுவினிகுமாரரென்னும் ஐவரும் கிரமமாக ஞானேந்திரியங்களின் தேவதைகளாம்.

சு-கo. அக்கினி, இந்திரன், உபேந்திரன், பிரஜாபதி, மிருத்தியு என்னும் ஐவரும் கன்மேந்திரியங்களின் தேவதைகளாம்.

கக-கச. சந்திரன், பிரஹ்மா, வாசுதேவன், (க்ஷேத்திரஞ்ஞன்), ருத்திரன் என்னும் நால்வரும் அந்தக்கரணத்தின் தேவதைகளாம்.

இப்பதினூன்கு தேவதைகளும் அதிதெய்வங்களாம்.

க-ரு. சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களின் விஷயங்களாம்.

சு-கo. வசனம், ஆதானம், கமனம், ரதி, மலவிசர்க்கம் என்னும் ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்களின் விஷயங்களாம்.

கக-கச. சங்கற்பவிகற்பம் நிச்சயம் சிந்தனம் அகம்பாவம் என்னும் நான்கும் அந்தக்கரணத்தின் விஷயங்களாம்.

இச்சப்தமுதலிய பதினுன்கு விஷயங்களும் அதிபூதங்களாம்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு இந்திரியமும் அத்தியாத்மமாம். அதன் ஒவ்வொரு தேவதையும் அதிதெய்வமாம். அதன் ஒவ்வொரு விஷயமும் அதிபூதமாம்.

இவ்வாற்ருல் இப்பதினுன்கு திரிபுடிகளுக்கும் பேதமுண்டு.

ருச. இவ்வாறு ஜாக்கிர அவஸ்தையின் சொரூபத்தைக் கூறி இனி அதன் சாமக்கிரியினைக் கூறுகின்ருர்:—

ஜாக்கிர அவஸ்தையில் சிதாபாச வடிவ ஜீவனுக்கு

க. நேத்திரம் ஸ்தானம்.

ஜாக்கிரத்திலும் அது சரீரமுழுவதிலும் வியாபித்திருக்கின்றது. அங்ஙனமாயினும், அதன் விசேஷபாகம் நேத்திரத்திலிருத்தலால் நேத்திரம் ஸ்தானமெனப்படுகின்றது.

உ. கிரியை சத்தியாம்.

ங. வைகரி வாக்காம்.

ச. ஸ்தூலம் போகம்.

ரு. குணம் சத்துவம்.

சு. விசுவனென்னும் பெயரையடைந்த இந்த ஜீவன் ஜாக்கிரத்தின் அபிமானியாம்.

ருரு. இப்போது மற்ற அவஸ்தைகளில் ஆத்மாவின் அந்வயத்தையும் ஜாக்கிரத்தின் வியதிரேகத்தையும் கூறுகின்ருர்:—

க. சொப்பன சுழுத்திகளிலுள்ள ஜாக்கிராவஸ்தையின் அபாவம் எதுவோ அது அதன் வியதிரேகமாம்.

உ. சிஷ்யனே, அதற்கு நீ சாக்ஷியாயிருக்கின்றாய். அது எப்போதும் சொரூபமாகச் சத்தை யுடையதாம். இது அங்குள்ள உனது அந்வயமாம்.

இதனாலே நீ ஸ்தூலதேகத்தோடுகூடிய ஜாக்கிர அவஸ்தையினும் வேறாயிருக்கின்றாய்.

க. புஷ்பமாலையில் நுழைந்துள்ள நூலினைப்போலத் தேகத்தோடுகூடிய சர்வ அவஸ்தைகளிலும் ஆத்மாவின் நுழைவுண்டு. அது ஆத்மாவின் அந்வய மெனப்படுகின்றது.

உ. புஷ்பங்களைப்போல ஒன்றற்கொன்றேனும், தனது அதிஷ்டானமாகிய ஆத்மாவினோடேனும் தேகத்தோடுகூடிய மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் உள்ள பேதம் எதுவோ அது தேகத்தோடுகூடிய அவஸ்தைகளின் வியதிரேகம் எனப்படுகின்றது.

ஈண்டு வியதிரேகம் என்பது அபாவத்திற்கும் அந்வய மென்பது பாவத்திற்குமாம்.

ருசு. சொப்பனவஸ்தை வர்ணனம்.

ஜாக்கிர அவஸ்தையில் சிரவணத்தினாலேனும் நேத்திரத்தினாலேனும் பிற இந்திரியங்களினாலேனும் அநுபவிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் ஞானத்தாற் றோன்றும் வாசனைகள் எவையோ அவை மயிரின் நுனிப்பாகம்போலச் சூக்ஷ்மமாய்க் கண்டத்திலுள்ள ஹிதை யென்னும் நாடியி லிருக்கின்றன.

சம்ஸ்காரவடிவ வாசனையின் சப்தமுதலிய விஷயங்களும் அவற்றின் ஞானமுமாகிய இரண்டு வடிவங்களும் எந்த நித்திரைக்காலத்தி லுண்டாகின்றனவோ, அதனைச் சொப்பனுவஸ்தை யெனல்வேண்டும்.

ருஎ. சொப்பனுவஸ்தையின் சாமக்கிரி.

சொப்பனுவஸ்தையில் சிதாபாச வடிவ ஜீவனுக்கு,

க. கண்டம் ஸ்தானம்.

உ. பலம் (சக்தி) ஞானம்.

ந. மத்திமை வாக்கு.

ச. சூக்ஷமம் (வாசனுமயம்) போகம்.

ரு. குணம் ராஜசம்.

சு. தைஜசனென்னும் பெயரையடைந்த இச்சீவனே அவ்வவஸ்தைக்கு அபிமானியாம்.

இது சொப்பனத்தின் சாமக்கிரி சொல்லப்பட்டது.

ருஅ. இனிச் சொப்பனசம்பந்தியான அந்வயவியதிரேகங்களைக் கூறுகின்ருர்:—

க. ஜாக்கிர சுழுத்திகளிலுள்ள சொப்பனுவஸ்தையின் அபாவம் எதுவோ அது அதன் வியதிரேகமாம்.

உ. அந்த வியதிரேகத்தின் சாக்ஷியாகிய நீ எப்போதும் தனது சொரூபமாகச் சத்தையுடையவனு யிருக்கின்ருய். இதுவே அழகுள்ள உனது அந்வயமாம்.

ஆதலால் நீ இதனின் வேரு யிருக்கின்ருய்.

ருகூ. சுழுத்தியவஸ்தையின் வர்ணனம்.

எந்த அவஸ்தையினின்று விழித்து, "யான் ஒன்றும் அறியேன்" என்று நித்திரைக்காலத்தில் அநுபவிக்கப்பட்ட அஞ்ஞானத்தின் ஸ்மரணவடிவ ஞான முண்டாகின்றதோ, அத்தன்மைய காட(ஆழமான)நித்திரையினைச் சுழுத்தி யென்பர்.

ருo. சுழுத்தியவஸ்தையின் சாமக்கிரி.

சுழுத்தியவஸ்தையில் ஜீவனுக்கு,

க. இருதயம் ஸ்தானம்.

உ. பலம் (சக்தி) திரவிய வடிவம்.

(க) எதனுல் ஆண்டுக் கிரியை வடிவமும் ஞான வடிவுமாகிய வியவகாரத்தின் அபாவ மிருக்கின்றதோ,

(உ) எதனுல் அஞ்ஞானவடிவத் திரவியமாகிய வஸ்துமாத்திரத்தின் இருப்பு இருக்கின்றதோ, அதனுல் ஆண்டுத் திரவியம் சக்தி யெனப்படுகின்றது. அல்லது ஆண்டு அஞ்ஞானத்தில் திரவியமாகிய ஆகாய முதலியபூதங்களை உண்டாக்குதலின் சாமர்த்திய வடிவு சக்தி எதுவோ அது திரவியசக்தி யெனப்படுகின்றது.

ங. வாக்கு பைசந்தி (இதயத்திலுள்ளது).

ச. ஆநந்தம் போகம்.

ரு. குணம் தமசு.

௬. பிராஜ்ஞனென்னும் பெயரையடைந்த ஜீவன் அந்தச் சுழுத்திக்கு அபிமானியாம்.

இது சுழுத்தியின் சாமக்கிரியாம்.

௬௧. இப்போது சுழுத்தி சம்பந்தியான அந்வய வியதிரேகங்களைக் கூறுவாம்:—

க. ஜாக்கிர சொப்பனங்களிலுள்ள சுழுத்தியின் அபாவம் எதுவோ அது ஆண்டு அதன் வியதிரேகமாம்.

உ. அந்த வியதிரேகத்திற்குச் சாக்ஷியாகிய நீ எப்போதும் சொரூபமாகச் சத்தையுடையவனா யிருக்கின்றாய். இது ஆண்டுள்ள உனது அந்வயமாம்.

இதனாற்றான் நீ சுழுத்தியவஸ்தையின் வேறாயிருக்கின்றாய். ஜீவனது மூன்றவஸ்தைகளினும் ஆத்மா வேறுபடுத்தி அறிவிக்கப்பட்டது. அங்ஙனமே ஈசுவரனது மூன்றவஸ்தைகளினின்று பிரஹ்மமும் ஈண்டு வேறுபடுத்தி அறிவிக்கவேண்டியதாம். அங்ஙனமாயினும், அது மூன்றாவது உபதேசத்தில் அறிவிக்கப்பட்டமையான் ஈண்டு அறிவிக்கப்படவில்லை.

அவஸ்தாத்திரய ஆத்ம விவேசனமென்னும்

ஆறாவது உபதேசம் முடிந்தது.

ஏழாவது உபதேசம்.

பஞ்சகோச ஆத்ம விவேசன வர்ணனம்.

சுஉ. சிஷ்யன் சொல்லுகின்றான்:—

ஐயனே, மூன்று அவஸ்தைகள் யானல்லன்; இவை என்னுடையவுமல்ல என்னும் தமது அபிப்பிராயத்தை யான் அறிந்தேன்.

இனிப் பஞ்சகோசங்களின் பெயரையும் வடிவத்தையும் கிருபைசெய்து சொல்லுதல் வேண்டும்.

சுங. ஸ்ரீ குரு சொல்லுகின்றார்:—

க. முதலாவது அன்னமயம்.

உ. இரண்டாவது பிராணமயம்.

ங. மூன்றாவது மனோமயம்.

ச. நான்காவது விஞ்ஞானமயம்.

ரு. ஐந்தாவது ஆநந்தமயகோசம்.

இவை பஞ்ச *அ-உ கோசங்களின் பெயர்களென்றறிக.

---

* அ-உ. கோசமென்பது கோசகாரமென்னும் புழுவின் முட்கினுல் செய்யப்பட்ட கூட்டிற்காம். அது எங்ஙனம் அப்புழுவிற்குக் கிலேசத்திற் கேதுவாயிருத்தலின் கோச மெனப்படுகின்றதோ, அங்ஙனமே இப்பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மாவிற்கு ஆவரணவாயிலாகக் கிலேசத்திற்கு ஏதுவா யிருத்தலின் கோச மெனப்படுகின்றன. அல்லது கத்தியின் உறையும் பணத்தின் பொக்கிசமும் கிரமமாகக் கத்தியையும் பணத்தையும் மறைப்பனவாயிருத்தலின் கோச மெனப்படுகி

இப்போது பஞ்சகோசங்களின் ஆகாரத்தைச் சொல்லுதலோடு அவற்றின் அநாத்மத்தன்மையையும் கூறுகின்றார்.

க. (க) மாதாபிதாக்களுண்ட அன்னத்தினாலாகிய இரஜ(மாதாவின் உதிர)த்தினாலும் வீரியத்தி (பிதாவின் ரேதஸி)னாலும் தாயின் உதரத்தில் (வயிற்றில்) உற்பத்தியாகின்றது.

(உ) பிறப்பிற்குப்பின் பால்முதலிய அன்னத்தால் வளருகின்றது.

(ந) மரணத்திற்குப்பின் அன்னமாகிய பிருதிவியில் ஒடுங்குகின்றது.

இத்தன்மைய ஸ்தூலதேகம் எதுவோ அது அன்னமயகோசமெனப்படுகின்றது.

இவ்வன்னமயகோசமாகிய பக்ஷிக்கு இதுவே (பிரசித்தமாயுள்ளதே) சிரசாம். கிழக்குத்திசைக்கு எதிர்முகமாகிய புருஷனுடைய இது (வலது புஜம்) தக்ஷிண (வலது) பக்ஷமாம் (சிறகாம்); இது (இடது புஜம்) உத்தர (இடது) பக்ஷ

ன்றன. அங்ஙனமே இப்பஞ்சகோசங்கள் எதனால் ஆத்மாவை மறைப்பனவாயிருக்கின்றனவோ அதனாற் கோசங்களாம். எங்ஙனம் நீலம் பீத (மஞ்சள்) முதலிய நிறங்களின்பேரில் வைக்கப்பட்ட ஸ்படிகமுதலியன அவ்வவ்வடிவமாகத் தோற்றுகின்றனவோ அதனால் அவை அவற்றின் (ஸ்படிகமுதலியவற்றின்) ஆவரணமாமோ, அங்ஙனமே பஞ்சகோசங்களிலுள்ள ஆத்மா அவ்வவ்வடிவமாக விளங்குகின்றது. ஆதலால் அது (கோசம்) இதற்கு ஆவரணமாம். விசாரஞ்செய்யின் அதினின் வேறாய் விளங்குகின்றது.

மாம்; இது (மத்தியதேகத்தின் பாகம், அங்கங்களின்) ஆத்மாவா (சொரூப) மாம்; இது (நாபிக்குக் கீழ் அங்கம்) புச்ச (வால்) வடிவப் பிரதிஷ்டையாம் (ஆதாரமாம்).

உ. ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும் ஐந்து பிராணனுமாகிய பத்துத் தத்துவங்களுஞ் சேர்ந்து பிராணமயகோச மெனப்படும்.

இப்பிராணமய கோசமாகிய பக்ஷிக்குப் பிராணனே சிரமும், வியானன் தக்ஷிணபக்ஷமும், அபானன் உத்தரபக்ஷமும், ஆகாயம் (சமானவாயு) ஆத்மாவு (மத்தியபாக சொரூபமு) மாம். பிருதிவி புச்ச (வால்) வடிவப் பிரதிஷ்டையாம். எதனால் அத்தியாத்ம (தேகத்தின்கண்ணிருப்பது) வடிவப் பிராணனுக்குப் பிருதிவிவடிவ தேவதை ஸ்திதிக்கு ஏதுவாயிருத்தலின் தாரணஞ்செய்வதாயிருக்கின்றதோ அதனால் பிருதிவி பிரதிஷ்டை யெனப்பட்டது.

௩. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் மனமுமாகிய ஆறு தத்துவங்களும் சேர்ந்து மனோமயகோச மெனப்படும்.

இம்மனோமயவடிவ பக்ஷிக்கு எஜுர்வேதமே சிரமும், இருக்குவேதம் தக்ஷிணபக்ஷமும், சாமவேதம் உத்தரபக்ஷமும், ஆதேசம் (உபநிஷதமுதலிய பிராஹ்மணபாகம்) ஆத்மாவுமாம்; அதர்வாங்கிரசம் (அதர்வவேதம்) புச்சவடிவப் பிரதிஷ்டையாம்.

வர்ண உச்சாரத்தின் ஸ்தானம்) பிரயத்தனம், நாதம், ஸ்வரம் என்னுமிவற்றால் நிறைந்த பதத்தினையும் வாக்கியத்தினையும் விஷயஞ்செய்வதாகிய அவற்றின் (ஸ்தானமுதலிய

வற்றின்) சங்கற்பவடிவ அவற்றின் பாவனையுடைய மனதின் விருத்தி எதுவோ, அது சுரோத்திரமுதலிய கரணங்களின் வாயிலாக எஜுர்வேதத்தின் சங்கேதத்தால் விசிஷ்டமாய் "எஜுர்வேதம்" என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறே இருக்குவேத முளது. இவ்வாறே சாமவேத முளது. இவ்வாற்றால் மந்திரங்களுக்கு மனோவடிவத்தன்மை யுள்ளதாக மனதின் விருத்தியே ஆவர்த்தனஞ்செய்ய(திருப்ப)ப்படுகின்றது. இதனால் மானசஜபம் சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாற்றால் மனோமயகோசத்திற்கு வேதரூபத்தன்மை தைத்திரீய உபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ச. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் புத்தியுமாகிய இவ்வாறு தத்துவங்களுஞ் சேர்ந்து விஞ்ஞானமயகோச மெனப்படும்.

இந்த விஞ்ஞானமயகோசவடிவ பக்ஷிக்குச் சிரத்தையே சிரமாம். ருதம் (சத்தியம்பேசுதற் கேதுவான விருத்தி) தக்ஷிண பக்ஷமாம். சத்தியம்(சமதரிசனம்)உத்தர பக்ஷமாம். யோகம் (சித்தத்தின் ஏகாக்கிரத்தன்மை) ஆத்மாவாம். மகத்துவம் (சமஷ்டிபுத்தி) புச்சரூபப் பிரதிஷ்டையாம் (கொடிக்கு ஆதாரமாகிய பிருதிவியினைப்போலப் புத்திக்கு ஆதாரமாம்). ஈண்டு மனோமயத்திற்கு வேதரூபத்தன்மையும் விஞ்ஞானமயத்திற்குச் சிரத்தாதி வடிவத்தன்மையும் சொல்லப்பட்டது. அது அதிகாரியின் மனபுத்திகளால் நிகழ்வதாயிருத்தலின் சொல்லப்பட்டது.

இத்தன்மைய பிராணன் முதலிய மூன்றுகோசங்களும் இலிங்கதேகவடிவமாம்.

(க) பிராணமயம், (உ) மனோமயம், (ங) விஞ்ஞானம யும் என்னும் மூன்று கோசங்களும் லிங்கதேகவடிவமேயாம். அங்ஙனமாயினும்,

(க) பிராணமயகோசம் கேவலம் இரஜோகுணத்தின் அவஸ்தையாம்.

(உ) மனோமயகோசம் இரஜோகுணத்தோடுகூடிய சத்துவகுணத்தின் அவஸ்தையாம்.

(ங) விஞ்ஞானமயகோசம் கேவல சத்துவகுணத்தின் அவஸ்தையாம்.

இவ்வாறே குணங்களினது அவஸ்தையின் பேதத்தால் ஒரே இலிங்கதேகத்தில் மூன்று கோசங்களின் கற்பனையிருக்கின்றது.

ரு. ஆத்மாவின் சொரூபவடிவ ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய பிரியமோதப் பிரமோதவடிவவிருத்திகளின் லயத்திற்கு ஸ்தானமாகிய காரணதேகம் எதுவோ அது ஆநந்தமயகோச மெனப்படுகின்றது.

(க) இஷ்டவிஷயத்தின் தரிசனத்தால் உண்டாகும் விருத்தி பிரியமாம்.

(உ) அதன் லாபத்தால் உண்டாகும் விருத்தி மோதமாம்.

(ங) அதன் போகத்தால் உண்டாகும் விருத்தி பிரமோதவிருத்தியாம்.

இவ்விருத்திகள் ஜாக்கிரசொப்பனங்களில் புண்ணிய கர்மத்தின் பலமாகிய சுகத்தின் போககாலத்தில் உதயமாகின்றன. புண்ணிய பலபோகத்தின் அபாவகாலத்தில் உண்டாகின்ற சுழுத்தி எதுவோ அதன்கண் அவ்விருத்திகள் தமது காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தில் ஒடுங்குகின்றன. அவ்வஞ்ஞானம் ஆநந்தமயகோசமாம்.

இவ்வாநந்தமயகோசவடிவ பக்ஷிக்குப் பிரியவிருத்தி சிரம்; மோதவிருத்தி தக்ஷிணபக்ஷம்; பிரமோதவிருத்தி உத்தரபக்ஷம். இவ்விருத்திகளின் பிரதிபிம்பவடிவ விஷயாநந்தம் இதன் ஆத்மாவாம். பிம்பமாகிய ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மம் புச்சவடிவப் பிரதிஷ்டையாம் (ஆதாரமாம்).

ஈண்டு அன்னமயகோசத்திற்குப் பக்ஷம் புச்ச முதலியவற்றிற்குச் சமானமான அவயவங்கள் பிரசித்தமாம். ஆதலால் அதனது பக்ஷித்தன்மையின் உருவகமும் பிரசித்தமாம். கருவில் வார்க்கப்பட்ட உருக்கிய தாம்பிரத்தின் பிரதிமை போலப் பிராணமயமுதலிய கோசங்களுக்கு உருவகம் சித்திக்கின்றது. கோசங்களில் பக்ஷியின் ஆகாரத்தைக் கற்பித்தல் எதுவோ அது பாகிய விஷயங்களின் ஆசக்தி(ஆசை)யை நிஷேதித்தற் கேதுவான புத்தியை ஆத்மாவில் நிறுத்துதற் பொருட்டாம்; உபாசனையின் விதானத்தின் பொருட்டன்று.

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பஞ்சகோசங்களும் அநித்தியமும் ஜடமும் விகாரியும் வியபிசாரியும் க்ஷணிகமுமாம்.

இவற்றையறியும் ஆத்மாவாகிய நீ அலிங்கமாயிருக்கின்றாய், அதாவது இப்பஞ்சகோசங்களின் லிங்கமாகிய லக்ஷ

ணம் எவையோ அவையின்றியவனு யிருக்கின்றாய். ஆதலால் நீ நித்தியமும் சேதனமும் அவிகாரியும் அவ்வியபிசாரியும் எப்போது முள்ளவனு மாவை. ஆதலால் இப் * அரு பஞ்ச கோசங்கள் நீயல்லை; ஆனால் நீ இவற்றின் வேறாயிருத்தலின் பஞ்சகோசாதீதன்.

---

* அரு. ஈண்டு இது விசேஷமாம்:—

க. அன்னத்தினால் உண்டாவதும் அன்னத்தினால் ஜீவிப்பதும் அன்னமின்மையால் நாசமடைவதும் தோல் நரம்பு மாமிசம் ரக்தம் எலும்பு புரீஷம் (மலம்) என்பவற்றின் ராசியு (கூட்டமு)ம், பிறப்பிற்கு முன்னும் மரணத்திற்குப் பின்னும் இல்லாததும், நியமமின்றிய சுபாவமுடையதும், அநேக வடிவினதும், ஜடமாய்க் கடங்களைப்போலக் காணப்படுகின்ற கைகால் முதலியவற்றையுடையதும், நியமத்தில் வைக்கத்தக்க துக்கராசியும், மாமிசத்தால் பூசப்பட்டதுமாகிய இந்த ஸ்தூலதேகவடிவ அன்னமயகோசம் எதுவோ அது ஆத்மாவாகத் தக்கதன்று. ஏனெனின், ஆத்மா இதற்கு விலக்ஷணமாய் நித்தியமும், சுத்தமும், உற்பத்தி நாசமின்றியதும், நியமிக்கப்பட்ட சுபாவமுடையதும், ஏகமும், சேதனவடிவமும், திருஷ்டாவும், ஷட்பாவவடிவ விகாரங்களை யறிவதும், அங்கங்களில்லாததும், சரீரத்தின் ஜீவனத்திற்கு ஏதுவும், அந்தந்தச் சக்தியுடையதும் (சக்தியின் அதிஷ்டான) நியாமகனும், தேகம் அதன் தர்மம் அதன் கர்மம் அதன் அவஸ்தைமுதலியவற்றிற்குச் சாக்ஷியும், நித்தியாபரோக்ஷமும், ஞாதாவுமா யிருக்கின்றது.

உ. எதனால் அன்னத்தால் நிறையச்செய்தலின் அன்னமயகோசம் பலமுடையதாய் எல்லாக்கிரியைகளிலும் பிரவிருத்தமா (முயல்வதா) கின்றதோ, அவ்வாறே வாயுவின் விகாரம் வாயுவினைப்போல வெளியும் உள்ளும் போவதும் வருவதுமாய் யாண்டும் எவ்விஷ்டனுக்காவது அநிஷ்டனுக்காவது தனக்காவது பிறருக்காவது ஒன்றும் அறி

சொல்லப்பட்ட அன்னமய முதலிய கோசங்கள் எவை யாததாய் நித்திய பரதந்திரமாயுள்ள இத்தன்மைய ஐந்து கன்மேந்திரியங்களோடுகூடிய பிராணவடிவ பிராணமயகோசம் எதுவோ அது ஆத்மாவாகத்தக்கதன்று. ஏனெனின், ஆத்மா இதனின் விலக்ஷண ஞாதாவாய் (அறிவதாய்) உள்ளும் வெளியும் பூரணமாய் நிச்சலவடிவமாயிருக்கின்றது.

க. நான் எனது என்று வஸ்துக்களின் விகற்பத்திற் கேதுவும் பெயர்முதலிய பேதகற்பனையோடு கூடியதும் அத்தியந்தம் வலியுடையதுமாய் எது அதனின்-முந்திய கோசங்களை நாற்புறத்திலும் பூரணஞ்செய்து-விளங்குகின்றதோ, அத்தன்மைய ஐந்து ஞானேந்திரியங்களோடுகூடிய மனம் எதுவோ அது மனோமயகோசமாம். இந்த மனோமய வடிவ அக்கினி ஐந்து இந்திரியவடிவ ஹோமகர்த்தாக்களால் விஷயவடிவ நெய்யின் தாரையினால் வளர்ந்து வெகு வாசனைவடிவ இந்தனங்களால் (விறகுகளால்) கொழுந்துவிட்டெரிவதாய்ப் பிரபஞ்சத்தை (பிரபஞ்சத்தின் ஜீவர்களை) எரிக்கின்றது. மனதிற்கு வேறாய் அவித்தையில்லை. பவபந்தத்திற்கு ஏதுவான அவித்தை மனமாம். அது நஷ்டமாகவே யாவும் நஷ்டமாம். அது விளங்கவே யாவும் விளங்கும். பொருளின்றிய சொப்பனத்தில் தனது சக்தியினால் போக்தாமுதலிய சகல விசுவத்தையும் மனமே சிருஷ்டிக்கின்றது. அங்ஙனமே ஜாக்கிரத்திலும் விசேஷமில்லை. அதனால் இவை யாவும் மனதின் விலாசமாம். சுழுத்திகாலத்தில் மனம் ஒடுங்கியபோது "ஒன்றுமில்லை" என்பது சகல ஜனங்களுக்கும் பிரசித்தியாம். ஆதலால் இப்புருஷனுக்கு மனகற்பிதமே சம்சாரமாம்; வாஸ்தவமாக இல்லை. எங்ஙனம் மேகம் வாயுவினால் வருகின்றதோ, மீண்டும் அதனாலேயே செல்லுகின்றதோ, அங்ஙனமே மனதினால் பந்தம் கற்பிக்கப்படுகின்றது; அதனாலேயே மோக்ஷமும் கற்பிக்கப்படுகின்றது. தேகமுதலிய சர்வவிஷயங்களிலும் இராகத்தைக் கற்பித்து, அதனால் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட பசுவினை

யோ அவை அநுபவத்தின் விஷயமாக்கப்படுகின்றன. அவற்

ம்போலப் புருஷனைக்கட்டுகிறது. பின்னர் இதன்கண் விஷங்களைப் போல விரசத்தன்மையினால் அம்மனமே இதனைப் பந்தத்தினின்றும் விடுவிக்கின்றது. அதனால் இந்த ஜந்துக்களுக்குப் பந்தத்தைச் செய்த லிலேனும் மோக்ஷத்தைச் செய்தலிலேனும் காரணம் மனமாம். இர ஜோகுண தமோகுணங்களினால் மலினமாகிய மனம் பந்தத்திற்கேது வாம். இராஜசு தமசுகளின்றிய சுத்தமாகிய மனம் மோக்ஷத்திற்கேது வாம். விவேகம் வைராக்கிய மென்னும் குணங்களின் மிகுதிப்பாட் டால் சுத்தத்தன்மையை யடைந்த மனம் விமுக்தியின்பொருட்டாகி ன்றது. ஆதலால் புத்திமான்களாகிய முமுக்ஷுக்களுக்கு முதலி விருந்தே திடமாகிய அவ்விரண்டு குணங்களோடு கூடியிருத்தல் தகுதியாம்.

மனமென்பது மகாவியாக்கிரம். அது விஷயமாகிய வனபூமிக ளில் உலாவுகின்றது. இவற்றில் (முற்கூறிய பூமிகளில்) சாதுக்களா கிய (சதாசாரமுடையவர்களாகிய) முமுக்ஷுக்கள் செல்லலாகாது. மனமென்ப தெதுவோ அது ஸ்தூல வடிவமாகவும் சூக்ஷ்ம (வாசனை) வடிவமாகவும் போக்தாவின் சகலவிஷயங்களையும் சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும் குணக்கிரியை வடிவ ஹேதுக்களை யுடைய பயன்களையும் நித்தியம் உண்டுபண்ணுகின்றது. அன்றியும் இம்மனம் அசங்க சிற்ரூப இவ்வாத்மாவை விசேஷமாய் மோகிக்கச் செய்து, தேக இந்திரிய பிராணவடிவக் கயிறுகளாற் கட்டி, "யான் எனது" என்று நிரந்தரம் தனது காரியவடிவ பலத்தின் உபயோகங் களில் சுழற்றுகின்றது. அத்தியாச தோஷத்தால் புருஷனுக்குச் சம் சாரமுண்டாகின்றது. அத்தியாசவடிவ பந்தத்தை இதுவே கற்பித்தி ருக்கின்றது. ஆதலால் இராஜ தமவடிவ தோஷமுடைய அவிவேகிக்கு ஜன்மமுதலிய துக்கத்திற்குக் காரணம் இதுவாம் (மனமாம்). ஆதலால் தத்துவத்தையுணர்ந்த பண்டிதர் மனதை அவித்தை யென்பர். எதனால்

றின் வேறாய ஓர் ஆத்மா, கைமுதலியுவற்றின்மேல் வைக்

வாயுவினால் மேகமண்டலம் சுழல்வதுபோல விசுவம் (உலகம்) சுழல் கின்றதோ, அந்த மனதின் சோதனம் (சுத்திகரிப்பு) முமுக்ஷுவினால் செய்யத்தக்கதாம். இது சுத்தமாகவே முக்தி கையிற்கனிபோல வாகி ன்றது. எந்தப் புருஷன் மோக்ஷமொன்றில் பிரீதியினால் விஷயங்க ளில் இராகத்தை ஒழித்துச் சகலகர்மங்களையும் விட்டு நல்லசிரத்தை யினால் சிரவணாதிகளில் நிலைக்கின்றானோ, அவன் புத்தியின் ரஜோ குணத்தினலாகிய சுபாவத்தினை நாசஞ்செய்கின்றான். இத்தன்மைய இம்மனோமயகோசமும் பரமாத்மாவாகாது. ஏனெனின், ஆதியந்தமு டையதாயிருக்கின்றது; பரிணாமித்தன்மை யுடையதாயிருக்கின்றது. துக்கசொரூபமா யிருக்கின்றது; திருஷ்டாவின் விஷய (திருசிய) வடிவமாயிருக்கின்றது. திருஷ்டா எதுவோ அது திருசிய வடிவத்தன் மையாகக் காணப்படுவதில்லை.

ச. பஞ்சஞானேந்திரியசகித விருத்தியோடுகூடிய கர்த்தாவடிவ புத்தி எதுவோ அது விஞ்ஞானமயகோச மாகின்றது. அது புருஷ னுக்குச் சம்சாரத்திற்குக் காரணமாம். சேதனத்தினது பிரதிபிம் பத்தின் சக்தி எதில் அநுகதமாயிருக்கின்றதோ, அத்தன்மைய விஞ் ஞானமென்னும் பெயருடையதும் ஞானவடிவக் கிரியையுடையது மான பிரகிருதியின் விகாரமாம். அது நிரந்தரம் தேகம் இந்திரியம் முதலியவற்றில் அத்தியந்தம் அபிமானத்தைச் செய்கின்றது இந்த விஞ்ஞானமயகோசம் பரமாத்மா வன்று; விகாரியும் ஜடமும் பரிச் சின்னமும் திருசியமும் வியபிசாரியும் அநித்தமுமாயிருத்தலின்.

ரு. ஆநந்தத்தின் பிரதிபிம்பத்தால் இழுக்கப்பட்ட ஆகாரம் எதற்குளதோ, அத்தன்மைய அஞ்ஞானத்தினால் விகாசத்தையடை ந்த விருத்தி பிரியம், மோதம், பிரமோதமென்னும் குணமுடையதும் விரும்பிய பொருளைப் பெறுதலால் உதயமாவதும் புண்ணியத்தின் அநுபவகாலத்தில் விளங்குவதுமான ஆநந்தமயகோசமாம். அதில்

க்கப்பட்ட விசுவவடிவ (ஸ்படிகத்திலும் சொச்சமான) மணியினைப்போல அநுபவத்திற்கு விஷயமாகாது. அங்ஙனமாயினும், அப்பஞ்சகோசங்கள் எவ்வநுபவ (சேதனவடிவ சொப்பிரகாச ஞான) த்திற்கு விஷயமாகின்றனவோ, அவ்வநுபவத்தை "இல்லை" என்று நிஷேதிப்பவன் யாவன்? ஒருவனும் நிஷேதிக்க வல்லனுகான். அது சொப்பிரகாசமா யிருத்தலால் உள்ளதாயிருந்தும் எந்த ஞாதாவுக்கும் ஞானத்திற்கும் விஷயமாகாததாய் அநுபவமே ஆத்மாவாயிருக்கின்றது.

இப்பஞ்ச கோசங்களின் விஸ்தாரமான நிரூபணமும் ஆத்மாவினின்றும் அவற்றை விவேகித்தலும் ஸ்ரீ பஞ்சதசி

புண்ணியவான்களாகிய தேகதாரிகள் மாத்திரம் பிரயத்தனமின்றித் தாமே ஆநந்தவடிவமாய்ச் செவ்வையாக ஆநந்தத்தை யடைகின்றார்கள். இவ்வாநந்தமயகோசத்திற்குச் சுழுத்தியில் ஸ்பூர்த்தி (விளக்கம்) அதிகமாகின்றது. சொப்பன ஜாக்கிரங்களில் இஷ்ட வஸ்துவின் தரிசன லாப போகங்களாற் சிறிதுண்டாகின்றது. இவ்வாநந்தமயகோசமும் பரமாத்மாவன்று; உபாதியோடு கூடியதும் பிரகிருதியின் விகாரமும் புண்ணியக்கிரியையின் காரியமும் விகாரத்தோடு கூடிய சங்காதங்களோடு கூடியதுமாயிருத்தலின்.

பஞ்சகோசங்களையும் யுக்தியினாலும் சுருதியினாலும் நிஷேதிக்க அவற்றின் நிஷேதத்தின் எல்லையாகிய போதவடிவ சாக்ஷி எஞ்சுகின்றது. யாதொரு இந்த ஆத்மா சுயஞ்சோதியாய்ப் பஞ்சகோசங்களின் விலக்ஷணமாய் மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் சாக்ஷியாய் நிர்விகார நிரஞ்சனமாய் எப்போதும் ஆநந்த (பிரஹ்ம) வடிவமா யிருக்கின்றதோ, அது விவேகியாகிய புருஷனால் தனது ஆத்மத்தன்மையாக அறியத்தக்கதாம்.

யின் தத்துவப் பிரகாசிகை யென்னும் உரையினையுடைய மூன்றாவது (பஞ்சகோசவிவேக) ஆறாவது (சித்திரதீபப்) பிரகரணங்களிலும், தைத்திரீயவுபநிஷதத்தின் வியாக்கியானத்திலும், ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயத்தின் நான்காவது கலையிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. விருப்பமுள்ளார் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. விரிவஞ்சி இங்கு எழுதப்படவில்லை.

கூசு. அங்ஙனமாயின், ஐயனே! எப்போதுயான் மூன்று சரீரங்களுக்கும் மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் பஞ்சகோசங்களுக்கும் வேறாயிருக்கின்றேனோ, அப்போது என்னுடைய சொரூபம் யாது என்று சிஷ்யன் கேட்கக் குருவானவர் கூறுகின்றார்.

க. தேகமுதலிய எல்லாவற்றையும் அறிவதாயிருத்தலின் எது திருஷ்டாவாயிருக்கின்றதோ,

உ. உதாசீனமும் (ராகத்துவேஷவடிவ அந்தக்கரணங்களின் தர்மங்களின்றியதும்) சமீபத்திருப்பதும் அறிவதாகிய சேதனவடிவமுமா யிருத்தலினாலேனும், அல்லது அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்தியிலுமுள்ள சேதனமாத்திரமாயிருத்தலினாலேனும் எது எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்றதோ,

ங. மூன்றுகாலத்திலும் (ஜாக்கிர முதலியவற்றிலும் பாலியமுதலியவற்றிலும் இருப்புமுதலியவற்றிலும்) பாதிக்கப்படாததா யிருத்தலின் எது சத்தியமாயிருக்கின்றதோ,

ச. மூன்றுகாலத்திலும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசஞ்செய்வதாயிருத்தலின் எது சித்தாயிருக்கின்றதோ,

௫. பரமப் பிரேமைக்கு விஷயமாயிருத்தலின் எது ஆநந்தவடிவமா யிருக்கின்றதோ,

௬. நிர்விகற்ப சமாதியுடைய யோகிகள் தானேதான் என்றறிந்து எதனைத் தியானிக்கின்றார்களோ,

அத்தன்மைய பிரஹ்மத்திற் கபின்னமான ஆத்மதத்துவமே உன்னுடைய சொரூபமாம்.

முற்கூறிய ஆத்மாவினது *அச.விசேஷணங்களின் விசேஷவர்ணனம் ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயத்தின் ஏழாவது எட்டா

* அச. ஈண்டு இது அவ்விசேஷணங்களைப் பெயராற் கீர்த்தித்தலாம்:—ஆத்மாவின் விசேஷணம் விதேயம் நிஷேத்தியம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம். அவற்றுள் ஆத்மாவின் சாக்ஷாத் போதகமாகிய விசேஷணங்கள் எவையோ அவை விதேய விசேஷணங்களெனப்படுகின்றன. இத்தன்மையன (க) சத்து, (௨) சித்து, (௩) ஆநந்தம், (௪) பிரஹ்மம், (௫) சுயம்பிரகாசம், (௬) கூடஸ்தன், (எ) சாக்ஷி, (அ) திருஷ்டா, (௯) உபதிருஷ்டா, (க0) ஏகம் என்றல் முதலியனவாம். எங்ஙனம் "ஸதவா (சுமங்கிலி)" என்னும் சொல் விதவைஸ்திரீயை நிஷேதித்துச் சுவாசினிஸ்திரீயை நேரே அறிவிப்பதாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே "சத்து" முதலிய விசேஷணங்கள் எதனால் அசத்து முதலிய பிரபஞ்சத்தின் விசேஷணங்களை நிஷேதித்துச்சத்து முதலிய வடிவினதாகிய பிரஹ்மத்தை நேரே அறிவிப்பனவாகின்றன. ஆதலால் "விதேய விசேஷண" மெனப்படுகின்றன, பிரபஞ்சத்தின் நிஷேதவாயிலாக ஆத்மாவைப் போதிக்கும் விசேஷணங்கள் எவையோ அவை நிஷேத்திய மெனப்படுகின்றன. இத்தன்மையன (க) அநந்தம் (௨) அகண்டம் (௩) அசங்கம் (௪) அத்விதீயம் (௫) அஜன்மம் (௬) நிர்விகாரம் (எ) நிராகாரம் (அ) அவ்வியக்தம் (௯) அவ்விய

வது கலைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. யாருக்கு அறியும் விருப்ப முளதோ அவர்கள் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

ஈண்டு இது தாற்பரியமாம்:— சொல்லப்பட்ட இவ்வாத்மா அவிவேக திருஷ்டியினால் ஜீவனாய் விளங்குகின்றது. அதற்கு,

க. நேத்திரம் கண்டம் இருதயம் என்னும் மூன்றும் தேசம்.

உ. ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் மூன்றும் காலம்.

ந. ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரணமென்னும் மூன்றும் வஸ்துக்கள் (போகசாமக்கிரிகள்).

ச. இவையே மூன்றுதேகங்கள்.

ரு. விசுவ தைஜஸ பிராஞ்ஞரென்னும் மூவரும் ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்தி அவஸ்தைகளில் கிரமமாக அபிமானிகள்.

சு. ஜாக்கிரமுதல் மோக்ஷபரியந்தமான சம்சாரம் எதுவோ அது ஜீவனது காரியமாம்.

யம் (க0) அக்ஷரம் என்றல் முதலியனவாம். எங்ஙனம் "அவிதவை" என்னும் சொல் விதவைஸ்திரீயை நிஷேதித்துப் பொருளால் அவளுக்கு விலக்ஷணமான சுவாசினி (சுபமங்கலி)ஸ்திரீயை அறிவிப்பதாயிருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே "அநந்தம்" முதலிய விசேஷணங்கள் எதனால் அந்தம் முதலிய பிரபஞ்சத்தின் தர்மங்களை நிஷேதித்துப் பொருளால் அவற்றின் விலக்ஷணமான பிரஹ்மத்தை அறிவிப்பன வாயிருக்கின்றனவோ, அதனால் நிஷேத்திய விசேஷணங்க ளெனப்படுகின்றன.

எ. அற்பஞ்ஞுத்துவ முதலியன அதன் தர்மங்கள்.

இந்தச் சர்வசாமக்கிரியோடு கூடிய புத்தி யல்லது அவித்தை அதன் அதிஷ்டான சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவென்னும் யாவும் சேர்ந்து ஜீவன் எனப்படுகின்றது.

இது எல்லாச்சாமக்கிரியோடு கூடிய புத்தியினையாவது அவித்தையினையாவது மித்தை என்னும் உணர்ச்சியில் விட்டு எஞ்சிநிற்கும் புத்தியுபகித அல்லது அவித்தை உபகித சேதனவடிவ சாக்ஷியாகிய ஆத்மா எதுவோ அது ஜீவன் என்னும் சொல்லிற்கு லக்ஷியமாம். அதுவே அந்த ஜீவனது நிஜரூபமாம்.

பஞ்சகோச ஆத்மவிவேசன வர்ணனமென்னும்
ஏழாவது உபதேசம் முடிந்தது.

எட்டாவது உபதேசம்.

தத் துவம் பத வாச்சியார்த்த லக்ஷியார்த்தங்களைக் கூறுதலோடு அதன் ஐக்கியத்தை நிரூபித்தல்.

கூரு. சிஷ்யன் சொல்லுகின்றான்.

ஐயனே, ஜீவன் ஈசன் அவற்றின் உபாதியாகிய ஜகத்து என்பவற்றினது சொரூபத்தின் பேதத்தை யான் அறிந்தேன்.

இப்போது தத்துவமஸியென்னும் மகாவாக்கியத்தினுள்ள தத்பத துவம்பதங்களின் வாச்சியார்த்த லக்ஷியார்த்

தங்களைச் சொல்லுதல்வேண்டும். பின்னர் அவ்விரண்டினது லக்ஷியார்த்தத்தின் அபேதத்தைச் சொல்லுதல்வேண்டும்.

கூசு. தத்பதார்த்த வர்ணனம் க.

ஸ்ரீ குருசொல்லுகின்றார்.

க. மாயையோடுகூடிய பிரஹ்மவடிவ ஈசுவரன் தத்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம்.

உ. மாயையின்றிய சுத்தப்பிரஹ்மம் அவாச்சியமான (வாக்கிற்கு விஷயமாகாத) தத்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தம்.

கூஎ. துவம்பதார்த்த வர்ணனம் உ.

க. சிதாபாஸ சகித புத்தியோடுகூடிய கூடஸ்த சேதன வடிவ ஜீவன் துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம்.

உ. சிதாபாஸசகித புத்தி வடிவ உபாதியின்றிய கேவல கூடஸ்தசேதனம் எதுவோ அது அவாச்சிய துவம்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தமாம்.

ஈண்டு இது தாற்பரியம்:— சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் சப்தத்தின் விருத்தி யெனப்படுகின்றது. அந்த விருத்தி சக்தி லக்ஷணை என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

க. சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சாக்ஷாத் சம்பந்தம் (பிரவிருத்தி) எதுவோ அது சப்தத்தின் சக்தி விருத்தியாம். அந்தச் சக்திவிருத்தியினால் எந்த அர்த்தம் அறியப்படுகின்றதோ * அஃது. அது வாச்சியார்த்தமெனப்படுகின்றது.

---

* அஃது. இதனையே சக்கியார்த்தம் அல்லது பேர்த்தியார்த்தம் அல்லது விதேயார்த்தம் அல்லது முக்கியார்த்தம் என்று கூறுவர்.

உ. அவ்வாச்சியார்த்தத்தின்* அசுசம்பந்தம் எதுவோ அது இலக்ஷணவிருத்தி யெனப்படுகின்றது. அந்த லக்ஷணை யினால் எந்த அர்த்தம் அறியப்படுகின்றதோ அது * அஎ.லக்ஷி யார்த்த மெனப்படுகின்றது.

அந்த லக்ஷணை * அஅ.ஜகல்(விட்ட)லக்ஷணை * அகூ.அஜகல்

* அசு. சையோகம் அல்லது தாதான்மிய முதலாய எவ்வகையாக வேனும் பிற பொருளோடு வாச்சியார்த்தத்திற்குள்ள சாக்ஷாத் சம்பந்தம் எதுவோ அது லக்ஷணை எனப்படுகின்றது. ஈண்டு இது அபிப்பிராயமாம்:— சப்தத்திற்குத் தனது பொருளோடுள்ள சம்பந்தம் சப்தத்தின் சக்தி விருத்தியாம். சப்தத்திற்குத் தனது வாச்சியார்த்த வாயிலாகவேனும் (வாக்கிற்கு விஷயமாகாததாகிய) பொருளோடுள்ள பரம்பரைச் சம்பந்தம் எதுவோ அது சப்தத்தின் லக்ஷணவிருத்தியாம். அந்தலக்ஷணை யாண்டு வாச்சியார்த்தம் பொருந்தவில்லையோ ஆண்டு ஆசிரயிக்கத்தக்கதாம்.

* அஎ. வாச்சியார்த்தத்தின் சம்பந்தி லக்ஷியார்த்தமாம்.

* அஅ. யாண்டு வாச்சியார்த்த முழுவதையும் விட்டு அதன் சம்பந்தியாகிய வேறு அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றதோ, ஆண்டு ஜகல் லக்ஷணை யுண்டு. எங்ஙனம்: "கங்கையில் இடைச்சேரி" என்னும் வாக்கியத்தில் கங்கையென்னும் பதத்தின வாச்சியார்த்தமாகியதேவநதியின் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி சம்பவியாமையால் ஈண்டுக் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் முழுவதையும் (தேவநதியின் பிரவாகத்தை) விட்டு அதன் சம்பந்தியாகிய கரைவடிவ வேறு (லக்ஷிய) அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆதலால் இது ஜகல்லக்ஷணையாம்.

* அகூ. யாண்டு வாச்சியார்த்தத்தை விடாமல் அதன் சம்பந்தியாகிய அந்நிய (அதிக) அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றதோ, ஆண்டு அஜகல் லக்ஷணை யுண்டு. எங்ஙனம்: "சிவப்பு ஓடுகின்றது" என்னும்

(விடாத) லக்ஷணை * ௧௦ பாகத்தியாக (விட்டுவிடாத) லக்ஷணை என்னும் பேதத்தால் மூன்று வகைத்தாம். அவற்றில் *௧௧ மகாவாக்கியத்தில் பாகத்தியாகமே உபயோகமாம்.

வாக்கியத்தில் "சிவப்பு" என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய சிவப்புநிறத்தில் ஓடுதல் சம்பவியாமையின் அதன் சம்பந்தியாகிய (ஆசிரயமான) குதிரை வடிவ அந்நிய அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆதலால் இது அஜகல் லக்ஷணையாம்.

* ௧௦. யாண்டு வாச்சியார்த்தத்தினின்றே விரோதி பாகத்தை விட்டு அவிரோதிபாகம் கொள்ளப்படுகின்றதோ, ஆண்டுப் பாகத்தியாகலக்ஷணை யுண்டு. எங்ஙனம்: "அவனே இத்தேவதத்தன்" என்னும் வாக்கியத்தில் பூதகாலமும் தூரதேசத்துள்ள தேவதத்தனது சரீரமும் அவன் என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். வர்த்தமான காலமும் சமீப தேசத்துள்ள தேவதத்தனது சரீரமும் "இந்த" என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். சமான (ஒரேமுதல்) வேற்றுமையின் பலத்தால் அவ்விரண்டு வாச்சியார்த்தங்களின் ஒருமை அறிவிக்கப்படுகின்றது. அவ்வொருமை ஒன்றற்கொன்று விரோதியான இரண்டுபதார்த்தங்களுக்குச் சம்பவியாது. ஆதலால் தேச கால வடிவ விரோதி பாகத்தைவிட்டு அவிரோதியான தேவதத்தனது சரீரத்தின் ஏகத்துவம் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் இது பாகத்தியாகலக்ஷணையாம்.

* ௧௧. சகலவாச்சியபாகத்தையும் (ஜீவேசுவரர்களை) விடுதலாற் சேதனபாகமும் நீங்குதலின் மகாவாக்கியத்தில் ஜகல்லக்ஷணை சம்பவியாது. வாச்சியார்த்தத்தைப்போல ஏகத்துவத்திற்கு விரோதமிருத்தலின் மகாவாக்கியத்தில் அஜகல்லக்ஷணையும் சம்பவியாது. ஆனால் விரோதியாகிய வாச்சியபாகத்தை (தர்மத்தோடு மாயை அவித்தைகளை) விடுதலால் அவிரோதியாகிய சேதனபாகம் கொள்ளப்பட்டு ஏகத்துவத்தின் நிச்சயம் உண்டாகுதலால் மகாவாக்கியத்தில் பாகத்தியாகலக்ஷணையே சம்பவிக்கின்றது.

கூஅ. தத்துவம்பதங்களது லக்ஷியார்த்தத்தின் ஒருமை.

எங்ஙனம் கடாகாச மடாகாசங்களிலுள்ள கடமட வடிவ உபாதிபாகத்தை விட்டு எஞ்சிநிற்கும் கடமட சம்பந்தியான ஆகாயம் ஒன்றாகவே இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே ஈசுவரனிடத்தும் ஜீவனிடத்துமுள்ள மாயையும் புத்தியுமாகிய உபாதிபாகத்தைச் சிதாபாசன் சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியனவும் அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலியனவுமான மாயை அவித்தையினாலாகிய தர்மம் என்னு மிவற்றுடன் விட்டு எஞ்சிநிற்கும் பிரஹ்மமும் ஆத்மாவும் ஒன்றேயாம்.

க. தத்பத துவம்பதங்களுக்கு ஈசுவரனும் ஜீவனுமாகிய இருவரும் கிரமமாக வாச்சியர்.

உ. பிரஹ்மமும் ஆத்மாவுமாகிய இரண்டும் கிரமமாக லக்ஷியமாம்.

அவற்றில் பாகத்தியாக லக்ஷணையினால் * கூஉ. விரோதியான வாச்சிய பாகத்தைவிட்டு அவிரோதியான லக்ஷியார்த்தம் இரண்டும் ஏகமேயாம்.

எங்ஙனம்: தீபத்தின் அக்கினி அற்ப உபாதியுடையதாயிருத்தலின் அற்பமாம். சூரியனது அக்கினி விசேஷமா (பெரியஉபாதியுடையதா) யிருத்தலின் பெரிதாம். இவ்வாறு அவற்றிற்கு உபாதியினாலாகிய பேதம் உண்டு. ஆனால் எரிக்

கூஉ. * தர்மத்தோடுகூடிய மாயை அவித்தையென்னும் உபாதி வடிவ

குந்தன்மை உஷ்ணத்தன்மை பிரகாசிக்குந்தன்மை வடிவ மகாதேயுவின் தர்மங்கள் எவையோ அவை இரண்டிலும் ஒன்றும் (சமமாம்). ஆதலால் சாமாந்யவடிவ மகாதேயு இரண்டிலும் ஒன்றேயாம்.

அங்ஙனமே வியஷ்டிவடிவ அற்ப உபாதியினையுடைய சேதனம் ஜீவன், சமஷ்டிவடிவ பெரிய உபாதியினையுடைய சேதனம் ஈசுவரன் என்று இவ்வாறு அவற்றிற்கு உபாதியினலாகிய பேதம் தோற்றுகின்றது. ஆனல் சத்து சித்து ஆநந்த வடிவ பிரஹ்மத்தின் தர்மம் இரண்டிலும் ஒன்றும். ஆதலால் ஜீவனும் ஈசுவரனுமாகிய இவ்விரண்டிலும் கலந்துள்ள சாமாந்ய சேதனவடிவ உபாதியின்றிய பிரஹ்மசேதனம் எதுவோ, அது ஜீவன் ஈசுவரன் இரண்டிலும் அகண்டமாம் (ஒன்றேயாம்).

கூகூ. இப்போது அபேதத்தை உபதேசித்தும் ஒருகால் செவ்வையான அபேதஞான மின்மையால் சிஷ்யனுடைய இருதயத்தில் தத்பதத்தின் அர்த்தத்தில் பரோக்ஷத்தன்மையின் பிராந்தியும் துவம்பதத்தின் அர்த்தத்தில் பரிச்சின்னத் தன்மையின் பிராந்தியும் எஞ்சியிருக்குமாயின், அதனை நிவர்த்தித்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ குருவானவர் பரஸ்பரத்தில் பரஸ்பரத்தின் ஏகத்தன்மையைச் சொல்லுதலாகிய * கூரு. ஓதப்புரோதபாவத்தை உபதேசஞ்செய்கின்றார்:—

க. "அது" (தத்பதத்தின் லக்ஷியமாகிய பிரஹ்மம்) "நான்"

* கரு. பரஸ்பரத்தில் பரஸ்பரத்தைச் சேர்த்தலாகிய வியதிகரத்தினை ஓதப்புரோத மென்பர்.

உ. "நான்" (துவம்பதத்தின் லக்ஷிய ஆத்மா) "அது" (பிரஹ்மம்) என்று இவ்வாறு ஓதப்புரோத பாவத்தினால் பிரஹ்மம் ஆத்மா என்னும் இரண்டும் ஏகமாம். சிஷ்யனே நீ இரண்டென்று அறியற்க. எவன் பிரஹ்மத்தையும் ஆத்மாவையும் இரண்டென்றும் அறிகின்றானோ அவனுக்கு ஒரு குருவும் கிடைத்திலர். அவன் குருவின்றியவனேயாவன்.

எ௦. இப்போது முற்கூறிய அர்த்தத்தில் பிரமாணவடிவ சகல சாஸ்திரங்களின் சாரத்தையும் கூறுகின்றோம்:—

* கசு. விருத்தம்.

திருத்தகு கோடி நூலாற் றெரித்திடு பொருள்க ளெல்லா
மறச்செய்யு டன்னால் யானு மறைகுவன் சார மாகப்
பெருத்ததோர் பிரம மெய்யே பேசிடு முலகு பொய்யா
மருத்தியில் சிவனே ஜீவ னந்நிய மில்லை சற்றும்.

கோடி நூல்களின் சாரத்தை அரைச்செய்யுளால் சொல்லுகின்றேன்:— இந்த ஜகத்தின் சகல வஸ்துக்களிலும், க. அஸ்தி (இருக்கிறது) உ. பாதி (விளங்குகிறது) ௩. பிரியம் ௪. நாமம் (பெயர்) ரு. ரூபம் (வடிவம்), என்னும் ஐந்து அம்சங்களுண்டு அவற்றின் ஆதிமூன்றும் பிரஹ்மவடிவமாம்; பின் இரண்டும் மாயாவடிவமாம், அவற்றுள்.

---

* கசு. "ஸ்லோகார்த்தேந ப்ரவக்ஷ்யாமி யதுக்தம் க்ரந்தகோடிபி: | ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகந்மித்யா ஜீவோ ப்ரஹ்மைவ நாபர:॥ கோடி நூல்களாற் சொல்லப்பட்ட தேதுவோ அதனை அரைச்சுலோகத்தினால் கூறுகின்றேன்:— பிரஹ்மம் நித்தியம்; ஜகத்து மித்தை; ஜீவன் பிரஹ்மமே; வேறில்லை" என்னும் சுலோகப்பொருளே இச்செய்யுளில் கூறப்படுகின்றது.

க - ௩. அஸ்தி பாதி பிரியவடிவப் பிரஹ்மம் எதுவோ, அது எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவற்றிலும் சமானமாக அநுகூதமாயி (கலந்தி) ருக்கின்றது. ஆதலால் அவ்வியபிசாரியாம்; அதனாலே சத்தியமாம்.

ச - ரு. நாமரூப மயமான மாயிக்ஜகத்து ஒருகால் ஒவ்வோரிடங்களி லிருக்கின்றதாகலின் வியபிசாரியாம்; இதனானே மித்தையாம்.

மித்தையான ஜகத்தின் உள்ளடங்கியன வாகிய சுத்த சேதனத்தில் ஈச ஜீவத்தன்மைகளின் உபாதிவடிவ தேகாதிகள் எவையோ, அவையும் சொப்பனத்தின் யானை முதலியவற்றைப்போல இல்லாதனவாய் விளங்குகின்றன ஆதலால் மித்தையாம். இதனானே அவ்வுபாதிகளா லாக்கப்பட்ட ஈச ஜீவபாவமும் மித்தையாம். ஆதலால்,

ஜீவன் எதுவோ அது பிரஹ்மம் என்பது சர்வ சாஸ்திரங்களின் நிச்சயமாகிய சாரமாம். அதனைச் செவ்வையாகத் தாரணஞ் செய்க.

ஈண்டு இது தாற்பரியமாம்:— நான்கு உபவேதங்களும் ஆறு வேதாங்கங்களும் புராணம் நியாயம் மீமாம்ஸை தர்ம சாஸ்திரமென்னும் நான்கு வேதத்தின் உபாங்கங்களுமாகிய அவ்வெல்லாவற்றிற்கும் வேதத்தின் அர்த்தத்திலேயே தாற்பரியமுண்டு. நான்கு வேதங்களின் கர்மஉபாசனா காண்டங்களுக்குச் சித்த சுத்திவாயிலாக அத்வைத ஞானத்தில் தாற்பரியமாம். ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தத்திற்கும் அதன் அநுசாரியான வியாசப் பிரஹ்மசூத்திரம் கீதைமுதலிய சம்ஸ்

கிருத பிராகிருத நூல்களுக்கும் சாக்ஷாத் அத்வைத ஞான த்திலே தாற்பரியமுண்டு. ஆதலால் முற்கூறிய அர்த்தம் சர்வ கிரந்தங்களின் சாரமாம்.

எக. "ஸத்யவ்ரதம் ஸத்யபரம் த்ரிஸத்யம் ஸத்யஸ்ய யோநிம் நிஹிதம்ச ஸத்யே | ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் ருதஸத்ய நேத்ரம் ஸத்யாத்மகம் த்வாம் ஶரணம் ப்ரபந்நா:" எதற்கு விரதம் (மாயையின் விருத்திவடிவ சங்கற்பம்) சத்தியமாயிருக்கின்றதோ, எதன்கண் யுரம் (சிரேஷ்டப்பிராப்தியின் சாதனம்) சத்தியமா யிருக்கின்றதோ, சிருஷ்டிக்கு முன்னும் பிரளயத்திற்குப் பின்னும் ஸ்திதி காலத்தினும் இம் மூன்றும் காலத்திலும் எது சத்தியமாய் (வியபிசாரமின்றி யுளதா) யிருக்கின்றதோ, எது சத்திய(பஞ்சபூதத்தின்)யோனியோ (விவர்த்தோபாதானகாரணமோ), [இதனால் சிருஷ்டிக்குமுன் உளதென்னுந்தன்மை சொல்லப்பட்டது.] எது சத்தியத்தில் (முற்கூறிய பஞ்சபூதத்தில்) உளதோ [இதனால் ஸ்திதிசமயத்திலும் சத்தியத்தன்மை கூறப்பட்டது.] அங்ஙனமே எதுசத்தியத்தின்(வியாவகாரிக ஆகாய முதலியவற்றின்) சத்தியமோ (பாரமார்த்திக சத்தியமாயுளதோ), 'பிராணனே சத்தியம், அவற்றிற்கு இது சத்தியம் நித்தியங்களுக்கு நித்தியம் சேதனங்களுக்குச் சேதனம்' என்றல் முதலிய சுருதியினால். இதனால் அப்பூதங்கள் நாசமாகியும் அவசேஷமாயிருத்தலின் பிரளயகாலத்திலும் அவதி (எல்லை) இருத்தலின் சத்தியத்தன்மை காட்டப்பட்டது. இவ்வாறு மூன்று காலத்திலும் சத்தியத்தன்மை சம்பாதிக்கப்பட்டது. அங்ங

ணமே சத்தியபாஷணமும் சத்தியத்தின் (சமதரிசனத்தின்) நேத்திரமும் (பிரவர்த்தகமு) மாம். இவ்வாறு எல்லாவிதத்தாலும் சத்தியவடிவமாயுள்ள உம்மை யாம் (பிரஹ்மாதிதேவர்கள்) சரணமடைந் திருக்கின்றோம்.'' இது ஸ்ரீ பாகவதத்தின் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தினது முற்பாதியின் இரண்டாவது அத்தியாய வாக்கியமாம். இவை முதலிய அநேக சாஸ்திர வசனங்களாலும் யுக்தியினாலும் பிரஹ்மத்திற்குச் சத்தியத் தன்மை சித்திக்கின்றது. ஜகத்தின் மித்தியாத்தன்மையினை ஸ்ரீ குருவானவர் கூறுகின்றார்:—

எஉ. எதற்கு அயனம் (மாயாவடிவ ஆசிரயம்) ஒன்றாயிருக்கின்றதோ, எதற்குப் பயன் இரண்டு(சுகதுக்க) வடிவமாயிருக்கின்றதோ, எதற்கு மூலம் மூன்று குணவடிவமோ, எதன்ரசம் தர்மம்அர்த்தம் காமம் மோக்ஷமென்னும் நான்கு புருஷார்த்தவடிவமா யிருக்கின்றதோ, எதனது ஞானத்தின் றன்மை பஞ்சேந்திரியங்களா யிருக்கின்றனவோ,எதன் சுபாவம் ஜன்மமுதலிய ஆறு விகாரவடிவ அலைகளாயிருக்கின்றனவோ, எதன் பட்டை சப்ததாது வடிவமோ, எதன் கொம்புகள் எட்டு அபரப்பிரகிருதிகளோ, எதன் இலைகள் பிராணாதி நாகாதி பத்துவாயுக்களோ, எதன் இறகுகள் இரண்டு ஜீவேசுவர வடிவங்களோ, எதன் ஜந்மகாரணம் சத்திய பரப்பிரஹ்மமோ, எதன் பொந்து ஒன்பது துவாரங்களோ, எதன் லயஸ்தானமும் பாலனஞ்செய்வதும் சத்தோ (பிரஹ்மமோ), அது இந்தப் பிரசித்தமான சமஷ்டி வியஷ்டிப் பிரபஞ்ச வடிவ ஆதிவிருக்ஷமாம்.

௧. இவ்வாறு ஸ்ரீ பாகவதத்தின் முற்கூறிய ஸ்தலத்தி லேயே இதனை விருக்ஷவடிவமாகச் சொல்லுதலானே விரு க்ஷத்தினைப்போல இதன் விநாசிவ்டிவத் தன்மையும் சொல் லப்பட்டது. அதுவே மித்தியாத்தன்மையின் இலிங்கமாம். அதனை (மித்தியாத்தன்மையை) இப்போது கூறுகின்றார்.

எங்ஙனம் இந்திரஜால வடிவமாயையினால் ஆக்கப்பட்ட விரு க்ஷம் மூன்றுகாலத்திலும் மித்தையாகவே உளதாகின்றது. அங்ஙனமே மாயாசத்தியினால் ஆக்கப்பட்ட சகல ஜகத்துக் கூட்டவடிவ விருக்ஷத்தினை மூன்றுகாலத்திலும் மித்தை யெ ன்றறிக.

இந்த (ஜகத்தின் மித்தியாத்தன்மைவடிவ) அர்த்தத்தி லேயே

௨. சொப்பனம் கந்தர்வநகரம் கண்ணாடியில் நகரத் தின் பிரதிபிம்பம் முதலிய மற்றும் அநேகதிருஷ்டாந்தவடிவ உபமானப்பிரமாணங்களுள.

௩. பிரபஞ்சம் மித்தையாம், திருசியமாயிருத்தலின், சொப்பன முதலியவற்றிற்போல என்பது அநுமானப்பிரமா ணமாம்.

௪. சாஸ்திரவாக்கியம், யுக்தி, தத்துவஞானம்' என்பவ ற்றால் பிரபஞ்சத்தின் மித்தியாத்தன்மை நிச்சயவடிவ அல்ல து மூன்றுகாலத்தையு அபாவ நிச்சயவடிவ எந்த(விஷயி) யா தம் உண்டாகின்றதோ, அது முன்னரே சித்தித்துள்ள பிரப ஞ்சத்தின் மித்தியாத்தன்மை யின்றியேனும் முக்காலத்தை ய அபாவ (விஷயபாத) மின்றியேனும் நிகழாததாக அதனை

(விஷயரூப பாதத்தை)க் கற்பித்தறிவிக்கின்றது. இது அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம்.

ரு. பிரபஞ்சத்தினது பாரமார்த்திக அபாவத்தை நிச்சயிக்கும் விசாரம் அல்லது ஞானதசையில் பரமார்த்த சத்தையினால் பிரபஞ்சத்தின் அப்பிரதீதிவடிவம் அநுபலப்திப்பிரமாணமாம்.

சு. ஞானத்தின் பின் பிரபஞ்சத்தின் முக்காலத்தும் இன்மை வித்வான்களது பிரத்தியக்ஷ அநுபவத்திற்குக் கோசரமாம். இது பிரத்தியக்ஷ அல்லது அநுபவப்பிரமாணமாம்.

எ. பரம்பரையாக உலகத்தில் ஜகத்து மித்தையென்று சொல்லிக்கொள்ளுதல் ஐதிகப்பிரமாணமாம்.

அ. "ஈதவண தஊா த-ும் - ஆதலால் இந்த ஜகத்து மித்தையாம்" "இந்த ஜீவனுக்கு மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு; மூன்றும் சொப்பனமாம் (மித்தையாம்)" என்றல் முதலிய சுருதியும், "ஈயெ-ஃஹ) விஃ)ோெநஉவி ஸம்ஸ்ரு-தி ந-ிர வத-ெத | ய)ாயொ-கா விஷ்யா நஸ) ஷஸெஷ-உ-நய-ஊமஊா யயா - அர்த்தம் இல்லாதிருக்கவும் சம்சாரம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை; விஷயங்களைத் தியானிக்கின்ற இவனுக்குச் சொப்பனத்தில் அநர்த்தத்தின் பிராப்தியுண்டாவதுபோல்" "ஷ்ரு-ஷ்ட ஶ்ரு - தவஸஊ-வ்யா நா ந-ய)ாயெஹ ஸம்விஶெஸ |ஸம்ஸ்ருதிகா-தநாஶம் வ த-தூ விஶாஞ ஷ ஞ-தூஞ்ஷ-திருஷ்டமாகிய இந்த லோகத்தோடு சுருதமாகிய சுவர்க்காதி லோகங்களையும் அசத்தென்றறிந்து அதனைத் தியானிக்கலாகாது; அநுபவிக்கவும் கூடாது. அந்தத் திருஷ்ட சுருதங்

களின் தியானமுதலியவற்றில் சம்சாரத்தையும் தனது நாசத்தையும் எவன் அறிகின்றானோ, அவன் ஆத்மஞானியாவன்." என்றால் முதலிய ஸ்ரீ பாகவதத்தின் வாக்கியமும் சப்தப்பிரமாணங்களாம். ஜகத்து மித்தையென்பதில் இத்துணைப் பிரமாணங்களுள.

எங. பதார்த்தசோதன ஐக்கியமான சர்வாத்மத் தன்மை.

இப்போது ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஏகத்துவத்தின் திடத்தன்மையின் பொருட்டு அதில் பிரமாணவடிவ சாஸ்திரவாக்கியங்களின் அர்த்தத்தைக் கிரமமாக துவம்பதார்த்தசோதன தத்பதார்த்த சோதன வாக்கியார்த்தத்தைச் சர்வாத்மத்தன்மையோடு ஸ்ரீ குருவானவர் கூறுகின்றார்:—

மனமுதலியவற்றின் திருஷ்டாவாயிருத்தலின் பிரஹ்மம் மனம் சக்ஷுமுதலிய இந்திரியங்கள் என்பவற்றிற்கு வேறாயிருக்கின்றது. எது எதற்குத்திருஷ்டாவாயிருக்கின்றதோ, அது அதனின் பின்னமாகின்றது. எங்ஙனம் கடத்தின் திருஷ்டா கடத்தினும் வேறோ, அங்ஙனமே மன இந்திரியங்களின் திருஷ்டாவாகிய ஆத்மவடிவப் பிரஹ்மம் மன முதலியவற்றின் வேறாம். அல்லது "என் மனம் என் நேத்திரம்" என்றால் முதலிய அநுபவத்தினாலும் மமதைக்கு விஷயமாகிய அந்த மன முதலியவற்றால் அகம் பிரத்தியத்திற்கு விஷயமான ஆத்மவடிவப் பிரஹ்மம் பின்னமாக (சத்தையின் பேதமுடையதாக)ச் சித்திக்கின்றது.

ஆத்மாவிற்கு அபின்னமான பிரஹ்மம் மன முதலிய வற்றிற்கும் மனமுதலியனவாம். ஏனெனின், "ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மனஸோ மனோ யத்வாசோ ஹ வாசம் ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண: சக்ஷுஷஶ்சக்ஷுரதிமுச்ய தீரா: ப்ரேத்யாஸ்மால்லோகாதம்ருதா பவந்தி || கற்பித சர்ப்பத்தின் சொரூபமாகிய இரஜ்ஜுவினைப்போலச் சுரோத்திரமுதலியவற்றின் சொரூபமும் சாமர்த்தியவடிவமுமா யிருத்தலின் எந்தப் பிரஹ்மம் சுரோத்திரத்திற்குச் சுரோத்திரமும் மனதிற்கு மனமும் வாக்கிற்கு வாக்குமாயிருக்கிறதோ, அதுவே பிராணனுக்குப் பிராணனும் சக்ஷுவிற்குச் சக்ஷுவுமாம். இவற்றால் உபலக்ஷிக்கப்பட்டனவும் சொல்லப்படாதனவுமாகிய மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் இந்திரியமாம் (சத்தையைத் தருவதும் பிரகாசஞ் செய்வதுமாம்) என்றறிந்து தீரபுருஷர்கள் சுரோத்திர முதலியவற்றில் ஆத்மபாவத்தைவிட்டு இந்த [யான் எனதெனுந்தன்மை வடிவ அல்லது தேகவடிவ] லோகத்தினின்றும் பிரிந்து அமுதன் (மரணரகிதன்) ஆகின்றான்" என்னும் சுருதியினால் ஆத்மவடிவப் பிரஹ்மம் வாஸ்தவமாக மனமுதலியவற்றின் சொரூபமாம்.

பிரஹ்மம் மன முதலியவற்றினால் அறியப்படாததாம். ஏனெனின், "ந தத்ர சக்ஷுர்கச்சதி ந வாக்கச்சதி நோ மனோ ந வித்மோ ந விஜானீமோ யதைததனுஶிஷ்யாத் அன்யதேவ தத்விதிதாததோ அவிதிதாததி || இதி ஶுஶ்ரும பூர்வேஷாம் யே நஸ்தத்வ்யாசசக்ஷிரே - ஆண்டுச் சக்ஷு (இதனால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட சர்வ ஞானேந்திரியங்களும்)

செல்லுவதில்லை; வாக்கு (இதனால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட சர்வ கர்மேந்திரியங்களும்) செல்லுவதில்லை; மனம் (அந்தக்கரண சதுஷ்டயம்) செல்லுவதில்லை. ஆதலால் "அந்தப் பிரஹ்மம் இவ்வாறிருக்கின்றது" என்று யாம் அறியேம். இதனானே எவ்விதத்தால் இந்தப் பிரஹ்மம் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்படுமோ, அது எமக்குத் தெரியவில்லை. [கரணங்களுக்கு விஷயமாகாததா யிருத்தலின் ஜாதி, குணம், கிரியை, சம்பந்தமென்னும் விசேஷணங்களால் * கூச. அறிதற்காகவே

---

* கூச. பலவியாப்தி (சிதாபாசனுக்கு விஷயமாந்தன்மை) யினால் அறியமுடியாததாயிருத்தலின் என்பதன் பொருள் இதுவாம்:— அந்தகாரத்திலுள்ள கடமுதலிய அப்பிரகாச வடிவ பதார்த்தங்கள் விளக்கும் கண்ணுமாகிய இரண்டினாலும் அறியப்படுகின்றன. அதுபோலக் கடமுதலியனவும், அங்ஙனமே சூரியாதிகளுமாகிய சகல அப்பிரகாச (ஜட) வடிவ பதார்த்தங்களும், அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியிலுள்ள பலமாகிய சிதாபாசன், விருத்தியென்னும் இரண்டினாலும் அறியப்படுகின்றன; கேவல விருத்தியினா லன்று. அவற்றில், விருத்தியினால் கடாதியவச்சின்ன சேதனத்தின் ஆவரணம் நீங்குகின்றது. சிதாபாசனால் கடமுதலிய ஜடபதார்த்தங்களின் பிரகாச முண்டாகின்றது. எங்ஙனம் சூரியனையும் தீபத்தையும் அறிதற்பொருட்டுக் கேவல சக்ஷுவின் அபேக்ஷையுண்டோ, வேறு பிரகாச(தீப)த்தின் அபேக்ஷை இல்லையோ, அங்ஙனமே பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை யறிதற்பொருட்டுக் கேவலவிருத்தியின் அபேக்ஷையுண்டு; சிதாபாசனது அபேக்ஷையில்லை. ஆண்டு யான் பிரஹ்மமென்னும் வடிவினதாகிய விருத்தி சேதனத்தின் ஆவரணத்தை விலக்குகின்றது. சுயம்பிரகாசவடிவமா யிருத்தலின் அதற்குச் சிதாபாசவடிவ வேறு பிரகாசத்தின் அபேக்ஷையில்லை. ஆதலால் பிரஹ்மம் பலவியாப்தியினால் அறியத்

னும் சாஸ்திரத்தினுலும் குருவினுலும் * கரு. உபதேசஞ் செய்தற்காகவேனும் முடியாததா யிருத்தலின் பிரத்தியக்ஷ முதலிய பிரமாணங்களுக்கு அகோசரமாயினும் பிரஹ்மம் * கசு. விருத்தி வியாப்தியினுல் அறியப்படுகின்றது; சாஸ்திரத்தினுலும் குருவினுலும் லக்ஷணு விருத்தியினுல் உபதேசிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் சுருதி கூறுவதாவது:—] அது விதிதத்தினும் (ஞானத்தின் விஷயமான வியாகிருதவடிவ காரியத்தினும்) அந்நியமேயாம்; அவிதத்தினும் (அறியப்பட்டதினும் வேருகிய அவ்வியாகிருதவடிவ காரணத்தினும்) அந்நியமாம் என்று இவ்வாறு யாம் பூர்வாசாரியர்களது வசனத்தைக் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர்கள் எங்களுக்கு அந்தப் பிரஹ்மத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னுர்கள்'' என்னும் சுருதியினுலும், இவ்வர்த்தத்தினையே அநுசரித்த

தகாததா யிருத்தலின் மனதிற்கு (சிதாபாசனேடு கூடிய விருத்திக்கு) விஷயமாகாததாம்.

* கரு. சப்தத்தின் சக்தி விருத்தியினுல் உபதேசஞ் செய்ய முடியாததா யிருத்தலின் என்பதன் பொருள் இதுவாம்:—ஜாதி முதலிய விசேஷண முடையதா யிருக்கின் அது மனதினுல் (சிதாபாசனேடு கூடிய விருத்தியினுல்) அறியப்படும். வாக்கி (சப்தத்தின் சக்தி விருத்தியினு)லும் அறியப்படும். பிரஹ்மம் ஜாதி முதலியவைகளின்றியதா யிருத்தலின் மனதிற்கும் (பலவியாப்திக்கும்) வாக்கிற்கும் (சக்தி விருத்திக்கும்) விஷயமாகத்தகாததாம்.

* கசு. சூரியனுக்கு எதிர்முகமாக வைக்கப்பட்ட தீபம் மழுங்க நேத்திரத்தினுல் சூரியனது பிரகாசம் உண்டாவதுபோலப் பிரஹ்மாகார விருத்தியிலுள்ள சிதாபாசன் மழுங்க அவ்விருத்தி மாத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தின் பிரகாசம் (ஆவரணபங்கம்) உண்டாகின்றது.

“நைதந்மநோ விஶதி வாகுத சக்ஷுராத்மா ப்ராணேந்த்ரியாணி ச யதாநலமர்சிஷஃ ஸ்வாஃ | ஶப்தோ(அ)பி போதக நிஷேததயாத்மமூலமர்த்தோக்தமாஹ யத்ருதே ந நிஷேதஸித்திஃ-இந்தப் பிரஹ்மத்தினிடத்து மனம், வாக்கு, சக்ஷுஸ், அகங்காரம் என்பன பிரவேசிக்கிறதில்லை. பிராணனும் (சொல்லப்படாத மற்ற) இந்திரியங்களும் பிரவேசிக்கிறதில்லை. எங்ஙனம் அக்கினியினிடத்து அதன் ஜ்வாலை பிரவேசிக்கிற (தாகஞ்செய்கிற) தில்லையோ, அங்ஙனமே அவையும் பிரவேசிக்கிறதில்லை. சப்த (வேத)மும் ‘எதனின்றும் வாக்குகள் நிவிருத்திக்கின்றனவோ’ என்று போதிக்கும் தன்னை நிஷேதிப்பதாயிருத்தலின் அர்த்தத்தினால் முற்கூறிய தனது மூலத்தை (பிரஹ்மத்தைக்) கூறுகின்றது. அஃதின்றி நிஷேதத்தின் சித்தியுண்டாகாது. (அதிஷ்டானவடிவ அவதியின்றிப் பாதவடிவ நிஷேதமின்மையின்)” என்னும் ஸ்ரீபாகவதத்தின் ஏகாதச ஸ்கந்தத்திலுள்ள மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் வசனத்தினாலும் பிரஹ்மம் மனமுதலியவற்றினாலும் அறியப்படாததாம்.

அந்த அநாதி (ஜன்மமின்றிய, இதனாலேயே ஷட்விகாரமின்றிய) பிரஹ்மம் (நிரதிசய வியாபக சச்சிதாநந்தகன வஸ்து) நீயாகின்றாயென்று குருவானவர் சொல்லுகின்றார்:—

சிஷ்யனே! நீ யிருக்கின்றாய் என்று இது முற்கூறிய துவம்பதார்த்தசோதனத்தின் திடத்தன்மையின் பொருட்டு அநுவாதஞ் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் (துவம்பதார்த்தத்தின் சோதனம்) ஸ்ரீபஞ்சதசியின் பஞ்சகோச

விவேகமென்னும் மூன்றாவது பிர்கரணத்திலும்; அங் ஙனமே கூடஸ்ததீபமென்னும் எட்டாவது பிர்கரணத்தி லும் உரையில் விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆத லால் ஈண்டுச் சுருக்கமாக அதன்றன்மை மாத்திரம் காட்டப் பட்டது.

இப்போது குருவானவர் பிரபஞ்சத்தின் நிஷேத பூர்வ கமாகத் தத்பதார்த்தத்தின் சோதனத்தைக் கூறுகின்றார் :—
இவ்வெல்லா ஜகத்தும் சத்து வடிவமேயாம்; "ஸதீதம் ஸர்வம் ஸதஸத் - இந்த சத்து அசத்து (காரியகாரண வடிவம்) முழுவதும் சத்தே (பரமார்த்த சத்தைவடிவப் பிர ஹ்மமே) யாம்" என்னும் சுருதியும், கற்பிதத்திற்கு அதிஷ் டானத்தினும் வேறான சத்தையின்மையை நிச்சயிக்கும் யுக் தியு மிருத்தலின்.

இவ்வெல்லாம் சித்ரூபமேயாம்; "சிதீதம் ஸர்வம் ப்ரகாசதே - இவ்வெல்லாம் சித்து(பிரஹ்மசேதன) வடிவ மாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன" என்னும் சுருதியும், கற்பிதத்தி ற்கு அதிஷ்டானத்தின் பின்னமான ஸ்பூர்த்தி (விளக்கம்) இன்மையை நிச்சயிக்கும் யுக்தியு மிருத்தலின்.

யாவும் பிரஹ்மமாம்; "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவ் வெல்லாம் (காணப்படுகின்ற ஜகத்து) நிச்சயமாகப் பிரஹ்ம மேயாம் என்னும் சுருதியிருத்தலின்.

எல்லாம் ஆத்மாவாம்; "ஆத்மைவேதம் ஸர்வம்-இவ் வெல்லாம் ஆத்மவடிவமேயாம்" என்னும் சுருதியிருத் தலின்.

இவ்வாற்றால் "புருஷன் தாணு" என்னும் வாக்கியத்தில் எங்ஙனம் புருஷனைப் பாதித்து ஸ்தாணுவை எஞ்சவைத்தலாகிய "பாதசாமாநாதிகரணியம் (புருஷன் ஸ்தாணு என்னும் இரண்டு பதங்களுக்கும் ஒரு பொருளுடைமை)" இருக்கின்றதோ, அங்ஙனமே சகலப் பிரபஞ்சத்தினையும் "பாதசாமாநாதிகரணிய" த்தினால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்ம வடிவமென்றறிந்து ஜிஞ்ஞாசுக்களே! சமஷ்டி வியஷ்டிவடிவத் தேகத்தினையும் அதன் கர்வ (அகந்தை மமதை இதந்தை வடிவ அபிமான)த்தையும் விடு (மித்தையென் றறிந்து நீக்கு)ங்கள். இது (நாமரூபத்தைப் பாதித்து அஸ்தி பாதிப்பிரியவடிவப் பிரஹ்மத்தை மிஞ்சவைத்தல்)விதிமுக சுருதிகளின் பொருளாம். அது கநிஷ்ட மத்திம அதிகாரிகளுக்குத் தத்பதார்த்த சோதனத்தில் உபயோகமுள்ளதாம்; இலக்ஷணைமுதலிய கிலேசத்தின் அங்கீகாரத்தால்.

ஸ்தூலம், அணு (சூக்ஷமம்), நீட்சி, குறுமை என்னும் வடிவமுடையது பிரஹ்ம மன்று; "𑌅𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌮𑌨𑌣𑍍𑌵𑌹𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌮𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌮𑍍 - ஸ்தூலமில்லாததும் அணுவல்லாததும் நீளமில்லாததும் குறுகலில்லாததுமா யிருப்பதனை" என்றல் முதலிய சுருதிகளான்.

சப்தமுதலியவற்றின் விலக்ஷணம் பிரஹ்மமாம்; "𑌅𑌶𑌬𑍍𑌦𑌮𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌰𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌗𑌨𑍍𑌧𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌤𑍍-சப்தமில்லாததும், ஸ்பரிசமில்லாததும், ரூபமில்லாததும், குறைவு நிறைவில்லாததும், ரசமில்லாததும், நித்தியமும், கந்தமுடைமை யில்லாததுமாய் எது இருக்கின்றதோ" என்னும் சுருதியினால்.

சத்தும் (ஸ்தூலகாரியமும்) அசத்தும் (சூக்ஷ்மகாரண மும்) அன்று; ஏனெனின், "நேதிநேதி—இங்ஙனமன்று, இங்ஙனமன்று" என்னும் சுருதியும், "அநாதிமத்பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத்தந்நாஸதுச்யதே - அநாதியாயுள்ள பரப்பிரஹ்மம் சத்தும் (காரியமும்) அசத்தும் (காரணமும்) அன்றெனப் படுகின்றது" என்னும் கீதாஸ்மிருதியு மிருத்தலால்.

இதில் (பலவாகாதப் பிரஹ்மத்தில்) நாநா வென்பது சிறிதுமில்லை; "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந - இதில் நாநா என் பது சிறிதுமில்லை" என்னும் சுருதி யிருத்தலின்.

ஜிஞ்ஞாசுக்களே! இவ்வாறறிந்து நிஜசொரூபத்தில் மதர்த்திருப்பீர்களாக. இது (நாமரூபமுதலிய பிரபஞ்சத்தை நிஷேதித்துப் பொருளால் அஸ்தி பாதிப் பிரியவடிவ பிரஹ் மத்தை சத்தியமென் றறிந்து எஞ்சவைத்தல்) நிஷேதமுக சுருதிகளுக்குப் பொருளாம். இது லக்ஷணைமுதலிய கிலேச மின்மையால் உத்தமாதிகாரிக்குத் தத்பதார்த்த சோதனத் தில் உபயோகியாம்.

இதில் இது திருஷ்டாந்தமாம்:—

ஒருவனுடைய ஆ எருமைமுதலிய தனத்தைத்திருடன் கொண்டுபோனான். அப்போது அவன் பைரவ தெய்வத் தின்முன் "இந்தத் தனம் உடையவனுக்குக் கிடைக்காதிரு க்குமாயின், யான் இதில் இன்ன எருமையை உனக்கு அர்ப் பணஞ் செய்வேன்" என்று பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றான், பின் னர் உடையவன் தேடப் புறப்பட்டான். அப்போது அவ னே பைரவ தெய்வத்திற்குமுன் "அந்தத் தனம் எனக்குக்

கிடைக்குமாயின், இதில் இன்ன எருமையை யான் உனக்கு அர்ப்பணஞ் செய்வேன்'' என்று பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றான். இரண்டு பக்ஷத்திலும் அந்த ஒரே எருமையின் மரணம் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

தார்ஷ்டாந்தம்:—அங்ஙனமே ஈண்டு (வேதத்தில்) விதிமுகமும் நிஷேதமுகமுமாகிய சுருதிகளுக்கு ஞானவடிவு பைரவன்பொருட்டு நாமரூபமுதலிய பிரபஞ்சசொரூப எருமையினை அர்ப்பணஞ்செய்து (பாதித்து), அதன் அதிஷ்டானமாகிய அஸ்தி (சத்து) பாதி (சித்து) பிரிய (ஆநந்த) வடிவப் பிரஹ்மத்தைச் சத்தியமென் றறிந்து மிஞ்சவைத்தலே தாற்பரியமாகிய அர்த்தமென நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இல்லையாயின் (முக்கியார்த்தமாயின்) சுருதி ஸ்மிருதிகளாலும் வித்வான்களது அநுபவத்தினாலும் பெறப்பட்ட திருஷ்டா முதலியவடிவினதும் பாவவடிவினதுமான பிரஹ்மத்திற்குத் திருசியாதிபாவமும் அபாவவடிவத்தன்மையும் நேரும். இது தத்பதார்த்த சோதனத்தின் திடத்தன்மையின் பொருட்டு அநுவாதஞ் செய்யப்பட்டது. இந்த (தத்பதார்த்தத்தின் சோதனை வடிவ) அர்த்தமே ஸ்ரீபஞ்சதசியின் பூதவிவேகமென்னும் இரண்டாவது பிரகரணத்தின் வியாக்கியானத்தில் விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் ஈண்டுச் சுருக்கமாக அதன்றன்மைமாத்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது.

இப்போது குருவானவர் நான்கு வேதத்திலுமுள்ள மகாவாக்கியங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றார்:—

க. "ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம"-என்னும் ருக்வேதத்தின் ஐதரேய உபநிஷத்தின்கண்ணுள்ள மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தம் "பிரஞ்ஞானம் (பிரத்தியக்சேதனம்) எதுவோ அது பிரஹ்மம்" என்பதாம். (பிரத்தியக்=உள்.)

உ. "அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி"-என்னும் யஜுர்வேதத்தின் பிருகதாரணியக உபநிஷத்தின்கண்ணுள்ள மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தம் "யான் (பிரத்தியகாத்மா) பிரஹ்மம்" என்பதாம்.

ங. "தத்த்வமஸி" என்னும் சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தின்கண்ணுள்ள மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தம் "அது (பிரஹ்மம்) நீ (ஆத்மா)" என்பதாம்.

ச. "அயம் ஆத்மா ப்ரஹ்ம" என்னும் அதர்வண வேதத்தின் மாண்டூக்கிய உபநிஷத்திலுள்ள மகாவாக்கியத்தின் அர்த்தம் "இந்த (ஞானத்திற்கு விஷயமாகாது நித்தியாபரோக்ஷமாயுள்ள) ஆத்மா பிரஹ்மம் (எல்லாவற்றினும் அதிகவியாபகமான சச்சிதாநந்தகனம்)" என்பதாம்.

ஆதலால் பிரஹ்மத்திற்கு வேறாக யான் இல்லையென்றறிக. இந்நான்கு மகாவாக்கியத்தின்கண்ணுள்ள "பிரஞ்ஞானம், அகம், துவம், ஆத்மா என்னும் பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தம் ஜீவனும், லக்ஷியார்த்தம் கூடஸ்தவடிவ சாக்ஷியுமாம். பிரஹ்மம், பிரஹ்மம், தத், பிரஹ்மம் என்னும் நான்கு பதங்களுக்கும்வாச்சியார்த்தம் ஈசுவரனும் (* கஎ. சபளப்பிரஹ்மமும்), லக்ஷியார்த்தம் சுத்தப் பிரஹ்மமுமாம். அவற்றி

* கஎ. சபளப் பிரஹ்மம்=மாயையோடுகூடிய பிரஹ்மம்.

னுள் வாச்சியார்த்தத்திற்கு ஐக்கியம் சம்பவியாமையின் ஈண்டு லக்ஷியார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியம் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. நான்கு மகா வாக்கியங்களின் அர்த்தம் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் ஐந்தாவது மகாவாக்கிய விவேகத்தில் விஸ்தாரமாய் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தாகலின் ஈண்டு அதன் றன்மை மாத்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது.

இப்போது "ஈஹமெவ ச ஸவெஷு ஹுதெஷு வநஹோ யயா | மயி ஸவாணி ஹுதாநி ஜாநநிதி ந ஜாயதெ ||" என்னும் உபதேசசாகஸ்ரியெனும் நூலிலுள்ள பாஷியகாரர் வசனத்தின் அநுசாரமாக சர்வாத்மத் தன்மையைக் கூறுகின்றார்:— சிதாத்மாவாகிய நானே ஆகாயத்தைப்போலச் சகல பூதங்களிலும் கலந்திருக்கின்றேன், (ஆகாயத்தில் வாயுமுதலியவற்றைப்போல) என்னிடத்தில் அத்தியஸ்தமாயிருக்கின்றேன் என்று அறிகின்றவனுக்கு ஜன்மமில்லை.

இவ்வர்த்தத்தில் பிரமாணவடிவ "ஸவஹுதஸமாத்மாநம் ஸவஹுதாநி சாதநி | ஈக்ஷதெ யொமயுக்தாத்மா ஸவதெ ஸமதஶநஃ ||" யோகத்தோடுகூடிய மனமுடையவனும் எங்கும் சமதரிசன முடையவனும் எவனோ, அவன் சர்வபூதங்களிலும் ஆத்மாவையும் ஆத்மாவினிடத்துச் சர்வபூதங்களையும் காண்கின்றான்" என்னும் கீதா வசனமும், ஸவஹுதெஷு யஃ வஶ்யெஉ்ஹமவஹாவமாதநஃ | ஹுதாநி ஹமவதுாதுநெஷ ஹாமவதொதமஃ || எவன் சர்வபூதங்களிலும் ஆத்மாவின் (தனது) பகவத்பாவத்தைகாண்கின்றானோ, பகவத் வடிவ தன்னிடத்துப் பூதங்க

ளைக் காண்கின்றானோ, அவன் பாகவத (பக்த)ர்களில் உத்தம (ஞானியாகிய பக்த) னவன்." என்னும் பாகவதத்தின் ஏகாதச ஸ்கந்தத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தினது வசனமு மிருக்கின்றன. இங்ஙனம் ஓதப்புரோதபாவவடிவ சர்வாத்மத்தன்மை சொல்லப்பட்டது.

எச. இப்போது பிரமேயத்தின்கண்ணுள்ள சம்சயத்தினது நிவிருத்தியின் பொருட்டு வேதாந்தத்தில் அவசியமாய் அறியத்தக்க பிரமேய (பதார்த்த) ங்களைச் சிஷ்யன் கேட்கின்றான் :—

ஐயனே! (இந்நூலில்) கூறப்பட்டனவும் கூறப்படாதனவுமாகிய பதார்த்தங்களை ஒருங்கே சொல்லுதலாகிய சங்கிரகத்தைச் சொல்லுதல் வேண்டும். அதனால் எனக்குப் பிரமேயத்தின்கண்ணுள்ள சம்சயமும் ஒழிந்து, பிரமாணகதசம்சயமோ ஈசுவர வடிவமாக மதிக்கப்பட்ட தமது வேதத்திற்குச் சமானமான வசனங்களைப் பூர்ண விசுவாசத்தோடு கேட்டலாலும் எனக்கு (உத்தமாதிகாரிக்கு) நஷ்டமாகும்; இதனானே எனக்கு நிஜசொரூபம் நிச்சயிக்கப்பட்டதாகும். [இது சிஷ்யன் லக்ஷணாவலியை (இலக்ஷணங்களின் வரிசையை) அறிதற்பொருட்டு வினவியதாம்.]

ஸ்ரீ குருவானவர் சொல்லுகின்றார்.

லக்ஷணாவலி இதுவாம்:—

க. அசாதாரண தர்மத்தினை லக்ஷண மென்பர். ஒன்றிலிருப்பதாகிய தர்மத்தினை அசாதாரணதர்ம மென்பர்.

உ. அவ்வியாப்தி அதிவியாப்தி அசம்பவமென்னும் மூன்று தோஷங்களு மின்றிய லக்ஷணத்தினை ஸத்லக்ஷணம் (நல்லிலக்கண) மென்பர்,

ங. முற்கூறிய மூன்று தோஷங்களுள் யாதேனும் ஓர் தோஷத்தோடுகூடிய லக்ஷணத்தினை அஸத்லக்ஷண (தீயவிலக்கண) மென்பர்.

ச. எப்போதும் இருப்பதாய் எது வியாவர்த்தகமா (வேறு பிரித்தறிவிப்பதா) கின்றதோ அதனை ஸ்வரூபலக்ஷணம் என்பர்.

ரு. ஓர் காலத்திருப்பதாய் வியாவர்த்தகஞ் செய்வது எதுவோ அதனைத் தடஸ்தலக்ஷண மென்பர். இதனையே உபலக்ஷண மென்றும் கூறுவர்.

க. லக்ஷியத்தின் ஏகதேசத்தில் இலக்ஷண மிருத்தலை அவ்வியாப்தி யென்பர்.

எங்ஙனம்: கபிலத்தன்மை(ஒரேபிங்கள வர்ணத்தோடு கூடியதன்மை) ஆவின் லக்ஷணமாம். அந்தக் "கபிலத்தன்மை" ஆவடிவ இலக்ஷியத்தின் ஏகதேசத்திலேயே யிருக்கின்றது; ஆமாத்திரத்திலில்லை. ஆதலால் இந்த லக்ஷணம் அவ்வியாப்திவடிவ தோஷத்தோடுகூடியதாம்.

உ. இலக்ஷியத்தில் முழுவதும் வியாபித்து இலக்ஷியமல்லாததன்கண்ணும் இலக்ஷணமிருத்தலை அதிவியாப்தி யென்பர்.

எங்ஙனம்: "கொம்புடைமை" ஆவின் இலக்ஷணமாம். அது இலக்ஷியமாகிய ஆ முழுவதினு மிருந்துகொண்டு இல

க்ஷியமல்லாத எருமை முதலியவற்றின்கண்ணு மிருக்கின் றது. ஆதலால் இந்த ஆவின் லக்ஷணம் அதிவியாப்திவடிவ தோஷத்தோடுகூடியதாம்.

ங. இலக்ஷியத்தை விட்டு அலக்ஷியத்திலேயே இலக்ஷண மிருத்தலை அசம்பவ மென்பர்.

எங்ஙனம்: "ஒற்றைக்குளம்புடையது ஆ" என்பது ஆ வின் இலக்ஷணமாம். அது இலக்ஷியமாகிய ஆவினை விட்டு இலக்ஷியமல்லாத குதிரையின்கண் ணிருக்கின்றது. ஆத லால் இந்த லக்ஷணம் அசம்பவதோஷத்தோடுகூடியதாம்.

க. வஸ்துவில் (பொருளில்) அவஸ்துவை (பொருளல் லாததனை)க் கூறுதலை அத்தியாரோப மென்பர்.

உ. அதிஷ்டான சேஷத்தை (அதிஷ்டானம் மிஞ்சுதலை) அபவாத மென்பர்.

க. சுத்தப் பிரஹ்மத்தை வஸ்து வென்பர்.

உ. அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியமான ஸ்தூலசூ க்ஷ்மமுதலிய பிரபஞ்சத்தினையும் அவஸ்து வென்பர்.

க. ஆவரணவிக்ஷேப சக்திகளையுடைய அநாதிபாவ ரூபத்தை அஞ்ஞான மென்பர். அதுவே மாயை, அவித்தை, பிரகிருதி, பிரதானம், சக்தி, அவ்வியக்தம், அக்ஷரம் முத லிய பெயர்களாற் சொல்லப்படுகின்றது.

உ. அஸ்தி பாதி (இருக்கிறது விளங்குகின்றது) என் னும் வியவகாரத்திற்கு (சொல்லுதல் தோற்றுதல்களுக்கு) யோக்கியமான வஸ்துக்களில் நாஸ்தி நபாதி (இல்லை தோற்

றவில்லை) என்னும் விபரீத வியவகாரத்தைச் சம்பாதித்தல் ஆவரணமாம்.

(க) நாஸ்தி (இல்லை) என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது அசத்துவாபாதக (அசத்துத்தன்மையைச் சம்பாதிக்கும்) ஆவரணமாம்.

(உ) நபாதி (தோற்றவில்லை) என்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது அபானுபாதக (தோற்றமின்மையைச் சம்பாதிக்கும்) ஆவரணமாம்.

ந. ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மமுதலிய பிரபஞ்சத்தையும் அதன் ஞானத்தையும் விக்ஷேப மென்பர்.

க. ஆவரணத்திற்கு ஏதுவான சக்தியினை ஆவரணசக்தியென்பர்.

உ. விக்ஷேபத்திற் கேதுவான சக்தியினை விக்ஷேபசக்தியென்பர்.

க. சுத்த சேதனத்தை மறைக்கும் அஞ்ஞானத்தை மூலாஞ்ஞான மென்பர்.

உ. இரஜ்ஜு முதலிய உபகிதசேதனத்தை மறைக்கும் அஞ்ஞானத்தைத் தூலாஞ்ஞான மென்பர். இதனையே அவஸ்தாஞ்ஞான மென்றுங் கூறுவர்.

க. பிராந்தி ஞானத்தினையும் அதன் விஷயத்தினையும் காரியாஞ்ஞான மென்பர்.

உ. பிராந்திக்கு ஏதுவான அஞ்ஞானத்தினைக் காரணாஞ்ஞான மென்பர்.

க. அத்தியாசத்தைப் பிராந்தி யென்பர். அதிஷ்டானத்தின் விஷம (விபரீதமான) சத்தையுடைய அவபாசத்தினை அல்லது தனது அபாவாதிகரண (ஆசிரய) த்தில் அவபாசத்தினை அத்தியாச மென்பர். ஞானத்தினையும் அதன் விஷயத்தினையும் அவபாச மென்பர்.

க. பிராந்தி ஞானத்தினை ஞானாத்தியாச மென்பர். ஒன்றில் மற்றொன்றின் ஞானத்தைப் பிராந்திஞான மென்பர். அதுவே விபரியயமும், விபரீதபாவனையுமாம்.

உ. பிராந்தி ஞானத்தின் விஷயத்தினை அர்த்தாத்தியாச மென்பர். [அது க. சம்சர்க்காத்தியாசம், உ. சொரூபாத்தியாசம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.]

க. கற்பிததாதாத்மியசம்பந்தத்தினைச் சம்சர்க்காத்தியாச மென்பர். அதுவே சம்பந்தாத்தியாசமாம். [இவ்வாறு சத்தியாத்மாவினது அநாத்மாவிலிருக்கும்.]

உ. சம்பந்தியின் அத்தியாசத்தைச் சொரூபாத்தியாச மென்பர். அதுவே அந்நியதராத்தியாச மென்றும் சொல்லப்படும். [இவ்வாறு மித்தையாகிய அநாத்மாவினது ஆத்மாவிலிருக்கும்.]

க. கற்பித பேதத்தோடு வாஸ்தவ அபேதத்தைக் கற்பிததாதாத்மிய சம்பந்த மென்பர்.

உ. பரஸ்பரத்தில் பரஸ்பரத்தின் அத்தியாசத்தினை அந்நியோந்நியாத்தியாச மென்பர்.

[இவ்வாறு ஆத்மாநாத்மாக்களுக்கு யாண்டும் தம்மில் அத்தியாசமிருக்கும்.]

க. எவற்றில் பிரஹ்மஞானமின்றிப் பாதம் (மித்தியாத்துவ நிச்சயம்) உண்டாகிறதில்லையோ, பிரஹ்ம ஞானத்திற்குப் பின் எவற்றிற்கு அதிஷ்டானத்தினும் வேருகிய சத்தாஸ்பூர்த்தி தோற்றுகிறதில்லையோ, அத்தன்மைய மாயையும் அதன் காரியமும் வியாவகாரிகமாம். அவற்றின் சத்தையினை வியாவகாரிகசத்தை யென்பர்.

உ. எவற்றிற்குப் பிரஹ்ம ஞானமின்றி ரஜ்ஜு முதலியவற்றின் ஞானத்தினுலேயே பாதமுண்டாகிற தில்லையோ, அத்தன்மைய தூலாஞ்ஞானமும் அதன் காரியமான ரஜ்ஜுசர்ப்பமுதலியனவும் பிராதிபாஸிகமாம். அவற்றின் சத்தையினைப் பிராதிபாஸிகசத்தை யென்பர்.

ந. எவற்றிற்கு மூன்று காலத்திலும் பாதமுண்டாகிற தில்லையோ, அத்தன்மைய உற்பத்தி நாசமின்றியதா யிருத்தலின் நித்திய (சத்திய) மான சேதனம் எதுவோ அது பாரமார்த்திகமாம். அதன் சத்தையினை (இருப்பை)ப் பாரமார்த்திக சத்தை யென்பர்.

[சண்டு மந்திரி முதலியோரிடத்து எங்ஙனம் ராஜாவின் சத்தையே அநுகூதமா யிருக்கின்றதோ, அவர்களுக்குச் சுதந்திர சத்தை லேசமாத்திரமும் இல்லையோ, அங்ஙனமே வியாவகாரிகப் பிராதிபாஸிக பதார்த்தங்களிலும் ஒரு சேதனத்தின் சத்தையே அநுகூதமாய், "கடமிருக்கிறது படமிருக்கிறது" என்று இருக்கிறதென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏதுவாய்த் தோற்றுகின்றது. அவற்றிற்குச் சுதந்திர சத்தையோ லேசமாத்திரமும் இல்லை. இதில் கூத்தாடியின் திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.]

க. வியாவிருத்தியினை அவச்சேத மென்பர். பிறவற்றி னின்றும் வேறுபிரித்து அறிவித்தலை வியாவிருத்தி யென்பர்.

உ. அவச்சேத முடையதனை அவச்சின்ன மென்பர். இதனையே அவச்சேத்தியம், வியாவிருத்தம், வியாவர்த்தியம், வியாவர்த்தநீயம் என்றும் கூறுவர்.

ங. வேறுபிரித்தறிவிப்பதனை வியாவர்த்தக மென்பர். அதனையே அவச்சேதக மென்றுங் கூறுவர். [இத்தன்மையன் விசேஷணம், உபாதி, உபலக்ஷணம், உபரஞ்சக மென்பனவாம்.]

(க) காரியத்தில் சம்பந்தமுடைய வர்த்தமான வியாவர்த்தகத்தினை விசேஷண மென்பர்.

[எங்ஙனம்: "ஜலத்தினால் நிரப்பப்பட்ட கடம்" ஜலாகாசத்தின் போக்குமுதலிய காரியங்களில் சம்பந்தியாய் ஜலாகாச (ஜலநிரம்பிய கடத்திலும் அதிலுள்ள ஆகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுகூடிய கடதேசத்திலுமுள்ள ஆகாச)த்தின் வியாவர்த்தகமாம். இதனுனே வியாவர்த்தநீய (வேறுபிறித்தறிவித்தற்குரிய ஜலாகாச)த்திற்குச்சமானமான தேசகாலங்களி லிருக்கின்றது. ஆதலால் அதன் விசேஷணமாம். எங்ஙனம்: "அந்தக்கரணம்" ஜீவனது ஜன்மமுதலிய (சம்சாரவடிவ) காரியத்தில் சம்பந்தியாய் வியாவர்த்தகமாம். இதனுனே வியாவர்த்தநீயத்திற்கு(ஜீவனுக்கு)ச் சமான தேசகாலங்களி லிருக்கின்றது. ஆதலால் அதன் விசேஷணமாம்.]

(உ) காரியத்தில் சம்பந்தமில்லாததா யிருக்கின்ற வர்த்தமான வியாவர்த்தகத்தினை உபாதி யென்பர்.

[எங்ஙனம்:— "ஜலம் நிரம்பியகடம்" கடாகாசத்தின் (கடத்தின்கண்ணுள்ள ஆகாசத்தின்) அதிகரண (ஆசிரய)த் தன்மைவடிவ காரியத்தில் சம்பந்தமில்லாததாய் வியாவர்த் தகமா யிருக்கின்றது. இதனுனே வியாவர்த்தநீய (கடா காச) த்திற்குச் சமானமான தேசகாலங்களி லிருக்கின்றது. ஆதலால் அதன் (கடாகாசத்தின்) உபாதியாம். எங்ஙனம்:— "அந்தக்கரணம்" சாக்ஷியின் (கூடஸ்தசேதனத்தின்) அதிஷ் டானத் தன்மைவடிவ காரியத்தில் சம்பந்தமில்லாததாய் அதன் வியாவர்த்தகமா யிருக்கின்றது. இதனுனே வியாவர் த்தநீயத்தின் (சாக்ஷியின்) சமானதேசகாலங்களி லிருக்கி ன்றது. ஆதலால் அது சாக்ஷிக்கு உபாதியாம்.]

(ங) காரியத்தில் சம்பந்தமில்லாததான வியாவர்த்தகத் தினை, உபலக்ஷண மென்பர்.

[எங்ஙனம்: "ஜலநிரம்பியகடம்" முற்கூறிய கடத்தினுல் அவச்சின்னமாகாத ஆகாசம் எதுவோ, அது "மகாகாசமா" மென்னும் ஜனங்களது பிரவிருத்தியாகிய காரியத்தில் சம்ப ந்தமில்லாததாய் (முற்கூறிய கடமிருக்கினும் இல்லாவிடினும் முற்கூறிய காரியமிருத்தலின்) மற்றைய (கடாகாசமுதலிய) ஆகாசங்களினின்றும் அதனை (மகாகாசத்தை) வேறுபிரித் தறிவிப்பதாம். இதனுனே அதில் அது ஓரிடத்தும் ஓர்கால த்து மிருக்கின்றது; ஆதலால் அதன் (மகாகாசத்தின்) உபல க்ஷணமாம். எங்ஙனம்: "அந்தக்கரணம்" அந்தக்கரண அவ ச்சின்ன சேதனம் ஈசுவரசாக்ஷியா (சுத்தப்பிரஹ்மமா)மென் னும் ஜனங்களது பிரவிருத்திவடிவ காரியத்தில் சம்பந்தமில் லாததாய் (ஜீவன்முக்தியில் அந்தக்கரண மிருக்கினும், அல்

லது விதேகமுக்தியில் அது இல்லாதிருக்கினும் சொல்லப்பட்ட வியவகார மிருத்தலால்) மற்றைய (ஜீவன்முதலிய) சேதனங்களினின்றும் அதனை வேறுபிரித்தறிவிப்பதாம். இதனானே அது அதில் சிலவிடத்தும் சிலகாலத்தும் இருக்கின்றது. ஆதலால் அதற்கு (ஈசுவரசாக்ஷிக்கு) அது (அந்தக்கரணம்) உபலக்ஷணமாம்.]

(௪) இயல்பாய்ப் பெறப்பட்ட தர்மவடிவ வியாவர்த்தகத்தினை உபரஞ்சக மென்பர். அதனையே சொருபலக்ஷணமென்றுங் கூறுவர்.

[எங்ஙனம்: ஆகாயத்தின் நிரவயவத்தன்மை விபு (வியாபக)த்தன்மை சேதிக்கப்படாமை முதலிய தர்மங்கள் எவையோ, அவை அதற்குச் சுபாவமாகச் சித்தித்தவியாவர்த்தக தர்மங்களாம்; ஆதலால் உபரஞ்சகமாம். எங்ஙனம்: பிரஹ்மத்தின் சத்தியத்தன்மை ஞானத்தன்மை அநந்தத்தன்மை முதலிய தர்மங்கள் அதன் சுபாவமாகச் சித்தித்துள்ள வியாவர்த்தக தர்மங்களாம்; ஆதலால் உபரஞ்சகமாம்.]

௧. விசேஷணமுடையதனை விசிஷ்ட மென்பர்.

௨. உபாதியுடையதனை உபகித மென்பர்.

௩. உபலக்ஷணமுடையதனை உபலக்ஷித மென்பர்.

௪. உபரஞ்சகமுடையதனை உபரஞ்சித மென்பர்.

௧. சத்அசத்திற்கு விலக்ஷணமானதை அநிர்வசநீய மென்பர். அதனை மித்தை யென்றுங் கூறுவர். மூன்றுகாலத்திலும் பாதிக்கப்படாததனைச் சத்தென்பர். சொரூபமின்றியதனை

(சூநியத்தினை) அசத்தென்பர். பாதயோக்கிய சொரூபமுடை யதனை சத்தசத்விலக்ஷண மென்பர்.

க. மித்தியாத் தன்மையினையும் மித்தியாத் தன்மைநிச் சயத்தினையும் அல்லது மூன்று காலத்தபாவத்தினையும் மூன்று காலத்தபாவநிச்சயத்தினையும் பாத மென்பர். இதனை யே அத்தியந்தநிவிருத்தி யென்றுங் கூறுவர்.

(க.) மித்தியாத் தன்மையினையேனும் முக்காலத்தின் மையினையேனும் விஷயவடிவபாத மென்பர். அத னையே நித்தியநிவிருத்தியென்றுங் கூறுவர்.

(உ.) மித்தியாத்தன்மை நிச்சயத்தினையேனும் முக்கால த்தின்மையின் நிச்சயத்தினையேனும் விஷயிவடிவ பாத மென்பர். அதனையே நித்தியநிவிருத்தத்தின் நிவி ருத்தியென்றுங் கூறுவர்.

உ. உபாதான காரணத்தில் காரியம் விலயமாதலை (அல்லது பிரதியோகியின் பிரதீதிபூர்வக காரியத் தின் விலயத்தினை) நாச மென்பர். அதனையேபிரத் துவம்சாபாவ மென்றுங் கூறுவர்.

க. உபாதானத்திற்குச் சமானமான சத்தையுடைய அந் நியதா (வேற்றுச்) சொரூபத்தைப் பரிணாம மென்பர். அத னையே விகார மென்றுங் கூறுவர்.

உ. அதிஷ்டானத்தினும் விஷம (குறைந்த) சத்தையு டைய வேற்றுச் சொரூபத்தை விவர்த்த மென்பர். அதனையே கற்பிதகாரிய மென்றுங் கூறுவர்.

க. காரியத்திலும் நியமிக்கப்பட்ட அவ்வியவகித முற்காலத் திருப்பதனைக் காரண மென்பர்.

(க) அந்தராயம் (மறைப்பு) உள்ளதனை வியவகித மென்பர்.

(உ) அந்தராய மின்றியதனை அவ்வியவகித மென்பர்.

க. உற்பத்தி மாத்திரத்தின் காரணத்தை நிமித்தகாரண மென்பர்.

உ. உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களின் காரணத்தினை உபாதானகாரண மென்பர்.

க. பரிணாமவடிவ காரியத்தின் காரணத்தினைப் பரிணாமி உபாதான மென்பர்.

உ. விவர்த்தவடிவ காரியத்தின் காரணத்தினை விவர்த்த உபாதான மென்பர். அதனையே அதிஷ்டானமென்றுங் கூறுவர்.

க. எது பிராந்தி காலத்திலும் பிராந்தியின் நிவிருத்தி காலத்திலும் தோற்றுகின்றதோ, அதனைச் சாமாநியஅம்ச மென்பர். அதனையே ஆதார மென்றுங் கூறுவர்.

உ. எது பிராந்திகாலத்தில் தோற்றுகிறதில்லையோ எதன் தோற்றத்தால் பிராந்தி நீங்குகின்றதோ, அதனை விசேஷஅம்ச மென்பர். அதனைஅதிஷ்டான மென்றுங்கூறுவர்.

ங. எது அஞ்ஞானகாலத்திற்றோற்றுகின்றதோ, ஞானகாலத்திற் றோற்றுகிறதில்லையோ, அதனைக் கற்பித விசேஷ அம்ச மென்பர். அதனையே அத்தியஸ்த மென்றுங் கூறுவர்.

க. கேவல அஞ்ஞானத்தினாற் றோன்றும் பிராந்தியினை நிருபாதிகப் பிராந்தி யென்பர். இத்தன்மையது சர்ப்பமுதலிய வற்றினதாம்.

உ. உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞானத்தினாற் றோன்றும் பிராந்தியினைச் சோபாதிகப் பிராந்தி யென்பர். இத்தன்மை யது கண்ணாடியிற்பிரதிபிம்பம் ஜகத்து முதலியவற்றினதாம். காரியத்தின் சமகாலத்திருப்பதாகிய (பிம்பத்தின் சந்நிதியும் பிராரப்த முதலியனவுமாகிய) நிமித்த காரணத்தினை ஈண்டு உபாதி யென்பர்.

க. பாதத்தை யடைந்ததனைப் பாதித மென்பர். பாதிதத் தின் அநுவிருத்தியினைப் பாதிதாநுவிருத்தி யென்பர். பின் தோற்றுவதை அநுவிருத்தி யென்பர்.

க. அது இருந்தால் அது இருத்தல் அந்வயமாம். அல் லது அநுவிருத்தி (மாலையில் நூலினைப்போல அநுசூதத்தன் மை) யினை அந்வய மென்பர்.

உ. அஃது (காரணம்) இல்லாதிருக்க அஃது (காரியம்) இல்லாதிருத்தல் வியதிரேகம், அல்லது வியாவிருத்தியினை (பேதஞானத்தினை) வியதிரேக மென்பர்.

க. இருக்கிறது என்னும் உணர்ச்சிக்கு ஏதுவான அஞ் ஞான அந்தக்கரணங்களின் பரிணாமத்தினை விருத்தி யென் பர்.

க. யதார்த்த அநுபவத்தினைப் பிரமை யென்பர்.

உ. பிரமையின் வேறாய ஞானத்தினை அப்பிரமை யென்பர்.

௧. உற்பூத (எழும்பிய) சம்ஸ்காரமாத்திரத்தால் தோன்றும் ஞானத்தினை ஸ்மிருதி யென்பர்.

௨. ஸ்மிருதியின் வேறாய ஞானத்தினை அநுபவ மென்பர்.

௧. இருகோடியினை (இரண்டு பக்ஷங்களை) யுடைய ஞானத்தினைச் சம்சய மென்பர்.

௨. சம்சயத்தின் வேறாகிய ஞானத்தினை நிச்சய மென்பர்.

(௧) விபரீத நிச்சயத்தினை விபரியய மென்பர்.

(௨) யதார்த்த நிச்சயத்தினை நன்ஞானம் (தெளிந்த ஞானம்) என்பர்.

௧. பிரமையின் கரணத்தினைப் பிரமாண மென்பர்.

(௧) வியாபாரத்திற்கு வேறாகிய அசாதாரண காரணத்தினைக் கரண மென்பர்.

[௧] காரணத்தினின்றும் உண்டாய்க் காரியத்தினை உண்டுபண்ணுவது எதுவோ அதனை வியாபார மென்பர்.

௧. சகல காரியங்களின் காரணத்தினைச் சாதாரணகாரண மென்பர். [இத்தன்மையன ஈசுவரன், அதன் ஞானம், இச்சை, பிரயத்தனம் அதிருஷ்டம், பிராகபாவம், பிரதிபந்தகாபாவம், காலம், திக்கு என்னும் ஒன்பதேயாம்.]

௨. ஏதேனும் ஓர்காரியத்தின் காரணத்தினை அசாதாரண காரண மென்பர். [இத்தன்மையன கடமுதலியவற்றின் காரணமாகிய கபாலமுதலியனவாம்.]

க. சகல அனர்த்தமும் நீங்கிப் பரமானந்த மடைதலை மோக்ஷ மென்பர்.

(க) அஞ்ஞானத்தையும் அதன் காரியத்தையும் அனர்த்த மென்பர். அதனையே பந்த மென்றும் துக்க மென்றுங் கூறுவர்.

(உ) பரமப் பிரேமையின் விஷயத்தினை பரமானந்தமென்பர். எல்லாவற்றினும் அதிகமான பிரேமையை (பிரியத்தினை)ப் பரமப்பிரேமை யென்பர். அதனையே நிரதிசயப்பிரேமை யென்றுங் கூறுவர்.

க. தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றிக்கொண்டிருக்கப் பிரஹ்மசொரூபமாக நிலைத்தலை ஜீவன்முக்தி யென்பர்.

(க). நிராவரணபரிபூரண விருத்தியோடுகூடிய ஆநந்தத்தை ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணாநந்த மென்பர்.

உ. பிரபஞ்சத் தோற்றமின்றிய பிரஹ்ம சொரூபமான நிலையினை விதேக முக்தி யென்பர்.

க. நிஷ்பிரபஞ்சப் பிரஹ்மாத்மாவினது ஏகத்துவத்தின் ஞானத்தைத் தத்துவஞான மென்பர்.

க. ஆத்மாநாத்மாக்களின் பேத ஞானத்தினை விவேக ஞான மென்பர்.

உ. விடுதலின் இச்சையினை அல்லது இச்சையின்றிய தன்மையினை வைராக்கிய மென்பர்.

ந. ஆறு சாதனங்களின் அடைவை ஷட்சம்பத்தி யென்பர்.

(க) வெளிவிஷயங்களினின்றும் மனத்தைத் தடுத்தலைச் சம மென்பர்.

(உ) வெளிவிஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களைத் தடுத்தலைத் தம மென்பர்.

(ந) வாந்தியினைப்போல விட்டபின் மீண்டும் வந்தடைந்த விஷயத்தினை விடுதலை உபரதி யென்பர்.

(ச) துவந்துவ (சீதோஷ்ணமுதலிய) தர்மங்களைச் சகிக்கும் இயல்பினைத் திதிக்ஷை யென்பர்.

(ரு) சாஸ்திர வாக்கியத்திலும் குருவாக்கியத்திலும் உண்டாகும் விசுவாசத்தினைச் சிரத்தை யென்பர்.

(சு) சொரூபத்தில் சித்தம் ஏகாக்கிரமாதலைச் சமாதான மென்பர்.

ச. மோக்ஷ இச்சையினை முமுக்ஷுத்துவ மென்பர்.

க. பூஜ்ஜியபுத்தியோடு உண்டாகும் பிரீதியை (சிநேகத்தை)ப் பக்தி யென்பர். [இத்தன்மைய பிரீதி ஈசுவரன் குரு முதலியோரிடத் துண்டாவது.

ரு. ஷட்லிங்கவடிவ யுக்திகளால் வேதாந்தத்தின் தாற்பரியத்தை நிச்சயித்தலைச் சிரவண மென்பர்.

சு. பேதத்திற்குப் பாதகமும் அபேதத்திற்குச் சாதகமுமான யுக்திகளால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தைச் சிந்தித்தலை மனன மென்பர்.

எ. அநாத்மாகார விருத்திகளைத் தடுத்தல் பூர்வக்மான ஆத்மாகார விருத்திகளின் பிரவாகத்தை நிதித்தியாசன மென்பர்.

அ. வியஷ்டி சமஷ்டிப் பிரபஞ்சத்தினின்றும் பிரஹ்மத்தையும் ஆத்மாவையும் விவேகித்தலைப் பதார்த்தசோதன மென்பர்.

௯. பிரஹ்மாத்வின் ஏகத்துவத்தை அறிவிக்கும் வாக்கியத்தினை மகாவாக்கிய மென்பர்.

௧0. "தத் துவம், துவம் தத்(அது நீ, நீ அது)" என்னும் பரஸ்பரத்தில் பரஸ்பரத்தின் ஐக்கியத்தினை அந்வய மென்பர். அதனையே ஓதப்புரோதபாவ மென்றும் வியதிகார மென்றுங் கூறுவர்.

௧. சகல அநாத்மாகார விருத்திகளின் நிரோதமுண்டாகப் பிரஹ்மாகாரமாகிய விருத்தியிலுண்டாம் அகம் பிரத்தியயத்தினைச் சாக்ஷாத்கார மென்பர். அதுவே "யான் பிரஹ்மம்" என்னும் ஞானமாம். அதனையே அபரோக்ஷஞான மென்றும் தத்துவஞான மென்றுங் கூறுவர்.

உ. பிரஹ்ம மிருக்கின்றது என்னும் ஞானத்தினைப் பரோக்ஷஞான மென்பர்.

௩. சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தத்தினை விருத்தி யென்பர்.

(க) சப்தத்தில் அர்த்தத்தின் ஞானத்தை உண்டு பண்ணும் சாமர்த்தியத்தை (ஆற்றல்வடிவ சம்பந்தத்தினை)ச் சக்திவிருத்தி யென்பர்.

(உ) சக்கியத்தின் சம்பந்தத்தினை லக்ஷணை யென்பர்.

க. சக்தி விருத்தியினால் தோற்றுவதாகிய அர்த்தத்தினைச் சக்கியார்த்த மென்பர். அதனையே வாச்சியார்த்த மென்றுங் கூறுவர்.

உ. லக்ஷணா விருத்தியினால் தோற்றுவதாகிய அர்த்தத்தினை லக்ஷியார்த்த மென்பர். அதனையே சக்கியசம்பந்தி யென்றுங் கூறுவர்.

க. துவம்பதத்தின் வாச்சியம் ஜீவன்.

உ. தத்பதத்தின் வாச்சியம் ஈசுவரன்.

க. துவம்பதத்தின் லக்ஷியம் கூடஸ்தன். அதுவே ஜீவசாக்ஷி.

உ. தத்பதத்தின் லக்ஷியம் சுத்தப்பிரஹ்மம். அதுவே ஈசுவரசாக்ஷி.

க. அந்தக்கரண விசிஷ்டசேதனம் ஜீவன்.

உ. அந்தக்கரண உபகித சேதனம் சாக்ஷியாம். அல்லது உதாசீனமாய்ச் சமீபத்திலிருந்துகொண்டு அறிவதாகிய சேதனம் சாக்ஷியாம். அல்லது அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்திகளிலுமுள்ள சேதனமாத்திரம் சாக்ஷியாம்.

க. மாயா விசிஷ்ட சேதனம் ஈசுவரன்.

உ. மாயா உபகித சேதனம் ஈசுவரசாக்ஷியாம். அதுவே சுத்தப்பிரஹ்மமாம்.

க. மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததனைச் சத்தென்பர்.

உ. உற்பத்தி நாசமின்றியதனை நித்திய மென்பர்.

ந. அலுப்த (கேடின்றிய) பிரகாசத்தினைச் சித்தென்பர்.

ச. பரமப் பிரீதியின் விஷயத்தினை ஆநந்த மென்பர்.

ரு. எல்லாவற்றினும் அதிக வியாபகத்தினைப் பிரஹ்ம மென்பர்.

சு. தனது பிரகாசத்தில் அந்நியப் பிரகாசத்தின் அபேக்ஷை யில்லாததாய் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பதனைச் சோப்பிரகாச மென்பர். அதனையே ஸ்வப்பிரகாச மென்றும் ஸ்வயம்பிரகாச மென்றும் கூறுவர்.

எ. கூடத்தை (கொல்லன் பட்டடையை)ப்போல இருப்பதனை அல்லது கூட (கபடவடிவ மாயையின் பரிணாமமான அந்தக்கரண)த்தில் இருப்பதனைக் கூடஸ்த னென்பர்; அல்லது கூட (நிச்சல)த்தன்மையாக நிற்பதனைக் கூடஸ்த னென்பர்.

அ. அந்தக்கரணத்திலும் அதன் விருத்திகளிலுமுள்ள சேதனமாத்திரத்தினைச் சாக்ஷி யென்பர்.

கூ. பார்க்கின்றவனை அல்லது திருஷ்டியின் கர்த்தாவைத் திருஷ்டா வென்பர்.

க௦. அறிகின்றவனை அல்லது ஞானத்தின் கர்த்தாவை ஞாதா வென்பர்.

கக. சமீபத்திலிருந்து காண்பவனை உபதிருஷ்டா வென்பர்.

கஉ. உபலப்தியின் (ஞானத்தின்) கர்த்தாவை உபலப்தா வென்பர்.

[எங்ஙனம்: சூரியன் பிரகாசத்தைச் செய்கின்றான் என்பது உபசார மாத்திரமோ, அங்ஙனமே ஆத்மா திருஷ்டியை அல்லது ஞானத்தை அல்லது உபலப்தியைச் செய்கின்றானென்பது உபசாரமாத்திரமாம். அல்லது சக்ஷு அந்தக்கரணங்களின் விருத்திபேதத்தால் இருவகை அநித்தியதிருஷ்டி யுண்டு. சேதனவடிவம் நித்தியதிருஷ்டியாம். அவற்றினும் பிரதிபிம்பவடிவப் பிரகாசத்தைச் செய்யும் சூரியனைப்போல அநித்தியதிருஷ்டிக்கு ஆசிரயமாயிருத்தலால் உபசாரமாகத் திருஷ்டியின் கர்த்தா ஆத்மா எனப்படுகின்றது. ராகுவின் சிரசைப்போல நித்தியதிருஷ்டியோ ஆத்மாவின் சொரூபமேயாம். இவ்வாறு உபலப்தி முதலியவற்றின் கர்த்திருத்தன்மையிலும் அறிந்துகொள்க.]

கங. எல்லாவடிவத்தையும் சர்வாத்மா வென்பர். [இவை ஆத்மாவின் விதேயவிசேஷணங்களாம்.]

கச. தேசகால வஸ்துக்களாலாகிய அந்த (பரிச்சேத) மின்றியதனை அநந்த மென்பர். அதனையே அபரிச்சின்னம், பூமா, வியாபகம், விபு என்று கூறுவர்.

கரு. ஜீவேசுவரர் முதலிய பஞ்சபேதங்கள் அல்லது சஜாதீயாதி மூன்று பேதங்களின்றியதனை அகண்ட மென்பர்.

கசு. சம்பந்த (சங்க) மின்றியதனை அசங்க மென்பர்.

கஎ. துவைதமின்றியதனை அத்வைத மென்பர்.

கஅ. அவயவ (அங்க)ங்களின்றியதனை நிரவயவ மென்பர்.

கக. ஜன்மமின்றியதனை அஜன்ம மென்றும் அஜமென்றுங் கூறுவர்.

உ0. மரணமின்றியதனை அமர மென்பர். அதனையே அவிநாசி யென்றும் அமிருதமென்றுங் கூறுவர்.

உக. ஜரை (மூப்பு) இன்றியதனை அஜர மென்பர்.

உஉ. கிரியையின்றியதனை அக்ஷ்கிரிய மென்றும் நிஷ்கிரிய மென்றுங் கூறுவர்.

உங. ஷட் (ஆறு) விகாரங்களு மின்றியதனை நிர்விகார மென்பர். அதுவே அக்கிரியமும் கூடஸ்தருமாம்.

உச. ஸ்தூலமுதலிய (நான்கு) வடிவங்க ளின்றியதனை நிராகார மென்பர்.

உரு. மன இந்திரியங்களுக்குக் கோசர (விஷய) மாகாததனை அவ்வியக்த மென்பர்.

உசு. பிரமாணத்திற்கு விஷயமாகாததனை அப்பிரமேய மென்பர்.

உஎ. தேய்தலும் வளர்தலுமின்றியதனை அவ்விய மென்பர்.

உஅ. க்ஷரண (க்ஷய) மின்றியதனை அக்ஷர மென்றும் அக்ஷயமென்றுங் கூறுவர். (க்ஷயம் = குறைவு.) [இவை ஆத்மாவின் நிஷேத்திய விசேஷணங்கள்.]

இவ்வாறு லக்ஷணவலி சொல்லப்பட்டது.

௭௫. இப்போது தமது உபதேசத்தைச் சமாப்தி செய்கின்றவராய் ஸ்ரீ குருவானவர் தம் சிஷ்யனுக்கு ஞானம் திடமாகுதற்பொருட்டுச் சூசனை செய்கின்றார்:—

சிஷ்யனே! நீ எனது வேதாந்தமான இவ்வுபதேசத்தைக் கேட்டாய். அதனால் சப்தத்தின் சுபாவத்தினால் உன்னுடைய சித்தத்தில் திடமாக (சம்சய விபரீத பாவனைகளின்றியதாக) வேனும் அல்லது அதிடமாக (சம்சய விபரீதபாவனைகளோடு கூடியதாக) வேனும் அபரோக்ஷஞானம் அவசியம் உண்டாயிருக்குமென்பது எனக்கு அநுமானப்பிரமாணத்தினால் நிச்சயமாயிற்று. ஏனெனின்,

௧. சப்தத்திற்கு இது சுபாவமாம். தேசத்தின் அந்தராயமுடைய (மறைப்புள்ள) அல்லது காலத்தின் அந்தராயமுடைய வஸ்துவின்ஞானம் சக்திலக்ஷணைகளின் ஞானமுடைய புருஷனுக்குச் சப்தத்தினால் பரோக்ஷமாகவே உண்டாகின்றது; அபரோக்ஷமாக உண்டாகிறதில்லை.

எங்ஙனம்: தேசகாலங்களின் அந்தராயமுடைய சுவர்க்கத்தின் ஞானமும் இந்திராதிதேவர்களின் ஞானமும் சாஸ்திரவடிவ சப்தத்தினால் பரோக்ஷமாகவே உண்டாகின்றன; அபரோக்ஷமாக உண்டாகிறதில்லை.

௨. தேசகாலங்களின் அந்தராயமின்றியதாயிருத்தலின் சமீப தேசத்திலும் வர்த்தமானகாலத்திலுமுள்ள வஸ்துவின் ஞானம் சப்தத்தினால் பரோக்ஷம் அபரோக்ஷமென்னும் இருவகையாக உண்டாகின்றது.

ஏங்ஙனம்: தசமனிருக்கின்றான், மறந்தகழுத்தின் ஆபரணமிருக்கின்றது என்று இருக்கிறதென்னும் வடிவத்தால் சப்தத்தினால் அறிவிக்கப்பட்ட அந்தராயமின்றிய தசமனது ஞானமும் கண்டத்தின்து ஆபரணத்தின் ஞானமும் கேட்பவனுக்குப் பரோக்ஷமாக உண்டாகின்றன. அங்ஙனமே "சத்திய ஞானாநந்தவடிவப் பிரஹ்ம மிருக்கின்றது" என்று அவாந்தர வாக்கியத்தினால் இருக்கிறது என்னும் வடிவத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட சுரோதாவின் சொரூபமாயிருத்தலின் அந்தராயமின்றிய பிரஹ்மம் எதுவோ, அதன் ஞானம் கேட்பவனுக்குப் பரோக்ஷமாகவே உண்டாகின்றது; அபரோக்ஷமாக உண்டாகிறதில்லை. இவ்வாறு ஞேயவஸ்துவின் சொரூபத்தை அறிவிக்கும் பதமின்றிய வாக்கியத்தினால் அந்தராயமின்றிய வஸ்துவின் ஞானமும் சக்தி லக்ஷணைகளின் ஞானமுடைய புருஷனுக்கு நியமமாகப் பரோக்ஷமாகவே உண்டாகின்றது.

ஙங்ஙனம்: நீ பத்தாமவன் இது கழுத்தின் ஆபரணம் என்று வஸ்துவின் சொரூபத்தை அறிவிக்கும் பதத்தோடு கூடிய வாக்கியத்தினால் அறிவிக்கப்பட்ட பத்தாமவன் கழுத்தின் ஆபரணமென்பவற்றின் ஞானம் சப்தத்தின் சக்திலக்ஷணைகளின் ஞானமுடைய புருஷனுக்கு அபரோக்ஷமாயுண்டாகிறது; பரோக்ஷமாயுண்டாகிறதில்லை. அங்ஙனமே சுரோதாவின் (கேட்பவனது) சொரூபத்தை அறிவிக்கும் "துவம்" முதலிய பதத்தோடுகூடிய "தத்துவமஸி" முதலிய மகாவாக்கியங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட சுரோதாவின் சொரூபமா யிருத்தலால் அந்தராயமின்றிய பிரஹ்மம் எதுவோ

அதன் ஞானம் சப்தத்தினது சக்தியும் லக்ஷணையுமாகிய விருத்தியின் (சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தத்தின்) * ௩௭. ஞானமுடைய புருஷனுக்கு நியமமாகத் திடமாகவாவது அதிடமாகவாவது உண்டாகின்றது.

(க) அத்தியந்த சுத்த அந்தக்கரணமுடைய உத்தம அதிகாரிக்கோ முற்கூறிய சப்தத்தினால் திடஞானமே உண்டாகின்றது. அவனுக்கோ அபரோக்ஷஞானம் உதயமாகியபின் சம்சய முதலியவற்றை நிவர்த்தித்தற்பொருட்டுச் சிரவண மனனாதிவடிவப் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியதில்லை.

(உ) எந்தப் புருஷனது அந்தக்கரணம் அத்தியந்தம் சுத்தமாகாது, சிறிது மலம் அல்லது விக்ஷேபமுதலிய தோஷங்களோடுகூடியதா யிருக்கின்றதோ, அவன் மத்திம அல்லது கநிஷ்ட அதிகாரியாவன். அவனுக்கு முற்கூறிய மகாவாக்கியவடிவ சப்தத்தினால் அந்தராயமின்றிய வஸ்துவின் ஞானமும் அதிட அபரோக்ஷமா யுண்டாகின்றது. அவனுக்கு அபரோக்ஷஞானம் உதயமாகியபின்னும் சம்சயாதி நிவாரணத்தின்பொருட்டுச் சிரவண மனனாதிவடிவப் பிரயத்தனம் செய்யத்தக்கதாம்.

இவ்வர்த்தம் பிரசங்கத்தாற் கூறப்பட்டது.

---

* ௩௭. ஈண்டு இது அபிப்பிராயமாம்:—சப்தத்தின் சக்திலக்ஷணைகளின் ஞானமின்றிச் சப்தத்தினது அர்த்தத்தின் ஞானமுண்டாகுமாயின், தேசாந்தரத்தில் வசிக்கும் புருஷனுக்கு வேறுதேசத்தினது பாஷையின் ஞானம் படித்தலின்றியே உண்டாதல்வேண்டும்; உண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் பதார்த்தங்களின் ஞானத்தில் சக்திலக்ஷணைகளின் ஞானம் அபேக்ஷிக்கப்படுவதாம்.

சிஷ்யனே! நீ சாஸ்திராப்பியாசவாயிலாகவும் முற்கூறி யவித்தினாலும் சப்தத்தின் (தத்பத துவம்பதங்களின்) சக்தி விருத்தி லக்ஷணாவிருத்திகளின் ஞானமுடையவனா யிருக்கின்றாய். சுருதி யுக்தி எனது (குருவின்) வாக்கியம் உனது அநுபவம் என்னும் பிரமாணங்களால் உனக்கு அறியத்தக்க பிரஹ்மத்தின் வேறாகாத ஆத்மவடிவப் பிரமேயம் எதுவோ, அது சர்வாத்மாவா யிருத்தலால் ஒன்றற்குத் தூரமென்றும் சமீபமென்றும் சொல்லப்படுகிறதில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் தானே தானாயிருத்தலின் எல்லாவற்றிற்கும் அத்தியந்த சமீபமாயிருக்கின்றது.

௧. அந்த அத்தியந்த சமீபத்துள்ள பிரஹ்மவடிவ ஆத்மாவின் உபதேசத்தை யான் "தத்துவமஸி" என்றல் முதலிய மகாவாக்கியங்களால் செய்திருக்கின்றேன்.

௨. நான் உன்னை அறியத்தக்க பிரஹ்மாத்மாக்களின் ஏகத்துவவடிவ தத்துவத்தின் அஞ்ஞானத்தினாற் செய்த பிரதிக்ஞையினின்றும் உபராமமாயினையென்று காண்கின்றேன்.

௩. உனக்கு முமுக்ஷுத்தன்மைக்குப் பின்னர் விரும்பப்பட்ட ஆத்மாவின் அபின்னமும் விஸ்மரணமடைந்த கண்டபூஷணத்தைப் போல நித்தியப்பிராப்தமுமாகிய எந்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தி இருந்ததோ அது அதன் ஞானவாயிலாகச் சித்தித்தது. ஆதலால் புத்தியின் சஞ்சலத்தன்மைக்கு ஹேதுவான ரஜோகுணஜந்ய இச்சாவிருத்தியின் நிவிருத்தி வாயிலாக அந்தர்முகமாகிய புத்தி விருத்தியில் பிரதிபிம்பத்தை யடைந்த சொரூபாநந்தத்தினது அநுபவத்

தின் சூசனையைச் செய்வதாகிய முகத்தின் பிரசன்னத் தன்மை உண்டாயிருக்கின்றது. அதனையும் காண்கின்றேன். ஆதலால்,

முற்கூறிய இலிங்கங் (குறி) களால் உனக்கு அவசியம் பிரஹ்மாத்மாவினது ஐக்கியத்தின் அபரோக்ஷ ஞானம் உதயமாயிருக்கிறதென்று எனக்கு நிச்சயமுண்டா யிருக்கின்றது. ஆனால் அந்த ஞானம் திடமாயிருக்கின்றது அல்லது அதிடமாயிருக்கின்றது என்னும் நிச்சயம் எனக்கு உண்டாகவில்லை. ஏனெனின்,

௧. அந்தக்கரணமும் அதன் விருத்தியும் சூக்ஷ்ம பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாம். ஆதலால் இந்திரிய வடிவப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்திற்கு விஷயமாகா. ஆனால் அவை (அந்தக்கரணமும் அதன் விருத்தியும்) சாக்ஷிக்கு (அந்தக்கரணத்தினும் அதன் விருத்திகளினுமுள்ள சேதன மாத்திரத்திற்கு) விஷயமாம்.

௨. தத்துவஞானமும் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திவடிவமாம். ஆதலால் அது இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாது. இதனானே பிரத்தியக்ஷத்தன்மையினால் உன்னுடைய ஞானத்தின் திடத்தன்மையையேனும் அதிடத்தன்மையையேனும் அறியமாட்டேன்.

௩. அல்லது, ஞானியின் ஸ்வசொரூபத்தில் கதி (பிரவேச) வடிவ ஞானம் எதுவோ, அது மனிதனால் அறியத்தக்கனவாகிய ஆகாயத்தில் பறக்கும் பக்ஷியின்கதி, க்ஷணநேரமிருப்பதாகிய மின்னலின் கதி, சுகதுக்க முதலிய தர்மங்க

ளால் முகத்தின் வாட்டத்திற்கும் மலர்ச்சிக்கும் ஏதுவான மனதின் கதி என்பவற்றிற்கு விலக்ஷணமாம்; சாதாரண மனிதனால் அலக்ஷியமா (அறியத்தக்கதா) யிருத்தலின்.

ச. யோகியினால் லக்ஷியமாகும் ஜலப்பிரவாகத்தில் எதிர்த்துச் செல்வதாகிய சொற்ப மச்சத்தின் கதி எதுவோ, அதனினும் முற்கூறிய ஞானியின் கதி விலக்ஷணமாம்; சர்வஞ்ஞனாகிய சித்தயோகியினாலும் அலக்ஷியமா யிருத்தலின்.

ரு. தன்னினும் அதிகனான வேறு சித்த யோகியினால் அறியத்தக்கதாயிருத்தலின் துர்லக்ஷியமாகும் (துக்கத்தினால் அறியத்தக்கதாயிருக்கும்) சர்வஞ்ஞ சித்தயோகியின் கதியினும் முற்கூறிய ஞானியின் கதி விலக்ஷணமாம்; மகாயோகியினாலும் அலக்ஷியமாயிருத்தலின். ஆதலால்,

ஞானமார்க்கத்தை யறியாத அஞ்ஞ புருஷர்களாலோ ஞானத்தின் கதி முற்றும் அலக்ஷியமாம்.

சு. ஞானமார்க்கத்தைக் கண்டவேறு அறிஞன்எவனோ, அவன் மற்றைய ஞானியினது நிஷ்டையினைத் தனது சொரூபத்திற்குப் பின்னத்தன்மையாகக் காண்பானாயின், துவைதத்தைக் காண்பவனாகுதலின் தான் அஞ்ஞானியாவன். அதனை (முற்கூறிய நிஷ்டையினை) அவன் (மற்றைய அறிஞன்) தனது சொரூபத்தின் அபின்னத்தன்மையாகக் காண்பானாயின், அது (தனது ஆத்மாவினும் வேறாகாத தன்மையாகக் காணுதல்) தனது நிஷ்டையேயாம். அதனையே காண்கின்றான். மற்றைய ஞானியின் நிஷ்டை (கதி) யினைக் காண்கிறதில்லை. ஆதலால் மற்றைய அறிஞனாலும் ஞானியின்கதி பிரத்

ரியக்ஷத்தன்மையினால் அறிதற்கரியதாம். ஆதலால் அபரோக்ஷத்தன்மையினால் உன்னுடைய ஞான நிஷ்டையின் திடத்தன்மையினையாவது அதிடத்தன்மையினையாவது யான் அறியமாட்டேன்.

எ. வெகுகால சகவாசத்தினால் வசனமுதலிய லிங்கங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட

க. குணாதீதத்தன்மை,

உ. சமீபித்திருக்கும் மிருத்தியுவின் (மரணத்தின்) ஞானத்தினால் பயமின்மை,

ங. இஷ்டாநிஷ்டங்களில் மோகமும் சோகமுமின்மை என்றல்முதலிய ஞானியின் *கூஅ. ஸ்வசம்வேத்தியலக்ஷணங்களினால் வேறு அறிஞனால் அநுமானத்தினால் அறியத்தக்கது ஞானியின் கதியாம். ஆனால் உபதேசத்திற்குப்பின் உனக்கும் எனக்கும் வெகு காலபரியந்த சகவாசம் (கூடவிருத்தல்) உண்டாகவில்லை. ஆதலால் உனக்குண்டாகிய ஞானம் எதுவோ அது திடம் அல்லது அதிடம் என்பதை அநுமானத்தினாலும் யான் அறியமாட்டேன்.

அ. முமுக்ஷுவிற்கோ (க) பூர்வ புண்ணியத்தினாலும், (உ) உலகத்தில் அவ்வனது பிரஹ்மவித்துத் தன்மையின் பிர

---

*கூஅ. எந்தலக்ஷணம் பாகவதத்தின் ஏகாதசஸ்கந்தத்திற் கூறிய மேலான கிருபையுடைமை முதலிய (கூ0) பரசம்வேத்திய (பிறரால் அறியப்படும்) லக்ஷணங்களைப் போலப் பிறருக்கு அறிய வருகிறதில்லையோ, ஆனால் ஞானியாகிய தனக்கே அறியவருகின்றதோ, அது ஞானியின் ஸ்வசம்வேத்திய (தன்னால் அறியப்படும்) லக்ஷணமாம்.

சித்தியினாலும்,(ரு) அவன்து பிரமநிவிருத்திவாயிலாகச் சாந்தியை யுண்டுபண்ணும் வசனங்களினாலும் "இவன் ஞானி" என்னும் பாவனை உண்டாகின்றது.

க. ஆதலால் சிஷ்யனே! நான் உனக்கு இதனைத் தெரிவிக்கின்றேன்:— உனக்குச் சம்சய விபரியயவடிவ தோஷமின்றிய திடஞான முண்டாயிருக்குமாயின், நீ கிருகிருத்திய (செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தவ) னும் பிராப்தப் பிராப்பிய (அடையவேண்டியவற்றை அடைந்தவ) னுமாவாய். ஆதலால் உனக்கு அத்தோஷங்களின் நிவிருத்தியின் பொருட்டுச் சிரவண மனனமுதலிய எம்முயற்சியும் செய்யவேண்டியதில்லை.

உ. உனக்குச் சம்சய விபரியயவடிவ தோஷத்தோடு கூடிய "யான் பிரஹ்மம்" என்னும் நிச்சயவடிவ அதிட(மந்த) போத முண்டாயிருக்குமாயின், அப்போது உனக்குச் சிரவணாதிகள் மூன்றும் செய்யத்தக்கனவாம்.

க. அவற்றுள்ளும், உனக்கு உபநிஷத்துவடிவ அல்லது அதன் அநுசாரியான ஏனைச் சம்ஸ்கிருத அல்லது பிராகிருத பாஷைகளின் கிரந்தவடிவ வேதாந்தசாஸ்திரம் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றதா? அல்லது வேறுபொருளைப் பிரதிபாதிக்கின்றதா? என்னும் வடிவினதாகிய கேவலப் பிரமாணகதசம்சய முண்டாயின், அப்போது உனக்குச் சிரவணமாத்திரம் செய்யவேண்டியதாம்.

உபநிஷதங்களின் அப்பியாசவடிவ அல்லது அதனையநுசரித்த மற்றைய சம்ஸ்கிருத அல்லது பிராகிருத பாஷா

கிரந்தங்களின் அப்பியாசவடிவ விசாரமாகிய சாதன (குரு முகமாக வாக்கியத்தின் சிரவணவடிவ அங்கியின் வேறாகிய அங்க) சிரவண மெதுவோ அதன் வாயிலாக,

க. உபக்கிரம உபசம்ஹாரம் (ஆரம்பம் சமாப்தி),

உ. அப்பியாசம் (அடிக்கடிசொல்லுதல்),

௩. அபூர்வதை (சுருதிக்குவேறாகிய பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாமையினாலேனும் சொப்பிரகாசத்தன்மையினாலே னும் அத்வைதவஸ்துவின் அலௌகிகத்தன்மை),

௪. பலம் (அநர்த்தநிவிருத்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியு மாகிய மோக்ஷம்.

ரு. அர்த்தவாதம் (பேதஞானத்தின் நிந்தையும் அபே தஞானத்தின் ஸ்துதியும்),

சு. உபபத்தி (அத்வைதஞானத்திற் கநுகூலமான திரு ஷ்டாந்தவடிவ யுக்தி) என்னும் இவை தாற்பரியத்தை நிச்ச யிக்கும் ஆறுலிங்கவடிவ யுக்திகளாம். [ஸ்ரீபஞ்சதசியின் திரு ப்திதீபத்தினது க0க-வது சுலோகத்தின் டிப்பணத்திலும் அங்ஙனமே ஸ்ரீ விருத்திரத்நாவலியிலும், அங்ஙனமே ஈசோ பநிஷத்தின் வியாக்கியானத்திலும் இவ்விலிங்க ரூப யுக்திகள் சிறிது வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வாகலின் ஈண்டெழுதப் படவில்லை.] இந்த ஆறு லிங்கவடிவ யுக்திகளால் வேதாந்தத் தின் (உபநிஷதங்களின்) தாற்பரியத்தை நிச்சயித்தல் சிர வண மெனப்படுகின்றது. அது உனக்குக் கர்த்தவ்வியமாம். இதனால் (சிரவணத்தினால்) முற்கூறிய பிரமாணகதசம்சயத் தின் நிவிருத்தி உண்டாகின்றது.

உ. உபநிஷத்தங்களின் விசாரத்தினுலேனும், அல்லது அதனை அநுசரித்த மற்றைய சம்ஸ்கிருத பிராகிருத கிரந்தங்களின் விசாரத்தினுலேனும், அல்லது உண்மை யுரைக்கும் குருவின் வாக்கியத்திலுள்ள திட விசுவாசத்தினுலேனும் உபநிஷதவடிவப் பிரமாணத்தினுல் அறியத்தக்க பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியவடிவப் பிரமேயம் எதுவோ, அது உபநிஷத்தங்களில் அவசியம் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்னும் நிச்சயத்தினுல் உனக்குப் பிரமாணகதசம்சய முண்டாகாமல், பிரஹ்மமாகிய பரமேசுவரன்,

(க) சர்வஞ்ஞத்தன்மைமுதலிய குணங்களோடுகூடியவன்;

(உ) க. அவித்தை, உ. அஸ்மிதை, ங. ராகம், ச. துவேஷம், ரு. அபிநிவேசம் என்னும் ஐந்துகிலேசங்களு மின்றியவன்;

(ங) எங்கும் பூர்ணன்;

(ச) என்று உபாசியன் (உபாசிக்கப்படுவன்);

ஜீவனுகிய யான்,

(க) அற்பஞ்ஞத்தன்மை முதலிய குணங்களோடுகூடியவன்;

(உ) அவித்தை முதலிய பஞ்சக்கிலேசங்களோடு கூடியவன்;

(ங) தேகத்தின் சம்பந்தியா பிருத்தலின் பரிச்சின்னன்;

(௬) அதன் (பிரஹ்மத்தின்) உபாசகன் என்னும் இத் தன்மைய அசம்பவத்தினால் பிரஹ்ம ஆத்ம ஐக்கியவடிவ வேதாந்தத்தின் பிரமேயம் எதுவோ, அது என்னுடைய புத்தியில் வருவதில்லை. ஆதலால் "பிரஹ்மாத்ம ஐக்கியம் சத்தியமா?" என்னும் வடிவுடைய கேவலப் பிரமேய சம்சய முண்டாயின், உனக்கு,

(க) இரஜ்ஜு சர்ப்பம், சுத்தி ரஜதம், கண்ணாடியிலுள்ள நகரப்பிரதிபிம்பம் என்றல் முதலிய திருஷ்டாந்த வடிவமும்,

(உ) [க] பேதமின்றிய ஆத்மாவில் பிரஹ்மத்தின் பேதமிருக்கின்றதா? [உ] அல்லது பேதத்தோடு கூடிய ஆத்மாவில் பிரஹ்மத்தின் பேதமிருக்கின்றதா?

(௩) க. பெயர் ஜாதிமுதலிய துவைதவடிவ விகற்பமின்றிய ஆத்மாவில் விகற்பமிருக்கிறதா? உ. அல்லது விகற்பத்தோடுகூடியதில் விகற்பமிருக்கின்றதா? என்னு மிரண்டிடத்திலும்,

[க] முதற்பக்ஷத்தில் வியாகாத தோஷமுளது,

[உ] இரண்டாவது பக்ஷத்தில் ஆத்மாசிரயம் அந்நியோந்நியாசிரயம் சக்கிரிகை அநவஸ்தைமுதலிய தோஷங்களுண்டாகின்றன என்பதுமாகிய,

இவைமுதலிய பேதத்தின் பாதகயுக்திகளாலும்,

(௪) கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்கும் சொரூபமாக என்றும் அபேதமுண்டு; அங்ஙனமே நிருபாதிகப் பிரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் சொரூபமாக என்றும் அபே

தமுண்டு என்றல் முதலிய அபேதத்தின் சாதக யுக்திகளா லும்,

அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் (பிரஹ்மாத்மாவினது அபே தத்தின்) சிந்தித்தல்வடிவ மனனஞ் செய்யத்தக்கதாம்.

ங. உனக்கு முற்கூறிய இருவகைச் சம்சய முண்டா யின், நீ முற்கூறிய வகையான சிரவண மனனங்க ளிரண் டையும் செய்யவேண்டும்.

ச. உனக்கு எவ்வகையான சம்சயமும் இல்லாமல் ஞானத்திற்குமுன் சகுணப் பிரஹ்மத்தின் பூரண உபாசனையி ஞல் உண்டாகும் சித்தத்தின் ஏகாக்கிரதன்மை யின்மையி ஞல் "நான் ஜீவனுயிருக்கின்றேன்; பிரஹ்மத்திற்கும் எனக் கும் உள்ளபேதம் சத்தியம்; தேகமுதலிய ஜகத்து சத்தியம்." என்னும் வடிவினதான க்ஷணங்கள் தோறும் எழும்புவதா கிய புத்திவடிவ கேவல விபரீத பாவனை (ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத் தின் நிச்சயம்போல ஆத்மாவின் யதார்த்த சொரூபத்தினும் விபரீதமான நிச்சயம்) உண்டாகுமாயின், அப்போது நீ விஜா தீயப் பிரத்தியயங்களின் (அநாத்மாகார விருத்திகளின்) நீக்கத்தோடு கூடிய சஜாதீயப் பிரத்தியயங் (ஆத்மாகார விருத்தி)களின் பிரவாகவடிவ நிதித்தியாசனத்தை (சவிகற் பசமாதியை)ச் செய்யவேண்டும்.

ரு. உனக்கு இருவகைச் சம்சயமும் விபரீதபாவனையு முண்டாகுமாயின், அப்போது நீ முற்கூறிய சிரவணம் மன னம் நிதித்தியாசனம் என்னும் மூன்றனையும் செய்யவேண் டும். அஞ்சனத்தி (மையி)ஞல் நேத்திரரோகத்தின் நிவிரு த்திவாயிலாகச் சூரியனது சாக்ஷாத்கார முண்டாகுதலைப்

போல அச்சிரவணாதி சாதனங்களைச் செய்ய நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாக அவஸ்தைவடிவத் தியானிப்பவன் தியானமென்பவற்றின் மறதியுண்டாய் அத்விதீய சொப்பிரகாச பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மவடிவத் தியேயாகார (தியானிக்கப்படு பொருள்வடிவ) விருத்தியின் ஸ்திதிமயமான க்ஷணிக(கணப்போதிருப்பதான) சமாதிவடிவ சாக்ஷாத்கார (திடஅபரோக்ஷஞான) முண்டாகும். அதனால் அதேகணத்தில் காரியத்தோடு கூடிய அவித்தையின் நிவிருத்தியும் (முக்காலத்தின்மையின் நிச்சயவடிவ பாதமும்) பரமாநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவமுமாகிய ஜீவன்முக்தி யுண்டாகும்.

ஆதலால் இப்போது நீ சிரவண மனனத் தியானங்களால் உதயமாகிய ஞானத்தினைத் திடஞ்செய்க. பின்னர்,

க. உனக்கு உத்தமப் பிராரப்த முளதாயின், உன்னுடைய ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணாநந்தத்தினது அநுபவத்தின் பொருட்டு வித்வத் சந்நியாச (ஞானவான் சந்நியாச) வடிவ நிவிருத்தியைக் கொள்ளுதலோடு நிர்விகற்பசமாதியின் அதிக அப்பியாசம் உண்டாகும்.

உ. உனக்கு மத்திமப் பிராரப்தமுளதாயின் ஸ்நானம், சந்தியை, தேவபூஜை, சாதுசேவை, குருபக்தி, சாஸ்திராத்தியயனம் என்னும் இவைமுதலிய சாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்ட வியவகாரங்கள் உண்டாகும்.

ந. உனக்குக் கநிஷ்ட பிராரப்த முளதாயின் வேளாண்மை, வாணிபம், சேவகம், குடும்ப சம்ரக்ஷணை, ராஜ

யயாலனம் என்றல் முதலிய கிலேச வடிவ கநிஷ்டமான லௌகிக வியவகாரமுண்டாகும். ஆனால்,

கானல் ஜலத் தோற்றத்தால் பிருதிவியின் நனைதலுண்டாகாமைபோலப் பாதமாகிய பிரபஞ்சத்தின் அநுவிருத்தி (பின் தோற்றத்தி)னல் தேகம் விழும்வரையில் பிராரத்தாநுசாரமாகத் தோற்றிய இந்த வியவகாரங்களால் உனக்கு ஒரு ஹாநியும் லாபமு மில்லை.

சிஷ்யனே! நீ திடஞானத்தால் முன்னிருந்த பேதவாதி வயிறு வளர்க்கும் பாமரன் என்பவர்களது சங்கத்தையும், ஸ்திரீயினையும், ஸ்திரீகளின் சங்கமுடைய விஷயி புருஷர்களின் சங்கத்தையும் விட்டுவிடுக. ஏனெனின், அவர்கள் சங்கம் எதுவோ அது உதயமாகிய மந்த போதத்தை நாசஞ் செய்வதாம்.

ஓர் அரசன் புத்திரர்முதலியோரது விருப்பத்தால் வாயு தேவனுக்கு யாகஞ் செய்தற் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய லக்ஷணமுடைய வெள்ளாடு என்னும் ஓர் பசுவை வரவழைக்க வேண்டியிருந்தது. அதன்பொருட்டு அவன் ஓர் வேதமுணர்ந்த பிராஹ்மணரை யனுப்பினான். அந்தப் பிராஹ்மணர் ஓர் தேசாந்தரத்தி லிருந்த ஆட்டு மந்தையினின்றும் சாஸ்திரத்திற் கூறிய லக்ஷணம்பொருந்திய வெள்ளாடொன்றை நூறு ரூபாய் மதிப்புள்ள திரவியத்தைக் கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டு ராஜாவின் நகரத்தைநோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது வழியில் இரண்டு திருடர்கள் சேர்ந்து செவிவாயிலாக இது ராஜாவின் ஆடென்றறிந்து ஒருவர்க்கொருவர் சங்கேதஞ் செய்துகொண்டு, பின் அந்தப் பிராஹ்மணருக்குமுன் ஒவ்வொரு குரோச (இரண்டு மைல்தூர)த்திற்கு அப்பால் அந்நால்வரும் கட்டை வெட்டுதல் முதலிய வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்துகொண் டிருந்தார்கள்.

அப்போது ஒரு திருடனிருந்த இடத்திற்கு அந்தப்பிராஹ்மணர் வந்தகாலத்து, அவன் இப்பசு ஆடன்று; வெறிகொண்ட நாய்" என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்டு அவருக்குச் சந்தேக முண்டாகவில்லை. பின் இரண்டாவது திருடனிருந்த விடத்தில் வந்தபோது அவனும் அவ்வாறே சொன்னான். அதனைக் கேட்டு அவருக்குச் சந்தேக முண்டாயிற்று. பின்னர் மூன்றாமவனிருந்த விடத்துச் சென்றபோது அவனும் அவ்வாறேசொன்னான். அதனைக்கேட்டு "இப்பசு வெறிகொண்ட நாய்தான்" என்னும் விபரீதநிச்சய முண்டாயிற்று. அப்போது கயிற்றை விட்டுப்போனார். அப்போதும் அப்பசு ஸ்நேகவசத்தால் அவர் பின் சென்றது. பின் அந்நான்காவது திருடனருகிற் சென்றபோது அவனும் மிகுபயத்தையுண்டு பண்ணும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவ்வாறே கூறினான். அப்போது அந்தப் பிராஹ்மணர் பயந்து நடுங்கி அப்பசுவின் கழுத்திற் கட்டியிருந்த கயிற்றினை ஓர் விருக்ஷத்திற் கட்டி விரைவாக ராஜனிடத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தார். அப்பசுவினை அந்நான்கு திருடர்களும் சேர்ந்துகொண்டுபோனார்கள். பின் இராஜா இவ்வெல்லா விருத்தாந்தங்களையும் கேட்-

டுச் சோதித்து மீண்டும் அப்பசுவை வருவித்துத் தன் காரிய த்தை முடித்தான். (பசுவென்பது விலங்குப்பொது.)

அங்ஙனமே குருவடிவ ராஜா மோக்ஷமென்னும் காரிய சித்தியின் பொருட்டு முமுக்ஷு வடிவப் பிராஹ்மணரைச் சாஸ்திரத்திற் கூறிய சச்சிதாநந்தாதி லக்ஷணங்களோடு கூடிய ஆத்மவடிவ பசுவினை விசாரித்து நிச்சயஞ் செய்த லாகிய பிராப்தியின் பொருட்டுச் சாஸ்திர யுக்திகளால் விசா ரஞ் செய்தலாகிய தேசாந்தரத்துக் கனுப்பினர். அப்போது அம்முமுக்ஷுவாகிய பிராஹ்மணர் பிரஹ்மத்திற் கபின்ன மான ஆத்மாவின் நிச்சயவடிவ அப்பசுவின் அடைவைச் செய்தார். ஆனால் பேதவாதிமுதலிய ஜனசமுதாய வடிவ திருடர்களின் சங்கத்தால் சம்சயத்தையும் தேகமுதலிய அநாத்மாவின் யான் எனதென்னுந் தன்மைவடிவ விபரீத பாவனையையும் அடைகின்றார். அவருக்கு மறுபடியும் குரு வடிவ ராஜாவின் சங்கம் கிடைக்குமாயின், அந்த விபரீதபா வனை நிவிருத்தியாய் விடும். இல்லையாயின் ஆத்மாவாகிய பசு வைப் போக்கடித்து, ஜனன மரண முதலிய சம்சார மென் னும் பச்சாத்தாபத்தினை (பின்னிரங்குதலை)யே அநுபவிப் பர். ஆதலால் பேதவாதி முதலியோர்களின் சங்கவடிவ குச ங்கம் திடஞானத்திற்கு முன்னரே நீக்கத்தக்கதாம்.

திடஞானத்திற்குப் பின்னும் ஜீவன்முக்தியினது விசே ஷசுகத்தின் பொருட்டு முற்கூறிய ஜனங்களது சங்கம் விடத் தக்கதாம். "நிஸ்ஸம்ஶதா ஸூக்திவஶம் யதீநாம் ஸம்ஶாஷ்டிஸ ஷா: ஸ்லஙி ஜொஷா: | கூூ யொமொஉவி

நிவாத்ருதெ உயஃ ஸமெந யொதீ கிஃ- தாஜு ஸிஃ||
முயற்சியுடைய புருஷர்களுக்குச் சங்கத்தின் அபாவ (ஜனங்களோடு ராகத்துவேஷமுதலியவை யின்றிய தன்மையாகிய உதாசீன)த்தன்மை முக்திபதமாம். சங்கத்தினுல் சகலதோஷங்களும் உண்டாகின்றன. யோகாரூட புருஷனும் சங்கத்தினுல் நழுவுகின்றுனெனின், அற்பசித்தியுடைய புருஷன் (அயுக்குவ யோகி) சங்கத்தினுல் நழுவுவன் என்பதில் என்ன சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது?" என்று வேறு சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இவ்வர்த்தத்தில் மற்றும் அநேகப் பிரமாணங்களுள. அவை விரிவஞ்சி எழுதப்படவில்லை. ஆஸ்திக அதிகாரிகளுக்கு விசேஷப்பிரமாணங்களின் அபேக்ஷையுமில்லை. ஏனெனின்,"ஸ ஹவிஜ ஒெஹவ ஹவதி —பிரஹ்மவித்து (பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன்) பிரஹ்மமே யாகின்றுன்" என்னும் சுருதியினுல் அவனுக்கோ (மிகுந்த விசுவாசமுள்ள அதிகாரிக்கோ) பிரஹ்மஞானியாகிய புருஷர்களது சகல (சம்ஸ்கிருத அல்லது பிராகிருத பாஷையின்) வாக்கியங்களும் பேதப் பிராந்தியைச் சேதிப்பனவா யிருத்தலின் வேதவடிவமாய்க் காணப்படுகின்றன. இதனுனும் இந்நூலிற் சிலவிடத்துச் சுருதிமுதலிய பிரமணங்கள் விசேஷமாய் எழுதப்படவில்லை. ஆதலால் ஞானம் உண்டாகிய பின்னரும் குசங்கத்தினின்றும் விலகியிருத்தல் தகுதியாம்.

சங்கதோஷத்தைக் கெடுப்பவர்களாகிய சத்புருஷர்களது சங்கம் செய்யவே பலத்தினுல் நிஸ்ஸங்கத்தன்மையை யடைகின்றுன். ஆதலால் வாசனக்ஷய முதலிய பலத்திற்கு

ஏதுவாயிருத்தலின் அந்தச் சாதுசங்கம் எப்போதும் செய்ய வேண்டியதாம்.

எகூ. க. வைராக்கியம், உ. ஞானம், ௩. உபரதி என்னும் மூன்றற்கும் க. ஏது, உ. சொரூபம், ௩. பலம், ௪. அவதி என்பவற்றை அறிந்து அவற்றை இருதயத்தில் தாரணஞ்செய்க. இம்மூன்றையும் ஒருங்கே கொள்ளுதல் ஜீவிக்கின்ற நரனுக்கு அவதியின்றிய சுகமாம். அதாவது ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணாநந்தத்திற்கு ஏதுவாம்.

க. (க) இந்த லோகத்தின் விஷயங்களிலும் பரலோகத்தின் விஷயங்களிலும் அநித்தியத்தன்மையின் புத்திவடிவ தோஷதிருஷ்டி (விவேகம்) வைராக்கியத்தின் ஏதுவாம்.

(உ) ஜிஹாஸை (விடுதலின் இச்சை) வைராக்கியத்தின் சொரூபமாம்.

(௩) விட்டபின் அந்தப் போக்கிய (விஷய)ங்களில் உண்டாகும் உபரதி வைராக்கியத்தின் பலமாம்.

(௪) எல்லாவற்றினும் மேலான பிரஹ்ம லோகத்தையும் துரும்புபோற் (துச்சமாக்) காணுதல் [அப்போது இந்தலோக முதலியவற்றைத் துரும்பு போற் காண்பதிற் சொல்லவேண்டியதென்னை?] வைராக்கியத்தின் அவதியாம்.

இவை விராகத்தின் ஏதுமுதலியன வென்றறிக.

உ. (க) குருமுகமாக் மகா வாக்கியத்தின் உபதேசமும் சாஸ்திரத்தின் விசாரமுமாகிய இருவகைச் சிரவ ணாதி (சிரவண மனனநிதித்தியாசன மென்னும்) மூன்றும் ஞானத்திற்கு ஏதுவாம்.

(உ) மித்தையினையும் (சகல அநாத்ம வஸ்துக்களையும்) தத்துவத்தையும் (பிரத்தியகபின்ன பிரஹ்மத்தை யும்) விவேகித்தல், அதாவது நிஷ்பிரபஞ்ச ஆத் மாவின் (தன்னின்) வேறாகாத பிரஹ்மத்தின் நிச் சயம் தத்துவஞானத்தின் சொரூபமாம்.

(௩) மீண்டும் கிரந்தி (முடிச்சு) உதயமாகாமை அதா வது காரண (அவித்தை) காரியங் (ஜன்மாதி)க ளோடு கூடிய அந்நியோந்நியாத்தியாசவடிவ சித் ஜடக் கிரந்தியின் அத்தியந்தநிவிருத்தி (பரமானந் தத்தின் பிராப்திவடிவ மோக்ஷம்) தத்துவஞானத் தின் பலமாம்.

(௪) தேகத்திற்போல அதாவது முன் (அஞ்ஞான தசையில்) தேகத்தில் ஆத்மபுத்தியிருப்பதுபோல அதன் (தேகத்தில் ஆத்ம ஞானத்தின்) பாதக மான ஒரே (பிரஹ்மத்திற்க பின்னமான) ஆத்மா வில் புத்தியுண்டாயின் அது தத்துவஞானத்தின் அவதியாம்.

௩. (க) இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தி யாகாரம், தாரணை, தியானம், சவிகற்பசமாதி என்னும் எட்டும் உபாதிக்கு ஏதுவாம்.

(உ) சித்தத்தின் நிரோதவடிவ யோகம் (நிருவிகற்ப சமாதி) உபரதியின் சொருபமாம்.

(ந) வியவகாரத்தின் விஸ்மிருதி(மறதி) உபாதியின் பலமாம்.

(ச) சுழுத்தியைப்போல உண்டாயின் அது உபாதியினது (உபசத்தியினது) அவதி (எல்லை)யின் சொருபமாம்.

க, வைராக்கியம் ஞானத்திற்கு ஏதுவாம்.

உ. ஞானம் உபரதிக்கு ஏதுவாம்.

ந, உபரதி சாந்திக்கு ஏதுவாம்.

ச, சாந்தி சுகத்திற் கேதுவாம்.

க. வைராக்கியத்தினால் வாசனை நசிக்கின்றது.

உ. ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் கெடுகின்றது.

ந, உபரதியினால் மனதின் நாசம் உண்டாகின்றது. அதாவது பிரஷ்மாப்பியாச பலத்தாற் ரஜோகுண தமோகுணங்கள் திரஸ்காரமாக (நீங்க) சத்துவகுணத்தின் ஆவிற்பாவம் (வெளிப்படுதல்) உண்டாகின்றது.

ஈண்டு மனமென்னும் சொல்லால் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் சத்துவகுணம் நீங்குதலாகிய மனதின் ஸ்துலத்தன்மை கொள்ளப்படுகின்றது. மனோநாசமென்னுஞ் சொல்லால் முற்கூறிய மனதின் ஸ்தூலத்தன்மையினது நாசம் கொள்ளப்படுகின்றது.

இவ்வாறு வாசனைக்ஷயம், அஞ்ஞானக்ஷயம், மனோநாசம் என்னும் மூன்றும் சித்திக்கவே மூன்றுதேகத்தின் அபிமானமும் நிவிருத்தியாயிற்று.

ஈண்டு இது விவேகமாம்:—

க. ஸ்தூலதேகத்தினது அபிமானத்தின் நிவிருத்தியி னுல் சகல வாசனைகளும் க்ஷயமாகின்றன.

உ. சூக்ஷ்மதேகத்தினது அபிமானத்தின் நிவிருத்தியி னுல் மனோநாசம் உண்டாகின்றது.

ங. காரணதேகத்தின் நிவிருத்தியினுல் அவ்வடிவ் அஞ் ஞானத்தின் நாசம் சித்தமாகின்றது. இவ்வாற்ருல் ஞானி க்கு விவேகத்தின் பலத்தினுலேயே வாசனுக்ஷய முதலியவற் றின் சித்தி சகஜமா யுண்டாகின்றது. அதுவே மீண்டும் அப் பியாசபலத்தால் வளர்த்தற்குரியதாம்.

எஎ. இவ்வாறு நிவிருத்தியின் பிராரப்தத்தையுடைய ஞானிக்கு ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணுநந்தத்தின் பொரு ட்டு வாசனுக்ஷய மனோநாசங்களின் விசேஷ அப்பியாசவடிவ கர்த்தவ்யத்தைச் சொல்லி, இப்போது பிரவிருத்தியின் பிரா ரப்தத்தையுடைய ஞானிக்கு வெளி வியவகாரத்தில் தோஷ திருஷ்டி மித்தியாத்துவ புத்திகளாற்ருேன்றிய திட வைராக் கியத்தினுல் உள்ளில் நிர்மோகமா (அகந்தைமமதை வடிவ மயக்கமின்றி) யிருத்தல் தகுதியாம் என்பதை யுபதேசித் தற்பொருட்டு மோகஜித்தின் கதையை ஸ்ரீ குருவானவர் கூறுகின்ருர்.

ஓர் அரசனது குலமுழுவதும் (க. ராஜன், உ. ராணி, ங. ராஜபுத்திரன், ச. புத்திரனது மனைவி, ரு. தாசி) என்னு மிவர்கள் ஞான முடைமையால் மோகஜித்தா (மோகத்தை ஜயித்தவர்களா) யிருந்தார்கள் என்பது ஓர் உதாரணம்.

இந்த மோகமின்றிய வார்த்தையைக் கேட்கின் சிறிதும் மோக முண்டாகாது.

மோகஜித்தின் கதை வருமாறு:—

ஓர் ஞானமுடைய ராஜாவின் குலமுழுவதும் மோகத்தை ஜயித்தவர்களாயிருந்தனர். ஒரு சமயத்தில் ஓர் வனத்தின் சிங்கம் ராஜநகரத்தின் ஜனங்களை நாள்தோறும் வந்து கொல்லத்தொடங்கியது. அதனைக் கொல்லுதற்பொருட்டு அநேக மனிதர்களோடு மகா ராஜகுமாரன் குதிரையில் ஏறியவனும் வனத்திற்குச் சென்றான். அந்தச் சிங்கம் கண்ணுக்குப் புலப்படவே எல்லா மனிதர்களையும் பின்விட்டுத் தான் ஒருவனாகவே சிங்கத்தின் வழியை அநுசரித்தான் பின்னர்ச் சாயங்காலத்தில் அச்சிங்கம் மகாவனத்தில் மறைந்துவிட, அப்போது அவ்விராஜகுமாரன் ஆண்டுக் கங்கையின் சமீபத்திருந்த ஓர் யோகியின் ஸ்தானத்தைக் கண்டு, அதன் சமீபத்திற்சென்று அந்த யோகீசுவரருக்குச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தான். அவனைப் பார்த்து யோகீசுவரர் நீ யார் என்று கேட்டார். அப்போது ராஜகுமாரன் யான் மோகஜித்தென்று சொன்னான். அதனைக் கேட்டு யோகி ஆச்சரியமடைந்தார். அதனைக்கண்டு மீண்டும் மீண்டும் ராஜகுமாரன் யோகீந்திரரே! யான் மாத்திரமே மோகஜித்தல்லன்; என் குலமுழுவதும் மோகஜித்தாம் என்று கூறினான். அதனைக் கேட்டு யோகீசுவரர் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைந்து ராஜகுமாரனே! உங்களுடைய குலமுழுவதும் மோகஜித்தென்னும் வார்த்தையினை யான் எப்படி அறிவது என்று கேட்க ராஜ

குமாரன் சொல்லுகின்றான்:—செந்நிறப்பழத்தினது சாயத்தின் கறையோடுகூடிய எனது வஸ்திரங்களையும் குதிரை நகைமுதலியவற்றோடு சஸ்திரங்களையும் தாம் ராஜ நகரத்திற் கொண்டுபோய்ப் பரீக்ஷிக்கலாம் என்றான். அப்போது அந்த யோகி முற்கூறிய சகல சாமக்கிரியைகளையும் உடன் கொண்டு ராஜநகரத்திற் சென்றார்.

ஆண்டு முதலில் மகா ராஜகுமாரனது தாசிக்குச் சகல சாமக்கிரியைகளையும் காட்டி,

"இறைமகன் வார்த்தை தாசி யியம்புவ னுனைக்குக் கேண்மோ
நிறைவலிச் சீய மன்னே னீடடல் பிளந்த தந்தப்
பொறையுட லெனது வீட்டிற் பொருந்துறக் கிடவா நின்ற
தறைதரு கின்ற துண்மை யையுறே விறையு மாதோ"

என் றுசொன்னார்.

அதனைக் கேட்டுத் தாசி,

"அடிமையா னல்லன் சண்ட ரவ்விறை மகனுக் கிந்தப்
படிமிசை யடியேற் கன்னேன் பற்றுள விறைவ னல்லன்
மடிதிரைக் கடலி னோட மாண்பயன் கடத்த லன்றிக்
கடியமற் றதனுற் கொள்ளுங் காரியம் பிறிதொன் றுண்டோ"

என்று உத்தரஞ் சொன்னாள்.

மீண்டும் அந்த யோகி ராஜாவின் ஆசிரயமிருத்தல்பற்றி இத்தாசிக்குச் சோகமுண்டாகவில்லை. ஆனால் அவனுடைய பத்தினிக்கு மோகபூர்வகமான சோகமுண்டாகும் என்றெண்ணி அவளுக்குச் சர்வ சாமக்கிரியைகளையும் காட்டி,

"சுந்தரி நினது மேன்மைச் சுவாமியின் வார்த்தை கேட்டி
விந்தையீ துனது நேயன் வீரிய முள்ளான் றன்னை
யந்தரி யூர்தி யந்தோ வதிர்த்துமே கொன்ற தந்தச்
சுந்தரச் செல்வ னுய துணைவனை யிகந்தா யன்றே."

என்று சொன்னார்.

அதனைக் கேட்டு மகாராஜகுமாரனது பத்தினி,

"தவமுண்டை மூன்வீ செய்யுந் தகைபெறு தவத்தை நீக்கி
யெவ்மதா மமதை தன்னு லாகிய சோகங் கொண்டா
யவருட னடிய னேனுக் கமைந்தவோர் சேர்க்கை யிந்தப்
பவமதி வினைத்து நாளாம் பான்மையை யுடைய தன்றே"

என்று உத்தரஞ்சொன்னாள்.

மீண்டும் வேறு தாயின் புத்திரியாகிய அந்த ராஜகுமாரனது மனைவிக்கு ராஜசுக மிருத்தல்பற்றிச் சோகமுண்டாகவில்லை. ஆனால் அவனுடைய தாய்க்கு அவசியம் மோகபூர்வகமான சோகமுண்டாகுமென் றறிந்து, அந்த யோகியானவர் அவனது தாயினிடத்துச் சென்று சகல சாமக்கிரியைகளையும் காட்டி,

"அன்னையே யந்தோ கேளா யறைவனென் றனது மேன்மை
முன்னிய சுதனைக் காய்ந்து முரணரி யேறு கொன்ற
தன்னவ னிறந்த தாய காரிய மதனன் யானு
மென்னதின் னுணவு மின்னு மேற்றில னென்னே செய்வல்."

என்று கூறினார்.

அதனைக் கேட்டு அவன் தாய்,

"விடபங்க ளநேக மாகும் விருக்கம தொன்றே யாண்டுக்
குடிஞைக ளன்வி லாத குடிக்கொளு மிராக்கா லத்தில்
விடியவி லவைக ளெல்லாம் வியன்றரு வதனை விட்டுச்
சடிதியிற் றூமே தாமாய்த் தங்கிடா தோடு மன்றே."

என்று உத்தரஞ் சொன்னாள்.

அதனைக் கேட்டு அந்த யோகி தாய்க்குத் தனது பதிமிருத்தல்பற்றிச் சோக மூண்டாகாது. ஆனால் ராஜனுக்கு

ஜராவஸ்தையில் (கிழத்தனத்தில்) யௌவனமான புத்திர ன்து நாசத்தால் அவசியம் மோகபூர்வகமான சோகமுண் டாகுமென்று விசாரித்து ராஜாவினிடத்துச் சகல சாமக்கிரி யைகளையும் காட்டி,

"அரசனே யந்தோ கேண்மோ வரகர செய்வ தென்னே
யுரைதடு மாறு கின்ற துள்ளமுங் கலங்கு கின்ற
திரிதர நினது மைந்த னின்னுயி ரரிமா செய்த
வருமையா மாக மென்ன தகத்தினில் வீழ்ந்த தன்றே"

என்று கூறினர்.

அதனைக் கேட்டு ராஜா,

"யோகிநீ ரியற்று மேன்மை யோகினை விட்டு வீணே
சோகமாஞ் சங்கந் தன்னுற் றுயரினைப் பெறுவ தென்னே
போகுமோர் நெறியின் சார்பிற் பொருந்துறு தடாக தீரத்
தேகுறு வழிச்செல் வோர்க ளெவருமே நில்லார் கண்டீர்"

என்று உத்தரஞ்சொன்னர்.

இவ்வாறு அந்த யோகியானவர் "கஸ்தத்ர ஶோகஃ கஃ மோஹஃ। ஏகத்வமநுபஶ்யதஃ -'ஐக்கியத்தை இடை விடாது காண்கின்ற ஞானிக்கு அங்குச் சோகம் யாது? மோகம் யாது?" என்னும் ஈசாவாஸ்ய சுருதியின் அநுசார மான அவர்களது சோக (ஆவரண) மோக (விக்ஷேப) மின் றியதன்மையை யநுபவித்து [தாதி, புத்திரன் மனைவி, ராஜன் மனைவி யென்பவர்கள் முன்னொரு சமயத்தில் இராஜாவினு லும் இராஜபுத்திரனுலும் பரீக்ஷையின்பொருட்டு விடப்பட் டபோது சோகமின்றி யிருந்தபடியே யிருந்தார்கள் என்

னும் வார்த்தையைக் கேட்டு அவர் (தாசி முதலியோர்) களது முன் கற்பிக்கப்பட்ட தோஷாரோபத்தை விட்டு], இதனை யான் பரீக்ஷையின்பொருட்டுச் சொன்னேன். ஆனால் ராஜகுமாரன் எனது ஆசனத்தில் சௌக்கியமா யிருக்கிறான் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார். அதனைக் கேட்டு அவர்க ளெல்லோரும் சந்தோஷத்தையும் அடையவில்லை. ஆனால் "அங்ஙனமாயினும் நலமே" என்று சொல்லிச் சமத்தன்மை யிலேயே யிருந்தார்கள்.

பின் அந்த யோகி ராஜபுத்திரனைப் பரீக்ஷித்தற்பொரு ட்டுச் சகல சாமக்கிரிகளோடும் தனதிடத்திற்குவந்து இராஜ புத்திரனை நோக்கி,

"அரைய குமார கேணீ யரையுமென் வார்த்தை தன்னைப்
பெரியவெஞ் சோகங் கொள்ளும் பெற்றிய தாகு மஃது
விரைவினி னீயு மன்று வேட்டைக்கு வந்த பின்னர்
முரியவே யடித்தா ருன்றன் முழுக்குல மதனை யந்தோ"

என்று கூறினார்.

அதனைக்கேட்டு இராஜகுமாரன்,

"ஒருதின முடிவதாக வுலகர்க்குக் குடும்பந் தன்னி
னொருவுத லுண்டா மன்றி யொன்றுமே நில்லா தத்தா
னொருவகைப் பற்று மென்னி லுதித்திடா வண்ண முன்னே
வுரமதா லுண்மை யாக வொழித்தனன் சங்கந் தன்னை. (க)

நடப்பதற் கமைந்த பாட்டை நடுவழி யதனுட் சார்ந்த
வடத்தரு நீழ றன்னில் வைகினு ரிளைப்பு நீங்கக்
கடப்பரக் கணத்துங் காலங் கழிந்ததின் பின்பு மெல்ல
நடப்பர்கள் முன்பின் னாக நாழிகை காத தூரம். (உ)

மூன்றுநாள் வாழ்வ தாகு முன்னுறி னிவைக டாமு
மேன்றசொப் பனத்திற் போல விருப்பிலா தனவே யாகுந்
தோன்றிய காரி யங்கள் சுகநுகர்ச் சிகளி ஞைசை
யீண்டிய விவற்றி னுற்பே றில்லையென் னளவும் வீணே. (௩)

செய்வது யாது யாது சேர்வது சொற்ப நாட்க
ளுய்வதன் பொருட்டா மித்தை யுலகினர் தாமு நாடு
மெய்ம்மனை தனத்தி னோடு மேற்குல மிராச்சி யங்க
ளெய்தியே கண்கூ டாக வேகுவர் விட்டு விட்டே. (௪)

மலடியின் மைந்தன் றன்னால் வருவியோ கத்தி னைத்தா
னுலகினிற் றுன்ப மென்றே யுணர்வரெத் துணையுந் தாங்கள்
பலமுறை மாய்ந்து மாய்ந்து பவமெனுங் கும்பி பாகத்
தலமரல் செய்கு வார்க ளவர்களத் துணையு மந்தோ." (௫)

இவ்வாறு ராஜபுத்திரனுடைய வாக்கியங்களைக் கேட்டு அவ்வெல்லோருடைய மோக மின்மையையும் நிச்சயித்து, அந்த யோகியானவர் மிகச் சந்தோஷ மடைந்து ராஜபுத்திரனைச் சிலாகித்தார். இவ்வாறே எல்லா ஞானிகளும் சோக மோகமின்றி யிருத்தல் தகுதியாம்,

எஅ. பின்னர் ஸ்ரீ குருவானவர் முற்கூறிய அர்த்தத்தினது திடத்தன்மையின் பொருட்டு ஓர் பதிவிரதா ஸ்திரீயின் பிரசங்கத்தைச் சொல்லலாயினர்:—

ஓர் பிராஹ்மணரது பதிவிரதா ஸ்திரீக்குத் தன் பிதாவின் கிரகத்தில் புத்திரஜன்ம முண்டாயிற்று. அவளைத் தன் கணவன் வண்டியிலேற்றி வீட்டிற்கு அழைத்துவருங்காலத்து இடைவழியில் அவளுக்குத் தாகமுண்டாயிற்று. அப்போது அந்தப் பிராஹ்மணர் ஜலங்கொண்டுவரச் சென்று

கானற்சலத்தைக் கண்டு அங்கு வெருவாய்ப் பிரமித்துக் கொண்டேயிருந்தார். பின் வண்டியோடு வஸ்திராபரணங்களைத் திருடர் கொண்டு சென்றனர். அவள் மிக ரூபவதியாயிருப்பதைக்கண்டு வேட்டைக்கு வந்த ஓர் அரசன் அவளைக் கொண்டு சென்றனன். அதன் பின்னர் மாமரத்திற் கட்டிய வஸ்திரத்தில் விளையாடும் குழந்தையைக் கண்டு அநேக எருதுகளிற் பொதிபோட்டுச் செல்லும் ஓர் வணிகன் கொண்டு சென்றனன். பிராஹ்மணன் திரும்பிவந்து பார்க்க ஒருவரும் காணாமையால் தேடுதற்பொருட்டுத் தேச தேசாந்தரங்களில் பிக்ஷை வாங்கிக்கொண்டு திரிந்தார். அவர் தர்மபத்தினி "யான் சிலகாலம் வரையிலும் சைவ விரதத்தைக் கொண்டிருக்கின்றேன். அதுபரியந்தம் எனக்குப் புருஷ சங்கம் கூடாது. புதிதாய் வருகின்றவர்களுக்கு உணவாதிகளைக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்னும் சங்கற்பமுண்டு." என்றுசொல்ல அதனைக்கேட்டுராஜா அவ்வாறேசெய்கவென்றங்கீகாரஞ் செய்து கொண்டான். ஒருநாள் அந்தப் பிராஹ்மணரும் பிக்ஷையின் பொருட்டு அங்கு வந்தார். அப்போது அவ்விருவருக்கும் ஒருவருக்கொருவர் பதிபத்தினித் தன்மைகளின் ஸ்மரண முண்டாயிற்று. அப்போது ஸ்திரீயானவள் பதிக்குப் பாகசாமக்கிரிகளைக் கொடுத்து நகரத்திற்கு வெளியிலுள்ள சிவாலயத்தில் இருக்கும்படிக் குறிப்பிட்டனுப்பிவிட்டு, தன் விரதசமாப்தியின் எண்ணங்கொண்டு ராஜாவிற்கு விருந்து செய்வித்து ராத்திரியில் விஷங் கலந்த அன்னத்தைக் கொடுத்துக் கொன்றுவிட்டு, அவனது ஆபரணம் வஸ்திரம் ஆயுத முதலியவற்றைத் தரித்துக் குதிரையி

லேறிச் சிவாலயத்திற்கு வந்தனள். ஆண்டுப் பாம்பினுற் கடிக்கப்பட்ட பதியினைப் பார்த்து, அவரைத் தோளின்மேயில் தூக்கிக்கொண்டு ஆற்றங்கரையில் வந்து அவரது சரீரத்தில் நெருப்பு மூட்டிச் செத்தைகளைப் போட்டுப் பூமியிற் புதைத்துவிட்டு ஸ்நானம் செய்தாள். அப்போது நான்கு திருடர்கள் வந்து எல்லாச் சாமக்கிரிகளோடும் அவளைத் தேசாந்தரத்திற் கொண்டு சென்றார்கள். ஒரே புருஷனது சங்கம் அவளால் விரும்பப்பட்டதென்னும் சங்கேதத்தால் அவளை வேசியினிடத்து விக்கிரயஞ் செய்தார்கள். அப்போது தெய்வயோகத்தால் கணிகை (வேசி) யானுள். ஓர் காலத்தில் அவளது புத்திரன் வியாபார நிமித்தம் அந்நகரத்திற்கு வந்தவன். அவளது எஜமானியாகிய வேசிக்கு விரும்பிய பணத்தைக் கொடுத்துத் தனது மாதாவாகிய வேசியினிடத்துச் சென்றனன், அப்போது அவளது ஸ்தனங்களினின்றும் பால் ஒழுகிற்று. அதனுல் அவன் இவள் என்தாயென்று நிச்சயித்து நமஸ்காரஞ் செய்து வீட்டிற்குச் சென்றுன். பின்னர்ப் புத்திரன் பதியாக வந்தமையைக்கண்டு அந்த ஸ்திரீயானவள் பச்சாத்தாபத்தால் ஆற்றங் கரையில் அவனுலமைக்கப்பட்ட சிதை (ஸ்மசான அக்கினி) யிற் பிரவேசித்தாள். அப்போது அகால மழை யுண்டாய், அதனுல் அவள் தகிக்கப்படாமல் ஆற்றின் பிரவாகத்தில் அடிக்கப்பட்டுச் சென்று தேசாந்தரத்தில் ஓர்கரையில் ஏறினுள். அவளை ஓர் இரக்கமுள்ள கோபாலன் (இடையன்) தனது வீட்டில் பெண்ணுகப் பாவித்து வைத்திருந்தான். அவள் ஒரு நாள் மற்றைய இடைப்பெண்களோடு நாள்தோறும் போலத் தயிர் விற்கப் புறப்பட்டாள்.

அப்போது வழியில் திடீரென ஓர் ராஜ குமாரனது குதிரை குதிக்கத் தொடங்கியது. அதனால் எல்லோரும் விழ அவர்களது தயிர்ப் பானைகளெல்லாம் உடைந்தன. உடையவே மற்றைய எல்லாப் பெண்களும் அழுதார்கள். அந்தக் கன்னிகையாகிய பதிவிரதாஸ்திரீ சிரித்தனள். அப்போது அவர்களுள் ஓர் இடைச்சி "தயிர் போனதற்காக நாங்கள் எல்லோரும் அழ நீ ஏன் சிரிக்கின்றாய்" என்று வைதாள். அதற்கு அக்கன்னிகை,

"ஹத்வா ந்ருபம் பதிமவேக்ஷ்ய புஜங்கதஷ்டம்
தேசாந்தரே விதிவசாத்கணிகா ச ஜாதா |
புத்ரம் பதிம் ஸமதிகம்ய சிதாம் ப்ரவிஷ்டா
சோசாமி கோபக்ருஹிணீ கதமத்ய தக்ரம் ||

அரசனைக் கொன்று பின்னே யரவது கடித்த வென்றன்
புருடனைக் கண்டு வேறோர் புரத்தினிற் கணிகை யாகி
மருவுறத் தைவீ கத்தான் வருதலும் பதியாப் பாலன்
தருசிதைப் புகுந்தேற் கற்பத் தயிரினு லென்ன சோகம்."
என்று கூறினள்.

எகூ. சிஷ்யனை நிஸ்புருஹ (இச்சையின்றியவ)னுக்கு தற்பொருட்டு, உதாரஸ்ய த்ருணம் வித்தம் சூரஸ்ய மரணம் த்ருணம் | விரக்தஸ்ய த்ருணம் பார்யா நிஸ்ப்ருஹஸ்ய த்ருணம் ஜகத் || என்னும் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகின்றார்:— உதாரபுருஷனுக்குத் திரவியம் துரும்பாம் (துச்சமாம்); பொருளில் நசையின்மையால். சூரனுக்கு மரணம் துரும்பாம்; சரீரத்தில் நசையின்மையால். விரக்தனுக்கு

மனைவி துரும்பாவள்; ஸ்திரீயினிடத்து இச்சையின்மையால். நிஸ்புருஹனுக்கு (நிஜ சொரூபத்தில் பற்றுள்ள ஞானிக்கு) ஜகத்து (சகலப் பிரபஞ்சவடிவ பந்தமும், அதனால் குறிப்பிக்கப்படும் மோக்ஷமும்) துரும்பாம்; உலகமுழுவதினும் விருப்பின்மையால். ஞானியின் அதிசய நிஸ்புருஹத்தன்மையினைச் சூசிப்பித்தற்பொருட்டு அவனைச் சுலோகத்தில் "நிஸ்புருகன்" என்னும் பெயராற் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

அ௰. க. சிஷ்யனே! கூறிய இவ்வகையான குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, அக்கேட்டபொருளைக் கிரந்தவிசார பூர்வகமாக வேதாந்தத்தின் அத்வைதத்தில் தாற்பரிய நிச்சயவடிவ சிரவணத்தைச் செய்து,

உ. சுருதி யநுசரித்தப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் உற்பத்தியாகியும் (ஆசிரிதம்போன்ற) அநுமான உபமான (திருஷ்டாந்த) அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திப் பிரமாணவடிவ ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் பேதத்தைப் பாதிப்பனவும் அபேதத்தைச் சாதிப்பனவுமாகிய யுக்திகளால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தின் சிந்தனவடிவ மனனஞ் செய்து,

ங. அநாத்மாவில் மித்தியாபுத்தியில் அநாத்மாகார விருத்திகளில் திரஸ்கார பூர்வகமான பிரஹ்மாபின்ன ஆத்மாகார விருத்திகளின் பிரவாகவடிவ நிதித்தியாசனத்தைச் செய்து, அதாவது மூர்த்தி முதலியவற்றின் தியானத்தில் எங்ஙனம் குதிரை முதலியவற்றின் நிரோதத்தைப் போன்ற சித்தத்தின் நிரோத முண்டாகின்றதோ, அங்ஙனம் நிதித்தியாசனத்தில் சித்த நிரோதத்தின் அபேக்ஷையில்லை; ஆனால்

கதை கேட்டவின் பிரசங்கத்தாலும் விசாரத்தின் பிரசங்கத்தாலும் பசியை நிவர்த்திக்கும் போஜனத்தைப் போலும் புத்தி விநோதத்திற்கு ஏதுவான நாட்டிய தரிசனம்போலும் ஆசன முதலியவற்றின் நியமமின்றி நடந்துகொண்டும் திரிந்துகொண்டும் சொரூபாகார விருத்தியின் அப்பியாசவரியிலாக நிதித்தியாசனம் சித்திக்கின்றதாகலின் அவ்வகையான நிதித்தியாசனத்தைச் செய்து,

௪. சகல அநாத்மகார விருத்திகளும் சகஜமாய் நிரோதமாகப் பிரஹ்மாகாரமாகிய சித்தத்தின் விருத்தியில் அகம்பிரத்தியயத்தின் (யானெனும் உணர்ச்சியின்) ஸ்புரண (விளக்க) வடிவ சாக்ஷாத்காரம் எதுவோ அதனைச் சம்பாதித்து,

௫. அவித்தைவடிவ காரணத்தின் அத்தியாசத்தோடு அகங்காரமுதலியவற்றின் அத்தியாசவடிவ பந்தத்தினது பரமார்த்த திருஷ்டியினால் மூன்றுகாலத்தின்மையின் நிச்சய வடிவமும் வியவகாரதிருஷ்டியினால் மித்தியாத்தன்மை நிச்சய வடிவமுமான பாதம் செய்யப்பட்டது.

இதுவே சர்வ அநர்த்தத்தின் நிவிருத்தியாயிற்று. அர்த்தத்தினால் பரமாநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தையு மடைந்தான். ஆதலால் அவனுக்கு ஜீவன்முக்தி சித்தித்தது.

தத்துவம்பத வாச்சியார்த்த லக்ஷியார்த்தங்களைச் சொல்லுதலோடு அதன் ஐக்கியத்தை நிரூபித்தலென்னும் எட்டாவது உபதேசம் முடிந்தது.

ஒன்பதாவது உபதேசம்.

சிஷ்யனது அநுபவத்தைச் சொல்லுதல், வீட்டிற்குச் செல்லுதல், சந்நியாசத்தோடு யோகத்தைக் கொள்ளுத லென்பவற்றைச் சொல்லுதலோடு கிரந்தத்தின் உபசம்ஹாரம்.

அக. இப்போது சிஷ்யன் தன் அநுபவத்தைக் குருவினிடத்துச் சொல்லுகின்றவனாய் முதலில் குருவின் உபதேசத்தை *கூக. அநுவதிக்கின்றான்.

சிஷ்யன் சொல்லுகின்றான்:— ஐயனே! தாம் எனக்குத் தத்துவமஸி என்னும் மகாவாக்கியத்தை உபதேசஞ்செய்தீர்கள். அதனால் யான் எனது சொரூபத்தை யறிந்தேன். அதில் எம்மாத்திரமும் சமுசயமில்லை.

அஉ. இப்போது சிஷ்யன் தனது அநுபவத்தைக் கூறுகின்றான்:—

க. ஐயனே! யான் தேசகால வஸ்துக்களாலாகிய பரிச்சேதமின்றியவனாயிருத்தலின் பூரணனாயிருக்கின்றேன் (அநந்தனாயிருக்கின்றேன்).

---

*கூக. முன் சொல்லியபொருளைப் பின்னுஞ் சொல்லுதல் அநுவதித்தல்.

உ. மித்தையாகிய உபாதியினுலாகிய விலக்ஷணதர்மங் களின்றி யிருத்தலால் நிர்விசேஷவடிவமா யிருத்தலின் ஆகா சத்தைப்போல ஏகரசமாயிருக்கின்றேன்.

ங. ஸஜாதீய (சமஜாதியுடையதனேடுள்ள) சம்பந்தம், விஜாதீய (அந்நிய ஜாதியுடையதனேடுள்ள) சம்பந்தம், ஸ்வகத (தனது அவயவங்களோடுள்ள) சம்பந்தம் என்னும் சங்கமும் அல்லது தேகாதிகளிலுள்ள அகந்தையும் வீடுமுத லியவற்றிலுள்ள மமதையுமாகிய சங்கமும்,

ச. ஜன்மம் அஸ்தித்துவம் (முன் இல்லாததாய்ப் பின் இருத்தல்) வளர்ச்சி, திரிபு, குறைவு, அழிவு என்னும் ஆறு விகாரங்களுமாகிய இவைகளின்றிய அசங்கனும் நிர்விகார (கூடஸ்த)னுமா யிருக்கின்றேன்.

ரு. மீண்டும் ஸஜாதீய விஜாதீய சுவகத பேதமின்றிய வனு யிருத்தலாலேனும், அல்லது மாயை அவித்தை அதன் காரியமாகிய நாமரூபம் என்னும் உபாதிகளாற் கற்பிக்கப் பட்ட க. ஜீவேசுவரபேதம், உ. ஜீவர்களின் பரஸ்பரபேதம் ங. ஜீவஜடங்களின் பேதம், ச. ஜடஜடங்களின் பேதம் ரு. ஜடஈசுவரபேதம் என்னும் ஐந்து பேதவடிவ வஸ்துபரி ச்சேதமின்றியவனு யிருத்தலாலேனும் யான் அகண்டனு யிருக்கின்றேன்.

சு. மீண்டும் யான் நிஜசுக (ஆநந்த)வடிவமா யிருக்கின் றேன். இவ்விசாரம் எனக்குத் திடமாயிற்று.

அங. சிஷ்யன் முன் ஞானவிருப்பகாலத்தில் குருவி னிடத்துத் தனது சொரூபத்திற்கு வேறுக ஈசுவரத்தன்மை

யை அங்கீகரித்திருந்தேன்; பின் ஞானகாலத்தில் அவரிடத்துத் தனது சொரூபத்திற் கபின்னமான பிரஹ்மத்தன்மையை நிச்சயஞ் செய்திருக்கிறேன் என்பதனை இப்போது பிரகடஞ் செய்கின்றான்:—

ஐயனே! தாம் எங்கும் பூரணமான அத்வைத ஆத்மாராமனு யிருக்கின்றீர். பின்னர் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் நடுவிலும் ஏகமாயிருக்கின்றீர். தாமே சுகஸ்வரூப பிரஹ்மமாயிருக்கின்றீர்.

அச. ஐயனே! முன் அஞ்ஞானதசையில் எனக்கு இந்தலோகத்தின் வியவகாரத்தின் பொருட்டு வேளாண்மை வாணிபம் முதலியன செய்யவேண்டியதா யிருந்தது.

உ. அல்லது பரலோகத்தின் பொருட்டுச் சகாம கர்மமும் சகாம உபாசனை முதலியனவும் செய்யவேண்டி யிருந்தது.

௩. சித்தசுத்தி ஏகாக்கிரத்தன்மைகளின் பொருட்டு நிஷ்காமகர்மமும் நிஷ்காம உபாசனையுமாகிய கர்த்தவ்வியமிருந்தது.

௪. வேதாந்த சிரவணமுதலியவற்றினது அதிகாரத்தின் பொருட்டு விவேகம் வைராக்கிய முதலிய சாதனசமூகம் செய்யவேண்டி யிருந்தது.

௫. அபரோக்ஷஞானத்தின் உற்பத்திநிமித்தம் குருமுகவாயிலாகத் தத்துவமஸிமுதலிய மகாவாக்கியங்களினது அர்த்தத்தின் உபதேசவடிவ அங்கி(சாத்திய)சிரவணம் செய்யவேண்டி யிருந்தது.

௬. சம்சய விபரீதபாவனைவடிவ ஞானத்தின் அநிட்டத் தன்மைக்கு ஏதுவான தோஷங்களின் நிவிருத்தியின் பொருட்டுச் சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் செய்யவேண்டி யிருந்தன.

௭. தத்பதார்த்தத்தின் அர்த்தத்தில் பரோக்ஷத்தன் மைப் பிராந்தியையும், துவம்பதத்தின் அர்த்தத்தில் பரிச்சி ன்னத்தன்மைப் பிராந்தியையும் நிவிருத்தித்தற் பொருட்டு, "பிரஹ்மம் நான், நான் பிரஹ்மம்" என்னும் வடிவினதாகிய ஓதப்புரோதபாவம் (வியதிகாரம்) செய்யவேண்டியிருந்தது.

௮. மோக்ஷத்தின்பொருட்டு முற்கூறிய சாதனங்க ளால் திட அபரோக்ஷஞானத்தைச் சம்பாதித்தல் செய்ய வேண்டி யிருந்தது.

அவ்வெல்லாக் கிருத்தியங்களும் இப்போது திட அப ரோக்ஷஞானம் சித்திக்கவே செய்யப்பட்டன.

விரும்பிய ஊரை யடைந்த பதிக (வழிப்போக்க)னுக்கு வழியிலுள்ள அநேக நடத்தல்முதலிய பிரயத்தினவடிவக் கர்த்தவ்விய மிருந்ததில்லை. அங்ஙனமே எனக்கு ஞானப் பிராப்தியினால் இவ்வுலக பரலோகங்களின் இச்சை பங்கமாகச் சகல சாதனங்களின் பூரணத்தன்மையும் முக்தியும் சித் தித்தன. ஆதலால் மோக்ஷத்தின்பொருட்டாவது ஞானத் தின் பொருட்டாவது செய்யவேண்டியதொன் றிருந்த தில்லை.

சாஸ்திரத்தின் விதி நிஷேதவடிவ ஆணையினால் எந்தச் சாதனம் செய்யப்படுகின்றதோ, அது கர்த்தவ்விய மெனப் படுகின்றது.

விதிநிஷேதத்தைக் கொள்ளுதலின்றித் தனது இச்சையினால் எந்த வேதாந்த விசாரமுதலிய சாதனங்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவை கர்த்தவ்வியமன்று. ஆதலால்,

இப்போது விதி நிஷேதவடிவ ஆணையின் அங்கீகாரமின்றித் தனது இச்சையினால் பிரஹ்ம விசாரமுதலிய சாஸ்திரத்திற் கூறிய எந்த ஆசரண (ஒழுக்க)ங்களை யான் செய்வேனோ அவை கர்த்தவ்வியமாகா. ஆதலால் நான் எவற்றைச் செய்யவேண்டியிருந்ததோ அவை யாவும் செய்யப்பட்டன. இதனாலே நான் கிருதகிருத்தியனாயினேன்.

முன் க ஐகிய (இகலோகத்தைய) சுகம், உ. பாரலௌகிக (பரலோகத்தைய) சுகம், ந. அல்லது சித்தத்தின் சுத்தி, ச. அல்லது ஏகாக்கிரத்தன்மைவடிவ அர்த்தம், ரு. அல்லது திடஅபரோக்ஷ ஞானவடிவ அர்த்தம், சு. சஞ்சித ஆகாமியகர்மமும் ஜன்மமுதலிய காரியத்தோடு அவித்தையின் நிவிருத்தியும் பரமாநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியுமாகிய அர்த்தம் என்னுமிவை எனக்கு அடையத்தக்கனவாயிருந்தன. அவை யாவும் இப்போது ஞானத்தின் பிராப்தியினால் அடையப்பட்டன. ஆதலால் இப்போது எனக்கு இஷ்டமான ஊரையடைந்த புருஷனைப்போல அடையத்தக்க தொன்றும் இருந்ததில்லை. இதனாலே நான் பிராப்தப்பிராப்பிய (கிருதார்த்த) னாயினேன்.

ஆதலால் தமது திருவடியின் கிருபையினால் இப்போது எனக்கு ஒரு சாதகமும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஓர் தேவதைவடிவத்தாலேனும் அல்லது பகவானது பக்கத்திருப்ப

வர் முதலியோரது வடிவமாகவேனும், அல்லது நித்தியப் பிராப்தமாகிய பிரஹ்மவடிவமாகவேனும், அல்லது வேறு வடிவமாகவேனும் ஒன்றும் ஆகவேண்டியதில்லை. இது பஞ்சதசியின் திருப்திதீபத்திலும்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அது "விஷயங்களினால் எந்தத் திருப்தி யுண்டாகின்றதோ, அது சாங்குசமாம் (தடையுள்ளதாம்). இந்த (அபரோக்ஷ ஞானத்தாலுண்டாகிய) திருப்தி நிரங்குசமாம் (தடையற்றதாம்). ஆதலால் எது செய்யத்தக்கதா யிருந்ததோ அது செய்யப்பட்டது; எது அடையத்தக்கதாயிருந்ததோ அது அடையப்பட்டது என்று இவ்வாறு ஞானி திருப்தியை (சந்தோஷத்தை) யடைகிறான் (க). இவனுக்கு (ஞானிக்கு) முன் (அஞ்ஞானகாலத்தில்) இந்தலோக பரலோக சம்பந்தியான போகங்களின் சமூகம் சித்தித்தற்பொருட்டும் முக்தி சித்தித்தற் பொருட்டும் வெகு கிருத்திய (கர்த்தவ்விய) ங்களிருந்தன. அவை யாவும் இப்போது (ஞானமுதயமாகியபின்) செய்யப்பட்டன (உ)." என்பதாம்.

அ௫. முற்கூறியபடி கிருதகிருத்தியத்தன்மையினாலும் பிராப்தப்பிராப்பியத்தன்மையினாலும் திருப்தனான வித்வானாகிய சிஷ்யன் தன் மனதினால் எப்படி (மேற்சொல்லும் வித்தால்) மதிக்கின்றானோ, அவ்வாறே குருவினிடத்து வார்த்தைவாயிலாக நிவேதனஞ் செய்கின்றான்:—

க. ஐயனே! யான் தனது ஆத்மாவை * க00. பெயர் ஜாதிமுதலியவற்றினை அறிவதுபோல அநாயாசமாக எப்போ

*க00. அஞ்ஞானியாகிய புருஷன் திடமாக அப்பியசிக்கப்பட்ட தனது சரீரத்தின் பெயர் ஜாதி முதலியவற்றை விசாரமின்றி யறிவ

தும் அபரோக்ஷமா யறிகின்றே னாகலின், அந்த ஞானத்தி னால் நான் தன்னியனானேன் தன்னியனானேன்.

உ. சார்வபௌமன் (சகலபிருதிவியையும் ஆளுவோன்) முதல் இரணியகர்ப்பன்வடிவ பிரஹ்மாபரியந்தமுள்ள சம் சாரசுகம் எதுவோ அது எதன் லேச (ஆபாச) மாயிருக்கின் றதோ, அத்தன்மைய பிரஹ்மாநந்தம் எனக்கு வெளிப்படை யாக விளங்குகின்ற தாகலின், அந்தப் பிரஹ்மாநந்தத்தின் செவ்வையான விளக்கத்தால் நான் தன்னியனானேன்.

௩. சம்சார சம்பந்தியான துக்கத்தை இப்போது யான் காணாமையின், அந்தச் சம்சார துக்கத்தின் தரிசனமில்லா மையால் நான் தன்னியனா யிருக்கின்றேன்.

௪. பர்வதத்தின் குகையிலுள்ள வெகு காலத்தைய இருள் தடியினாலடித்தல் முதலிய வேறு பிரயத்தனங்களி னால் ஓடுகிறதில்லை யாயினும், தீபமுளதாயின் அப்பொழுதே ஓடுகின்றது. அங்ஙனமே ஆத்மாவினது அஞ்ஞானம் கர்ம உபாசனை முதலிய மற்றக் கோடி உபாயங்களினாலும் ஓடுகிற தில்லை யாயினும், "சகல ஜகத்தும் யானும் பிரஹ்மம்" என் னும் ஆகாரமுடைய திடஅபரோக்ஷ ஞானத்தால் அப்பொ ழுதே ஓடும்.

ன்றான்; சொப்பனத்திலும் மறக்கிறதில்லை; அதுபோலத் தேகத்தில் ஆத்ம ஞானத்தைப் பாதித்து எனக்கு ஆத்மாவில் திடஅபரோக்ஷ ஞானமிருக்கின்றது என்பது பொருளாம். இது ஞானத்தின் அவதி சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் திருப்திதீபத்தின்கண்ணுள்ள ஆறு சுலோகங்களின் அர்த்தம் இப்பிரசங்கத்தில் எழுதப்படுகின் றது.

அந்த அஞ்ஞானத்தின் ஒட்டம் (நாசம்) எனக்கு ஞானத்தினால் சித்தித்தது. ஆகலின் அவ்வஞ்ஞானம் போக்வே யான் தன்னியனானேன்.

ரு. விதிநிஷேதவடிவ சாஸ்திரத்தின் வசனத்தினாலுண்டாகிய விகித (சுப) கர்மங்களில் புண்ணியவடிவ அபூர்வவாயிலாக சுவர்க்கமுதலிய இஷ்டபலப் பிராப்தியின் சம்பாவனை (நிகழ்ச்சி) வடிவ குணபுத்தியும் நிஷித்தகர்மத்தில் பாபவடிவ அபூர்வவாயிலாக நரகமுதலிய அநிஷ்டபலப் பிராப்தியின் சம்பாவனைவடிவ தோஷபுத்தியுமாகிய அவ்விரண்டு புத்திகளானும் விகிதகர்மத்தில் பிரவிருத்தித்தலும் நிஷித்தகர்மத்தினின்றும் நிவிருத்தியாதலுமாகிய எந்தக்கிரியை யுண்டாகின்றதோ, அது கர்த்தவ்விய மெனப்படுகின்றது. தனது இச்சையினால் எந்த லௌகிக வைதிக கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றனவோ அவை கர்த்தவ்வியமன்று. முற்கூறியவிதமான கர்த்தவ்வியம் முன் (அசு-வது பிரசங்கத்தில்) சொல்லியபடி எனக்கு நிவிருத்தியாய்விட்டமையின் கர்த்தவ்வியம் நீங்கியதனால் நான் தன்னியனானேன்.

சு. எங்ஙனம் எல்லாப் பிருதிவியிலுமுள்ள வாவிகூபதடாக முதலியவற்றினால் எவ்வளவு ஸ்நானபானாதி அர்த்தம் (பிரயோஜனம்) சித்திக்கின்றதோ, அவ்வளவு முழுப்பிரயோஜனமும் சுத்தோதகத்தில் (மதுரஜல சமுத்திரத்தில்) சித்திக்கின்றது. எங்ஙனம் பத்துப் பொன்முதல் ஐம்பது பொன்வரையிற் கிடைப்பதினால் மேலும் மேலும் உண்டாகும் ஆநந்தமுழுவதும் நூறு பொன் கிடைப்பதினால் சித்திக்

கின்றதோ, அங்ஙனமே அநேகவித சகாம கர்ம உபாசனை முதலிய சாதனங்களால் அடையப்படும் சுவர்க்கம் வைகுண்டம் பிரஹ்மலோகமுதலிய பயன்களை யடைவதினால் எத்தாரதம்மிய சுகங்களுண்டாகின்றனவோ, அவை யாவும் பிரஹ்மாநந்தத்தின் பிரதிபிம்பமா யிருத்தலின் அதன்கண் அடங்கியனவாம். ஆதலால் அந்தப் பிரஹ்மாநந்தம் பரமப்பிரயோஜனமாம். அது எதனால் எனக்குத் தனது சொரூபமாகப் பிரஹ்மாநந்தத்தை யறிதலாலேயே சித்தித்ததோ, அதனால் அந்தப் பிரஹ்மாநந்தவடிவப் பிராப்பிய (பல) த்தின் சித்தியினால் நான் தன்னியனானேன்.

எ. ராஜாமுதல் பிரஹ்மலோக பரியந்தமுள்ள விஷயங்களினால் உண்டாகும் திருப்தி தன்னினும் அதிகமான வேறு விஷயத்தின் இச்சைவடிவ அங்குசத்தோடுகூடியதாயிருத்தலின் சாங்குசத்திருப்தியாம். ஆநந்தவடிவப் பிரஹ்மத்திற்கபின்னமான ஆத்மாவின் ஞானத்தால் உண்டாகும் திருப்தி முற்கூறிய அங்குசமின்றியதா யிருத்தலின் நிரங்குசத் திருப்தியாம். அதனால் அந்தத் திருப்தி உவமையின்றியதாம். ஆதலால் அந்த உவமையின்றிய நிரங்குசத்திருப்தியின் லாபத்தால் நான் அடிக்கடி தன்னியனா யிருக்கின்றேன்.

அ. ஞானத்திற்கு ஏதுவான நிஷ்காம கர்மத்தினாலுண்டாகிய சம்ஸ்காரவடிவ எனது புண்ணியம் எதனால் திடமாகப் பலித்திருக் கின்றதோ, அதனால் அது அதிசயமாம்.

கூ. இப்புண்ணியத்தின் சம்பத்தினால் யான் எல்லோரினும் சிரேஷ்டனா யிருக்கின்றேன்.

கo. இந்த வேதாந்த சாஸ்திரமும் குருவும் ஞானமும் நிரதிசயமாம்.

கக. ஞானத்தினுல் வெளிப்பட்ட பிரஹ்மாநந்தம் நிரவதியாம் (எல்லையில்லாததாம்).

அசு. இப்போது சுருதியிற்கூறிய இருதயக்கிரந்தி, சம்சயக்கிரந்தி, கர்மக்கிரந்தி என்னும் பேதத்தால் மூன்றுவகைக் கிரந்திகளுள. அவற்றிற்கு ஞானத்தால் நிவிருத்தியைச் சிஷ்யன் கூறுகின்றுன்.

க. ஐயனே! எப்போது (எந்தக்ஷணத்தில்) நான் பரப்பிரஹ்மத்தின் தரிசனத்தில் சமர்த்தனுனேனே, அப்போது என்னுடைய புத்திஆத்மாக்களின் தாதாத்மிய அத்தியாச வடிவ இருதயக்கிரந்தி (சித்ஜடக்கிரந்தியும் அதன் ஞானமாகிய விபரீதபாவனையும்) பேதிக்கப்பட்டன (நாசஞ்செய்யப்பட்டன).

புத்தி (அகங்கார) சிதாத்மாக்களது தாதாத்மிய அத்தியாசவடிவ இருதயக்கிரந்தியாதோ, அது வேறு காரியவடிவ இருதயக் கிரந்திகளுக்குக் காரணமாம். அது எதனுல் நீங்கிவிட்டதோ அதனுல் காரியவடிவ இருதயக் கிரந்தியும் நீங்கிவிட்டது. "எனக்கு இது உண்டாகுக; எனக்கு இது உண்டாகுக." என்னும் வடிவினதாகிய இச்சாவிருத்தி எதுவோ அது சுருதியிற் கூறிய "காம" சப்தத்தின் வாச்சியமாம். அதற்கு (இச்சாவிருத்திக்கு) * கoக ஆசை, திருஷ்ணை, காம

* கoக. பிறரால் வருங்காலத்தி லடையத்தக்க வஸ்துவின் இச்சை எதுவோ அது ஆசையாம். அடைந்தபொருள் விருத்தியாக

னை, வாஞ்சை, லோபம், தீனத்தன்மை முதலிய பேதங்களு ண்டு. அவ்விச்சாவிருத்திகள் காரியவடிவ இருதயக்கிரந்திக ளாம். அவையும் நாசமடைந்தன. ஆதலால் இப்போது அகங் காரத்தின் தர்மவடிவ காமமுதலிய விருத்திகள் உதயமா யின், அவற்றில்சிதாத்மாவை பிரவேசிப்பியாது (அவற்றைச் சிதாத்மாவின் தர்மங்களாகக் கொள்ளாது), காமம் முதலிய தர்மங்களையுடைய அகங்காரத்தினைச் சிதாத்மாவிற்கு வே றும் மித்தியாவடிவமெனக் கண்டு பிராரத்ததோஷத்தினால் நான் கோடிவஸ்துக்களை இச்சிக்கின்றேன். இச்சிக்கினும் எனக்குப் பாதமில்லை.

உ. என்னுடைய சகல சம்சயங்களும் ஒழிந்தன "இது இரஜ்ஜுவா அல்லது சர்ப்பமா" என்னும் வடிவினதாகிய இரண்டுகோடிகளையுடைய (யதார்த்த அயதார்த்தமென்னும் இரண்டு பக்ஷங்களை விஷயஞ்செய்யும்)ஞானம் சம்சய மென ப்படுகின்றது. அச்சம்சயம் ஆத்மாவின்கண்ணுள்ளது அநாத்

வேண்டுமென்னும் இச்சை எதுவோ அது திருஷ்ணையாம். அடைந்த பொருளை அநுபவிக்கவேண்டுமென்னும் இச்சை எதுவோ அது கா மனையாம், இதனையே காமமென்றுங் கூறுவர். நிகழ்காலத்தில் அடை யத்தக்க பொருளின் இச்சை எதுவோ அது வாஞ்சையாம். கிடைத்த தனமுதலியவற்றைச் செலவுசெய்யா திருக்கவேண்டு மென்னும் இச்சை லோபத்தின் பத்தினியாகிய கிருபணத்தன்மையாம். வேறு புருஷர்களால் வர்த்தமானகாலத்தில் அடையப்படாத வஸ்துவினை அடையவேண்டுமென்னும் இச்சை தீனத்தன்மையாம். இதனையே லோபமென்றுங் கூறுவர். இவ்வைவரும் ஒரே இச்சையின் பேதங்க ளாம்.

மாவின் கண்ணுள்ளது என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம். அவற்றுள் அநாத்மாவின்கண்ணுள்ள சம்சயம் இருக்குக அல்லது போகுக. அதன் நிவிருத்தி அவசியமென்பதில்லை.

(க) ஆத்மாவின்கண்ணுள்ள சம்சயம் எதுவோ அது (க) பிரமாணகதசம்சயம் (உ) பிரமேயகதசம்சயம் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

[க] "உபநிஷதவடிவ வேதாந்தவாக்கியம் பேதத்தைப் பிரதிபாதிப்பதா?

[உ] அல்லது அத்வைதத்தைப் பிரதிபாதிப்பதா?

[ங] அல்லது வேறுபொருளைச் சொல்லுவதா?" என்னும் ஆகாரமுடையதாய் ஆறுலிங்கவடிவ யுக்திகளால் வேதாந்தத்தின் தாற்பரிய நிச்சயவடிவ சிரவணஞ் செய்வதற்குமுன் எச்சம்சய முண்டாகின்றதோ அது பிரமாணகதசம்சயமாம்.

(உ) வேதாந்தவடிவ பிரமாணத்தினால் அறியத்தக்க மோக்ஷமுதலிய பதார்த்தங்கள் எவையோ அவ்வமுழுவதும் பிரமேய மெனப்படுகின்றன. அவற்றின் சொரூபத்தில் எந்தச் சம்சயமுளதோ அது பிரமேயகதசம்சய மெனப்படுகின்றது. அந்தப் பிரமேயகதசம்சயம் விஷயபேதத்தால் அநேக வகைத்தாம்.

(அ) "சர்வதுக்க நிவிருத்தியும் பரமாநந்தவடிவ பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியுமாகிய

[க] இதுவே * க0௨. மோக்ஷமா?

[௨] அல்லது * க0௩. மற்ற மூவகைத் துக்கங்களின் நாசம்,

[௩] அல்லது * க0௪. இருபத்தொரு துக்கங்களின் நாசம்,

[௪] அல்லது * க0௫. பஞ்சக் கிலேசங்களின் நாசம்,

[௫] அல்லது * க0௬. சுவர்க்க வைகுண்டமுதலிய விஷயசுகத்தின் லாபம் மோக்ஷமா?"

இவ்வாறு மோக்ஷத்தின் சொரூபத்தில் சம்சயங்களுள. அவை பிரயோஜனவடிவ பிரமேயகதசம்சயங்களாம்.

(ஆ) சகல அநர்த்தநிவிருத்தியும் பரமாநந்தப்பிராப்தியும் மோக்ஷமெனக் கொள்ளின்,

[க] "அந்த மோக்ஷத்திற்குச் சாக்ஷாத் சாதனம் * க0எ. கர்மமா?

[௨] அல்லது * க0அ. உபாசனையா?

---

* க0௨. இது சித்தாந்தத்தின் பக்ஷம்.
* க0௩. இது சாங்கிய மதம்.
* க0௪. இது நியாய மதம்.
* க0௫. இது யோக மதம்.
* க0௬. இது கர்மிஷ்டர்களின் அல்லது உபாசர்களின் மதம்.
* க0எ. இது மீமாம்சகர் (கர்மிஷ்டர்) களது மதம்.
* க0அ. இது உபாசகர்களது மதம்.

[கூ] அல்லது * க0கூ. கர்ம உபாசனைகளோடு கூடிய ஞானமா?

[ச] அல்லது * கக0. கேவல ஞானமா?

[ரு] கேவல ஞானமெனின், * ககக. பேதஞானமா? அல்லது * ககஉ. அபேத ஞானமா? என்றல் முதலியவடிவ சம்சயங்கள் மோக்ஷ சாதனத்திலுள. அவை சாதனவடிவப் பிரமேயகத சம்சயமாம்.

[இ] மோக்ஷத்தின் சாதனம் அபேத ஞானமே எனக்கொள்ளின்,

[க] "அந்த அபரோக்ஷ ஞானத்தின் முக்கிய (சாக்ஷாத்) அந்தரங்க சாதனம் கர்ம உபாசனைகளா?

அல்லது விவேகமுதலிய நான்கா?

அல்லது சிரவணுதி மூன்ரு?

அல்லது பதார்த்த சோதனமா?

அல்லது மகாவாக்கிய உபதேசமா?

[உ] ஞானத்தின் பகிரங்கசாதனம் சிரவணுதிகளா?

அல்லது விவேக முதலியனவா?

அல்லது கர்ம முதலியனவா?

---

* க0கூ. இது சமுச்சயவாதி பர்த்திருபிரயஞ்சத்தின் மதம்.
* கக0. இது சாங்கியர் நையாயிகர் முதலியோரது மதமாம்.
* ககக. இது சாங்கியர் முதலிய பேதவாதிகளது மதமாம்.
* ககஉ. இது சித்தாந்த பக்ஷம்

இவை முதலியனவாகிய சம்சயங்கள் ஞான சாதனத்தின் நிர்ணயத்தில் இருக்கின்றன. அவை சாதனவடிவப் பிரமேயகதசம்சயமாம்.

(ஈ) அபரோக்ஷஞானத்தின் முக்கிய அந்தரங்க சாதனம் மகாவாக்கியத்தின் உபதேசமெனவும் விவேகாதி எட்டினையும் அமுக்கிய (பரம்பரை) அந்தரங்க சாதனமெனவும் எஞ்ஞாதி கர்மங்கள் பகிரங்க சாதனமெனவும் கொள்ளின்,

[க] "அந்த ஞானத்தின் விஷயம் * ககங. பேதமா? அல்லது * ககச. அபேதமா?

[உ] அபேதமெனின், ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் * ககரு. அபேதமா?

அல்லது அந்தக்கரணவிசிஷ்ட சேதனவடிவ ஜீவனுக்கும் விராட்டு அல்லது இரணியகர்ப்பன் அல்லது அந்தரியாமி என்னும் ஈசுவரனுக்கும் * ககசு. அபேதமா?

இவை முதலிய சம்சயங்கள் ஞானத்தின் விஷயத்திலுள. அவையும் பிரமேயகதசம்சயமாம்.

---

* ககங. இது சாங்கியர் நையாயிகர் முதலிய பேதவாதிகளின் மதம்.

* ககச. இது வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தம்.

* ககரு. இது உபநிடதங்களின் சித்தாந்தம்.

* ககசு. இது அகங்கிரக உபாசகர்களின் மதம்.

(உ) ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்குமுள்ள அபேதமே ஞானத்தின் விஷயமெனக் கொள்ளின்,

[க] முற்கூறிய ஆத்மா ஸ்தூலதேகத்தினும் * ககஎ. பின்னமா? அல்லது * ககஅ. அபின்னமா?

[உ] பின்னமாயினும்,

அது * ககக. ஜடமா?

அல்லது * க௨0. சேதனமா?

அல்லது * க௨க. ஜடசேதன மென்னும் இருவடிவமா?

[௩] சேதனமெனினும்,

அது * க௨௨. கர்த்தா போக்தாவா?

அல்லது * க௨௩. அகர்த்தா அபோக்தாவா?

[ச] அகர்த்தா அபோக்தாவெனினும்,

அது தேகாதிகளில் அகந்தை மமதை வடிவ * க௨ச. சங்கமுடையதா?

---

* ககஎ. இது சகல ஆஸ்திகர்களது மதம்.
* ககஅ. இது சார்வாகலோகாயதர் (தேகாத்மவாதி)களது மதம்.
* ககக. இது நையாயிகர் பிரபாகரர்களது மதம்.
* க௨0. இது சித்தாந்த பக்ஷமும் சாங்கிய மதமும் யோக மதமுமாம்.
* க௨க. இது பட்டர் மதம்.
* க௨௨. இது நியாய்மதம்.
* க௨௩. இது சாங்கிய வேதாந்தங்களின் மதம்.
* க௨ச. இது உபாசகர் முதலியோர்களது மதம்.

அல்லது * கஉ௫. அசங்கமா?

[௫] அசங்கமாயினும்,

அது * கஉசு. அணுபரிமாணமா? (ரோமத்தின் ஆயிரத்தொரு மடங்கு சூக்ஷமமா?)

அல்லது * கஉஎ. மத்திம பரிமாணமா (தேகத்தி னளவா)?

அல்லது * கஉஅ. மகத்பரிமாணமா (பரிபூர ணமா)?

[சு] மகத்பரிமாண முடையதாயினும்,

அதற்குத் தத்பதத்தின் அர்த்தத்தோடு * கஉகூ. பேதமிருக்கிறதா?

அல்லது * கங0. அபேதமிருக்கிறதா?

இவைமுதலிய சம்சயங்கள் துவம்பதார்த்தத்தி லுள. அவையும் பிரமேயகத சம்சயமாம்.

(ஊ) முற்கூறிய ஆத்மா தத்பதத்தின் அர்த்தத்தோடு அபின்னமாயினும்,

---

* கஉ௫. இது சித்தாந்தி சாங்கியர்களின் மதம்.

* கஉசு. இது சில நையாயிக உபாசர்களது மதம்.

* கஉஎ. இது நவீனநையாயிகர் திகம்பரர்களது மதம்.

* கஉஅ. இது சித்தாந்தம், சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேஷிகம், பிரபாகரம், பட்டம் என்பவற்றின் மதமாம்.

* கஉகூ. இது நையாயிகர் முதலிய பேதவாதிகளின் மதம்.

* கங0. இது சித்தாந்த பக்ஷம்.

[க] அவ்வாத்மா தத்பத வாச்சியார்த்தவடிவ * கஙக. ஈசுவரனினும் அபின்னமா?

அல்லது அந்த ஈச்வரபாவத்திற் கதிஷ்டானமான தத்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தவடிவ * கஙஉ. சுத்தப் பிரஹ்மத்தோடு அபின்னமா?

[உ] லக்ஷியார்த்தத்தோடு அபின்னமாயினும்,

ஜகத்துக்குக் காரணம் * கஙங. பிரதானுதிகளா? அல்லது தத்பதத்தின்வாச்சியார்த்தமாகிய* கஙச. ஈசுவரனு?

[ங] ஈசுவரனுயினும்,

அவ்வீசுவரன் ஏகதேசத்திருப்பவரா யிருத்தலின் * கஙரு. பரிச்சின்னரா?

அல்லது * கஙசு. வியாபகரா?

[ச] வியாபகராயினும்,

கோலோக முதலிய இடங்களில் * கஙஎ. லீலா

* கஙக. இது அகங்கிரக உபாசர்களது மதம்.

* கஙஉ. இது சித்தாந்த பக்ஷம்.

* கஙங. இது சாங்கியர் முதலியோரது மதம்.

* கஙச. இது வேதாந்திகள் நையாயிகர்களது மதம்.

* கஙரு. இது சில உபாசர்களது மதம்.

* கஙசு. இது நியாய யோக வேதாந்தங்களின் மதம்.

* கஙஎ. இது வல்லபாசாரியின் மதம். வல்லப மதத்தில் ஈசுவரன் (அந்தரியாமி) நானாவும் ஜீவனைப்போல ஸாதியும்

விக்கிரகங் கொண்டவராய் வியாபகரா ?

அல்லது * கஙஅ. ஏகரச வியாபகரா ?

[ஞ] ஏகரச வியாபகராயினும்,

அந்த ஜகத்திற்கு * கஙகூ. உபாதான காரணரா?

அல்லது * கசo. நிமித்த காரணரா ?

அல்லது சிலந்திப்பூச்சியினைப் போலவும் சொப்பனத்திற்கு ஏதுவான சாக்ஷியினைப் போலவும் * கசக. அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணரா?

[சு] அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணராயினும்,

அவர் ஜீவர்களது கர்மத்தின் அபேக்ஷையின்றியவராய்ச் சிருஷ்டியைச் * கசஉ. செய்பவராயிருத்தலின் விஷமமாகச் செய்யுந்தன்மை முதலிய தோஷத்தோடு கூடியவரா ?

(உற்பத்தியுடையதும்) பரிச்சின்ன (அணுவடிவ)முமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். என்றாலும் ஈண்டு ஈசுவரசப்தத்தினால் அவர்கள் கொண்டுள்ள பரப்பிரஹ்மம் (பூரண புருஷோத்தமன்) கொள்ளப்படும்.

* கஙஅ. இது சித்தாந்த பக்ஷம்.

* கஙகூ. இஃது ஓர் உபாசகர்களது மதம்.

* கசo. இது நியாயம் யோகம் முதலியவற்றின் மதம்.

* கசக. இது சித்தாந்தபக்ஷமும் வல்லபர் முதலியோர்களது மதமுமாம்.

* கசஉ. இது பக்த ஜனங்களின் மதம்.

அல்லது தர்மத்தின் அபேக்ஷயின்றியவரா யிருத்தலின் சிருஷ்டியின் * ௧௬௩. கர்த்தா வாகுதலால் விஷமத்தன்மை தயாளமின்மை வடிவ தோஷங்களின்றியவரா யிருக்கின்றாரா?

[எ] கர்மாபேக்ஷவடிவ கர்த்தாவா யிருத்தலின் விஷமமாகச் செய்யுந்தன்மைத் தோஷ மின்றியவ ராயினும்,

அந்த ஈசுவரன் பரமார்த்தமாக மாயாசத்தி, அதன் தர்மங்களாகிய சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியன, கர்மமாகிய சிருஷ்டி முதலியன என்பவற்றின் * ௧௬௪. கற்பனைகளோடு கூடியவரா?

அல்லது * ௧௬௫. அக்கற்பனைகளின்றியவரா?

[அ] அவைகளின்றியவ ராயினும்,

அவர் முற்கூறிய ஆத்மாவினும் * ௧௬௬. பின்னரா? அல்லது * ௧௬௭. அபின்னரா?

இவைமுதலிய வடிவினவாகிய சம்சயங்கள் தத்பதார்த்தத்திலுள.

---

* ௧௬௩. இது வேதாந்திகளின் மதம்.
* ௧௬௪. இது உபாசகர் முதலியோர் மதம்.
* ௧௬௫. இது சித்தாந்த பக்ஷமும் யோக மதமுமாம்.
* ௧௬௬. இது யோகமதம்.
* ௧௬௭. இது சித்தாந்த பக்ஷம்.

அவையும் பிரமேயகத சம்சயமாம்.

(எ) எந்தத் தத்பதார்த்தத்தின் லக்ஷியார்த்தமாகிய சுத்தப்பிரஹ்மம் துவம்பதத்தின் லக்ஷியார்த்தமாகிய ஆத்மாவோடு அபின்னமாயினும்,

[க] அந்தப் பிரஹ்மாத்மாவின் ஏகத்துவம் எதுவோ அது * கசஅ. மோக்ஷ காலத்திலிருப்பதா? அல்லது * கசக. எப்போதும் இருக்கிறதா?

[உ] எப்போதும் ஏகத்துவ முளதாயினும், அவ்வேகத்துவம் சச்சிதானந்தவடிவ * கரு0. ஐசுவரிய மின்றியதா?

அல்லது * கருக. ஐசுவரியத்தோடு கூடியதா?

[ங] சச்சிதானந்த ஐசுவரியத்தோடு கூடியதாயினும், அச்சச்சிதானந்த முதலியன * கருஉ. குணவடிவமா?

---

* கசஅ. இது பர்த்திரு பிரபஞ்சத்தின் (பிராசீன விருத்திகாரரின்) மதம்.

* கசக. இது சித்தாந்தபக்ஷம்.

* கரு0. இந்தப் பக்ஷம் எந்த அபேதவாதிக்கும் இஷ்டமுடையதன்று.

* கருக. இந்தப் பக்ஷம் சகல அபேதவாதி (வைதிகர்) களுக்கும் விருப்பமுடையதாம்.

* கருஉ. இது நையாயிகர்முதலிய ஆத்மாவின் ஜடத்தன்மைவாதிகள் மதம்.

அல்லது பிரஹ்மாத்மாவின் * கடுரூ. சொரூபமா?
[ச] சொரூபமாயினும், அவற்றிற்கொன்றற்கொன்று பேதஞ் சொல்லுவ துண்டாகின்றது.
அந்தப் பேதம் வாஸ்தவமா?
அல்லது கற்பிதமா?

இவைமுதலியவடிவ சம்சயங்கள் தத்பதார்த்தத்திற் கபின்னமான துவம்பதார்த்தத்திலுள. அவையும் பிரமேயகத சம்சயமாம்.

இவ்வாற்றால் சிரவண மனனங்களால் கிரமமாக நிவிருத்திக்கத்தக்கனவாகிய பிரமாணகத பிரமேயகத சம்சயங்களெவையோ அவையாவும் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரமாகவே க்ஷீண மாகின்றன.

முற்கூறிய இருவகைச் சம்சயமும் சிரவண மனனங்களால் ஒழிதலின் ஞானத்தால் அவற்றின் நிவிருத்தி சம்பவியாதெனினும், சிரவணமனனங்களால் நீங்கிய சம்சயங்களுக்கு அவித்தை வடிவ காரண மிருத்தலான் மீண்டும் அவை உற்பத்தியாகின்றன. ஞானம் உண்டாகியபின் அவித்தை நாசமாதலால் அச்சம்சயங்கள் மீண்டும் உற்பத்தியாகிறதில்லை. ஆதலால் ஞானத்தினும் சம்சயங்களின் நிவிருத்தி கூறுதல் சம்பவிக்கின்றது. சம்சயங்களின் நிவிருத்தியில் உபயோகியான அநேக சாஸ்திரங்களின் வாக்கியமாகிய பிரமாண

* கடுரூ. இது சித்தாந்திமுதலியோர் பக்ஷம்.

ங்களும் யுக்திகளும் உள. அவை சம்சயச்சுதரிசன மென்னும் நூலில் எழுதப்படும். அவை சிரவண மனனத்திற் சகாயமாம். விரிவஞ்சி இங்கு எழு தப்படவில்லை.

எனது ஜந்மமுதலிய துக்கத்திற்குக் காரண மான கர்மங்கள் எவையோ அவை முழுவதும் ஞானக்கினியால் நஷ்டமாயின.

ஈண்டு இது தாற்பரியம்:—(க) சஞ்சிதம் (உ) பிராரப்தம் (ங) ஆகாமி என்னும் பேதத் தால் கர்மம் மூன்றுவகைத்தாம்.

[க] பயிர்த்தொழில் செய்வோர் முதல் வருஷத்தில் விளைந்த தானியத்தைக் களஞ்சியத்தில் சேர்த்து வைப்பர்.

[உ] அதினின்றும் உணவின்பொருட்டுச் சொற்பத் தானியங் கொண்டு குதிரில் வைப்பர். அக்குதிரி லுள்ள தானியத்தைப்புசிப்பர். வயலிலும் விதைப் பர்.

[ங] மீண்டும் வயலில் விளைந்த தானியத்தைக் களஞ்சிய த்தில் போடுவர்.

[க] அங்ஙனமே ஜன்மாந்தரங்களின் ஆகாமிய கர்மங் கள் எவையோ அவை அந்தக்கரண உபகிதசாக்ஷி யின் கண்ணுள்ள அஞ்ஞானத்தின் ஆவரண்சக்தி

வடிவக் களஞ்சியத்தி லிருக்கின்றன. அக்கர்மங்கள் சஞ்சிதமெனப் படுகின்றன.

[உ] அவற்றினின்றும் சமயபேதத்தால் பரிபக்குவமாகிய ஒருதர்மம் ஈசுவரனது இச்சையினால் இந்த வர்த்தமான சரீரத்தின் ஆரம்பகமாய்த் தன்னாலாகிய சுகதுக்கங்களினால் போகவடிவ பலத்தைத் தருகின்றது. அஞ்ஞானத்தின் விக்ஷேபசக்தி வடிவ ஆசிரயத்தி லிருக்கின்றது. அந்தக் கர்மம் பிராரப்த மெனப்படுகின்றது.

[௩] பிராரப்த கர்மத்தினாலாகிய போகத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு நிகழ்கால வருங்கால போகங்களைச் சம்பாதித்தற் பொருட்டு இவ்வர்த்தமான தேகத்தில் எந்தக் கர்மம் உண்டாகின்றதோ,

அன்றியும் பிராரப்த வடிவ சம்ஸ்காரம் அல்லது ராகத்துவேஷாதி சுபாசுபவாசனவடிவ சம்ஸ்காரம் எதன் உற்பத்தியில் நிமித்தமோ,

(அ) பிரமஜதாதாத்மியம் (அகங்காரத்திற்குச் சாக்ஷியினோடுள்ள தாதாத்மியம்),

(ஆ) சகஜதாதாத்மியம் (அகங்காரத்திற்குச் சிதாபாசனோடுள்ள தாதாத்மியம்),

(இ) கர்மஜதாதாத்மியம் (அகங்காரத்திற்கு ஸ்தூல தேகத்தோடுள்ள தாதாத்மியம்) என்னும் பேதத்தால் அகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் மூன்றுவகை

யாம். அவற்றிலுள்ள முதல் பிரமஜதாதாத்மியம் எதுவோ அதனிடத்தில் (அதன் ஆசிரிதமாய்) எது நிலைத்திருக்கின்றதோ, அத்தன்மைய கர்மம் ஆகாமி யெனப்படுகின்றது.

முற்கூறிய மூவகைக் கர்மங்களுள் ஞானவான்களுக்கு,

[க] சகலசஞ்சித கர்மங்களும் ஞானாக்கினியினால் நாசமாகின்றன. ஏனெனின், தனது ஆசிரயமாகிய அஞ்ஞானத்தின் ஆவரணசக்தி எதுவோ அது நாசமாயிற்று. ஆதலால் ஆசிரயமில்லாமையால் சகல சஞ்சித கர்மங்களுக்கும் நாசமுண்டாகின்றது.

[உ] பிராரப்த போகம் முடியவே (இந்த வர்த்தமான சரீரத்திற்கு முடிவுண்டாகவே), விதேகமோக்ஷத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரவடிவமாகப் பரிணமத்தை யடைந்திருந்ததும் தத்துவ ஞானத்தால் முன் (ஜீவன்முத்திதசையில்) பாதிக்கப்பட்டு (மித்தியாத்துவ நிச்சயவடிவப் பாதத்தின் விஷயமாய்) இருந்ததுமான அஞ்ஞானத்தின் விக்ஷேபசக்தி (அவித்தியாலேசம்) எதுவோ அது தத்துவ ஞானத்தால் அல்லது மரண சம்பந்தியான மூர்ச்சை யுண்டாகத் தத்துவஞானத்தின் சம்ஸ்காரத்தால் நாசமாயிற்று. அதாவது காய்ச்சிய இரும்பில் நீர்த்துளி ஒடுங்குவதுபோல சேதனத்தில் ஒடுங்கியது.

அந்தத் தனது ஆசிரயத்தின் நாசத்தினுல் ஈசுவர சங்கற்பத்திற்கு விஷயமாகிய அதன் ஆசிரிதமான பிராரத்தகர்மம் நாசமாகின்றது.

[ந] அகங்காரத்திற்குச் சாக்ஷி சேதனத்தோடு தாதாத்மிய (பேதமிருக்கவும் அபேதம் தோற்றுதல்) வடிவ பிரமஜ (முன்முன் அத்தியாசவடிவ பிராந்தியின் சம்ஸ்காரத்தினுலாகிய) தாதாத்மியம் எதுவோ அவ்வடிவ இருதயக்கிரந்தி நாசமாக, அதன் ஆசிரிதமான ஞானத்திற்கு முன்னுவது பின்னுவது இந்த வர்த்தமான ஜன்மத்திற் செய்யப்படும் ஆகாமிய கர்மங்களெவையோ, அவை ஜலத்தாற் பற்றப்படாத தாமரையிலையினைப் போல வித்வானைப் பற்றுகிறதில்லை. ஆனுல் வித்வானது சுபாசுப கர்மங்களுக்குப் பக்தரும் நிந்தகரும் கிரமமாகப் * கடுச. பங்குடையவராகின்றனர்.

*கடுச. ஈண்டு இது விவேகமாம்:—ஞானியின் திரவியம், வீடு, அல்லது மடம், புஸ்தகங்கள் என்பவற்றிற்குப் புத்திரனும் பங்குடையவராவர். அவனது ஞானத்திற்கு ஜிஞ்ஞாசுக்கள் பங்குடையவராவர். அவனுடைய சுபகர்மத்திற்குச் சகாமபக்தர் பங்குடையவராவர். அவனுடைய அசுப கர்மத்திற்கு நிந்தகர் பங்குடையவராவர். அவனது நல்லொழுக்கத்திற்குப் புண்ணியவான்களாகிய உதாசீனர் பங்குடையவராவர். அவருடைய பாவத்தை நிவர்த்திக்கும் சுத்த திருஷ்டியின் வீழ்ச்சிக்குப் பாபமுடைய உதாசீனர் (ஞானியினிடத்து ராகத்துவேஷமின்றியபாபிகள்) பங்குடையவராவர். அதாவது அவனது நல்லொ

ஆதலால் ஈண்டு முன் "ஞானாக்கினியினால் சகல கர்மங்களும் நாசமாகின்றன" என்று சொல்லப்பட்டது.

ஆண்டுச் சர்வகர்மமென்னும் சப்தத்தினால் அநேகவித ஜன்மாந்தரத்திற் செய்யப்பட்ட அபக்குவமான சஞ்சிதகர்மங்களேகொள்ளப்படும். அதனால் "பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்திச்சித்யந்தே ஸர்வ ஸம்ஶயா: | க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே || அந்தப் பராவர (எல்லாவற்றினும் மேலான பிரஹ்ம)த்தைக் காணவே (அபரோக்ஷஞ் செய்யவே) இந்த ஞானியின் இருதயக்கிரந்தி (அகங்காரக்கிரந்தி) பேதிக்கப்படுகின்றது. இவனது சகல சம்சயங்களும் சேதிக்கப்படுகின்றன. இவனது சகல கர்மங்களும் கெடுகின்றன." என்னும் சுருதியின் அர்த்தத்தைச் சிஷ்யன் கூறினான்.

௮௭. இப்போது சிஷ்யன் "ஶாயாந்தேவோ ஜமஹீரம் வஷட்கேஷு யதா ததா | விசாகாஶவதேநா ஹாநி வ்ருத்தீ ந வா ஶுஹ வித்திதி:" என்னும் பஞ்சதசியின் கூடஸ்ததீபத்திலுள்ள சுலோகத்திற் கூறப்பட்ட வித்வான்

முக்கத்தினால் புண்ணியமுடைய உதாசீனர் கண்டு நல்லொழுக்கத்தைச் செய்கின்றார்கள்; பாபமுடைய உதாசீனர் பாபமின்றியவராகின்றார்கள்.

களது ஜீவன்முக்தி தசையிலுள்ள ஸ்திதியினைத் தனது சித்தத்திற் கொண்டுவந்து கூறுகின்றார்:—

ஐயனே! ஞானத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மாயையாகிய மேகம் தனது விக்ஷேப சக்தியால் உண்டாகிய ஜகத்துவடிவ ஜலத்தை எல்லா விதத்தாலும் (வேண்டியவாறே) பெய்க. ஆனால் எதனால் நான் இதற்கு ஆதார (அதிஷ்டான) சிதாகாசவடிவமா யிருக்கின்றேனோ, அக்காரணத்தினால் இச்சகத்தால் எனக்கு ஓர் லாபமும் நஷ்டமுமில்லை.

அஅ. இப்போது சிஷ்யன், "[illegible] ||" க. சிரௌதம் (இந்தப் பிரஹ்மத்தில் நாநா என்பது சிறிதுமில்லை; இங்ஙனமன்று இங்ஙனமன்று என்றல் முதலிய சுருதி வாக்கியங்களால் உண்டாகிய முக்காலத்தின்மையின் நிச்சயவடிவ வித்வான்களது சித்தத்தில் ஆரூடமானது),

உ. யௌக்திகம் (ரஜ்ஜுசர்ப்பம் சுத்திரஜதம் சொப்பனஜகத்து முதலிய திருஷ்டாந்தவடிவமும் அநுமானதிவடிவமுமான யுக்திகளாலாகிய வேதாந்த யுக்திகளிற் சமர்த்தராகிய பண்டிதர்களது சித்தத்தில் ஆரூடமானது),

ந. லௌகிகம் (விசாரமின்றிய பாமரவிஷயிகளது சித்தத்தில் இயல்பாய்ப் பெறப்பட்டுள்ளது) என்னும் பேதத்தால் மூன்றுவகையாகும். ஞானங்களால் இந்த ஜகத்தாகிய காரியத்தோடுகூடிய மாயையானது,

க. துச்சை,

உ. அநிர்வசநீயை (சத்தசத்து விலக்ஷணமா யிருத்தலால் பாதயோக்கிய சொரூபமுடையது),

ங. வாஸ்தவி (சத்தியமானது) என்னும் பேதத்தால் மூன்று வகையாக அறியத்தக்கதாம்" என்னும் பஞ்சதசியின் சித்திரதீபத்துள்ள வாக்கியத்தினுல் கூறப்பட்ட மாயையினது மூவகைத் தன்மையின் விபரீதக் கிரமமாகத் தனது சித்தத்தில் உதித்த சுவாநுபவத்தைக் கூறுகின்ருன்:—

வேதாந்த சாஸ்திரங்களின் அப்பியாசத்திற்கு முன் அஞ்ஞானவடிவ காரணத்தோடு ஜகத்துசத்திய மென்றறிந்தேன். அது வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் அப்பியாசத்தினுல் (சிரவண மனனங்களால்) சொப்பன ஜகத்திற்குச் சமானமென்று விசாரித்து மித்தையாக (அநிர்வசநீயமாக)ச் சித்திக்கச் செய்தேன். அது இப்போது அபரோக்ஷஞான முண்டாக நிஷேதமுக சுருதியின் அநுசாரமாக முயற்கோட்டைப் போல அசாரமாயிருத்தலின் அசத்து (துச்சம்) எனச் சித்தித்தது.

இவ்வர்த்தம் வேறு சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:—

ஶாஸ்த்ரேண நஶ்யேத்பரமார்த்தத்ருஷ்ட்யா கார்யக்ஷமோ நஶ்யதி சாபரோக்ஷாத் । ப்ராப்யா நாஶம் ப்ரவிலாபநாஶ மேவம் த்ரிதாஶ்யதி வாக்யமாயா ॥ பாரமார்த்தி

கம், வியாவகாரிகம், பிராதிபாஸிகம் என்னும் பேதத்தால் ஜகத்தின் மூவகைத் தோற்றமுண்டு. அவற்றுள்,

க. "வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் அப்பியாசத்தினால் காரியத்தோடு கூடிய மாயையில் முன் அஞ்ஞானகாலத்திலிருந்த பரமார்த்த புத்தி (சத்தியத்தன்மையின் ஞானம்) எதுவோ அது நஷ்டமாகின்றது.

உ. இது அநிர்வசநீயமா யிருத்தலின் வியாவகாரிகமாய் அறியப்பட்டிருந்த மாயையின் * கடுடு. காரியத்தை உண்டு பண்ணுவதில் சாமர்த்திய முடையதா மென்றிருந்த புத்தி எதுவோ அது அத்வைததத்துவத்தின் அபரோக்ஷ ஞானத்தால் நஷ்டமாகின்றது.

ங. ஞானமாகிய கண்ணாடியிலுள்ள பிரதிபிம்பம் பாதிதானுவிருத்தியினால் தோற்றுவதுபோல இந்தக் காரியத்தோடுகூடிய மாயை (தேகம் விழும்வரையிலும் ஞானிக்கு) தோற்றுகின்றது.

---

* கடுடு. நித்திரையினின்றும் விழித்தற்குமுன் சொப்பன திருஷ்டாவிற்குக் கடமுதலிய பதார்த்தங்களில் ஸபலக்கிரியையை யுண்டு பண்ணுந்தன்மை தோற்றுவதுபோல அபரோக்ஷஞானத்திற்குமுன் சாஸ்திரத்தினால் மித்தையென்றறிந்து பதார்த்தங்களிலும் "மித்தையாகிய கடத்தினால் மித்தியா ஜலத்தைக்கொண்டு வருதலும் மித்தையாகிய புண்ணிய பாவங்களால் மித்தையாகிய சுவர்க்க நரகங்களுமுண்டாகின்றன" என்றிவ்வாறு எந்த ஸபலக்கிரியையை யுண்டுபண்ணுந்தன்மை தோற்றுகிறதோ அது காரியத்தை யுண்டுபண்ணுவதிற் சாமர்த்தியமாம்.

அது பிராரப்தம் நாசமாகவே நஷ்டமாகின்றது.

இப்படிக் கிரமமாக ஆத்மாவின் மாயை (அஞ்ஞானம்) நாசமாகின்றது. இது சாஸ்திராந்தர வசனத்தால் சொல்லப்பட்ட பொருளாம்.

அகூ. இப்போது சிஷ்யன், "ந நிரோதோ ந சோத்பத்திர் ந பத்தோ ந ச ஸாதக꞉ | ந முமுக்ஷுர் ந வை முக்த இத்யேஷா பரமார்த்ததா||" என்னும் மாண்டூக்கிய உபநிஷத்திற்குக் கௌடபாதாசாரியரால் செய்யப்பட்ட காரிகையின் அர்த்தத்தைச் சித்தத்தில் ஆரூடஞ்செய்து பரமார்த்தத்தன்மையைக் கூறுகின்றான்:—

ஐயனே! ஜகத்திற்குத் தனது காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தில் திரோபாவவடிவ நிரோத (பிரளய) முமில்லை. தனது உபாதானமாகிய அஞ்ஞானத்தினின்றும் ஆவிர்ப்பவித்தலாகிய உற்பத்தி (சிருஷ்டி)யுமில்லை. பத்த (சம்சாரிஜீவ) னுமில்லை. சாதக (மோக்ஷ சாதனங்களோடு கூடியவ)னுமில்லை. முமுக்ஷு வு (பந்தத்தினின்றும் விடுபட விரும்புவோனு) மில்லை. முக்த (பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவ) னுமில்லை.

இதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—எதனால் சகல இந்த லௌகிக வைதிக வியவகாரங்களும் காமாலை தோஷத்தோடு கூடிய திருஷ்டிக்கு விஷயமாம் சங்கின் பீதத்தன்மையினைப் போலவும், நித்திரை தோஷத்தோடு கூடிய திருஷ்டிக்கு விஷயமாம் சொப்பனத்தைப் போலவும் அவித்தையின் (அவித்தையோடு கூடிய திருஷ்டிக்கு) விஷயமாம். ஆதலால் உற்பத்

திப் பிரளயங்களின் அபாவத்தால் பத்தர்முதலியோரில்லை. ஆனால் இத்தோற்றுகின்ற துவைதம் மித்தையாம். ஆத்மா ஒன்றே பரமார்த்தமாகச் சத்தாம். இது பரமார்த்தத்தன்மையாம் (வித்தையோடு கூடிய திருஷ்டிக்கு விஷயமாகும் வாஸ்தவதத்துவமாம்). ஆதலால் அந்தப் பரமார்த்த வடிவம் யானாகின்றேன். இதனை யான் தமது கிருபையினால் நிச்சயஞ் செய்தேன்.

௯௦. இப்போது பதார்த்தங்களின் பரஸ்பர விலக்ஷணத்தன்மையோடு கூடிய ஜாக்கிரத்தில் காணப்படுகின்ற பதார்த்தங்கள் ஆதியிலும் அந்தத்திலுமில்லாமையால் அவற்றிற்கு மித்தியாத்தன்மை யுண்டு என்று சிஷ்யன், "𑌆𑌦𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌥𑌾 ‖ 𑌵𑌿𑌤𑌥𑍈𑌃 𑌸𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑌿𑌤𑌥𑌾 𑌇𑌵 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌃 ‖" என்னும் கௌடபாதாசாரியரது வாக்கியத்தை அநுசரித்துக் கூறுகின்றான்:—

கானற்சலமுதலிய வஸ்து ஆதியிலும் (காலையிலும்) அந்தத்திலும் (சாயங்காலத்திலும்) இல்லை. அது மத்தியில் (மத்தியானவடிவ வர்த்தமானகாலத்தில்) தோற்றினும் ஒருபோதுமில்லை. இது உலகத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டதாம். அங்ஙனமே இந்த ஜகத்தும் தனது உற்பத்திக்கு முன்னும் நிமித்தத்தின் நாசத்தினால் தான் நாசமாகிய பின்னும் அல்லது ஞானத்தினால் தனது உபாதானம் கெடுதலால் பாதத்தையடைந்த பின்னுமில்லை.

ஆதலால் இந்த ஜகத்தானது கானற்சலத்தைப்போல மூன்றுகாலத்திலு மில்லை.

கக. இப்போது சிஷ்யன், "ஆத்மாநஞ்சேத் விஜாநீயாதயமஸ்மீதி பூருஷ: | கிமிச்சந் கஸ்ய காமாய ஶரீரமநுஸஞ்ஜ்வரேத் ||" புருஷன் (சாபாஸ அந்தக்கரணவிசிஷ்டசேதனவடிவ ஜீவன்), எப்போது (விசாரதசையில்) இது சொப்பிரகாசமா யிருத்தலால் நித்திய அபரோக்ஷமாகிய பிரஹ்மவடிவ ஆத்மா யானாக விருக்கின்றேன் என்று ஆத்மாவை அறிகின்றானோ, அப்போது எதனை (எந்தப் போக்கிய பதார்த்தங்களை) இச்சிக்கின்றவனாய், எவனுடைய (எந்தப் போக்தாவினது) காம (போக) த்தின் பொருட்டுச் சுபாவமாக முன்றுமே ரோகமுதலியனவும் காமக்குரோத முதலியனவும் சாந்தி முதலியனவும் அவ்விரண்டின் சம்ஸ்காரவடிவினவுமாகிய தாபங்களோடுகூடிய மூவகைச் சரீரங்களைப் பின்பற்றித் தபிக்கின்றவனாவன்.,, என்னும் பஞ்சதசியின் திருப்திதீபத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டுள்ள பிருகதாரணிய சுருதி வசனத்தின் அர்த்தத்தைச் சித்தத்திற் கொண்டு கூறுகின்றான்:—

க. ஐயனே! ஆகாய முதலிய சகல ஜகத்தும் அசத்தாயிருந்து தோற்றிக்கொண் டிருத்தலால் சொப்பனயானை முதலியவற்றைப்போல் மித்தையா யிருத்தலின், அதனுள்ளடங்கியனவாகிய இகலோக பரலோக சம்பந்தமுள்ள மாலை சந்தனம் ஸ்திரீ அமிருதபானம் அப்ஸரை (தெய்வப் பெண்)

கள

முதலிய விஷயவடிவ போக்கிய (போகத்தின் சாதன)ங்களும்,

௨. ஜாக்கிர முதலிய அவஸ்தைகளின் அபிமானத்தால் விசுவன் தைஜசன் பிராஞ்ஞனென்னும் பெயரை யடைந்த அந்தக்கரணத்தில் சேதனத்தின் பிரதிபிம்பமயமான சிதாபாசவடிவ் போக்தாவும் இவ்விரண்டும் எதனால் மித்தையோ, அதனால் அந்தப் போக்கியத்தின் நிமித்தமாகிய போக்தாவினால் செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களும் மித்தையாம். இதனாலே அப்புண்ணிய பாவங்களின் பலவடிவ சுகதுக்கங்களும் மித்தையாம்.

ஆதலால் நான் சேதனசொரூப ஆத்மாவை யறிந்து, எந்தப் போக்கியத்தின் இச்சையால் எந்தப் போக்தாவினது போகத்தின் பொருட்டு ஜ்வர (தாப) முடைய சரீரத்தைப் பின்பற்றி வீணாகத் தபிப்பேன்.

அதாவது அபரோக்ஷ ஞானத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட (மித்தையாகத் தோற்றப்பட்ட) போக்கிய போக்தா போகங்களுக்கு நிமித்தமாவதாகிய பிரபல இச்சையின்மையினாலும், வறுத்த விதையினைப்போல பிராரத்தத்தினா லுண்டாகிய பாதிக்கப்பட்ட இச்சையில்லா திருத்தலாலும் அந்த இச்சைவடிவநிமித்தத்தால் நான் தபியேன்.

௬௨. இப்போது சிஷ்யன், “க்ஷயிஷ்ணூநாம் த்யா க்ஷதா கரணம் வ வ்யூஷ்டியம் | விவியாஸு வ்யூயக் வெஷூா ஒஷே வம் ஒவொவாடீது வம்வமே ||க|| ஸாரீரவாஜூ ஒநாஷியடீது

ப்ராரப₄தே நர:|| ந்யாய்யம்வா விபரீதம்வா பஞ்சை
தே தஸ்ய ஹேதவ:||௨|| தத்ரைவம் ஸதி கர்தார
மாத்மானம் கேவலந்து ய: | பஶ்யத்யக்ருதபு₃த்₃தி₄த்வாந்ந ஸ ப
ஶ்யதி து₃ர்மதி:||௩|| ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி கு₃ணை:
கர்மாணி ஸர்வஶ: | அஹங்காரவிமூடா₄த்மா கர்தாஹமிதி
மந்யதே ||௪|| தத்த்வவித்து மஹாபா₃ஹோ கு₃ணகர்மவிபா₄
க₃யோ: | கு₃ணா கு₃ணேஷு வர்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜ
தே ||௫|| யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பா₄வோ பு₃த்₃தி₄ர்யஸ்ய
ந லிப்யதே | ஹத்வாபி ஸ இமாம்ல்லோகான்ந ஹந்தி ந நி
ப₃த்₄யதே ||" அதிஷ்டானம் (சரீரம்) அங்ஙனமே கர்த்தா (அந்தக்கரணம்) வெவ்வேறு கரணங்கள் (தசேந்திரியங்கள்) அநேகவிதமான பின்ன சேஷ்டைகள் (பஞ்சப்பிராணன்) ஐந்தாவது தெய்வம் (பிரேரகனாகிய ஈச்வரன் அல்லது பிராரப்தம் அல்லது இந்திரியங்களின் தேவதை) என்பவை யிருக்கின்றன (௧). சரீரம் வாக்கு மனது என்பவற்றினால் எந்த நியாயமாகிய (சுப) அல்லது விபரீத (அசுப)மான கர்மத்தை நரன் தொடங்குகின்றானோ, அதற்கு இச்சரீரமுதலிய ஐந்தும் ஏதுக்களாம் (௨). ஆண்டு இவ்வாறு கிரியைக்கு வேறு ஏதுக்கள் உளவாகக் கேவல (அக்கிரிய) ஆத்மாவை எந்தப் புருஷன் கிருதார்த்த மின்றிய புத்தியுடையவனா யிருத்தலின் கர்த்தாவெனக் காண்கின்றானோ, அந்தத் தூர்ப்புத்தி யுடையவன் காணான் (ஆத்மாவை யதார்த்தமாக அறியான்) (௩). சரீரம் இந்திரியம் முதலிய வடிவமாகப் பரிணாமத்தை யடைந்த பிரகிருதி (மாயை) யின் சத்துவ முதலிய குணங்களால்

செய்யப்படுகின்றனவாம் சகல கர்மங்களும். அவற்றை அகங்காரத்தினால் (அகங்காரத்தின் தாதாத்மியத்தினால்), எவனுடைய ஆத்மா விமூடமாய் (வேற்றுத்தன்மையை யடைந்து) இருக்கின்றதோ, அத்தன்மைய புருஷன் நான் கர்த்தாவெனக் கொள்ளுகின்றான் (ச). மகாபாகுவே! குண கர்மங்களினது விபாகத்தின் தத்துவத்தை உணர்ந்தவனோ குணங்கள் (இந்திரியங்கள்) குண (விஷய) ங்களிலிருக்கின்றன என்று மதித்துத் தான் சங்க முடையவனாகிறதில்லை (ரு). எந்தப் புருஷனுக்குச் சரீரமுதலியவற்றாற் செய்யப்படும் கர்மத்தில் இக்கர்மத்தின் கர்த்தா யான் என்றிவ்வாறு அகங்காரத்தின் தன்மையில்லையோ, அன்றியும் இச்சுபாசுப கர்மங்களினது சுவர்க்க நரகாதிவடிவ பலத்தில் எந்தப் புருஷனது புத்தி நான் இதன் பலத்தை அநுபவிப்பவன் என்பதாகப் பற்றினையடைகிறதில்லையோ அந்தப் புருஷன் இவ்வுலகங்களைக் கொல்லுகின்றவனாயினும் உலக திருஷ்டியாற் கொல்லுதலைச் செய்கின்றான்; சாஸ்திர திருஷ்டியாகக் கொல்லுகிறதில்லை. அதன் பயனையடைதலாகிய பந்தனத்தையும் அடைகிறதில்லை (கூ). இவை முதலிய ஆத்மாவின் அகர்த்திருத் தன்மை அபோக்திருத்தன்மை அங்ஙனமே ஆத்மாவின் ஞானம் என்பவற்றின் மாகாத்மியத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் கீதையின் வாக்கியங்களுள. அவற்றின் பொருளை அநுபவ கோசரமாக்கிச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—

யான் சரீரம், வாக்கு, மனம் என்பவற்றாற் செய்யப்பட்ட கிரியைகளின் அநாசிரய (சம்பந்த மில்லாதவ) னாயிருத்தலால் அக்கிரியனா (அகர்த்தாவா) யிருக்கின்றேன்.

எது கிரியையின் ஆசிரய வடிவமாய்க் கிரியையுடைய தாயிருக்கின்றதோ அது கர்த்தா வெனப்படும். அது முற்கூறிய சரீரமுதலிய சாமக்கிரிகளோடு கூடிய அந்தக்கரண வடிவ கர்த்தாவைப் போலவாம். எதனால் நான் கிரியையின் ஆசிரய வடிவமான கிரியையுடையவ னல்லனோ அதனால் கர்த்தாவு மல்லன்.

எது கர்த்தாவாகின்றதோ அதுவே போக்தாவாமென் பது உலகத்திற் பிரசித்தம். எங்ஙனம்: அந்தக்கரணம் கர்மத் திற்குக் கர்த்தாவாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அது கர்மத்தின் பல் சொரூபமான தனது பரிணாமவடிவ சுகதுக்கங்களின் போக்தாவா யிருக்கின்றது. எதனால் நான் முற்கூறிய படி கர்மத்திற்குக் கர்த்தா வல்லனோ, அதனால் அதன் பலத் தினது போக்தாவு மல்லன்.

எதனால் நான் கர்ம பலத்தின் போக்தா வல்லனோ அத னால் யான் பற்றின்றியவனா யிருக்கின்றேன்.

பிராரத்தகர்மவடிவ நிமித்தத்தால் அஞ்ஞானத்தின் விக்ஷேப சக்தியினால் ஆக்கப்பட்ட லிங்கதேகத்தோடு கூடிய ஸ்தூலதேகம் எதுவோ அது இதன் பிராரத்தத்தின்படி மேல் கதியாகவும் கீழ்கதியாகவும் காற்றினாற் பறக்கும் அரசிலை அல்லது துரும்பு முதலியவற்றைப்போல் அலைக. பிராரத்தபரியந்த மிருக்குக. அதனால் ஆத்மாவாகிய என க்கு ஓர் லாபமும் நஷ்டமுமில்லை. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ பஞ்ச தசியின் திருப்தி தீபத்திலும், "வ்யவஹாரோ லௌகிகோ

வா ஶாஸ்த்ரீயோ வாऽந்யதாபி வா । ப்ராரப்தகர்மவஶாத்ஸ்யமாஸ்ய ப்ரவர்த்ததாம்॥ அகர்த்தாவும் அபோக்தாவுமாகிய என்னுடைய பிராரப்தம் எவ்வாறுள்ளதோ, அவ்வாறு இலௌகிக அல்லது சாஸ்திரீய அல்லது இவ்விரண்டினும் வேறான வியவகாரம் பிரவர்த்திக்குக என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஈண்டு இது சங்கையாம்:—ஞானிக்குச் சர்வஞ்ஞனாயிருத்தலால் விதிநிஷேதவடிவ சாஸ்திரத்தின் அணை (தடை) இல்லாமையின் எப்போது சுதந்திரத்தன்மை யுண்டோ, அப்போது அவனுக்கு யதேஷ்டாசரணம் (இஷ்டப்படி நடத்தல்) வாய்க்கும். அது லோகநிந்தையினையும் சிஷ்டநிந்தையினையும் அந்தக்கரணத்திலுள்ள காமாதி தோஷங்கள் அதிகரித்தல் வாயிலாகச் சித்தம் வெளிமுகமாதலையும் உண்டுபண்ணுவதா யிருத்தலால் விக்ஷேபத்திற்கு ஏதுவாகும்; ஜீவன்முக்தியின் ஆநந்தத்திற்கு ஏதுவன்று.

ஆதலால் இந்த ஞானிக்கு "வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலையிழந்தான்" என்னும் நியாயத்தால் பரமாநந்தம் பெற விரும்பி ஞானத்திற் பிரவிருத்தித்த புருடனுக்கு மாறான விக்ஷேபவடிவ அநர்த்தம் வளர்ந்ததே? என்னும் சங்கைக்கு இது சமாதானமாம்:—

சக்கரவர்த்தியாகிய ராஜா தனது புத்திரனைக் கொல்லுக; அல்லது தனது நகரத்தையாவது தேசத்தையாவது எரிக்குக; அல்லது மலத்தையுண்க; அல்லது தனது கீர்த்தி

யைச் செய்பவர்களும் ஆசீர்வாதம் செய்பவர்களும் ராஜ்ஜிய காரியத்தைச் செய்பவர்களுமாகிய சூதர் (பௌராணிகர்) மாகதர் (வம்சத்தைச் சொல்லுவோர்) சீக்கிர கவிகள் வேதத்தை யுணர்ந்த வித்துவான்கள் தனது வேலைக்காரர் முதலியோர்களுக்குப்பணம் முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொடாது, அவற்றை மாறுய்க்கொள்ளை யடிக்க. இவ்வெல்லாக்காரியங்களிலும் அவனுக்குச் சுவதந்திரத் தன்மை யுண்டு. என்றாலும் தர்மத்தை யுணர்ந்தவனும் லௌகிக வியவகாரத்தின் நீதியில் நிபுணனுமா யிருத்தலின் அந்த ராஜா அவ்வாறு செய்கிறதில்லை.

அவ்வாறே ஞானி விதிநிஷேதங்க ளின்மையால் சுவதந்திரனு யிருக்கினும்,

க. ஏதனுல் எல்லாவற்றையும் * கருடு. தானுக அறிகின்றுனே,

உ. சாஸ்திரத்திற் கூறிய * கருசு. விவேகத்தோடு கூடியவனு யிருக்கின்றுனே,

---

* கருடு. இதனுல் ஞானிக்குச் சர்வாத்மத்தன்மையின் ஞானத்தால் தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் பேத ஞானத்தின் அபேக்ஷையுடையனவாகிய அநுகூலத் தன்மை பிரதிகூலத் தன்மைகளின் ஞானத்தை முன்னிட்ட ராகத்துவேஷங்களுக்குத் திடத்தன்மையின்மையால் ராகத்துவேஷங்களினுற்றோன்றும் (நிஷித்தபோகமும் இம்சைவடிவமுமான) யதேஷ்டாசரணத்தின் அபாவம் சொல்லப்பட்டது.

* கருசு. இங்ஙனம் கூறுதலால் ஞானிக்குப் பாதிதாநுவிருத்தியினுல் பசி, தாகம், விஷம், சர்க்கரையன்னம், மல முதலியவற்

ங. குழந்தைகளிடத்துப் பிதாவைப்போல சகல
* கருள. ஜனங்களுக்கும் இதத்தைச் செய்பவனு யிருக்கின்
ருனே;

ச. சகல விக்ஷேபங்களையும் ஒழித்துப் பரமாநந்த
* கருஅ. அநுபவத்தில் பற்றுடையவனு யிருக்கின்றனே;

அதனுல் அவன் யதேஷ்டாசரணம் செய்கிறதில்லை.
ஆனல் "மந்திர முணர்ந்த ஓர் புருடனுக்கு முட்படுக்கையும்
துன்பத்தைத் தராதெனின், புஷ்பப்படுக்கை அவனுக்கு
எங்ஙனம் துன்பத்தைத் தருவதாகும்." என்னும் நியாயத்தால்
உலக சம்ரக்ஷணையின்பொருட்டு மாறன சாஸ்திரத்திற் கூறிய

ரின் விவேகத்தைப் போலச் செய்த்தக்கனவும் செய்யத்தகாதனவு
மாகிய காரியங்களின் விவேகமுண்டு. ஆதலால் அவற்றின் அவிவேக
த்தாற் றேன்றும் யதேஷ்டாசரணம் சம்பவியாதென்பது அறிவிக்
கப்பட்டது.

* கருள. இங்ஙனம் கூறுதலால் ஞானியின் இரக்கமுடைமை
அறிவிக்கப்பட்டதாகலின் தனது நிஷித்த ஆசரணத்தை (விலக்கொ
ழுக்கத்தை) க் கண்டு அவ்வாறு செய்கின்ற ஜனங்களுக்கும் அல்லது
தன்னை நிந்திக்கின்ற ஜனங்களுக்கும் நரகமுதலிய துன்பம் உண்டா
கும் என்னும் கருணையினுலும் ஞானிக்கு யதேஷ்டாசரணத்தில் பிர
விருத்தி யுண்டாகாதென்று அறிவிக்கப்பட்டது.

* கருஅ. இங்ஙனம் கூறுதலால் பகிர்முகமாதற் கேதுவாயிருத்
தலின், ஜீவன்முக்தி விலக்ஷணாநந்தத்தின் அநுபவத்திற்கு விரோதி
யாகிய யதேஷ்டாசரணத்தில் ஞானிக்குப் பிரவிருத்தி சம்பவி
யாது.

மார்க்கத்தில் மனோவாக்குக் காயங்களைச் செலுத்துகின்றான். உள்ளே அவற்றின் அபிமானத்தைச் செய்கிறதில்லை.

அல்லது வைராக்கியமுதலிய சுபசாதனங்களின் சம்ஸ்காரவடிவமும் பூர்வ புண்ணியத்தின் சம்ஸ்காரவடிவமுமாகிய சுபாவத்தினாலும் அவன் வெறிகொண்ட வைஷ்ணவனைப் போலாவது பிராஹ்மணர் முதலியோரது குழந்தைகளைப் போலாவது நிஷித்தாசரணத்தி (விலக்கான நடையி)ல் இரான்; நல்லொழுக்கத்திலேயே இருப்பன்.

ஆண்டு இது வித்வான்களது யதேஷ்டாசரணத்தை நிஷேதிக்கும் யுக்தியோடுகூடிய சாஸ்திர வசனமாம்:—

அயதேஷ்டாசரணம் ...॥
... ॥

இதன் பொருள்:— தீயொழுக்கத்தா லுண்டாகிய சம்ஸ்காரமய பாபவடிவ அதர்மத்தினால் அறியாமை யுண்டாகின்றது. அதாவது காரியாகாரியங்களின் பேதஞானமாகிய விவேகத்தின் அபாவவடிவ அங்குர (முளை) வாயிலாக உற்பத்தியாகிய அவசியம் செய்யத்தக்க காரியத்தை மறத்தல்வடிவினது அல்லது விஷய பரவசத்தன்மை வடிவினது என்னும் பிரமாதம் உண்டாகின்றது. அதனால் யதேஷ்டாசரணம் உண்டாகின்றது. ஞானவடிவ தர்மத்தின் காரியம் உளதாக அந்த அதர்மத்தின் காரியமாகிய யதேஷ்டாசரணம் எவ்வாறுளதாகும்? ஆண்டு ஞானத்திற்கு ஏதுவடிவ தர்மம் ஞானவடிவ பலத்தின் திரோதானத்தால் விநாசத்தை யடை

கின்றது. ஆதலால் ஞானவான்களுக்கு யதேஷ்டாசரணத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறதில்லை.

அன்றியும் அர்ச்சுனனுக்குக் கொலைமிகுந்த யுத்தத்தில் பிரவிருத்தி யுண்டாகியது எதுவோ அது யதேஷ்டாசரணமன்று; ஆனால் அது க்ஷத்திரியர்களது சுவதர்மமேயாம்.

இவ்வர்த்தத்தில் மற்றும் அநேக விசாரமுண்டு. அது பின் இயற்றப்படும் நூல்களில் எழுதப்படும். நூல் விரியுமென்னும் அச்சத்தால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

௬௩. "நித்யபோதவபுஷி பாஸிதம் ஜகத் ஸகாரணமபி நிவ்ருத்தமேவ ஹி | வாஸுதேவநிஹதம் யதர்ஜுநோ ஹந்தி கௌரவகுலம் யதா புந:||" என்னும் சம்க்ஷேப சாரீரக வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தைச் சிஷ்யன் அநுபவ கோசரமாகக் கூறுகின்றார். நித்தியபோத வடிவ சேதனத்தில் காரணத்தோடுகூடிய ஜகத்து பாதிதமேயாம்; அதாவது நித்திய நிவிருத்தமேயாம். அங்ஙனமாயினும் மகாவாக்கியத்தினின்றுண்டாகும் "யான் பிரஹ்ம"மென்னும் ஞானத்தினால் தோற்றிக்கொண்டிருக்கும் பிரமம் (சத்தியத்தன்மையின் விளக்கவடிவ வேற்றுத்தன்மை) எதுவோ அது நாசமாகின்றது.

கிருஷ்ணனால் முன்னமே கொல்லப்பட்ட கௌரவ குலம் பின்னர் அர்ச்சுனனாலும் நாசமடைந்தது. அங்ஙனமே குருவின் திருஷ்டியினால் நித்தியநிவிருத்தமாகிய ஜகத்து

மீண்டும் சிஷ்யனது ஞானவடிவ திருஷ்டியினால் நிவிருத்தியாகின்றது.

கூச. [illegible] || என்னும் அபரோக்ஷாநுபூதியினது வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை அநுபவத்தின் விஷயமாக்கிச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:-என்னால்தத்பதார்த்த துவம் பதார்த்தங்களின் விவேசனகாலத்தில்ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் ஐக்கியத்திற்கு விரோதமுள்ளதர்மங்களோடுகூடிய உபாதியாகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டுஅவிரோதியாகிய சேதனவடிவ வாச்சியபாகத்தைக் கொள்ளுதலாகிய பாகத்தியாகலக்ஷணையினால் ஜடசேதனங்களின் பேதம்(விவேகம்) செய்யப்பட்டது.அதனை இப்போது வீணாய்ச் செய்யப்பட்டதென்று அறிகின்றேன். கடம் மண்ணின் வடிவமேயாம். அங்ஙனமே எதனால் இந்தத் தேகமுதலிய பிரபஞ்சம் எனக்குச் சித்ரூபமாகவே தோற்றியதோ, அதனால் எனக்கு எதன் கிரகணமும் எதன் நீக்கமும் இல்லை. இதனாலே முன் ஜிஞ்ஞாஸை (ஞானவிருப்ப) காலத்தில் ஐந்தாவது உபதேசத்திற் கூறிய தேக ஆத்மாக்களின் பிரமவடிவ முக்கிய அபேதத்தை நீக்குதற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட ஜட சேதனங்களின் விவேகம் எதுவோ, அது இப்போது ஜடப் பிரபஞ்சத்தின் பாதத்தால் அபேதம் (நித்திய நிவிருத்தி) தோற்றுதலால் வியர்த்தமாக்கப்பட்டதென்று தோற்றுகிற தென்பது தாற்பரியம்.

கூரு. க. இப்போது சிஷ்யன் முற்கூறியஅர்த்தத்தைச் சுருக்கமாக அநுவதித்துத் தனது ஸ்திதியைக் கூறுகின்

ஞர்:—ஆத்மா நிரவயவமும் நிராகாரமுமா யிருத்தலால் தள்ளுதலில்லாததாயும் கொள்ளுதலில்லாததாயு மிருக்கின்றது.

உ. மீண்டும் ஆத்மா ஜனனமரணமுதலிய பந்தமித்தையாயிருத்தலாலும் தான் (ஆத்மா) நித்தியமுக்தமாயிருத்தலாலும் பந்தமோக்ஷங்க ளில்லாததா யிருக்கிறது.

ங. மீண்டும் ஆத்மா சித்தாம். ஏனெனின்,

(க) ஜாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் மூன்று அவஸ்தைகளும், அவ்வவஸ்தைகளையுடைய எல்லா நாட்களும், அந்த நாட்களையுடையசித்திரைமுதலிய மாதங்களும், அம்மாதங்களையுடைய விபவாதி வருஷங்களும், அவ்வருஷங்களையுடைய சத்தியாதி (கிரேதாதி) யுகங்களும், அந்தயுகங்களையுடைய சுவாயம்புவாதி மநுவந்தரங்களும், அந்த மநுவந்தரங்களையுடைய பிரஹ்மாவின் நாளும், அந்தப் பிரஹ்மாவின் நாட்களையுடைய மாசமுதலியவற்றினேடுகூடிய பரார்த்த (பிரஹ்மாவின் ருo வருஷ) மும், அங்ஙனமே அவ்விரண்டு பரார்த்தங்களையுடைய வாராக முதலிய கற்பங்களும், அக்கற்பங்களையுடைய இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்னும் காலங்களும், அக்காலத்தில் ஆகாயமுதலிய ஆசிரயத்தோடு கூடிய ஒன்றற்கொன்று விலக்ஷணமான சப்தமுதலிய எல்லா விஷயங்களையும் அந்தந்தவிலக்ஷண காலங்களையும் எதனால் ஆத்மா பிரகாசிப்பதா யிருக்கின்றதோ, அதனால் ஆத்மா சுயம்பிரகாசமாம். எதனால் ஆத்மா சுயம்பிரகாசமோ அதனால் ஆத்மா சித்தாம்.

(உ) அல்லது கட மட முதலிய ஒன்றற்கொன்று பின்னமான உபாதிகளிலுள்ளதும் ஆகாசம் ஆகாசமென்று ஒரு வடிவமாகத் தோற்றுகின்றதுமாகிய ஒரு ஆகாசம் எதுவோ அதனைப்போலச் சப்தத்தின் ஞானம் ஸ்பரிசத்தின் ஞானம் என்றல் முதலிய வியவகாரத்தில் ஞானம் ஞானம் என்று ஒரு வடிவமாகத் தோற்றுகின்ற ஒரே ஞானவடிவ ஸ்புரணமிருக்கின்றது. சம்வித்வடிவ ஞானம் ஜாக்கிர முதலிய மூன்றவஸ்தை முதலிய எல்லாக் காலங்களிலும் ஒன்றற்கொன்று விலக்ஷணமான எல்லா விஷயங்களையும் ஒன்றேயாய்ப் பிரகாசிப்பிப்பதா யிருக்கின்றது. அவ்வடிவமா யிருத்தலாலும் ஆத்மா சித்தாம்.

(ங) அல்லது, ஆத்மா தனது தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் எல்லாவற்றையும் விளக்குவதா யிருத்தலின் எல்லாவற்றிற்கும் சாதகமா யிருக்கின்றதோ, அதனாலும் ஆத்மா சித்தாம்.

ச. மீண்டும் ஆத்மா இந்த (கூறிய) எல்லாக்காலங்களிலும் பரமப் பிரேமைக்கு விஷயமாயும் துக்க சம்பந்த மில்லாததாயு மிருத்தலால் ஆநந்தரூபமாம்.

ரு. மீண்டும் ஆத்மா சத்தாம். எதற்குப் பிறப்பிறப்புகளில்லையோ, அது மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததா யிருத்தலின் சத்தெனப்படுகின்றது. ஆத்மாவிற்கு எதனால் ஜந்ம நாசங்களில்லையோ, அதனால் மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாததா (இருப்பதா) யிருத்தலின் ஆத்மா சத்தாம். அதனைக் காட்டுவாம்:— சம்வித் (சேதன) வடிவ ஆத்மா,

(௪) ஒன்றாயிருத்தலின் ஜடவஸ்துக்களால் அதற்கு ஜந்மநாசங்களின் ஞானம் பொருந்ாது.

(௫) தானாகிய சேதனத்தைத் தீபத்தைப்போலத்தனது சமகாலத்தில் பிரகாசிப்பிப்பதா யிருத்தலாலும், தனது உற்பத்தி நாசகாலங்களில் தனது இன்மை யுண்டாகுதலாலும் ஆத்மாவின் உற்பத்தி நாசங்களின் ஞானம் ஆத்மாவினாலும் பொருந்தாது.

(௬) "அதனைப் பிரகாசிப்பிப்பது வேறு, அதனைப் பிரகாசிப்பிப்பது வேறு" என்பதாக அநவஸ்தைவடிவ தோஷம் வாய்த்தலால் ஆத்மாவையும் அதன் ஜந்ம நாசங்களையும் விளக்குவதாகிய வேறு சம்வித் (ஞான) வடிவ ஆத்மா சித்திக்கிறதில்லை.

(௭) ஜடவஸ்து விளக்குவ தாகாமையின் ஆத்மாவின் ஜந்ம நாசங்களை விளக்குவது ஜடவஸ்து என்பதும் சித்திக்கிறதில்லை. ஆதலால் ஆத்மாவினது ஜந்மநாசங்களின் அநுபவமில்லை.

(௮) சுருதிமுதலிய பிரமாணங்களாலும் ஆத்மாவின் ஜந்மநாசங்களின் அபாவம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் ஆத்மா ஒரே சொப்பிரகாசவடிவமா யிருத்தலால், அதற்கு ஜந்ம நாசங்களில்லை.

[க] எதனால் ஆத்மாவிற்கு ஜந்ம நாசங்களில்லையோ, அதனால் பிராகபாவப் பிரத்துவம்சாபாவங்க ளின்மையின்

முற்கூறிய சிதாநந்தவடிவ ஆத்மா எப்போதும் இருப்பதா யிருக்கின்றது.

[௨] எதனால் ஆத்மா எப்போதும் இருப்பதா யிருக்கின்றதோ அதனால் நித்தியமாம்.

[௩] எதனால் நித்தியமோ அதனால் ஆத்மா சத்தாம்.

(௪) மீண்டும் ஆத்மா வாக்கிற்கும் அதனால் அறிவிக்கப்பட்ட மனமுதலிய சகல இந்திரியங்களுக்கும் விஷயமாகாததாம்.

இத்தன்மைய பிரஹ்மத்தினும் வேறாகாத ஆத்மா எதுவோ அது என்து சொரூபமாம். இந்த நிலையினையே யான் சம்பாதித்திருக்கின்றேன்.

௧௬. [illegible]
[illegible]
[illegible] ‖ என்னும் சாஸ்திர வசனத்தின் அர்த்தத்தை ஸ்மரித்து இப்போது சிஷ்யன் கூறுகின்றான்;—குரு சாஸ்திரங்களின் உபதேசத்திற்கு முன் நிஜரூபப் பிரஹ்மம் மிகத் தூரமாய்த் தோற்றிக்கொண்டிருந்தது. அந்த உவமையின்றிய நிஜரூபம் இப்போது குரு சாஸ்திரங்களின் உபதேசமாகியபின் சமீபத்திலிருப்பதாயிற்று.

அப்போது அது அபரோக்ஷமாகுமோ? என்னும் சங்கை உண்டாக மீண்டும் பிரகட (அபரோக்ஷ) மாயிற்று என்று கூறுகின்றான்.

அங்ஙனமாயினும் அது சரீரத்தின் வெளியில் எதிரிட த்தில் அபரோக்ஷமா யிருக்குமோ? என்னும் சங்கை யுண்டாக அங்குக் கூறுகின்றான்:—

தனது சரீரத்தினுள்ளேயே அபரோக்ஷமாயிற்று. ஏனெனின்,

க. பிரமாதா சேதனத்திற் (சாக்ஷிக்) கும் விஷய சேதன (பிரஹ்ம) த்திற்கும் சரீரத்தினுள் அந்தக்கரண தேசத்திலேயே அபேத முண்டாகுதலாலும்,

உ. பிரமாதாசேதனத்திற்கு விஷய சேதனத்தோடு விருத்திவாயிலாகவாவது அல்லது நேராகவாவது உண்டாகும் அபேதமே அபரோக்ஷ ஞானத்தின் லக்ஷணமாம். அஃது உண்டாதலாலும்,

சரீரத்தின்உள்ளேயே பிரஹ்மத்தின்அபரோக்ஷஞானம் சொல்லப்பட்டது; அது நலமுடையதாம்.

சரீரத்தினுள் அபரோக்ஷ முண்டாகியும், அது இது வென்னும் விருத்திக்கு விஷயமான சுகதுக்க முதலியவற்றைப்போலத் தன்னினும் வேறாகியதாய் அபரோக்ஷமாயிருக்குமோ? என்னும் சங்கையுண்டாக, அதற்கு யான் என்னும் விருத்திக்கு விஷயமாகுதலால் தானேதானாய் அபரோக்ஷமாயிற்று என்று கூறினான்.

கஎ. இப்போது, "உத்ருத்தே வ்ருத்தே ஸாவ ரூப ஸ்தானை சோயா நிராவஸ்தமதா | ஜாதா நிருக்தஸ்த சித்ர விஷாசேஷாவஸ்தாதி நக்தம் வாஸ: || ஸாவ்யாபாதிக

"ராஸவத்ஸ திஸியங்காரோடியோரஹ்ஸ்யவோஸ்ரீநா ஜ ஜ்யுதா ரகாமதார வம்க்ஷீணோநஸ்த்ரா:||" என்னும் குவலயா நந்த அலங்கார நூலிற்கூறிய அர்த்தத்தை மனதிற்கொண்டு திட அபரோக்ஷ ஞானத்தைச் சூரியனாக உருவகஞ்செய்து சிஷ்யன் வர்ணிக்கின்றான்.

க. நிதித்தியாசனவடிவ அருணோதயத்திற்குப்பின்,

உ. திட அபரோக்ஷஞானவடிவ சூரியோதயத்தினால்

ங. மாயையில் (தன்து அந்தக்கரண தேசத்தில்) உள்ள அஞ்ஞானம்சவடிவ இரவு நாசமாயிற்று.

இதனாலே காரியத்தோடு சமஷ்டியஞ்ஞானவடிவ மாயையின் மித்தியாத்துவம் தோற்றுதலால் பொருளால் அதற்கும் நாசமுண்டாயிற்று என்பது சித்திக்கின்றது.

ச. சித்தென்னும் திருஷ்டாவாகிய சேதனமும் ஜட மென்னும் திருசியப் பிரபஞ்சமுமாகிய அவற்றின் "சத்து சத்தேயாம் அசத்து அசத்தேயாம்" என்னும் இருளுமொளி யும் போன்ற பேத (மிக்க விவேக) வடிவ விடியல் உண்டா யிற்று.

ரு. தோற்றுகின்ற அசத்துவாதிவடிவ நிசாசரர் (பேய் முதலியன) மலத்தைப் புசிக்கின்றனர். (முமுக்ஷுக்களுக்கு கூச்ச விடுவித்த வின்மையால் கூச்சலிடுவதாகிய மலத்தைப் புசிக்கின்றார்கள்.) ஆனால் அவர்களை ஞானத்தினின்றும் ஏமாற்றிக் கொண்டுபோதலாகிய உபாயம் இல்லை.

௬. அஞ்ஞானவடிவ இரவில் முமுக்ஷுக்களாகிய பிரஜைகளை மதாந்திரவடிவ திருடர்முதலியோரினின்றும் இரக்ஷிப்பவர்களாகிய சுருதி ஸ்மிருதிவடிவ பாதுகாப்பாளர் உறங்கினர்.

அதாவது மீண்டும் இந்த ஞானத்தை இரக்ஷித்தலில் அவர்களது உபயோகமில்லை.

௭. அஞ்ஞானவடிவ இரவில் மிக்க வலிவுடையோராய்ச் சஞ்சரிக்கும் காமாதி சோரர்கள் ஞானமாகிய சூரியன் உதயமாகவே ஒடுங்கினர் (ஒளிந்தனர்).

௮. அஞ்ஞான வடிவ இரவில் விஷயங்களில் வலியப் பிரவிருத்தித்தலாகிய தேஜசுடைய இந்திரியமென்னும் நக்ஷத்திரங்கள் ஞான முதயமாகவே ஒளிமழுங்கின.

௯. அஞ்ஞானகாலத்தில் காமாதி விருத்திவடிவ கிரணங்களால் பிரகாசிப்பதும், விஷயங்களில் இரவுவடிவ அமுதத்தால் நிறைந்திருத்தலால் பிரமாதிபு (சோர்வுடையது) மாகிய மனமென்னும் சந்திரன் ஞானமென்னும் சூரியன் உதிக்கவே மந்தமாயிற்று.

௯௮. இப்போது, "[illegible] ||" என்னும் சாஸ்திரவாக்கியத்திற்கூறிய ஈசுவரனோடுஜீவனுக்குண்டாகிய சம்வாதத்தை மனதிற்கொண்டு சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—

க. பிரஹ்மமாகிய தந்தைக்கும்,

உ. மாயையாகிய தாய்க்கும்,

ஈ. சிதாபாசமய ஜீவனும் ஈசுவரனுமாகிய இரண்டு புத்திரர்கள் உண்டு. அவர்களுள்,

ச. ஈசுவரனாகிய ஜேஷ்ட புத்திரன் பரப்பிரஹ்மமாகிய பிதாவின் சுகவடிவ ராஜ்யாதி தனநிதியை அநுபவிக்கின்றான். சர்வஞ்ஞத்தன்மை முதலியனவாகிய மாயையின் தனத்தைச் சுவாதீன மாக்குதலால் பிரபுவா [ஈசுவர (சமர்த்த)ன] யிருக்கின்றான். என் பொருட்டுக் கர்மாநுசாரமாக நிர்வாகத்திற்கு உபயோகமுள்ள மாயையின் தனத்தினின்றும் விபாகஞ்செய்து,

ரு. "பத்ரம் புஷ்பம் ஃபலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி| ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந:||" என்பொருட்டு எவன் பத்திரம், புஷ்பம், பலம், ஜலம் என்பவற்றைப் பக்தியினால் கொடுக்கின்றானோ, அந்த நியமிக்கப் பட்ட மனத்தையுடைய பக்தன் பக்தியினாற் கொடுத்தவஸ்துவினை யான் அங்கீகரிக்கின்றேன்" என்றல் முதலிய கீதைமுதலியவற்றின் வாக்கியங்களால் என்னிடத்தினின்றும் பிக்ஷை வாங்குகின்றவனாய்,

சு. வேலைக்காரனைப்போல விதிநிஷேதமாகிய சிக்ஷையைச் செய்பவனா யிருக்கின்றான்.

எ. இப்போது நான் குருவென்னும் வக்கீலாகிய தம்மால்,

அ. பாகத்தியாக லக்ஷணையினால் எனது நிஜவடிவ கூடஸ்த (சாக்ஷியி)னோடு அவரது நிஜவடிவமாகிய பிரஹ்மத்தின் ஒருமைவடிவ நியாயத்தால்

க. ஜயித்தேன் (அபேதபாவமாகிய தோற்றத்தால் பர சுகநிதியின் போக்தாவாய்ச் சுவாதீனஞ் செய்தேன்). சில விடத்து வியவகாரகாலத்தில் பேதத்தைக் கூறுதல் உண்டாயிருந்தும் லோகதிருஷ்டியினால் லஜ்ஜையுடையவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் சிநேகமுடைய ஸ்திரீ புருஷர்களைப் போல உள்ளே பேதத்தோற்றம் ஒருபோதும் உண்டாகிறதில்லை; அதன் அபேதமே பசி பார முதலிய தோஷமின்றிய புசித்த அன்னத்தினைப்போல பரமாநந்தத்திற் கேதுவாயிருத்தலின்.

அபேதத்தோற்றம் சுகத்தை யுண்டுபண்ணுவதாம், பேதத்தோற்றம் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவதாம் என்பதில் "जाते सामरसानन्दे द्वैतमप्यमृतोपमम् |
मित्रयोरिव दम्पत्योर्जीवात्मपरमात्मनोः || दुः
खाय द्वैतभावो हि सर्वथाद्वैतभावना |
शरीराणां व्यथामूलं सुखदं सर्वदा सुखम् ||
ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களின் சமரசானந்த முண்டாகவே, (வியவகாரகாலத்திற் சொல்மாத்திரமான) துவைதமும் அமுதத்திற்குச் சமானமாம். சிநேகமுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களைப்போல துவைதத்தன்மை துக்கத்தின் பொருட்டாம்; அத்வைத பாவனை சுகத்தின் பொருட்டாம். எங்ஙனம்: சரீரத்திற்கு வேறாக எடுக்கப்பட்ட அன்னம் எதுவோ அது பார

த்தின் பொருட்டாம். புசித்த (போஜன் வாயிலாகச் சரீரத்தோடு அபின்னமாகிய அன்னம் எதுவோ அது சுகத்தின் பொருட்டாம்." என்னும் யுக்தியோடு கூடிய வேறு சாஸ்திரத்தின் வசனமும் பிரமாணமாம்.

கூகூ. "ஸ்ரீவேங்கடேச ஹரிதீயா வேங்கோபாலா ஸ்ரீஜநாதநந | தாகாரேராஉவஹாதவேது நமோஸவிஸ்வா்ஹா ரிணா||" என்னும் மதுசூதனசரஸ்வதிகளாற் சொல்லப்பட்ட வாக்கியார்த்தத்தினை அநுபவத்தி லேற்றிச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—

ஒருவன் வீட்டில் நிதியானது கல்லினால் மறைக்கப்பட்டுளதாயின், அந்நிதியைச் சித்தர்களது மையினால் அறிந்து அந்தக் கல்லை நீக்க வெளிப்படுகின்றது. அப்போது அவனுக்குத் தரித்திரத்தன்மை நீங்கிச் செல்வமுடைமை கிடைக்கின்றது. ஆனால் அதன் விசேஷ சுகம் உபயோகத்தினால் உண்டாகின்றது.

அங்ஙனமே ஹரியாகிய பரமேசுவரனிடத்து எனக்கு முன் அஞ்ஞானதசையிலிருந்த உபாசனை காலத்தில் அநாதி (வெகுகாலத்து) "தாஸோஹம் (தாசன்யான்)" என்னும் புத்தி யுண்டாயிருந்தது. அது கோபிகளின் துவஸ்திரத்தைத் திருடுகின்றவராகிய விஷ்ணுவால் கருணையினாலே குரு சாஸ்திர சமாகமத்தைஅடைவித்துத் தேகாபிமானத்தைக் குறிப்பிக்கும் * கடுகூ. "தா" என்னும் கல்லைநீக்குதல் வாயிலாகக்

* கடுக. தாஸோஹம் என்பதிலுள்ளது தா; அது நீங்கவே எஞ்சிநிற்பது ஸோஹம் என்பதாம்.

கவரப்பட்டது. எதனால் இப்போது எனக்கு அநாதிகாலத்தைய ஜீவத்தன்மைவடிவத் தரித்திரத்தன்மை நீங்கித் தனது தேகமாகிய வீட்டில் முன்னமே நிலைத்திருந்த ஆத்மாவின் பிரஹ்மத்தன்மைவடிவ தனமுடைமை கிடைத்ததோ, அதனால் இப்பெரிய லாபம் உண்டாயிற்று. ஆனால் இதன்விசேஷசுகம் எனக்கு ஞானமுண்டாகியபின் பிரஹ்ம விசாரத்தினால் அந்தர்முகமா (உட்பார்வையா) ய் நிலைத்தலால் உண்டாகும்.

௬00. "தேஹாபிமாநே களிதே விஜ்ஞாதே பரமாத்மநி। யத்ர யத்ர மநோ யாதி தத்ர தத்ர ஸமாதய:॥"

தேகாபிமானம் கரைந்து பரமாத்மா விசேஷமாய் அறியப்படவே, எங்கெங்கு மனம் செல்கின்றதோ, அங்கங்கு (சின்மாத்திர வாசனையின் இருப்பால் ஆகாசவடிவ இலக்ஷியத்தில் எறியப்பட்ட பாணத்தைப்போலத் தனது சொரூபம் விளங்குதலால்) சமாதிகளாம். இச்சுலோகத்திற்கு இது இரண்டாவதுபொருளாம்:— தேகாபிமானம் கரையாது பரமாத்மாவும் விசேஷமாய் அறியப்படாததாகவே எங்கெங்கு மனம் செல்லுகின்றதோ அங்கங்கு நல்ல ஆதி (மனோதுக்கங்)கள் உள."

இவ்வர்த்தத்தினையே மனதிற்கொண்டு சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:— ஸ்தூலதேகத்தில் அகந்தையின் அத்தியாசத்தை முன்னிட்டு இந்திரியம் பிராணன் மனம் முதலியவற்றில் அகந்தையின் அத்தியாசம் உண்டாகின்றது. அகந்தையின் அத்தியாசத்தை முன்னிட்டு இதந்தையின் அத்தியாசம் உண்

டாகின்றது. அதன்கண்ணும் பெயரின் அத்தியாசத்தை முன்னிட்டு வடிவத்தின் அத்தியாசம் உண்டாகின்றது. இது அநுபவ சித்தமாம். எதனால் வித்துவானாகிய எனக்குத் தேகத்தில் யான் என்னும் அபிமான வடிவ அகந்தையின் அத்தியாசம் நீங்கியதோ, அதனால் இந்திரிய முதலிய சங்காதத்தில் அகந்தையும் வெளிஜக (நாமரூப) த்தில் இதந்தையுமாகிய இவற்றின் அத்தியாசம் நீங்கியது. இதனாலேயே அதன்கண்ணடங்கிய வீடு முதலியவற்றில் என்னுடைய தென்னுந்தன்மை முதலியவற்றின் அத்தியாசமும் நீங்கியது [அறியப்பட்ட கண்ணாடியிலுள்ள பிரதிபிம்பம் பிம்பத்தின் சந்நிதியாகிய உபாதியின் பலத்தால் விளங்குவதுபோல பிராரத்தமாகிய உபாதியின் பலத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தின் பான (விளக்க) மும் உண்டாகின்றது. அதனால் அதில் சத்தியத்தன்மையின் புத்தி உண்டாகிறதில்லை] சத்தையின் விளக்கத்தால் பிரஹ்மம் நிஜரூபமாக விளங்குகின்றது. ஆதலால் அப்பிரமாதியா (சோர்வின்றியவனா) கிய வித்வானுக்கு வியவகாரத்திலும் எப்போதும் சமாதி யிருக்கின்றது. அவனினும் மாறுபட்ட அவித்வானுக்கு அத்தியாசத்தோடு நிஜரூபப் பிரஹ்மம் விளங்காமையால் எப்போதும் விக்ஷேபவடிவ ஆதி (மனோதுக்கம்) இருக்கின்றது.

௧௦௧. [illegible]

[illegible]

என்னும் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தை மனதிற்கொண்டு சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:— ஆத்மாவாகிய பதிக்குப் புத்தியென்

பதி பத்தினியாம். அந்த ஆத்மா அஞ்ஞானமாகிய நித்திரையில் அநாதிகாலமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. புத்தியானது அகங்கார (தேகாபிமான) வடிவ ஜார (வியபிசார)த்தினால் கெட்டது. அதனால் ஜகத்துவடிவ புத்திரனைப் பெற்றாள். பின்னர் எப்போது புத்தியானவள் சத்சங்கமென்னும் தோழிகளின் உபதேசத்தால் ஆத்மாவை விழிப்பிக் (அதன் ஞானத்தைச் சம்பாதிக்) கின்றாளோ, அப்போது புத்தியை நோக்கி அகங்காரமானது "தூங்குகின்றவனை எழுப்பாதே. ஏனெனின், இப்பரமாநந்த வடிவம் விழிக்கவே நீ இருக்கமாட்டாய்; நானும் இருக்கமாட்டேன்; ஜகத்துமிராது. எல்லாவற்றிற்கும் அஞ்ஞானவடிவ மூலத்தோடு நீங்குதல்வடிவ பாதமுண்டாகும்" என்று கூறியது. என்றாலும் நற்குலத்துப் பெண்ணைப்போல் உத்தம சம்ஸ்காரமுடையவளாகிய புத்தி பாதவடிவப் பிராயச்சித்தத்தின் பொருட்டு அவனை எழுப்புகிறாள் என்பதாம்.

௬0௨. இப்போது ஆத்மாவாகிய ராஜா சம்சாரமாகிய தேசாந்தரத்தில் போகுதல் வருதலாகிய யாத்திரைச் சமயத்தில் புத்திவடிவ தாசியோடு தாதாத்மிய அத்தியாசவடிவப் பிரீதியைச் செய்து, அவளை மகாராணியென்று கற்பித்துச் சரீரவடிவ தனது நகரத்தின் இருதயவடிவ அந்தப்புரத்தில் ஸ்தாபித்தார். ஆனால் ஆண்டு அவள் சோகமுடையவளானாள். அவளது சோகநீக்கத்தின் பொருட்டு அநேகவிதமான மதவாதிக்குருக்களாகிய வைத்தியர்களைக் கேட்டான். என்றாலும் அவர்கள் அவளது வெளிவிருத்தியாகிய நாடியில் ரோகத்தைக் காணாமையால் சோகத்தைக் கெடுக்கும்

உபதேசவடிவ ஔஷதத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இவ்வாறு செய்துகொண்டிருக்க எப்போது பிரஹ்மநிஷ்ட குருவாகிய ஓர் சாமர்த்திய வைத்தியர் கிடைத்தாரோ, அப்போதுஅவரை வினவுதல்வாயிலாக ஜகத்துவடிவ சுவர்ணகாரனை தனது பிரியதமன் (அதிப்பிரியன்)விரும்பியபடி கிடையாமையாகிய வியோகத்தாற் பிறந்த சோகமாகிய நிமித்தத்தை யறிந்து, அவனை அத்தியாரோபவாயிலாகச் சமீபத்திற் கொண்டுவந்து பேதஞானமாகிய விவேககாலத்தில் இரண்டாவது வடிவத்தன்மையாக ஆத்மாவாகிய ராஜாவினிடத்தில்ஸ்தாபித்தார். பின் அவளுக்குச்சோபனத்தியாச (இரமணீயத்தன்மை)வடிவ இரத்தத்தைக்கெடுக்கும் தோஷதிருஷ்டியாகிய இரசத்தை நாள்தோறும் பருகுவித்து, அதில் விரசத்தன்மைவடிவ விருபத்தன்மையைச் சம்பாதித்தல்வாயிலாகப் புத்தியாகிய தாசிக்கு வைராக்கியத்தைச் சம்பாதித்து ஆத்மாவாகிய ராஜாவினிடத்துப் பிரீதியைப் பெருகச் செய்தார். அப்போது மித்தியாத்தன்மை யுணர்ச்சிவடிவத் திட வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணும் அதன் (ஜகத்துவடிவ சுவர்ணகாரனது) நாசம் (பாதம்) உண்டாயிற்று. இவ்வாறு புத்திவடிவ தாசியானவள் நானா விஷயமயமான ஜகத்தென்னும் சுவர்ணகாரனிடத்தில் (கலத்தலைச் செய்தற்குக் கூடாத தனது வியபிசாரமுள்ள அன்பனிடத்தில்) தோஷதிருஷ்டியினுற் றோன்றியதும் மித்தியாத்தன்மை யுணர்ச்சியாற் றோன்றியதுமான வைராக்கியத்தைச் சம்பாதித்து, நித்தியப் பிராப்தமான ஆத்மாவென்னும் ராஜாவினிடத்துப் பரம (தடையின்றிய) பிரீதியைச் செய்து, சர்வ சோகங்களின் நிவிருத்தி பூர்வகமான

பரமாநந்தத்தை யடைந்தாள். அதனால் அவளது அத்தியாசத்தால் சோகமுடையவனைப் போன்றிருந்த ஆத்மாவாகிய ராஜாவும் சோகமின்றியவனும் ஆநந்தவடிவனுமாய் எப்படியோ அப்படியே தோற்றினான்” என்னும் உருவகத்தைச் சிஷ்யன் ஸ்மரித்துச் சொன்னான்.

கOரு. நிர்தோஷோ நிஶ்சலோ நாத: ஸதோஷா சஞ்சலா வதூ: | ஸம்பந்தேऽபி தயோர்நாஸ்தி ஸுகம் ரஸஸம்யோகோ பவிஷ்யதி ||1|| வ்யக்த்வேந விஜ்ஞாதா ஸ்வாஷ்ட்ரஸ்வ ரூபாத்மத: | நஶ்வரம் ஸ்வஸ்யதேஷா ஸஜ்ஞா... பதேர் பவேத் ||2|| என்னும் இரண்டு சுலோகங்களின் அர்த்தத்தைப் புத்தியிற்கொண்டு சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:— ஆத்மாவாகிய நாதன் (பதி) நிர்த்தோஷமும் (அவ்வியபிசாரியும்) நிச்சலமுமா (அவிகாரியு)யிருக்கின்றான். புத்தியென்னும் ஸ்திரீயானவள் வியபிசாராதிதோஷமுடையவளும் விகாரியுமாயிருக்கின்றாள். இந்தத் தம்பதி (ஸ்திரீ புருஷர்)களின் நிச்சயம் ரசபங்கமாகும்; வெளிப்பார்வையினை யுடைய புத்தியாகிய ஸ்திரீக்கு ஆத்மாவினிடத்துப் பிரியமின்மையால். ஆனால் எப்படியோ அப்படி (விக்ஷேபத்தோடு) வியவகாரம் நடந்துகொண்டிருந்தது. எப்போது குருவாகிய பரமமித்திரன் வாயிலாக அந்த ஸ்திரீயை ஆத்மாவி (தன்னி) னும் வேற்றுத்தன்மையினாலும் திருஸியத்தன்மையாகிய ஜடமெனும் அநித்தியத்தன்மை வடிவ தோஷத்தோடு கூடியதன்மையினாலும் அறிந்தானோ, அப்போது அவள் கர்த்திருத்தன்மை போக்திருத்தன்மை முதலிய தனது தர்மமான தன்மைகளோடு தாதாத்மிய அத்

தியாசமாகிய தனது முகத்தைக் காட்டுகிறதில்லை. யாதொரு அந்தப் புத்தியுண்டோ அவள் மிக உத்தம சம்ஸ்காரமாகிய லஜ்ஜையோடுகூடியவளாகும் காலத்து நிர்விகற்பசமாதியாகிய ஆநந்தசாகரத்தில் மூழ்கி இறக்கவும் செய்கின்றாள்.

௧0௪. யெநவெதயவெதவிஶ்வம்விஶ்வஂவெதயவெதநயம்| யொஜாமதிநஂ ஶயாநெந வஷிஞாயம் தம்வெஷ் லெஷ் ஸ:॥ என்னும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்தின் எட்டாவது ஸ்கந்தத்திலுள்ள மநுஸ்துதியினது வாக்கியத்தின் பொருளைச் சிஷ்யன் அநுபவ கோசரமாக்கிக் கூறுகின்றான்:—எதனால் (எந்தச் சேதனமாகிய பரமாத்மாவினால்) விசுவம் (ஜகத்து) சேதனத்தையடைகின்றதோ (சேஷ்டை செய்கின்றதோ), எதனை (எவ்வசலத்தை) விசுவம் சேதனத்தோடு (சேஷ்டையோடு) கூடியதாகச் செய்கிறதில்லையோ, இது (விசுவம்) தூங்க எது விழிக்கின்றதோ, அதனை இவன் (சங்காதவடிவ புருஷன்) அறிகிறதில்லை. அது [அவனை] அறிகின்றது.

௧0௫. ஸொகாஶஹாநி வாஜஸ் ஸ்ய ஸொஹஜஙா: ஸவெநு ஜாமரோஜநீரவஸாவஹாவஸா: ॥ வஂதுர நதாஜ ஜஹநவஸஂரஂ விசித்ர வ தஸ்ஷவாஶிவவரேதவீ த்வஜதஸ ॥ என்னும் சுலோகத்தின் அர்த்தத்தை மனதிற்கொண்டு சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—ஐயனே! சமாதியினின்றும் விழித்தகாலத்தில் பரப்பிரஹ்மமாகிய என்னிடத்தில் சொப்பனம் இந்திரஜாலம் கானற்சலம் என்பவற்றிற்குச் சமமாக அவபாசமுடைய மோக (அவிவேக) த்தாற் றோன்றிய லோகங்கள் (சராசரமாகிய ஜீவர்களும் அவற்றின் ஆசிரயமா

கிய பதினன்கு புவனங்களும் அவற்றின் போக்கியமான அன்னதிகளும் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம பூதங்களும்) தோற்றுகின்றன. ஆனல் இந்தப் பரிபூரண விசித்திர (அலெளகிக்) பிரத்தியக் (உள்) சுகத்தின் சமுத்திரமாகிய பரமாமிர்தசம்பந்தமுள்ள சித்தவிருத்தியில் (உள்நாட்டத்தில்) அவ்வுலகங்கள் இருப்பதில்லை.

கOசு. நிரதிஶயஸுவாஜஹஸமுசொஷெ [illegible] | [illegible] ஸஜதஃ || [illegible] | [illegible] நஜாநெ || நிரதிசய (எல்லாவற்றினும் அதிக) சுகசமுத்திரத்தில் இவ்வெல்லா ஜகத்தும் இரஜ்ஜுவில் மாலையையும் சர்ப்பத்தையும்போல அவிவேகத்தினல் எவ்வாறு உண்டாயிருக்கின்றது? இப்போது மேலாகிய விமல போதம் உண்டாகவே அது எங்கு மறைந்தது? [அல்லது தேசிகராவது சுருதியாவது எங்கே போயிற்று?] என்பதை யான் அறியேன்.

கOஎ. "[illegible] ப்ரகாஶம் ச ப்ரவ்ருத்திம் ச மோஹமேவ ச பாண்டவ | ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ந நிவ்ருத்தாநி காங்க்ஷதி||"

சாத்துவீக விருத்திகளின் சமூகமாகிய பிரகாச (சத்துவகுண) த்தையும் ராஜச விருத்திகளின் சமூகமாகிய பிரவிருத்தியை (ரஜோகுணத்தை) யும் தாமச விருத்திகளின் சமூகமாகிய மோக (தமோகுண) த்தையும் (இவற்றினுள்) செவ்வையாகப் பிரவிருத்தித்தவற்றின் (ரஜோதமோ பரி

ணாமங்களின்)கண் துவேஷஞ் செய்கிறதில்லை. நிவிருத்தி யாகியவற்றின் (சத்துவகுண பரிணாமங்களின்) கண் விருப் பஞ்செய்கிறதில்லை. [இவைமுதலிய லக்ஷணங்களோடு கூடிய வன் எவனோ அவன் குணாதீத னெனப்படுகின்றான்.] என்னும் இவைமுதலிய கீதையின் பதினான்காவது அத்தியாயத்திற் கூறிய குணாதீதனது லக்ஷணங்களைத் தன்னிடத்து நிகழச் செய்து இப்போது சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:— பிரகாசம் பிர விருத்தி, மோகமென குணங்கள் மூன்றும். அவற்றுள் பிர விருத்தித்த காமக்குரோதாதிவடிவங்களும் நித்திரை சோம் பல் பிரமாதம் (சோர்வு) இடம்பம் முதலியனவுமாகிய ரஜோ தமோ குணங்களின் பரிணாமங்களை நான் துவேஷிக்கிறதி ல்லை; அவற்றால் சாக்ஷியாகிய எனக்குக் கேடின்மையால். நிவி ருத்தியாகிய சமதம முதலிய சத்துவகுண பரிணாமங்களின் இச்சையும் எனக்கில்லை; அவற்றால் சாக்ஷியாகிய எனக்கு இலாபமின்மையால்.

௧0௮.

பிராஹ்மணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், அதிசூத்திரன் முதலிய சகல ஜனங்களிடத்தும் தேகமுத லிய சங்காதங்களின் அபிமானமின்றி முன்னரே சாமாநிய மாக "அகம் (யான்)" என்னும் பிரத்தியயம் (சப்தமும் ஞானமும்) உண்டாகின்றது. அதற்கு விஷய மாகுதலாற் பெறப்பட்ட சித்து (சைதன்யம்) எதுவோ அது எவனுக் குப் பரோக்ஷமாகும்? ஒருவனுக்கும் ஆகாது. எல்லோருக் கும் எப்போதும் அபரோக்ஷமேயாம். ஆதலால் அறியப்ப

டாத (எந்த ஞானத்திற்கும் விஷயமாகாத) தன்மையினரா யிருக்கினும் அபரோக்ஷமா யிருத்தலால் சுவப்பிரகாசமா யிருக்கின்றது. இதனுனே நான் "அறியப்படாத தன்மை யினதாய் நித்திய அபரோக்ஷமாம்" என்னும் லக்ஷணமு டைய சுயம்பிரகாசனு யிருக்கின்றேன் என்று நான் தமது கிருபையினுல் நிச்சயஞ் செய்தேன்.

கூ0கூ. ஓர் ராஜாவினிடத்து நித்தியம் கதைசெய்யும் அஞ்ஞானியாகிய பண்டிதரை மந்திரியின் பிரேரணையால் இராஜசபையில் வந்த ஓர் பண்டிதர் க. பரமேசுவரன் எங்கி ருக்கின்றார்? உ. பரமேசுவரன் என்னசெய்கின்றார்? ங. பர மேசுவரன் என்னபுசிக்கின்றார்? ச. பரமேசுவரனது முகம் எந்தத் திசையை நோக்கி இருக்கின்றது? என்று நான்கு பிரசினஞ் செய்தார்.

அப்போது அப்பண்டிதர் உத்தரம் கொடுக்கவில்லை. ஆனுல் "இவற்றைக் கதையின் தொடர்பு ஆகவேண்டியிருக் கின்றது. ஆதலால் இப்போது உத்தரம் கொடுக்கவேண் டிய அவசரமில்லை. ஆனுல் நாளை ஒருமணி முன்னரே வந்து இவற்றிற்கு விடைகொடுப்பாம்" என்று கூறிக்கதையைச் செய்து வீட்டிற்குச் சென்று தனது புத்திரனை நோக்கி "அப்பண்டிதரால் செய்யப்பட்ட பிரசினங்களுக்கு உத்தரம் என்னுல் கொடுக்கப்படமாட்டாது. உத்தரம் கொடாவிட் டால் எனது பிரதிஷ்டைக்குப் பங்கமுண்டாகும். ஆதலால் ஒரு ரூபாய்க்கு அபினிமருந்து வாங்கிவா. நான் அதனைத்தி ன்று இறக்கின்றேன்" என்று சொன்னுன். இதனைக்கேட்டு

ஞானநிஷ்டனாகிய அவனது புத்திரன் "இவற்றிற்கு உத்தி ரமோ தங்கள் பாலகனாகிய யான் சொல்லக்கூடும்" என, அப் போது அவன் இறக்கவில்லை. பின்னர் மறுநாளில் அப்பண் டிதரும் இப்பண்டிதரும் கதைக்கு ஒருமணி நேரம் முன் சிவிகையில் உட்கார்ந்து இராஜாவினிடத்து வந்தார்கள்.

அப்போது இராஜாவின் பண்டிதர் "இப்பிரசினங்களு க்கு விடை என் குமாரனும் கொடுக்கக்கூடும்" என்று சொல்ல, அதனைக்கேட்டு ராஜா பல்லக்கனுப்பி அவரது புத்திரனை அழைப்பித்து உத்தமாசனத்தில் உட்காரவைத் துக் கேட்டார். அப்போது அவன் சொன்னது:—

க. ஒரு ஜலநிரப்பிய குடத்தை அழைப்பியுங்கள் என அதை அழைப்பித்தான், அதில் ஒரு சேர் கற்கண்டைப் போடுங்களெனப் போட்டான் கற்கண்டு கரைய இந்த ஜலத் தில் கற்கண்டு எங்கே இருக்கின்றதென்று கேட்டான். அப் போது இராஜா எல்லாவிடத்து மிருக்கின்றதென்றான். பண் டிதரின் புத்திரர் இவ்வாறு பரமேசுவரன் சகல ஜகத்திலும் எங்குமா யிருக்கின்றார் என்றார். இது முதற் பிரசினத்திற் குத்தரமாயிற்று.

உ. (க) பின் பண்டிதரின் புத்திரன் "அரசனே தாம் ஒரு கடிகை நேரம் ராஜ்ஜியாதிகாரத்தைவிட்டு என்னிடம் கொடுங்கள்" என்றார். அதனைக்கேட்டு ராஜா அப்படியே செய்தார். அப்போது பண்டிதரின் புத்திரர் தாம் ராஜஸிங்கா சனத்தில் ஏறி ராஜாவைச் சிறைப்படுத்தினார். சிறைப்படுத்தி

"எப்படி வேலைக்காரனாகிய யான் ஒரு கணத்தில் ராஜாவானேனோ, ராஜாவாகியதாம் ஒரு கணத்தில் அடிமையானீரோ, அதுபோலச் சகுண வடிவத்தாற் பரமேசுவரன் கணத்தில் ஏழையை ராஜாவாகவேனும் ஸ்ரீமானாகவேனும் செய்கின்றார். இராஜாவையாயினும் ஸ்ரீமானையாயினும் ஏழையாக்குகின்றார்." என்று கூறி மீண்டும் இராஜாவைத் தனது பதத்தில் நிறுத்தினார்.

(உ) அல்லதுஎங்ஙனம் ராஜாதான் அகர்த்தாவாயிருக்க, அவர் மந்திரி முதலியோர் யுத்தமும் பிரஜையைப் பாதுகாத்தல் முதலியனவுமாகிய காரியங்களைச் செய்தபோதிலும் எல்லாச் செய்கைகளின் ஆரோபமும் இராஜாவினிடத் துண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே நிர்க்குணவடிவமாகப் பரமேசுவரன் தான் உற்பத்திமுதலிய காரியங்களைச் செய்யாதவராயினும் மாயை முதலியவற்றாற் செய்யப்படும் உற்பத்தி முதலிய காரியங்களின் ஆரோபம் அவரிடத்திற் செய்யப்படுகின்றது.

(௩) ராஜாவோ தான் செய்கிறதில்லை. ஆனால் சேவகர்களைக்கொண்டு கிரியைகளைச் செய்விக்கின்றார். இதனால் விகாரியாவரென்னும் அருசியினால் வேறு திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்படுகின்றது:—

அல்லது எங்ஙனம் பரதரால் இராஜ்ஜியபாலனாதிகாரியங்கள் செய்யப்படினும், "இராமர் பாதுகை இராஜ்ஜியாதிகளைச் செய்கின்றது" என்று இராமர் பாதுகையில் ஆரோ

பம் உண்டாயினதோ, அங்ஙனமே மாயை (பிரகிருதி) யினால் சிருஷ்டி முதலிய காரியமுண்டாகியும் பிரஹ்மத்தில் அதன் ஆரோபமுண்டாகின்றது, அல்லது சமகத்தைப்போலச் செய்கின்றது. இவ்வாறு நிர்க்குணவடிவத்தாற் பரமேசுவரன் செய்கின்றார் என்பது உபசாரமாத்திரமாம். இது இரண்டாவது பிரசினத்தின் உத்தரம்.

௩. எங்ஙனம் சோபாதிக (கட்டை முதலிய உபாதிகளில் ஏறியுள்ள) அக்கினி ஓமிக்கப்பட்ட (ஓமம் செய்யப்பட்ட) திரவிய முதலியவற்றை புசிப்பதாயினும் நிருபாதிக (மகாதேயு) வடிவத்தால் அக்கினி அபோக்தாவாகின்றதோ, அங்ஙனமே சந்நியாசி சாது பிராஹ்மணன் பசியால் வருந்துவோன் என்பவரிடத்து ஈசுவரார்ப்பணபுத்தியாகக் கொடுக்கப்பட்ட போஜனத்தை விராட்டு முதலிய சோபாதிக (சகுண) வடிவத்தாற் பரமேசுவரன் புசிக்கின்றார். நிருபாதிக (நிர்க்குண) வடிவத்தால் அவர் அபோக்தாவா யிருக்கின்றார். இது மூன்றாவது பிரசினத்தின் உத்தரம்.

௪. தீவர்த்தி செய்வித்து அதனைக் கொழுத்தச் செய்து பண்டிதரின் புத்திரர் "இதன் (தீவர்த்தியின்) முகம் எந்தத் திசையை நோக்கி இருக்கின்றது" என்று கேட்டார். அப்போது எல்லோரும் எல்லாத்திசையையும் நோக்கி இருக்கின்றதெனப் பண்டித புத்திரர் "அங்ஙனமே பரமேசுவரனும் எல்லாத்திக்கினையும் நோக்கி யிருக்கின்றனர். உண்மையில் முகமின்றியவராவர்" என்றார். இது நான்காவது பிரசினத்தின் உத்தரம்.

இப்பிரசங்கத்தை மனதிற்கொண்டு சிஷ்யன் மேற்கூறிய லக்ஷணமுடைய பரமேசுவரன் யான் என்றான்.

ககo. ஞுஜள 8நஹஉ நாவம்யவிசொக்ஷஉஜ்ஷிஃ வயூர தவம்வரவநர ஹாவநாஹியா நா | ஐ உகஜ்ஜாஜிகா ஹஸ்திரி யம்ஹிமதா வஜிஷா ஞுவஜ்ஜாயிகா மாஹமவாஜஜொநா ஜிதெவ|| என்னும் வாசிஷ்ட சுலோகத்தின் அபிப்பிராயத்தைச் சிஷ்யன் மனதிற்கொண்டு கூறுகின்றார்:— ஆதியில் மனம் (எழும்புதல்) உண்டாயிற்று. அதன்கண் பந்தமோக்ஷங்களின் திருஷ்டி உண்டாயிற்று. பின்னர்ப் பந்ததிருஷ்டியிலடங்கிய பதினான்குபுவனமென்னும் பிரபஞ்சசிருஷ்டியுண்டாயிற்று. இவைமுதலிய சிருஷ்டியின் ஸ்திதி நல்ல குழந்தைகளின் பொருட்டுத் தாதி சொன்ன கதையினைப் பிரதிஷ்டையை (கேட்டோனது சித்தத்திற் பதிவை) அடைந்திருக்கின்றது, எங்ஙனம் ஓர் தாதியானவள் அழுகின்ற குழந்தைக்கு விநோதமாக அப்பா யான் உனக்கு ஓர் கதை சொல்லுகின்றேன் கேள்!—"ஒரு சூனியநகரமிருந்தது. அதில் மூன்று அழகிய ராஜகுமாரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் இருவரோ பிறப்பையடையவில்லை. ஒருவனோ கர்ப்பத்திலும் வரவில்லை. அவ்விராஜ குமாரர்கள் வேட்டையாடினார்கள். ஆகாயத்தில் பழுத்தவிருக்ஷங்களைக் கண்டு அவற்றின் கீழ் உட்கார்ந்தார்கள். அவ்விருக்ஷங்கள் எப்படிப்பட்டவையெனின், இரண்டோ முளைக்கவுமில்லை. ஒன்றற்கு வித்துமில்லாதிருந்தது. சுவர்க்கபரியந்தம் உயர்ந்துள்ளனவாம்" என்று இவ்

வாறுசொன்னாள். (வாசிஷ்டத்திற்கூறிய) இவைமுதலியகதை யைக்கேட்டு அந்தப்பாலன் விசாரமின்றிய புத்தியினால் நிச் சயத்தை யடைந்தான். அங்ஙனமே சுருதியானது இவ்வஞ் ஞானிகளுக்கு விஷய நோக்காகிய அழுதலை ஒழித்தற்பொ ருட்டு முற்கூறிய (மனமுதலிய) ஆகாயாதி சிருஷ்டி அஞ் ஞானியுடைய சித்தத்தில் முற்கூறிய இராஜ குமாரர்களது கதையைப் போலப் பிராந்தியினால் தோற்றுகின்றது. அதன் கிரமத்தைக் கூறு (அநுவதிக்) கின்றது. அதனைக் கேட்டு இவ்வஞ்ஞானிகள் சத்தியமாக நிச்சயம் பெறுகின்றார்கள். ஆனால் அந்தச் சுருதிக்குச் சிருஷ்டியைக் கூறுதலில் தாற் பரியமில்லை; இவனது சித்தத்திலுள்ள ஜகத்தின் சத்தியத் தன்மையை நிவிருத்தித்தற் பொருட்டு எந்தவிதமாக வேனும், சிருஷ்டியை ஆரோபித்து அதன் அர்த்தத்தை விசாரித்தலால் சகஜமாய் அபவாதம் செய்வித்தலால் அத் வைத தத்துவத்தை அறிவித்தலில் தாற்பரியமாம்.

கககக. இப்போது ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் கூடஸ்ததீபத் திற் கூறிய தேகத்தினுள் கூடஸ்த சிதாபாசர்களின் பேதத் தையறிந்து, கூடஸ்த (சாக்ஷி) சொரூபத்தின் போதம் தனக் குச் சித்தித்ததென்று சூசிப்பித்தற் பொருட்டுச் சிஷ்யன் இவை கூறுகின்றான்:—

ஆகாயத்துள்ள சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட சுவரில் எங்ஙனம் கண்ணாடியின் சூரியவொளி (வெயிலில் வைக்கப் பட்ட கண்ணாடியிலுள்ள சூரியனது பிரதிபிம்பத்தின் பிர காசம்) உண்டாகின்றதோ, அங்ஙனமே சாக்ஷியினால் கூடஸ்த

சேதனத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட தேகத்தின் புத்தியினு ள்ள சிதாபாசனால் விசேஷப் பிரகாசம் உண்டாகின் றது. அநேக கண்ணாடியிலுள்ள சூரியனது சுவரின்கண் படும் அநேக ஒளிகளின், சந்தியிலும் சகல கண்ணாடிகளின் அபாவகாலத்திலும் ஆகாயத்துள்ள சூரியனது சாமானியப் பிரகாசம் உண்டாகின்றது. அதுபோல ஜாக்கிர சொப்பனங் களில் விருத்திகளின் சந்திகளிலும் சுழுத்தியில் சகல விருத் திகளின் இன்மையிலும் இடைவிடாது கூடஸ்தனாகிய எனது சாமானியப் பிரகாசம் இருக்கின்றது.

இப்போது கூடஸ்ததீபத்திற் கூறியதாகிய தேகத்தின் வெளியில் சிதாபாச பிரஹ்மசேதனங்களின் விவேகமும் எனக்குச் சித்தித்தது என்பதைச் சூசிப்பித்தற் பொருட்டுச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—கடாகாரமாகிய புத்தியில் உள்ள சிதாபாசன் கடத்தினையே அவபாசம் (இது குடமென்று பிர காசம்) செய்கின்றான். கடத்தின் ஞாதத்தன்மையினையும் அஞ்ஞாதத்தன்மையினையுமே பிரஹ்மம் (வெளி சேதனம்) பிரகாசிக்கின்றது.

அதாவது கடவடிவபுத்தி உதிக்குங்காலத்துப் புத்தியி லுள்ள சிதாபாசன் (கற்பிதவிசேஷ சைதன்யம்) இது கடம் என்று கடமாத்திரத்தைப் பிரகாசிக் (அறி) கின்றது.

கடாகாரபுத்தி உதயமாவதற்கு முன் கடத்திலிருந்த "கடத்தை நான் அறியேன்" என்னும் அநுபவத்திற்கு விஷ யமாகும் அஞ்ஞாதத்தன்மையை அஞ்ஞானவடிவ விசேஷ

ணத்தோடு "கடத்தை யான் அறியேன்" என்பதாகவே பிரஹ்ம சைதன்யம் பிரகாசிக்கின்றது.

கடாகாரபுத்தி உதயமாகியபின் கடத்தில் "கடத்தை யான் அறிகின்றேன்" என்னும் அநுபவத்திற்கு விஷயமான எந்த ஞாதத்தன்மை உண்டாயிருக்கின்றதோ, அதனோடு கடவடிவ ஞேயத்தினையும், யான் என்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாகிய புத்தியிலுள்ள சிதாபாசவடிவ ஞாதாவையும், அதன் ஞானவடிவ விசேஷணத்தையும் "கடத்தை யான் அறிகின்றேன்" என்பதாகவே பிரஹ்ம சேதனம் பிரகாசிக்கின்றது. கடாகார விருத்தியிலுள்ள சேதனம் சாக்ஷியாம். அதனால் திருபுடியின் (ஞாதா ஞான ஞேயங்களின்) பிரகாசம் சம்பவிக்கின்றது. என்றாலும் வெண்மையான ககரமென்னும் எழுத்து வெண்மைக் காகிதத்தில் சொன்மாத்திரம் பேதமா யிருப்பது போலச் சாக்ஷிக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் சொன்மாத்திரம் பேதமாம். ஆதலால் இங்குச் சாக்ஷியே பிரஹ்மசப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனானே அந்தச் சாமாநியசேதனவடிவப் பிரஹ்மம் கடாகாசத்தினும் மகாகாசம் பின்னமாகாததுபோலச் சாமாநியசேதனவடிவமே யான் கூடஸ்தனாகிய என்னினும் வேறன்று. ஆதலால் "யான் பிரஹ்மம்" என்பது அவ்வாறு சொல்லுதலின் இரகசிய அபிப்பிராயமாம்.

கக௨. மீண்டும் பிரகாசவடிவத் தன்மையாக ஆத்மாவின் சொரூபத்தைச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—சரீரமாகிய நிருத்தியசாலையில் சிதாபாசவடிவ ஜீவன் இராஜன். அவனி

டத்து மனமென்பது மந்திரி. பஞ்சப்பிராணன்கள் வேலையாட்கள். சப்தமுதலிய ஐந்து விஷயங்களும் சபையினர். சுரோத்திர முதலிய பத்து இந்திரியங்களும் வாத்தியகாரர். புத்தி கூத்தாடிச்சி. சாக்ஷி (பிரத்தியகாத்மா) தீபம். அவை யாவும் இதன் சந்நிதியிலிருக்கின்றன. மீண்டும் அது ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் இவை யாவும் இருக்கினும் அப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது. சுழுத்தியில் இவை யாவும் இல்லையாயின், அப்போது அதனை (இன்மையை) யும் இருந்தபடியே பிரகாசிக்கின்றது. அதுதான் யான். இது ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் நாடகதீபத்திற்கூறிய உருவகமாம்.

பல துளைகளோடுகூடிய கடத்தின் உள்ளிருக்கும் தீபத்தினைப்போல விசேஷமாகப் பிரகாசிக்கின்ற எதன் ஞானம் இந்திரியவடிவ வெகு துளைகளால் வெளியில் விளங்குகின்றது. [அறிகின்றேன் என்று அதன் விளக்க முண்டாகியபின்னர் இந்தச் சகல ஜகத்தும் விளங்குகின்றது.] அந்த விளக்கம் (பிரகாசவடிவ சேதனம்) யான். இது தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

சிநேகம் (தைலம்) தசை (வர்த்தி)பாத்திரம் (ஆதாரம்) இவையின்றி ஓர் (மனோவாக்குகளுக்கு விஷயமாகாத) பிரஹ்மமுமாகிய தீபம் விளங்குகின்றது. இந்தத் தீபம் மூன்றுலகமாகிய ஓர் (அநிர்வசநீய) மையை (கருப்பை) விவேகித்துக் காட்டுகின்றது. அதுவே யான். இந்த அர்த்தம் "ஷீவஃ கொடவஹி ஊதிஃபெ௰ஹெஷூ ஊமாயாாஷீ ந ஷேஷஂஷூஃ || த

[illegible] யதி|| என்னும் சித்தாந்தசந்திரிகோத்காரநூலின் வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௧௧௩. இப்போது ஆத்மாவின் பரமாநந்தத் தன்மையினைச் சிஷ்யன் அநுபவ கோசரமாக்கிக் கூறுகின்றான். "படிக்கின்ற அநேகம் பிள்ளைகளின் இடையிலுள்ள ஒருவனது புத்திரன் குரல் சாமாநியமாக அவன் பிதாவிற்குக் கேட்கப்படினும், அநேகரோடு படித்தலாகிய பிரதிபந்தத்தால் 'இது என் புத்திரனது சப்தம்' என்றுவிசேஷமாகப் பானமா (விளங்கு) கிறதில்லை. அதுபோலப் பரமாநந்தனாகிய யான் சாமாநியமாகப் பரமப் பிரீதிக்கு விஷயமாயிருத்தலால் விளங்கினும், இல்லை தோற்றவில்லையென்னும் ஆவரணமாகிய பிரதிபந்தத்தால் 'நானே பரமாநந்தவடிவன்' என்று விசேஷமாகத் தோற்றுகிறதில்லை என்று விசாரித்து 'சாமாநியமாக விளங்குகின்ற பரமாநந்தம் எதுவோ அது நான்' என்று சாஸ்திரம், குரு, தனது அநுபவம் என்பவற்றின் கிருபையால் அச்சுக வடிவத்தை விசேஷமாக அறிந்தேன்." இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் பிரத்தியக்தத்துவவிவேகமென்னும் முதற் பிரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

௧௧௪. இப்போது சிஷ்யன் அநேக மதங்களின் அபவாதத்தோடு சுருதியிற் பெறப்பட்ட நிஜசொரூபத்தைக் கூறுகின்றான்:—ஸ்திரீ குழந்தை குருடன் ஜடன் என்பவர்களுக்குச் சமமான சார்வாகன் (௧) பிராஜ்ஞோபாசகன் (௨) இந்

கிரியாத்மவாதி (ங) க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதி (ச) சூன்ய வாதி முதலியோர் (நையாயிகர் முதலியோர்) (ரு) என்னும் வாதிகள் யாண்டுப் பிராந்தர்களாய்க் கிரமமாகத் தேகம் (க) பிராணன் (உ) இந்திரியம் (ங) புத்தி (ச) சூநியம் அஞ்ஞானமுதலியன (ரு) என்பவற்றைத் தானெனச் செவ்வையாய் அறிகின்றார்களோ, அந்த அளவின்றியது (அணு, குறுமை, நெடுமை முதலிய பரிமாணமின்றியது) தானாகிய (ஆத்மாவாகிய) யானுயிருக்கின்றேன்.

ககரு. இப்போது சிஷ்யன் மாயையின் ஆச்சரியவடிவத்தன்மையைக் கூறுகின்றான்:—

ஓர் (அநிர்வசநீய) கருமை (மேகமுடல் வடிவினதாகிய மாயை) எப்போது சிதாகாசத்தில் புவன (பதினான்கு உலக) வடிவ ஜலத்தை (சிருஷ்டித்தலாகிய மழையை)ப் பொழிகின்றதோ, அப்போது பிரஹ்மா முதலிய ஜீவர்களாகிய துச்சமான தவளைகள் நாற்புறத்தினும் குதிக்கின்றன.

ஓர் (அநிர்வசநீயமான) கிழ (அநாதிகாலத்தைய) அசத்தானவள் (சத்தினும் விலக்ஷண மாயையாகிய வேசி) சங்கமின்றியே அசங்கபரம புருஷனது எல்லா உடைமையையும் (ஆத்மசொரூபமாகிய தனத்தினைக்) கவர்கின்றாள். ஐய! இவ்வுலகிலுள்ள துன்பத்தினை என்னென்று சொல்வது! ஒன்றும் சொல்லமுடியாது.

ககசு. இப்போது இந்திரஜாலவடிவத்தன்மையாக ஜகத்தின் மித்தியாத்தன்மையைக் கூறுகின்றான்:—

கர்ப்பத்திலிருந்த பிந்துவானது சாங்கோபாங்கமாய் (கை கால் தலை முதலிய அங்கங்களும் விரல்முதலிய உபாங்கங்களுமுடையதாய்)க் கர்ப்பத்தோடு கூடியதாயும் கிரமமாகச் சிசுத்தன்மை முதலிய அநேக வேஷங்களோடு கூடியதாயும் சிரவணாதிகளும் கமனாதிகளு (நடத்தல் முதலியனவு)மாகிய செய்கைகளைச் செய்கின்றது. இதைவிட வேறு இந்திரஜாலமென்ன? ஒன்றுமில்லை. ஆனால் இவ்வாறு உண்டாகும் வடவிருக்ஷ முதலியவடிவினவாகிய இவ்வெல்லா ஜகத்துமே இந்திரஜாலமாம். ஆதலால் மித்தையாம்.

௧௧௭. இப்போது ஈசுவரன், குரு, ஆத்மா என்பவற்றிற்கு வாஸ்தவமாக ஏகரூபத்துவம் சொல்லுகின்றவனாய்ச் சிஷ்யன் தனது ஆத்மாவிற்குத் தேகாபிமானத்தை விடுதலோடு அது நான் என்னும் சிந்தனைவடிவ நமஸ்காரத்தைச் செய்கின்றான்:—

ஈசுவரன், குரு, ஆத்மா என்று வடிவத்தால் பேதமாய் ஒன்றாய் விளங்குகின்ற பரமாகிய எனக்கு அநேக முறை நமஸ்காரம். இது "ஈஶ்வரோ குருராத்மேதி மூர்த்திபேதவிபாகினே । வ்யோமவத் வ்யாப்ததேஹாய தக்ஷிணாமூர்த்தயே நம: ॥ ஈசுவரன், குரு, ஆத்மாவென்று மூர்த்திபேதத்தால் வியாபகத்தை யடைந்து ஆகாசத்தைப் போல எவருடைய தேகம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்" என்னும் வார்த்திககாரரது வாக்கியத்தின் பொருளே சொல்லப்பட்டது.

கக அ. இவ்வாறு ஸ்ரீ குருவின் பிரார்த்தனை பூர்வக மாகத் தனது ஆத்மாவை நமஸ்கரித்து, இப்போது தனது இஷ்டமாகிய சிவன்முதலிய பெயரையுடைய ஈசுவரனிடத் துச் சிஷ்யன் அபேதத்தன்மையாகப் பிரார்த்திக்கின்றான்:—

சிவனே! தாம் எனது ஆத்மாவா யிருக்கின்றீர். மதி (புத்தி) சிவை (பார்வதி) யாம். ஐந்து பிராணன்களும் நந்தி கேசுவரர்முதலிய பரிவாரங்களாவர். சரீரம்வீடாம். சாஸ்திர விரோதமின்றிய பிராரத்தத்தின் பலமாகிய சப்தாதி விஷய ங்களின் போகம் அர்ச்சனையாம். நித்திரையும் நடத்தலும் இரமமாகத் தியானமும் (சமாதியும்) பிரதக்ஷிணமுமாம்.

ஈண்டு இது இரகசியம்:—எங்ஙனம் சமாதியில் அஞ்ஞான முதலிய பிரபஞ்சத்தின் அபாவமுண்டாய் நிஷ்பிரபஞ்ச சுவ சொரூபமே மிஞ்சுகின்றதோ, அங்ஙனமே ஞானிக்குத் தத் துவஞானத்தால் எஞ்சுதலின்றிய அஞ்ஞானம் (ஆவரணம்) கெடுதலால் அவனுக்குச் சுழுத்தியிலும் அஞ்ஞானமும் ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சங்களும் இல்லாதனவாகச் சித்தி க்கின்றன. அவ்வின்மை சித்திக்கவே நிஷ்பிரபஞ்ச சுவ சொரூபமே மிஞ்சுகின்றது. ஆதலால் ஞானியின் நித்திரை யும் சமாதிக்குச் சமானமாயிருத்தலால் அதனைச் சமாதி என்றார். ஞானி தனது ஆத்மாவாகிய சிவனை எங்கும் உள்ள தாக(வியாபகமாக) அறிகின்றான். ஆதலால் அவனது அங்கு மிங்கும் நடத்தலானது அந்தச் சிவனது பிரதக்ஷிணத்திற்குச் சமானமாம். அவன் உச்சரிக்கின்ற சகல வாக்கியங்களும் ஸ்துதியாம்.

இதன் இரகசியம் இதுவாம்:—கடமுதலிய சகல சப்தங்களின் வாச்சியார்த்தம் அந்தந்த ஆகாரத்தோடுகூடிய அஸ்திபாதிப் பிரியவடிவ பிரஹ்மமாம். அந்தந்த ஆகாரத்தன்மையை விட்டு எஞ்சி நின்ற அஸ்திபாதிப் பிரியவடிவப் பிரஹ்மம் அச்சப்தங்களின் லக்ஷியார்த்தமாம். ஆதலால் லக்ஷணை விருத்தியினால் சகல வசனங்களும் பிரஹ்மத்தையே (ஆத்மாவினையே) விஷயஞ் செய்கின்றன.

அல்லது, ஞானியின் சகல வசனங்களும் லக்ஷணை செய்தலின்றியே சக்திவிருத்தியினாலேயே சுத்தப்பிரஹ்மத்தை (ஆத்மாவை) விஷயஞ்செய்கின்றன; அவனுக்குச் சர்வ ஜகத்தும் பிரஹ்மவடிவமாகத் தோற்றுதலால்.

இவ்வாற்றால் நான் எந்தெந்தக் கர்மங்களைச் செய்கின்றேனோ, அவ்வ சிவனே! தம்முடைய ஆராதனமாம் என்பது ஆத்மா த்வம் கிரிஜா மதி: ஸஹசரா: ப்ராணா: ஶரீரம் க்ருஹம் பூஜா தே விஷயோபபோகரசநா நித்ரா ஸமாதிஸ்திதி: | ஸஞ்சார: பதயோ: ப்ரதக்ஷிணவிதி: ஸ்தோத்ராணி ஸர்வா கிரோ யத்யத் கர்ம கரோமி தத்ததகிலம் ஶம்போ தவாராதநம் || என்னும் சுலோகத்தின் அர்த்தமாம்.

ஸர்வம் ஶிவமயம் ... ஸர்வத்ர ... || ... ஶம்போ ... தவ ... || என்னும் அப்பயதீக்ஷிதபண்டிதரது வாக்கியத்தின் அர்த்

த்தை அறுவாதஞ் செய்கின்றவனைச் சிஷ்யன் தனது இஷ்ட தெய்வமாகிய சிவனைப் பிரார்த்தனை செய்கின்றான்:—

சம்புவே! பனிமலை புதல்வி (பார்வதி), சந்திரன், சீதல மான தேவநதி (ஜடையிலுள்ள கங்கை) என்னும் மூன்றும் சீதளமாம். இம்மூன்றினாலும் தாம் மிக நடுக்குற்றிருத்த லால் பிரியமுண்டாகும்வண்ணமாக எனது இருதயத்தில் பிரவேசியும். பிரவேசித்தால் தம்முடைய மூன்று சீதளங் களும் போகும். எனது மூன்று தாபங்களும் ஒழியும்.

௩ண்டு இஃது இரகசியமாம்:—சிவனது மூர்த்தித்தன் மையின் திருஷ்டியை விடுதலின்றி அதனது மூன்று சீதளங் களின் மித்தியாத்தன்மை நிச்சயவடிவ அபரோக்ஷ பாதம் சம்பவியாது. தனது தேகபாவத்தின் திருஷ்டியை விடுதலி ன்றி மூவகைத் தாபத்தின் மித்தியாத்தன்மை நிச்சயவடிவ அபரோக்ஷபாதம் சம்பவியாது. சிவனுக்கும் தனக்குமுள்ள உபாதி திருஷ்டியை விடுதலால் நிருபாதிகமாகிய பரமசிவனு க்கும் ஆத்மாவிற்குமுள்ள ஏகத்தன்மையின் ஞானமின்றி வேறுவகையான பிரவேசம் உள்ளத்திற் சம்பவியாது. ஆத லால் சிவனே! தாம் நிரந்தரம் என்னோடு அபேத நிச்சயமா கிய தத்துவஞானத்திற்கு விஷயமாவீராக என்பது இரகசி யமான அபிப்பிராயம்.

௯வயி ஊயிவ மணூரோஜெ ந ஊஸ கூாநு ஊஸகொஉ ஊ ஜெவ ஜெஊஜூஸா | விஸ்வாயிவெஸ தெ ஜெ ஊஜெ ாயூா நஜெவ ணஜ்தா தஊரா|| என்னும் வாக்கியத்தின் அர்

த்தத்தை அநுவதித்துச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—லோகநாதனே! தேக திருஷ்டியினால் தம்மையும் என்னையும் கணிக்கும் காலத்து யான் ஒரு கொசுகினும் சிறிய கொசுகிற்குச் சமானமாயிருத்தலின் சமானமின்றியவனா யிருக்கின்றேன். தமக்கும் எனக்கும் சத்து சித்து ஆநந்தமென்னும் வடிவத்தால் பூர்ணத்தன்மை சமமேயாம்.

இப்போது அஞ்ஞானதசையில் பேததிருஷ்டியினாற் செய்த தீர்த்த யாத்திரை முதலிய கர்மங்களையும் அபராத வடிவமென்றெண்ணி "[illegible] ||" என்னும் இச்சுலோகத்தின் அர்த்தத்தை அநுவதித்துச் சிஷ்யன் மன்னிப்புக் கேட்கின்றான்:—தேவனே! யாத்திரையினால் தமது பூரணத்தன்மையைக் கெடுத்தேன். தியானத்தினால் தமது மனதிற்கு விஷயமாகாமையைக் கெடுத்தேன். ஸ்துதியினால் தமது வாக்கிற்கு விஷயமாகாமையைக் கெடுத்தேன். இம்மூன்று அபராதங்களும் என்னாற் செய்யப்பட்டன. பகவானே! அதனைத் தாம் பொறுத்தருளல்வேண்டும். புத்திரன் முன் அறியாமையுடைய பாலப் பருவத்திற் செய்த அபராதங்களைப் பிதாவானவன் பொறுப்பதுபோல அஞ்ஞானதசையிற் செய்யப்பட்ட பக்தனாகிய எனது அபராதங்களைத் தாம் பொறுத்தருளல்வேண்டும்.

கககூ. ஆற்றில் மூழ்கிய புருஷனைக் கரையேற்றுவதில் க. கரையில் நிற்கின்ற எடுப்பவன் எடுக்கப்படுபவ

னென்னும் இருவருக்கும் போதிக்கும் புருஷனும், ௨. எடுக்கும் புருஷனும், ௩. எடுக்கப்படும் புருஷனுமாகிய மூவரது நன்மையும் வேண்டும்.

தராசில் பொன்னை நிறுத்தற்பொருட்டுப் பொன்னும் குன்றிமணிமுதலிய நிறையும் மேற்பாகத்தில் சலாகையுமாகிய மூன்றன் சமத்தன்மையும்வேண்டும். அவை இருந்தால் அப்போது சுவர்ணமுதலிய வஸ்துக்களின் பரிமாணத்தின் நிச்சயம் உண்டாகின்றது.

அங்ஙனமே திட அபரோக்ஷ ஞானத்திலும் சாஸ்திரம் குரு தன் அநுபவம் என்னும் மூன்றன் சமத்தன்மையும் வேண்டும். அது எனக்குச் சித்தித்தது. ஆதலால் எனது நிச்சயம் திடமாம். இதனாலே எனக்கு முக்தியில் சம்சயமில்லை என்னும் அபிப்பிராயத்தினால் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:—

சாஸ்திர திருஷ்டியினாலும் குரு வாக்கியத்தினாலும் செவ்வையாய் உதித்திருக்கின்ற அபரோக்ஷ ஞானத்தினாலும் தானே தானாக அறிந்தேன். இதுவே வேறு சாஸ்திரத்திலும் "ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டிர்குரோர்வாக்யம் த்ருதீயஸ்வாத்மநிஶ்சய꞉ । த்ரிபிரேவ யோ விஜாநீதி ஸமுக்தோ நாத்ர ஸம்ஶய꞉ ॥ சாஸ்திர திருஷ்டியும் குருவாக்கியமும் தனது அநுபவமுமாகிய மூன்று விதத்தினாலும் எவன் அறிகின்றானோ அவன் முக்தன்; இதிற் சம்சயமில்லை." என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௧௨௦. இப்போது எந்த ஹரி, குரு, சத்புருஷர்கள் என்பவர்களிடத்து முன் செய்த பக்தியினால் உண்டாகிய அவர்களது கிருபையினால் அபரோக்ஷ ஞானம் உண்டாயிற்றோ, அவர்களது பக்தியைவிடுதலால் செய்ந்நன்றி கொல்லுதலென்னும் தோஷமுண்டாகின்றது. அதன் நிவிருத்தியின் பொருட்டுச் சிஷ்யன் கூறுகின்றான்:— ஈசுவரன், குரு, சாதுக்கள் என்பவர்களுக்குத் தேகதிருஷ்டியினால் நான் தாசனா யிருக்கின்றேன். ஜீவ திருஷ்டியினால் அந்த ஈசுவரவடிவமாக மதிக்கப்பட்ட குரு முதலியோர்களின் அம்சமாயிருக்கின்றேன். ஆத்ம திருஷ்டியினால் அவர்களே யானாயிருக்கின்றேன். அது வேறு சாஸ்திரத்திலும் ஓர் பக்தரால்

"தேஹபுத்த்யா து தாஸோऽஹம் ஜீவபுத்த்யா த்வதம்சக꞉ । ஆத்மபுத்த்யா த்வமேவாஹமிதி மே நிஶ்சிதா மதி꞉ ॥"

தேவனே! தேக புத்தியினாலோ யான் தமது தாசன், ஜீவபுத்தியினாலோ தனது அம்சன், ஆத்ம புத்தியினால் தாமே யான் என்பது எனது நிச்சலமானமதி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகளும் மற்ற ஜீவர்களின் உபதேசத்தின் பொருட்டுச் சிவஸ்துதியின் பிரசங்கத்தில் இவ்வாறு கூறியிருக்கின்றனர்;—

"தாஸஸ்தேऽஹம் தேஹத்ருஷ்ட்யாऽஸ்மி ஶம்போ ஜாதஸ்தேம்ஶோ ஜீவத்ருஷ்ட்யா த்ரித்ருஷ்டே । ஸர்வஸ்யாத்மந்நாத்மத்ருஷ்ட்யா த்வமேவேத்யேவம் மே தீ꞉ நிஶ்சிதா ஸர்வஶாஸ்த்ரை꞉ ॥" சம்புவே! தேகதிருஷ்டியினால் நான் உன்னுடைய

தாசன். திரியம்பகரே (முக்கண்ணரே)! ஜீவ (உபாதியோடு கூடிய சேதன) திருஷ்டியினால் நான் தங்களுடைய அம்சமாயிருக்கின்றேன். எல்லாவற்றின் ஆத்மாவே! ஆத்ம திருஷ்டியினால் தாமே நான் என்னும் இத்தன்மைய எனது புத்தி சர்வசாஸ்திரங்களாலும் நிச்சயத்தை யடைந்திருக்கின்றது.

நூலாசிரியரின் வாக்கியம்.

௩உ௧. சிஷ்யனானவன் முற்கூறிய வண்ணம் தானே தன்னை யறிந்து கிருதார்த்தனானான். பின்னர்க் குருவின் பாத கமலங்களில் நமஸ்கரித்துக் குருவின் ஆணையாகிய வாக்கியத்தால் வீட்டிற்குப் போனான்.

ஒரு காலத்துக் * ௧௬0. காகதாலீய நியாயத்தால் * ௧௬௧. நிஷ்காம புண்ணிய (அசுக்ல கிருஷ்ணவடிவ யோகியின் கர்ம)மயமான உத்தம பிராரத்தகர்மத்தின் உற்பத்தியினால் முற்கூறிய சிஷ்யனாகிய ஞானியின் சித்தத்தில் காணப்படும் போகங்களில் திருஷ்ட மித்தியாத்தன்மை உணர்ச்சியால் தீவிரதர வைராக்கியம் உண்டாயிற்று. அதனால் ஜீவன் முத்தியினது விலக்ஷண சுகத்தைச் செவ்வையாய்ப் புசித்தற் பொருட்டு வீடுமுதலியவற்றை விடுதலாகிய சந்நியாச ஆசிரமத்தைக் கொண்டான்.

---

* ௧௬0. காகம் உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்தது என்னும் நியாய (திருஷ்டாந்த) த்தால்.

* ௧௬௧. சகாம புண்ணியம் எதுவோ அது சுக்கில கர்மமாம். பாவம் எதுவோ, அது கிருஷ்ண கர்மமாம். அவ்விரண்டினும் விலக்ஷணமான நிஷ்காம புண்ணியம் எதுவோ அது சுக்கில கிருஷ்ண கர்மமாம்.

௯ண்டு இது இரகசியமாம்:—௧. உத்தமம், ௨. மத்திமம், ௩. கநிஷ்டம், ௪. அதமதாம், ௫. அதமதமம் என்னும் பேதத்தால் பிராரத்த கர்மமாகிய பாக்கியம் எதுவோ அது ஐந்துவகையாம்.

௧. எப்போதும் நிவிருத்திக்கு ஏதுவாகிய பிராரத்தம் எதுவோ அது உத்தமமாம். அது சுகதேவர், வாமதேவர், சனகாதியர் முதலியோரிடத்திருந்த பிராரத்தமாம். அது பிறப்புமுதல் சரீரம் இருந்தவரையில் நிவிருத்திக்கு ஏதுவா யிருந்தமையால் உத்தமமாம்.

௨. முதலில் பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாயும் பின் நிவிருத்திக்கு ஏதுவாயுமுள்ள பிராரத்தம் மத்திமமாம். அது யாஞ்ஞவல்கியர் முதலியோரிடத்திருந்த பிராரத்தமாம். அது கிரகஸ்தாசிரமத்தை அங்கீகரித்தலாகிய பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாயிருந்து பின் தீவிர வைராக்கியத்தோடு வித்வத் சந்நியாசத்தை அங்கீகரித்தலாகிய நிவிருத்திக்கு ஏதுவா யிருந்தமையால் மத்திமமாம்.

௩. எப்போதும் பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாயுள்ள பிராரத்தம் கநிஷ்ட (அதம) மாம். அது ஜனகர் முதலியோருக்கு இருந்த பிராரத்தமாம். அது எப்போதும் இராஜ்ஜியபோகத்தை அங்கீகரித்தலாகிய பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாயிருந்தமையால் கநிஷ்டமாம்.

௪. முதலில் நிவிருத்திக்கு ஏதுவாயும் பின் பிரவிருத்திக்கு ஏதுவாயுமுள்ள *௧௧௨. பிராரத்தம் அதமதரமாம். அது

* ௧௧௨. அதமமாயுள்ள ஒன்றனைவிட அதமமாயுள்ளது அதமதரம் எனப்படும்.

சிகரத்துவஜன், அலர்க்கன், பிரியவிரதன் முதலியோருக்கிருந்த பிராரத்தமாம். அது முதலில் வைராக்கிய பூர்வகமாய் நிவிருத்திக்கு ஏதுவாயிருந்து, பின்னர்ப்போக இச்சையை முன்னிட்ட ராஜ்யாதிகளை அங்கீகரித்தலாகிய பிரவிருத்திக்கு ஏதுவா யிருந்தமையால் அதமதரமாம்.

ரு. (க) இஷ்டப்படி ஒழுகுதல் (உ) இஷ்டப்படி பேசுதல் (௩) இஷ்டப்படி புசித்தல் என்னும் பிரமாதத்திற்கு ஏதுவாகிய பிரார்த்தம் * க௬௩. அதமதமமாம். அது கலியின் பிரமாதத்தால் சில ஆதுநிகர் (தற்காலத்தவர்) அநதிகாரிகளாய் மேல் வேதாந்தசிரவணமுதலிய சுகசாதனங்களிற் பிரவிருத்திக்கும் கள்ளஞானி முதலியோரதாம். அது (க) இஷ்டப்படி நடத்தல் (உ) இஷ்டப்படி பேசுதல் (௩) இஷ்டப்படி புசித்தலென்னும் பிரமாதத்தை அங்கீகரித்தற்கு ஏதுவாயிருத்தலின் அதமதமமாம். அவற்றுள்,

முற்கூறிய ஞானி புருஷனது பிரார்த்தமாகிய பாக்கியம் முன்னர்க் கிருகஸ்த ஆசிரமத்தை அங்கீகரித்தலாகிய பிரவிருத்திக்கு ஏதுவும், பின்னர்த் தீவிர வைராக்கிய பூர்வகமாய் வீடுமுதலியவற்றை விடுதலாகிய நிவிருத்திக்கு ஏதுவுமாயிருத்தலால் யாஞ்ஞவல்கியர் முதலியோர்களுக்குப்போல மத்திமமாயிருக்கினும், அது தீவிர வைராக்கியத்திற்கு ஏதுவான நிஷ்காம புண்ணியவடிவமாயிருத்தலால் உத்தமமென்று சொல்லப்பட்டது.

---

* க௬௩. அதமங்கள் எல்லாவற்றினும் அதமமானதை அதமதமமென்பர்.

இங்கு வீடு முதலியவற்றைவிடுதல் என்று சொல்லப் பட்டது. அதில் வீடு என்னுஞ் சொல்லால் அதனுல் உபல க்ஷிக்கப்பட்ட க்ஷேத்திரம் (நிலம்), பசு, தாசன், தாசி, தனம், தான்யம் முதலிய செல்வமாகிய பணத்தையும் அதன் உப யோகியான உழவு வியாபாரமுதலியவற்றில் பிரவிருத்தித்த லாகிய அதன் இச்சையையும் கொள்ளவேண்டும்.

முதலிய என்னும் சொல்லால் புத்திர ஏஷணையும், அதன் உபயோகிகளான ஸ்திரீ விவாகம்முதலியவற்றின் ஏஷணையும், இவ்வுலகத்துதிக்கத்தக்கதன்மையினையும் நிந்திக்கத்தக்கதன் மையினையும் சம்பாதிக்கும் இச்சை அல்லது லோகாந்தரத் தின் இச்சை என்னும் லோக ஏஷணையும், அதன் உபயோகி யான யாகாதி கர்மங்களிற் பிரவிருத்திக்கும் ஏஷணையுமா கிய இவற்றைக் கொள்ளுதல் வேண்டும், ஆதலால் இம்மூ ன்று ஏஷணைகளினின்றும் எழுதலாகிய சந்நியாசமே வீடுமு தலியவற்றை விடுதலென்னும் வாக்கியத்திற்குப் பொருளாம்.

அச்சந்நியாசம் க. குடீசகம், உ. பகூதகம், ௩. ஹம்சம், ௪. பரமஹம்சம் என்னும் பேதத்தால் நான்கு வகைத்தாம்.

க. யாத்திரைக்குச் சக்தியின்மையால் எங்கேனும் குடிசை ஏற்படுத்தி இருத்தல் குடீசகமாம்.

உ. சந்நியாச ஆசிரமத்தின் கர்மத்தைச் செய்துகொ ண்டு யாத்திரை செய்தல் பகூதகமாம்.

௩. அக்கினியாற் சாதிக்கப்படும் கர்மத்தினை விட்டுப் பிரணவ ஜபமுதலியவற்றை அநுஷ்டிப்பவனுதல் ஹம்ஸமாம்

௪. பரமஹம்ஸ சந்நியாசமும் விவிதிஷை, வித்வத் என்னும் பேதத்தால் இருவகைத்தாம்.

(க) ஞானத்திற்கு முன் தோஷ திருஷ்டியினால் உண்டாகும் தீவிரதர வைராக்கியத்தால் ஜிஞ்ஞாசுவினால் செய்து கொள்ளப்படுவது விவிதிஷா சந்நியாசமாம்.

(உ) ஞானத்திற்குப் பின் தோஷ திருஷ்டி மித்தியாத்துவ திருஷ்டிகளால் தோன்றும் தீவிரதர வைராக்கியத்தினால் வித்வா(ஞானியி)னால் செய்து கொள்ளப்படுவது வித்வத் சந்நியாசமாம்.

அவற்றுள் இங்கு வித்வத் சந்நியாசம் கொள்ளப்படும்.

இச் சிஷ்யன் சந்நியாச ஆசிரமத்தை அங்கீகரித்து விக்ஷேபநிவிருத்தியின் பொருட்டு எந்த வஸ்துக்களை விட்டுத் தேகயாத்திரை முதலியவற்றின் பொருட்டு எந்த வஸ்துக்களைவிடாது ஜகத்தில் சஞ்சரித்தான்? என்னும் சங்கை யுண்டாக, ஆண்டு ஐந்தனை விட்டு ஐந்தனை விடாமல் அவன் ஜகத்தில் சஞ்சரித்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது:—

க. ஸ்திரீ, உ. பொன், மடம் முதலியனவாகிய தனத்தைக் கொள்ளுதல், ௩. விஷயம் (சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்), ௪. சபை (ஜனக்கூட்டம்), ௫. சன்மானம் என்னும் ஐந்தனையும் விட்டு [ஆண்டு ஐந்து விஷயங்களினுள் ஸ்பரிசத்தையும் ரசத்தையும் யாகிவிடுதல் வேண்டும். ஏனெனின், அவற்றை முற்றும் விடுதலால் தேகயாத்திரை (தேகநிலைப்பு) சம்பவியாது. ஆகலால் வஸ்திரமாகிய ஸ்பரிசத்தினையும்

பிக்ஷையாகிய ரக்ஷிணியும் விடலாகாது. அவற்றின் அதிகத்தை விடல்வேண்டும் என்பது விவஸ்தையாம்.] ௧. வஸ்திரம், ௨. சுபிரோகூடிய கமண்டலம், ௩. ஜனாக்ஷம், ௪. பிக்ஷை, ௫. தேகாதிகள் தோற்றிக்கொண் டிருக்கும்போது சுருதியாகிய சாஸ்திரம் என்னும் இவ்வைந்தினையும் விடாமல் சஞ்சரித்தான்.

௧௨௩. பின் அந்தஞானி மனோ(சித்த) நிரோதமாகிய ராஜயோகத்தின் பொருட்டு முதலிற் பிராண நிரோதமாகிய *௧௧௪. ஹடயோகத்தைச் செய்தான். அவ் வடயோகத்தால் பின் ராஜயோகத்தைச் சாதித்து அஷ்டாங்கங்களோடு கூடிய நிருவிகற்பவடிவ சிரேஷ்ட சமாதியைப் பெற்றான்.

அந்தச் சாதனவடிவ ஹடயோகம் அதன் பலவடிவ * ௧௧௫. ராஜயோகம் என்பவற்றின் சுருக்கமான தன்மையினைச் சாஸ்திர குரு கிருபையால் யாம் எழுதுவாம்.

அவற்றுள்,

௧. ஹடயோகத்தின் தன்மை இதுவாம்:—

---

* ௧௧௪. ஹடயோகத்தால் இராஜயோகத்தைச் சாதிக்கும் வழிகள் யாவும் விஸ்தாரமாய் ஹடயோகப் பிரதீபிகையென்னும் நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஈண்டு அதன்றன்மைமாத்திரம் சுருக்கமாய்க் காட்டப்படுகின்றது.

* ௧௧௫. இங்கு ஹடயோகத்தின் பலனுமிருத்தலால் ஞானக் கிரியைகள் இரண்டாலும் சாதிக்கப்படும் ராஜயோகம் கொள்ளப்படும்.

* ௧௬௬. நேதி, * ௧௬௭. தோதி; * ௧௬௮. கஜக்கிரியை * ௧௬௯. நௌலி, * ௧௭௦. பஸ்தி, * ௧௭௧. திராடகம்,

---

* ௧௬௬. எலிவாலைப்போன்ற அநேக நூல்களால் ஆக்கப்பட்ட கயிற்றைக் கிரமமாக நாசியின் இரண்டு துவாரங்களிலும் போட்டு மேல்வாய்த்துவாரத்தின் வழியாய் வாயினின்றும் எடுத்தல் நேதியாம்.

* ௧௬௭. தோதி:— ௧. ஜலதோதி, ௨. சூத்திரதோதி, ௩. வஸ்திரதோதி, ௪. பவனதோதி என்னும் பேதத்தால் தோதிக்கிரியை நான்குவகைத்தாம்,

௧. மிளகைத் தின்று சிறிது உஷ்ணமான உழக்கு ஜலத்தைக் குடித்துப் பின்யுக்தியினால் அந்த ஜலத்தை வெளிப்படுத்துதல் ஜலதோதியாம்.

௨. நூலால் ஆக்கப்பட்ட ஒன்றேகால் முழமுள்ள கயிற்றை வாயின்வழியாய் வயிறுபரியந்தம் போட்டு அசைத்து வெளிப்படுத்துதல் சூத்திரதோதியாம்.

௩. நான்கு அல்லது ஆறங்குல அகலமும், எட்டு அல்லது பதினாறுமுழ நீளமுள்ள மல்மல் அல்லது ஜகன்னாதி என்னும் துணிப்பட்டியை ஜலத்தில் நனைத்து வாயால் விழுங்கி வயிற்றிற்போட்டுப் பின் வாய்க்கு வெளியில் வைக்கப்பட்ட நுனியினால் தைரியமாக இழுத்து வெளிப்படுத்துதல் எதுவோ அது வஸ்திரதோதியாம்.

௪. இரண்டு பாதங்களால் உட்கார்ந்து கழுத்தை உயர்த்திச் சிறிது திறந்தவாயால் காற்றை இழுத்து உள்ளேநிரப்பி மீண்டும் தைரியமாக விடுதல் பவனதோதியாம். (பவனம்=வாயு.)

---

* ௧௬௮. முற்கூறிய ஜலதோதியாம்.

* ௧௬௯. நீர்வண்டை (சுழல்வண்டை)ப்போல வலப்பாக இடப்பாகங்களால் வயிற்றைச் சுழற்றுதல் நௌலியாம்.

* ௧௭௦. குதத்தின் வாயிலாக ஜலத்தை ஏற்றி மீண்டும் விடுதல் பஸ்தியாம்,

* ௧௭௧. நேத்திரங்களால் புருவநடுவினையாவது அல்லது வேறு சமீபத்திலுள்ள பதார்த்தத்தினையாவது கண்ணீர் விழும்வரையில் பார்த்தல் திராடகமாம்.

*௧௭௨. கபாலபாதி, பஸ்ரை, *௧௭௩. வஜ்ரோலி, *௧௭௪. சங்கப் பிரக்ஷாளனம், *௧௭௫. விபரீதகரணி என்னும் கிரியைகள் ரோகத்தையும், மேதசு கபம் பித்தமுதலிய மலங்களையும் நிவிருத்திக்கும் வாயிலாகச் சரீரகோஷ்டத்தைச் சோதித் (சுத்திசெய்)தற்பொருட்டு முதலில் சித்தமாக்கவேண்டும். அவற்றுள்,

நேதி முதலிய ஆறு கிரியைகளும் முதலில் உபயோகமாம். ஆனால் எவனது சரீரத்தில் மேதசும் கபமும் அதிகமா யில்லையோ, அவனுக்கு அந்தக்கிரியைகளின்றிக் கேவலப் பிராணயாமத்தின் அப்பியாசத்தினாலேயே சரீர சோதனமும் நாடி சோதனமும் உண்டாம்.

சிலரோ நீரில் ஊறிய கடுக்காயைத்தின்று கழிதலால் சரீரசுத்தியைச் செய்பவர்களாய் *௧௭௬. பிந்துதரிசன முத

* ௧௭௨. கொல்லன் துருத்தியைப்போல விரைவாய் ரேசக பூரகஞ் செய்தல் கபாலபாதியாம்.

* ௧௭௩. குய்யேந்திரிய வாயிலாக ஜலமுதலியவற்றை இழுத்து விடுதல் வஜ்ரோலியாம். இதனையே வஜ்ரோலி முத்திரை யென்றுங் கூறுவர்.

* ௧௭௪. வாயினால் ஜலத்தைக் குடித்து மூலத்திவாரத்தால் வெளிப்படுத்துதல் சங்கப்பிரக்ஷாளனமாம்.

* ௧௭௫. பூமியிற்றலையைவைத்து இரண்டு கைகளாலும் இடுப்பைப்பிடித்துக்கொண்டு பாதங்களை நிராதாரமாக வைத்தல் (தலை கீழாயிருத்தல்) விபரீதகரணியாம். இதனையே விபரீதகரணி முத்திரையென்றுங் கூறுவர்.

* ௧௭௬. பத்மாசனம் சேர்த்து ஷண்முகி முத்திரையினால் இரண்டு அங்குஷ்டங்களால் மூடப்பட்ட இரண்டு காதுகளாலும் பத்து

விய அப்பியாச பூர்வகமாகப் பிராணாயாமத்தின் அப்பியாசத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர். அவர்களும் சித்தியைப் பெறுகின்றனர்.

இவரோ * ககஎ. ஜாலந்திர பந்தத்தின் அப்பியாச மாத்திரத்தால் பிராணன் மேற்செல்லுதலாகிய சித்தியைப் பெறுகின்றனர்.

வீரியஸ்தானத்தைச் சோதித்தற்பொருட்டு வஜ்ரோலிக்கிரியையும் வேண்டியதாம்.

சமாதிகாலத்தில் சரீரத்தில் எஞ்சிநின்ற மலத்தை நீக்குதலால் இவ்வுகாலம்வரையில் சமாதி நிலைத்தற்பொருட்டுச் சங்கப்பிரக்ஷாலனக்கிரியையும் வேண்டும். கும்பகத்தினது விருத்தியின் பொருட்டுக் கபாலபாதியும் வேண்டும். வெகு அன்னத்தைப் பாகஞ்செய்யும் விபரீதகரணி தலையினின்றும்

விதநாதங்கள் கேட்கப்படுகின்றன. இரண்டு சுட்டு விரல்களாலும் மூடப்பட்ட நேத்திரங்களில் பிரகாசவடிவ பிந்துவின் தரிசன முண்டாகின்றது. இரண்டு நடுவிரல்களால் நாசியும், இரண்டு மோதிர விரல்களாலும் இரண்டு சுண்டுவிரல்களாலும் வாயும், மூடப்படவே கும்பகம் உண்டாகின்றது. பின் இரண்டு கைகளையும் விடுதலால் நேத்திரத்திற் கெதிரில் கண்ணீர் விழும்வரையில் பிந்து தரிசனத்தால் திராடகம் உண்டாகின்றது. இது பிந்துதரிசனாதி அப்பியாசமாம்.

* ககஎ. பத்மாசனம் சேர்த்துத் தாடையை மார்பிற் பொருத்தி, நாவைத்திருப்பிமேல்வாய்த்துவாரத்தோடு பொருந்தச்செய்து, வாயைப்பந்தித்தலால் சுவாசத்தின் நிரோதம் உண்டாகின்றது. இது ஜாலந்திர பந்தமாம்.

ஒழுகும் அமிர்தம்போன்ற ரசத்தைப் பானம் செய்தற் பொ ருட்டு வேண்டும்.

பிராணாயாமத்தில் உபயோகமுள்ள* ௧௭௮. மூலபந்தம், *௧௭௯. உட்டியான பந்தம், *௧௮௦. ஜாலந்தரபந்தம், *௧௮௧. ஜிஹ்வாபந்தம் என்பவற்றையும், * ௧௮௨. சித்தம், * ௧௮௩. பதுமம், * ௧௮௪. மச்சேந்திரம், * ௧௮௫. பச்சிமதானம்,

---

* ௧௭௮. பாதத்தின் குதியை ஆசனத்தின் கீழ் அழுத்தி மூலத் துவாரத்தை நிரோதித்தல் மூலபந்தமாம்.

* ௧௭௯. நாபிவரையில் வயிற்றை உள் இழுத்தல் உட்டியான பந்தமாம்.

* ௧௮௦. இது முன் கூறப்பட்டது.

* ௧௮௧. நாவைத்திருப்பி மேல்வாய்த் துவாரத்தோடு பொருத்து தல் ஜிஹ்வாபந்தமாம்.

* ௧௮௨. இடது காற்குதியை ஆசனத்தின்கீழ் அழுத்தி வலது காற் குதியை இலிங்கத்தின்மேல் வைத்து உட்கார்ந்து சரீரத்தைத் தடிபோல் நிமிர்த்து பார்வையைப் புருவநடுவில் வைத்தல் சித்தாசன மாம்.

* ௧௮௩. வலதுபாதத்தின் குதியை இடது தொடையின் அடி யில்வைத்து, அவ்வாறே இடதுபாதத்தின் குதியை வலது தொடை யின் அடியில்வைத்து இடதுவலது கைகளால் இடவலப்பாதங்களின் பெருவிரல்களைப் பிடித்து பார்வையை நாசியின் நுனிப்பாகத்தில் நிறுத்துதல் பதுமாசனமாம். இவ்வாசனத்தை மாறியும் செய்யலாம்.

* ௧௮௪. இடது தொடையின் அடியில் வைக்கப்பட்ட வலது பாதத்தின் குதியை இடக்கையினாற் பிடித்து வலப்பாதத்தின் முழந் தாளில் வைக்கப்பட்ட இடதுபாதத்தின் அங்குஷ்டத்தினை வலது கையினாற் பிடித்துக்கொண்டு உட்காருதல் மச்சேந்திராசனமாம். இவ்வாசனம் கை கால்களை மாறிவைக்கும் கிரமத்தாலும் உண்டாம்.

* ௧௮௫. இரண்டு பாதங்களையும் தண்டம்போல் நீட்டி இர ண்டு கைகளாலும் இரண்டு காற் பெருவிரல்களையும் பிடித்துக்கொ

*௧அக. மயூரம் என்றல் முதலிய ஆசனம் * ௧அஎ. முத்திரை முதலியவற்றின் அப்பியாசத்தால் சித்தமாக்கல் வேண்டும்.

கெட்ட அன்னம் அக்கினிசங்கம் ஸ்திரீசங்கம் வழி நடப்பு என்னும் நான்கினையும் ஹடயோகி விடவேண்டும். மதிலால் சூழப்பட்டதும் கிணறுள்ளதுமான வீட்டின் மத்தியிலுள்ள குகையில் யோகி வாசம்பண்ணவேண்டும்.

இயமம் நியமம் முற்கூறிய ஆசனம் என்னும் மூன்றன் சித்தி பூர்வகமாய்ப் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும்.*

அகர்ப்பம் சகர்ப்பம் என்னும் பேதத்தால் பிராணாயாமம் இருவகைத்தாம்.

௧. பிரணவத்தின் உச்சாரணமின்றிய பிராணாயாமம் அகர்ப்பமாம்.

ண்டு நெற்றியை முழந்தாளின்பேரில் வைத்தல் பச்சிமதான ஆசனமாம்.

* ௧அக. இரண்டு கைகளையும் பூமியில்வைத்து இரண்டு முழங்கைகளையும் நாபியின் பக்கங்களிற் பொருத்திச் சரீரத்தை மயிலுக்குச் சமானமாய் நிராதாரமாய்த் தூக்குதல் (நிறுத்தல்) மயூராசனமாம்.

* ௧அஎ. முத்திரை ௧. மகாமுத்திரை, ௨. மகாபந்தம், ௩. மகாவேதம், ௪. கேசரி, ௫. உட்டியாணம், ௬. மூலபந்தம், எ. ஜாலந்தரபந்தம், அ. விபரீதகரணி, ௯. வஜ்ரோலி, ௧0. சக்திசாலனம் என்னும் பத்தும் ஹடயோகத்தின் முத்திரைகளாம். இவற்றின் லக்ஷணம் யோக நூல்களிலும் (ஹடப்ரதீபிகை முதலியவற்றிலும்) பிரசித்தமாயுள்ளது: ஆதலால் விரிவஞ்சி ஈண்டு எழுதப்படவில்லை.

௨. பிரணவத்தின் உச்சாரணத்தோடுகூடிய பிராணாயாமம் சகர்ப்பமாம்.

அவற்றில் சகர்ப்பப் பிராணாயாமம் சிரேஷ்டமாகலின் அதனையே செய்யவேண்டும்.

மீண்டும் அப்பிராணாயாமம் ௧. பூரகம் ௨. கும்பகம் ௩. ரேசகம் என்னும் பேதத்தால் மூவகைத்தாம்.

௧. முதலில் சந்திரநாடியினாலும் பின் சூரியநாடியினாலும் சுவாசத்தை நிரப்புதல் பூரக மெனப்படும்.

௨. பூரித்த சுவாசத்தைத் நிறுத்துதல் கும்பக மெனப்படும்.

௩. நிறுத்திய சுவாசத்தைத் தைரியமாக விடுதல் ரேசக மெனப்படும்.

அவற்றில் மாத்திராவிசேஷத்தின் நியமமும் வேண்டும். *௧௮௮. பிரணவோச்சாரண முதலியகாலங்களினுள் ஒன்றன் காலத்திற்கு மாத்திரை என்று பெயர். எத்தனை மாத்திரையால் பூரகஞ் செய்யப்படுகின்றதோ, அதனினும் நான்கு மடங்கு மாத்திரையால் கும்பகம் செய்யவேண்டும். பூரகத்தின் மாத்திரையினும் இருமடங்கு மாத்திரையால் ரேசகஞ் செய்தல் வேண்டும்.

---

* ௧௮௮. ஒரு பிரணவத்தை உச்சரித்தலில் எவ்வளவு காலமாமோ அது ஒரு மாத்திரையாம். அங்ஙனமே முதலிய என்னுஞ் சொல்லால் கைநொடித்தல் அல்லது கையினால் முழந்தாளைச் சுற்றுதல் முதலிய காலங்களும் கொள்ளப்படும்.

காலை, மத்தியானம், சாயங்காலம், மத்தியராத்திரி என்னும் நான்கு காலங்களிலும் முறையே அதிகமதிகமாய்ப் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும்.

இவ்வாறு தைரியமாக அப்பியாசம் செய்துகொண்டே இருக்க, எப்போது உத்தமப்பிராணாயாமத்தை யடைகின்றானோ, அப்போது காலையில் அறுபது பிராணாயாமமும் மத்தியானத்தில் நாற்பது பிராணாயாமமும் சாயங்கால மத்திய ராத்திரிகளில் இருபது இருபது பிராணாயாமமும் செய்யவேண்டும்.

அல்லது எக்காலங்களிலும் சமானமாகவே (௮0) பிராணாயாமம் செய்தல்வேண்டும். ஆனால் முதற் பக்ஷத்தின் கிரமம் உத்தமமாம். இவ்வாறு பூரண அப்பியாசம் உண்டாக எப்போது குண்டலினி விழிக்கின்றதோ, அதன் முகம் திறக்கப் பிராணன் மேற்செல்லுதலையடைந்து பின் கீட்சென்று பின் பிடரி வழியாய்ப் பிராணன் மேற்செல்லுதலைச் செய்கின்றதோ, அப்போது மூலபந்த ஜாலந்தரபந்த ஜிஹ்வாபந்தங்களைத் திடஞ்செய்தல் வேண்டும். நாவாகிய கபாடத்தைப் பொருத்தவேண்டும்.

இவ்வாறு எப்போது பூரண அப்பியாசம் உண்டாகின்றதோ அப்போது சமாதி சித்திக்கின்றது. பின் அப்பியாச திடத்தன்மையால் மன நிரோதமாகிய இராஜயோகம் சகசமாய்ச் சித்திக்கின்றது. ஆனால் இதில் சமாதி சித்தித்த குருவின் சந்நிதிவேண்டும். குருவின்றிச் சுதந்திரமாக இந்த யோகத்தைச் செய்யின் அவனுக்கு ரோகத்தாற் பெறப்ப

டும் அல்லது மரணத்தை யுண்டுபண்ணும் தாக்கமுண்டாகும்.

அங்ஙனமே சிரத்தையோடுகூடிய சாமர்த்தியமுள்ள சாதகனது அபேக்ஷையுமுண்டு. ஏனெனின் அவனையின்றி மற்றவனால் நிர்வாகமுண்டாகாது.

எவன் சித்தம் சாந்தமாகி எருதைப்போலச் சஞ்சலமின்றியதாய்ச் சுவாதீனமாயிருக்கிறதோ, அவனுக்கு ஸ்ரீ அபரோக்ஷாநுபூதி யென்னும் நூலிற் கூறியபடி நாள்தோறும் கடிகைமுகூர்த்தஜாமபரியந்தபிரஹ்மாப்பியாச மாத்திரத்தினாலேயே நிருவிகற்பசமாதியாகிய ராஜயோகத்தின் சித்தியுண்டாகின்றது.

எவனுடைய சித்தம் மதங்கொண்ட எருதினைப்போல மிகச் சஞ்சலமுடையதாய்ச் சுவாதீனமின்றி இருக்கிறதோ, அவனுக்குத் தண்டத்தால் பலமாகமதர்த்த எருதினை வீட்டிற் பிரவேசிக்கச் செய்வதுபோல் ராஜயோகமாகிய வீட்டில் வலிந்து நுழையச் செய்தற் பொருட்டுப் பிராண நிரோதமாகிய ஹடயோகம் வேண்டும். ஆதலால் ஸ்ரீ ஆதிநாதர் (ஸ்ரீமகாதேவர்) மச்சேந்திரநாதர் கோரக்கநாதர் முதலியோர் சுதந்திரமாக ஹடயோகத்தைப் பிரகடனஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

இக்காலத்தில் அதிகாரிகளின்மையாலும் சம்பிரதாயத்தின் நழுவுதலாலும் இந்த ஹடயோகம் சாங்கோபாங்கமாய் அடைதற் கரியதாயினும், ஓர் விரக்த புருஷனுக்கே ஒவ்

வொரு* ௧௮௬. அங்கத்தின் சித்தி யுண்டாகின்றது. இது சம்க்ஷேபமாக ஹடயோகத்தின் றன்மை சொல்லப்பட்டது.

இதன் விசேஷக்கிரமம் ஹடப்பிரதீபிகை யோகசிந்தாமணி, கோரக்கசதகம், யாஞ்ஞவல்கியம், தத்தாத்திரய யோகம், ஹடரத்னாவலி, ருத்திரயாமளம் முதலிய நூல்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

௨. இப்போது ராஜயோகத்தைக் கூறுகின்றார்:—௧. ஞான சாத்தியம். ௨. கிரியாசாத்தியம், ௩. ஞானக்கிரியா உபயசாத்தியம் என்னும் பேதத்தால் ராஜயோகம் மூவகைத்தாம். (சாத்தியம்—சாதிக்கப்படுவது.) (உபயம்-இரண்டு.)

௧. சுத்த சித்தமுடைய புருஷன் சாஸ்திரத்தினாலும் குரு கிருபையினாலும் பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய நிச்சயமாகிய தத்துவஞானத்தை யடைந்து,* ஜீவன்முக்திவிலக்ஷணாநந்தத்தினது அநுபவத்தின் பொருட்டுச் சகலப் பிரவிருத்திகளையும் விட்டு, ஏகாந்தமான இடத்தில் இருந்துகொண்டு பிரஹ்மாகார விருத்தியை அப்பியாசஞ் செய்தல் வேண்டும். அதனாற் சித்திக்கும் நிருவிகற்ப சமாதியை ஞானசாத்திய ராஜயோக

---

* ௧௮௬. ஆறு கிரியை அநேக ஆசனம் முத்திரை என்னும் இவை முதலிய அங்கங்களுள் ஒவ்வோரங்கத்தின் சித்தியுண்டாண்டாகின்றது. அதனையே பூர்ணமாக அப்பியசித்தலால் முழுயோகமும் தானே சித்திக்கின்றது; இது "யோகத்திற்குக் குரு யோகமே" என்னும் பதஞ்சலி பகவானாற் செய்யப்பட்ட யோகசூத்திரத்தின் வியாசபாஷியத்திற் சொல்லப்பட்டிருத்தலால்.

மென்பர். இதனையே சகஜசமாதியென்றுங் கூறுவர். இது கீதையின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானு லும் அபரோக்ஷாநுபூதியில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர்களாலும் நிரூபணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் அங்கங்களும் ஆண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

இதன் விசேஷ அப்பியாசத்தால் ரஜோகுணதமோகு ணங்களின் திரஸ்கார (நீக்க) முண்டாய்ச் சத்துவகுணத் தின் ஆவிர்ப்பாவத்தால் ஐந்தாவது ஆறாவது ஏழாவது ஞானபூமிகள் பூர்வகமாக வாசனாக்ஷயமும் மனோநாசமும் (ரஜோதமோ குணங்களால் சத்துவகுணம் மறைதலாகிய மனதின் ஸ்தூலத்தன்மையின் நாசமும்) சித்திக்கின்றன.

௨. இப்போது கிரியாசாத்திய ராஜயோகத்தைக் கூறு கின்றார்:—பதினாறு வருஷமுதல் இருபது வருஷவயதுடை யவனும், தோஷமின்றிய மிருதுவான கேசங்களோடுகூடி யவனும், மென்மையான சித்தத்தோடு கூடியவனும், சுத்த புத்தியுடையவனும் ஆசாரியனைவிட பலத்தினும் புத்தியி னும் அதிகாரத்தினும் குறைந்தவனும் ரோகமின்றியவ னுமாய் இவைபோன்ற மற்றக்குணங்களும் பொருந்தியவன் உத்தம அதிகாரியாவன்.

அல்லது இருபத்தொரு வருஷமுதல் முப்பது வருஷ பரியந்தமான வயதுடையவனும், அதிக தோஷமில்லாத மத் திம கேசங்களை யுடையவனும், மத்திம சித்தத்தோடு கூடிய மத்திம புத்தியுடையவனும், ஆசாரியனைவிட வலியினும்

புத்தியினுலும் அதிகாரத்தினுலும் சமானமுள்ளவனும், ரோகமில்லாதவனுமாய் இவைபோன்ற வேறுகுணங்களையுமுடையவன் மத்திம அதிகாரியாவன்.

அல்லது முப்பத்தொரு வருஷமுதல் நாற்பதுவருஷபரியந்தமான வயதுடையவனும், தோஷத்தோடகூடிய கடினதேசங்களுடையவனும், கடின சித்தமுடையவனும், சுத்தியினுற் குறைந்த புத்தியுடையவனும், ஆசாரியனைவிட வலியினுலும் புத்தியினுலும் அதிகாரத்தினுலும் அதிகமானவனும், ரோகமின்றியவனுமாய் இவைபோன்ற மற்றக்குணங்களுமுடையவன் கனிஷ்ட அதிகாரியாவன்.

சங்கற்பத்தை யுண்டுபண்ணும் சகலப் பிரவிருத்திகளையும் விட்டுச் சொற்ப சாத்வீக ஆகாரமுடையவனுய் ஜிதேந்திரியனுய்ச் சப்தமுதலிய தடைகளின்றியதும் கொசுகு முதலிய ஜந்துக்களில்லாததும் காற்றேட்ட முள்ளதுமான ஏகாந்த தேசத்தில் இலவும்பஞ்சு முதலியவற்றுனுகிய ஆசனம் விரித்துத் தெற்குத் திசையை நோக்கி உட்கார்ந்து, குரவனுற் சொல்லப்பட்ட நியமத்தில் நிற்பவனுய் முதலிற் சமாதி சித்தித்த குருவினது கையின்றெழிலால் பிரேரிக்கப்பட்ட சக்தியினுலும் பின் அபஸ்கார்த முதலிய நிமித்தத்தாலும் எந்தச் சமாதியைச் சித்திசெய்கின்றனே, அது கிரியா சாத்திய ராஜயோகமாம். பத்மபுராணத்துள்ள ஐந்து அத்தியாயவடிவ கபிலகீதையிற்கூறிய லக்ஷியயோகமும் இதனுள் அடங்கும்.

இதற்கு ௧. சொப்பனம், ௨. சுழுத்தி, ௩. விரும்பப் பட்ட வஸ்து ஞானசாமர்த்தியமான, ஆந்தரஜாக்கிரம், ௪. துரியம் முதலியன பூமிகைகளாம். நான்காவது பூமியின் அடைவால் இந்தச் சமாதி (யோக நித்திரை) சித்திக்கின்றது. இதில் ஹடயோகத்தைப்போலச் சரீரம் சவத்தை யொத்ததாகின்றது. ஆனால் ஹட சமாதியில் நாடியின் விரிவு நீங்குகின்றது; பத்தாவது துவாரத்தில் பிராணன் ஸ்திரமா யிருத்தலால் இந்தச் சமாதியில் நாடியின் விரிவு இருக்கின்றது. பிராணன் சூக்ஷமவடிவமாகப் பிரசித்தமா யிருத்தலால். இது அவற்றின் பேதமாம். இந்தச் சமாதி அஞ்ஞர் (அஞ்ஞானிகள்) தஞ்ஞர் (ஞானிகள்) இருவருக்கும் சித்திக்கும். இதனையும் அதிகமாய் அப்பியசித்தலால் சித்தம் அதிசய (மிக) சுத்தம் (சாத்வீகமுள்ளது) ஆகின்றது.

இதில் ஒருவருக்கொருவர் பழக்கமுடைய சித்த சாதகர்களது சகவாசம்வேண்டும். அஃதில்லையாயின் மகத்தான துக்கமேனும் அல்லது ஓர்கால் சரீரத்தினின்றும் பிராணன் வெளிப்படுதலேனும் உண்டாகும்.

சித்தியுள்ள குருவின் சந்நிதியின்றி இந்த ராஜயோகம் ஏதனால் சித்தியாதோ, செய்யத்தக்கது மன்றோ; அதனால் சாஸ்திரங்களில் இதனை ஸ்பஷ்டமாக எழுதவில்லை. இதனாலேயே யாமும் இதனை விஸ்தாரமாகச்சொல்லவில்லை. சுருக்கமாய் அதன்றன்மை மாத்திரம் அறிவித்தாம்.

௩. இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சவிகற்பசமாதி என்னும் எட்

டங்களும் சித்தித்த பின்னர் லயம், விக்ஷேபம், கஷாயம், ரசாஸ்வாதம் என்னும் நான்கு விக்கினங்களையும் விலக்கி எழும்பிய சம்ஸ்காரத்தைக் கெடுத்து நிரோத சம்ஸ்காரத்தை வெளிப்படுத்தலை முன்னிட்ட திரிபுடி பானமின்றிய பிரஹ்மாகார விருத்தியின் ஸ்திதியாகிய நிருவிகற்ப சமாதி ஞானக்கிரியா உபயசாத்திய ராஜயோகமாம். இதன் விசேஷ நிரூபணம் பதஞ்சலி பகவானாற் செய்யப்பட்ட யோகசூத்திரம் ஸ்ரீயோகவாசிட்டம் முதலிய சம்ஸ்கிருத நூல்களிலும், விசாரசாகரம் ஸ்ரீ பஞ்சதசியின் ஆறுவது பிரகரணத்தின் உரைமுதலியவற்றிலும் எழுதப்பட் டிருக்கின்றது. அறியும் விருப்பமுடையார் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. இக்காலத்தைய மனிதர்களுக்கு இந்த ராஜயோகம் மிகத்துர்லபமாயினும் புண்ணியந் திரண்ட பரிபாகமுடைய யோகப்பிரஷ்டன் எவனுக்காயினும் சிறிது உண்டாகும். இதை மிகவும் அப்பியசித்தலால் கிரமமாக ஐந்தாவது ஆறுவது ஏழாவது பூமிகளின் பிராப்தி உண்டாகின்றது.

ஜீவன்முக்தி விதேகமுக்திகளோ பிரஹ்மாத்மாக்களின் ஐக்கிய நிச்சயமாகிய தத்துவஞானத்தினாலேயே உண்டாகின்றது. ஆதலால் தத்துவஞானத்தின் பொருட்டேனும், ஜீவன்முக்தி விதேகமுக்தியின் பொருட்டேனும் வித்வானுக்குச் செய்யவேண்டியது ஒன்றில்லை. அங்ஙனமாயினும், வைராக்கியம் போதம் உபசமம் என்னும் மூன்றும் ஓரிடத்து இருத்தற்கு ஏதுவாகச் சொல்லப்பட்ட இவ்வப்பியாசம் எதுவோ, அது ஜீவன்முக்திவிலக்ஷணாநந்தத்தை

விரும்பிய அகிருதோபாசகனுன (ஞானத்திற்கு முன் பூரணமான சகுணநிர்க்குண உபாசனைகளின்றிய) வித்வானுக்கு கர்த்தவ்விய (செய்யவேண்டிய தென்னும்) புத்தியின்றியே தனது இச்சைப்படி செய்யத்தக்கதாம்.

ஜீவன்முக்தி விதேகமுக்திகளின் லக்ஷணம் ஸ்ரீ யோக வாசிஷ்டத்தில் விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. விசார சாகரத்தின் ஏழாவது தரங்கத்திலும் வினவிடை வடிவமான விசாரசந்திரோதயத்திலும் தெளிவாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன்முக்தியின் * ௧௧௦. விலக்ஷணாநந்தத்தின் லக்ஷணம் ஸ்ரீ சுந்தரவிலாசத்தின் விபரியயஅங்கத்தின் ரகஸ்யதீபிகை என்னும் உரையில் பரீக்ஷையோடு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

---

* ௧௧௦. நிராவரணமாய்ப் பரிபூரணமாய் விருத்தியோடு கூடியதாய் உண்டாவது எதுவோ அது விலக்ஷணாநந்த மெனப்படும்.

சுழுத்தியில் உள்ள ஆநந்தம் ஆவரணத்தோடு கூடியதாயிருக்கின்றது. விஷயத்திலுள்ள ஆநந்தம் நிராவரணமா யிருக்கின்றதாயினும், விஷயத்தின் பிராப்தி க்ஷணத்தில் எப்போது அந்தர்முக விருத்தி உண்டாகின்றதோ, அப்போது அதில் சொரூபாநந்தத்தின் பிரதிபிம்பம் விழுகின்றதாகலின் பரிபூரணமன்று. ஆனால் ஏகதேசத்திருப்பதா யிருத்தலின் பரிச்சின்னமாம். அங்ஙனமே பூரணாநந்தமோ அஞ்ஞானியின் சொரூபமுமாம். அங்ஙனமாயினும் அது நிராவரணமும் எதிர்முக விருத்தியோடுகூடியதுமன்று. விதேகமுக்தியிலுள்ள நிராவரண பூரணாநந்தம் விருத்தியோடு கூடியதன்று; விருத்தியின்றியதாம். ஆதலால் நிராவரணமும் பரிபூரணமும் விருத்தியோடு

கஉ௪. முற்கூறிய சிஷ்யனுக்கு ஹடயோக பூர்வகமாக ராஜயோகத்தைச் செய்தலால் என்ன பல னுண்டாயிற்று எனக் கூறப்படுகின்றது:—

முற்கூறிய சிஷ்யன் ஜீவித்திருக்கும் அவஸ்தையில் பிரியத்தோடுகூடிய ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷணாநந்தத்தை அநுபவஞ்செய்தான்.

மீண்டும் எப்போது பிராரத்த கர்மத்திற்கும் அந்தமுண்டாயிற்றோ, அப்போது சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களின் தீரமாகிய பவித்திர தேசத்திலும் உத்தராயண முதலிய பவித்திர காலங்களிலும் பிரஹ்மத்தியான பூர்வகமாகத் தேகத்தை விட்டான்.

வித்வானுக்குத் தேகத்தை விடுதலில் ஓர் தேசகால முதலியவற்றின் அபேக்ஷை இல்லையாயினும் யோகாப்பியாசத்தின் பிரபலத்தன்மையினால் அவன் சாஸ்திரத்திற் கூறியபடி தேகத்தை விட்டான்; கர்த்தவ்யபுத்தியினா லன்று.

கஉ௫. இப்போது நூலாசிரியர் கிரந்தத்தைச் சமாப்தி செய்கின்றவராய்க் கிரந்தத்தின் பலவடிவ மோக்ஷத்தைக் கூறுகின்றார்:—இந்த முற்கூறியவிதமான அத்வைத ரசத்தைப் பருகுவோனுக்குச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தின் பிராப்தியாகிய சுந்தரமுக்தியுண்டாகும். பின்னர்த் தேகதாரணமாகிய ஜன்மம் உண்டாகாது. ஏனெனின்,

---

கூடியதுமான ஆநந்தவடிவம் விலக்ஷணாநந்தத்தின் லக்ஷணமாம். இதில் ஓரிடத்தும் அதிவியாப்திமுதலிய தோஷமில்லை.

ஏதனால் ஜந்மமாகிய கர்ப்பத்தினையுடைய அஞ்ஞான முதலிய ஜகத்தானது திருஷ்டியில் லேசமாத்திர மும் இல்லையோ, அதாவது ஞானபலத்தால் அத்தியந்தம் நிவிருத்தி யாகின்றதோ, அதனால் அந்த விதேகமுத்தியை யடைந்த வித்வானுக்கு மீண்டும் ஜந்மம் உண்டாகிறதில்லை. இது யுக்தமாம்.

விதேக மோக்ஷத்தில் ஜந்மாதி விகாரசூன்யமான வித்வானுக்குச் சொரூபம் யாது? எனக் கூறுகின்றார்:—விதேக முத்தியை யடைந்த வித்வான் சுத்தசச்சிதாநந்தமய சொப்பிரகாச பிரஹ்மவடிவமாகின்றான்.

௧. சங்கை:—விதேகமோக்ஷத்தை யடைந்த வித்வானுக்கு ஜந்மாதி விகாரத்தோடுகூடிய சுவசங்காதவடிவ ஜகத்து நிவிருத்தியாகின்றதாயினும், ஈசுவரபாவத்தின் உபாதியாகிய மாயையும் அதனால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட ஈசுவரத்தன்மையும் அவ்வீசுவரனால் ஆக்கப்பட்ட ஜகத்துமாகிய இம்மூன்றும் மோக்ஷகாலத்திலும் மிஞ்சுகின்றன. ஆதலால் வித்வானுக்கு ஜந்மாதிகளுக்குக் காரணமான மாயையும் ஈசுவரத்தன்மையும் ஜகத்தும் இருத்தலால் மீண்டும் ஜந்மமுதலியவற்றின் பிராப்தியுண்டாகுமாகலின் வரும் பிறப்பு முதலியவற்றின் அபாவவடிவ விதேகமோக்ஷம் சித்தியாது?

௨. வேறுசங்கை:—விதேகமோக்ஷகாலத்தில் சகல அநர்த்தங்களினது நிவிருத்தியின் முக்கிய சொரூபமாகவேனும், அல்லது அதிஷ்டானமாயிருத்தலால் பாதஞ்செய்து சொரூபமாகவேனுமுள்ள வித்வானது ஆத்மவடிவப் பிரஹ்மம் எதுவோ அது அறியப்பட்டதா? அல்லது அறியப்படாததா?

(க) அறியப்பட்டதெனக் கூறுவோமாயினும் விதேக மோக்ஷகாலத்திலும் பிரஹ்மத்தில் அஞ்ஞானமிருக்க வித்வானுக்கு ஜன்ம முதலியவற்றின் அபாவம் சம்பவியாது.

(உ) அந்தப் பிரஹ்மம் அறியப்பட்டதென்னும் இரண்டாவது பக்ஷத்தைக் கூறுவோமாயின், எந்த வஸ்து அறியப்பட்டதோ அதில் கடத்தில் கடத்தன்மையினைப்போல ஞாதத்தன்மை வடிவ தர்மம் அவசியமிருக்கும். அந்த ஞாதத்தன்மைத் தர்மம் அந்தப் பிரஹ்மத்திற்கு விசேஷணமோ அல்லது உபாதியா வென்று இரண்டு விகற்பங்களுள. அவற்றில் ஞாதத்தன்மையினைப் பிரஹ்மத்தின் விசேஷணமாக வேனும் உபாதியாகவேனும் கூறின் * விசேஷண மாவது * ககூக. உபாதியாவது வர்த்தமானகாலத்தில் தான் இருந்துகொண்டு வேறுபிறித்தறிவிப்பதா யிருத்தலால், விதேக மோக்ஷகாலத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியாகிய ஞானத்தின் அபாவத்தால் ஞாதத்தன்மை தான் இல்லாததாகப் பிரஹ்மம் அறியப்படாததே யாகும். ஆதலால் வித்வானுக்கு விதேகமோக்ஷகாலத்தில் ஜந்மாதிவிகாரமின்றிய அத்வைதப் பிரஹ்ம பாவத்தின் பிராப்தி சம்பவியாது?

---

* ககஉ. விசேஷியத்தினது காரியத்தின் சம்பந்தியாய் வர்த்தமான வியாவர்த்தகம் எதுவோ அது விசேஷண மெனப்படுகின்றது. இது விசேஷணத்தின் லக்ஷணமாம்.

* ககூ. உபகிதத்தினது காரியத்தின் சம்பந்த மில்லாததாய் வர்த்தமான வியாவர்த்தகமாவது எதுவோ அது உபாதி யெனப்படுகின்றதுஇது. உபாதியின் லக்ஷணமாம்.

இவை இரண்டு சங்கைகளாம். இவற்றின் சமாதானம் இதுவாம்:—மாயையும் அதனால் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட ஈசுவரத் தன்மையும் ஈசுவரனால் ஆக்கப்பட்ட ஜகத்தும் மோக்ஷத் திற் கேதுவான ஞானமும் ஆகிய இவ்வெல்லாவற்றையும் விடுதலால் அந்த வித்துவான் உள்ளபடியே யாகின்றான். அதாவது ஜன்மாதி விகாரமின்றிய ஞாதத்தன்மையினால் உபலக்ஷிக்கப்படும் அத்வைதப் பிரஹ்ம வடிவமாய் நிலைக்கின்றான்.

(க) ஈண்டு மாயை, ஈசுவரத்தன்மை, ஜகத்து என்பவற்றை விடுதலால் என்பதனால் முற்கூறிய சங்கைக்குச் சமாதானம் சொல்லப்பட்டது.

(உ) ஞானத்தை விடுதலால் என்பதனால் முற்கூறிய இரண்டாவது சங்கைக்குச் சமாதானம் சொல்லப்பட்டது. அவற்றில்,

(௩) முதற் சங்கையினது சமாதானத்தின் இரகசியம் இதுவாம்:—

(க) பத்துப் புருஷர்களுக்கு இரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தின் பிராந்தி யுண்டாகுமிடத்து எவனுக்கு இரஜ்ஜுவின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, அவனது திருஷ்டியினால் தனக்கும் பிறருக்கும் பிராந்திக்கு விஷயமாயுள்ள சர்ப்பம் அத்தியந்தம் நிவிருத்தமாகின்றது.

(உ) எவர்களுக்கு இரஜ்ஜுவின் ஞானம் உண்டாகிற தில்லையோ, அவர்களது திருஷ்டியால் பிராந்தியின் விஷயம் முழுவதும் இருந்தபடியே இருக்கின்றது.

(க) அங்ஙனமே எவனுக்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, அவனது திருஷ்டியினால் தனக்கும் பிறருக்கும் பிராந்திக்கு விஷயமான மாயையும் ஈசுவரத்தன்மையும் ஜகத்தும் நீங்குகின்றன.

(உ) எவர்களுக்கு அதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தின் ஞானம் உண்டாகவில்லையோ, அவர்களது திருஷ்டியினால் மாயை ஈசுவரத்தன்மை ஜகத்து என்பன உள்ளபடியே அநாதி சித்தமாய் நிலைத்திருக்கின்றன.

இது முதற் சங்கையினது சமாதானத்தின் இரகசியம் சொல்லப்பட்டது.

உ. இரண்டாவது சங்கைக்கு முற்கூறிய சமாதானத்தின் இரகசியம் இதுவாம்:—

காகமுடைய தேவதத்தனது வீட்டிற்குக் காகபக்ஷி உபலக்ஷணமாம்.

வர்த்தமானகாலத்திலும் வருங்காலத்திலும் எது எதன் வியாவர்த்தகம் (பிறவற்றினின்றும் வேறு பிறித்தறிவிப்பது) ஆகுமோ அது அதன் உபலக்ஷணமாம்.

காகம், வர்த்தமானகாலத்தில் தனது இருப்புடையதாய் வருங்காலத்தில் தனது இன்மை யுடையதாயினும், இக் காகமுடைய வீடு என்பதாகத் தேவதத்தனது வீட்டை மற்றக் காகசம்பந்த மின்றிய வீடுகளினின்றும் வேறு பிரித்

தறிவிக்கின்றது. ஆதலால் அக்காகம் தேவதத்தனது வீட்டின் உபலக்ஷண மெனப்படுகின்றது. அங்ஙனமே வித்வானது சுவசொரூபப் பிரஹ்மம் ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருத்தலால் ஞாதமாம். அந்த ஞாதமாகிய பிரஹ்மத்தில் ஞாதத்தன்மை வடிவ தர்மத்தின் கற்பனையுண்டாகின்றது; அந்த ஞாதத்தன்மை வடிவதர்மம் பிரஹ்மத்தின் உபலக்ஷணமாம் என்று யாம் அங்கீகரித்திருக்கின்றோம்.

எதனால் ஞாதத்தன்மைவடிவ தர்மம் வர்த்தமான (ஜீவன் முக்தி) காலத்தில் தனது இருப்புடையதாய் வரும் காலத்தில்தனது இன்மையுடையதாயினும் இந்த வித்வானது சொரூபவடிவப் பிரஹ்மம் ஞாதமாம்(ஞாதத்தன்மை வடிவ தர்மமுடையதாம்).

இவ்வாற்றால் வித்வானதுசொரூபவடிவப் பிரஹ்மத்தை அவித்வான்களது சொரூபவடிவ அஞ்ஞாத (அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்ட) பிரஹ்மத்தினின்றும் வேறுபிரித்தறிவிப்பதாயிருத்தலின் அந்த ஞாதத்தன்மைவடிவ தர்மம் வித்வான்களது சொரூபவடிவ பிரஹ்மத்தின் உபலக்ஷணமாம். அந்த ஞாதத்தன்மைவடிவ உபலக்ஷணத்தோடு கூடிய கற்பிதத்தின் நிவிருத்திவடிவ வித்வான்களது சொரூபமான பிரஹ்மம் எதுவோ அது ஞாதத்தன்மை யுபலக்ஷித மெனப்படும்.

இவ்வாற்றால் விதேக மோக்ஷகாலத்தில் ஞாதத்தன்மை வடிவ தர்மத்தின் அபாவம் உளதாகியும் இந்த வித்வானது

சொரூபவடிவப்பிரஹ்மம் *சுகூச. ஞாதமாம் என்று அந்நியர் களால் வியவகாரமும் செய்யப்படுகின்றது. வித்வான்களது விதேக மோக்ஷகாலத்தில் துவைதத்தின் அடைவு மில்லை. ஆதலால் யாம் கூறியது முழுவதும் சிரேஷ்டமாம்.

* சுகூச. சுகர் முதலிய மகாத்மாக்கள் பிரஹ்மஞானிகளானார் கள். இவ்வாறு அந்நியர்களிடத்தில் பிரசித்தியினால் ஞானிகளது சொரூப வடிவப் பிரஹ்மத்தினது ஞாதத்தன்மையின் வியவகாரம் உண் டாகின்றது.

ஒன்பதாவது உபதேசம் முடிந்தது.

ஸ்ரீ பாலபோதம் முற்றிற்று,

